

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SOPHIE COUSENS

New York Times Bestselling Author of
THIS TIME NEXT YEAR

IS SHE
REALLY
GOING
OUT WITH
HIM?

A NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

GERÇEKTEN ONUNLA ÇIKIYOR MU?

The Nerd Daily'nin 2024 Yılıının En Çok Beklenen Kitaplarından Biri

"Cousens keyifli aşk hikâyeleri yazmak konusunda haklı bir üne sahip ve bu kitap da bunu fazlasıyla yerine getiriyor. Anna ve Will arasındaki düşmandan aşığa kimya hem inandırıcı hem de ateşli ve Cousens romantik komedi mecazlarıyla ustaca oynarken boşanmanın ardından bir kendini keşfetme yolculuğu yaratıyor. Okurların Cousens'tan beklediği tüm çekiciliğe sahip, son derece tatmin edici bir aşk hikâyesi."

-Kirkus Reviews (yıldızlı)

"Özgün ve esprili bu roman, ne olduğunu öğrenmek için durmadan okumamı ve bittiğinde karakterleri özlememi sağlayan gerçek bir zevk. Kim demiş ebeveynler eğlenemez diye?!"

-Zibby Owens, *Blank* kitabının çok satan yazarı ve *Annelerin Kitap Okumaya Vakti Yok* programının sunucusu

"Cousens büyüleyici, kahkahalarla güldüren ve yürek tellerinizi titreten hikâyeler yazma konusunda bir usta. Büyüleneceksiniz!"

-Mia Sosa, *The Worst Best Man* kitabının *USA Today* çoksatan yazarı

"Zıpır diyaloglar, harika bir oyuncu kadrosu ve aşıkların düşman olduğu leziz bir olay örgüsü telefonumu kapatıp bir oturuşta okumamı sağladı.... Cousens'ın alametifarikası olan zekâsı ve çok fazla kalple büyüleyici
-Harika bir okuma."

-Cesca Major, *Belki Bir Sonraki Sefer* kitabının yazarı

"Sophie Cousens en sevdiğim yazarlardan biri ve *Gerçekten Onunla Çıkıyor mu?* her kitabıyla daha da iyiye gittiğini kanıtlıyor. Bu kitapta her şey var: kalp, mizah ve bir kova dolusu cazibe. Cousens yine başarmış!"

-Falon Ballard, *Right on Cue* kitabının yazarı

"Cousens'ın alametifarikası olan zekâsı, *cazibesi* ve zengin çizilmiş karakterleriyle dolu olan *Gerçekten Onunla Çıkıyor mu?* ebeveynlik, toplum ve değerini bilmeyi öne çıkaran, sayfaları çeviren bir aşk romanı."

-Ellie Palmer, *Four Weekends and a Funeral* kitabının yazarı

"Sophie Cousens, sayfalar dolusu mükemmel esprilerin ve doğru kurgulanmış bir romantizmin arasına ustalıkla muhteşem bir hayat dersi daha yerleştirmiş. Bu, şimdiye kadarki en dokunaklı kitabı olabilir; kendimize giden yol her zaman bizi en çok seven insanların gözünden geçer."

-Jessie Rosen, *The Heirloom* kitabının yazarı

İYİ KISIM İÇİN ÖVGÜ

"Çok satan Cousens... *13 Going on 30*... filmini anımsatan bu tuhaf hikayeye parkın dışına taşıyor. Bu içten ve benzersiz romantik komedi, okuyucuları duygusal sona kadar koltuklarının ucunda tutacak."

-Booklist (yıldızlı)

"Hayatın her seferinde bir gün yaşanması gerektiğini hatırlatan dokunaklı ve eğlenceli bir eser."

-Kirkus Reviews (yıldızlı)

"*The Good Part* beni çığ gibi büyüyen duyguların altında bıraktı ve hayatın küçük, güzel anlarını yeniden takdir sağladı. Bu, iki kez okunacak bir kitap - bir kez sayfaları hararetle karıştırmak için, ikinci kez de tadını çıkarmak için."

-Annabel Monaghan, *Nora Goes Off Script* ve *Same Time Next Summer* kitaplarının yazarı

"Sıcak, komik, neşeli ve bilge... Eğer kıkırdamak ve *tüm* duyguları hissetmek istiyorsanız Cousens'ın son kitabını mutlaka alın."

-Cesca Major, *Belki Bir Sonraki Sefer* kitabının yazarı

"O asırlık soruya dair şefkatli ve keyifli bir keşif: *Ya öyle olsaydı?*"

-Allison Winn Scotch, *The Rewind* kitabının çok satan yazarı

"Keyifli bir şekilde eğlenceli ve yürek dolu, kendi hayatında biraz kaybolmuş hisseden herkes için mükemmel bir okuma (hangimiz hissetmedik ki?)... Sophie Cousens'ın yeni favori kitabı."

-Becca Freeman, *The Christmas Orphans Club* kitabının yazarı

"Sophie Cousens, kalbimi tekrar tekrar kırmasına seve seve izin vereceğim az sayıdaki yazardan biri çünkü kalbimi nasıl onaracağını öğrenmek büyük bir zevk."

-Sarah Adler, *Bayan Nash'in Külleri* kitabının yazarı

"Keyifli ve düşündürücü yeni bir roman... [Cousens] sayfalara biraz sihir serpiyor."

-Country Living

"Komik ve içten... *13 Going on 30* ve *Freaky Friday* gibi romantik komedilerin ve Josie Silver ve Rebecca Serle gibi yazarların hayranları için mükemmel."

-The Nerd Daily

"Akılda kalıcı...[ve] aynı zamanda mevcut olmak ve hayatı olduğu gibi takdir etmek için iyi bir ."

-The Michigan Daily

"Sophie Cousens'ın şimdiye kadarki en komik, eğlenceli ve yürek ısıtan eseri. Size Sophie Kinsella'nın *Beni Hatırladın mı?* kitabını ."

-Woman's World

"Cousens.... duygusallaşmadan duygusal etki yaratma konusunda bir usta. Taze ve güncel."

-Bookreporter.com

"*13 Going on 30*'un modern hali olan Sophie Cousens'ın son kitabı sizi güldürecek, ağlatacak ve en çok da yaşamak istemenize neden olacak."

-The Everygirl

BEN YAPMADAN ÖNCE İÇİN ÖVGÜ

"Hayatlarımızı beklenmedik şekillerde değiştiren anlar ve seçimler hakkında düşünceli ve romantik bir hikâye... Cousens bu güzel masalla özel bir şey yaratmış."

-Washington Independent Review of Books

"Esprili ve samimi *Before I Do*, tanıdık bir kinayeyi alıp ters yüz ediyor ve okuyucular nasıl bittiğini öğrenmek için kendilerini bu kitabı okurken bulacaklar."

-Booklist

"Klasik aşk üçgeni formülüne büyüleyici ve şaşırtıcı bir yaklaşım."

-Kirkus Reviews

"Esprili ve duygusal açıdan zengin... Okurlar özellikle kendi mutluluğunun peşinden gitmekten ve zorluklarla yüzleşmekten korkmayan Audrey'e ilgi duyacak. Bu kitap kesinlikle büyüleyici."

-Publishers Weekly

"Mükemmel bir iyi hissetme kitabı."

-Reader's Digest

"Sophie Cousens'ın en büyük hayranıyım! Her zaman gerçek, gülmekten kırıp ve derinliği olan bir romantik komedi sunuyor."

-Lizzy Dent, *The Setup* kitabının yazarı

"Bu romana bayıldım! Komik, zeki, dokunaklı ve sayfalardan fırlayan karakterler... Kesinlikle tavsiye ederim!"

-Emily Stone, *Always* kitabının yazarı, *Aralık ayında*

HENÜZ SENİNLE TANIŞMADIM İÇİN ÖVGÜ

"Mükemmel derecede büyüleyici bir kaçış. Güldüm, gözlerim doldu ve gülümseyerek yoluma devam ettim."

-Helen Hoang, *The Kiss Quotient* kitabının yazarı

"Bir kadının sonsuza dek sürecek mutluluğunu, takas edilmiş bir bavulun sahibinde aramasını anlatan son derece romantik bir ."

-PopSugar

"Bu son derece keyifli, nefis hikâyede kurgu yavaş yavaş gerçeğe dönüşüyor."

-GoodMorningAmerica.com

"Tatlı [ve] komik... Tatil sezonunda biraz romantik bir kaçış sunacak bir hikâye."

-CNN

"Cousens tüm hikâyeye canlandırıcı bir umut duygusu aşıyor.... Jersey'deki ortam, ağır ağır ilerleyen romantizm için rahat ve rüzgârlı bir arka plan oluşturuyor. Sophie Kinsella hayranları için mükemmel, sıcak, esprili ve kesinlikle büyüleyici bir deniz tatili."

-Kirkus Reviews (yıldızlı)

"Mizah ve dokunaklılık sayfaları çevirmeye devam ediyor. Sophie Kinsella ve Josie Silver hayranları keyif alacak çok şey bulacaklar."

-Publishers Weekly

"Zaman zaman yürek parçalayıcı ve inanılmaz derecede umut verici... Jill Mansell veya Mhairi McFarlane okurları kesinlikle keyif alacaklar."

-Library Journal

"Evde kıvrılıp yatmayı seven arkadaşınız için, dram ve romantizmin eğlenceli bir karışımı olan *Henüz Tanışmadık*'ı alın."

-Ebeveynler

"Sophie Cousens'ı okumak yeni bir en iyi arkadaşla tanışmak gibi. güldürüyor, ağlatıyor, onu sonsuza dek sevmişsiniz gibi hissediyorsunuz ve gitmesine izin vermek istemiyorsunuz."

-Clare Pooley, *The Authenticity Project* kitabının yazarı

"Bu kitap saf, dizginlenemez bir keyif."

-Rachel Lynn Solomon, *The Ex Talk* kitabının yazarı

GELECEK YIL BU ZAMANLAR İÇİN ÖVGÜ

"Komik, insanın yüreğini hoplatan bir okuma... Kitap formunda bir kucaklaşma."

-Josie Silver, *Aralıkta Bir Gün* kitabının yazarı

"Utanmadan umutlu hissetmenizi sağlayan bir ikinci şans romantizmi."

-Refinery29

"Bu sayfa çevirme romanındaki karakterler zengin bir şekilde çizilmiş ve başta Minnie olmak üzere önemli ölçüde dönüşüyor ve hepsi de sonsuza dek mutlu olmanın belki de bize bağlı olduğunu gösteriyor."

-NPR Books

"Bu yıl sadece bir tatil kitabı okumak için zaman ayıracaksanız, bu Sophie Cousens'ın *This Time Next Year* kitabı olsun."

-PopSugar

"Kendine özgü İngiliz cazibesi ve yılbaşı geceyarısı büyüyle, yolları birçok kez kesişmiş iki insanın ilk yılbaşı aşk hikâyesi."

-Parade

"Cousens'ın ilk kitabı hem duygusal kırılganlık hem de çılgınlıkla dolu."

-Publishers Weekly

"Aşk, kefaret, dostluk ve kendini güçlendirme üzerine zekice yazılmış bir hikâye... Bu kitap tam bir keyif.... Kendinizi iyi hissettirecek bir masal."

-San Francisco Book Review

"Romantik komedi okurları, Cousins'ın kendini keşfetme, kabullenme, affetme ve arkadaşlığın kalıcı doğası gibi temaları irdeleyen alaycı ve canlı hikâyesinden keyif alacaklar."

-Raf Bilinci

"İşıltılı ve canlandırıcı."

**-Mhairi McFarlane, *If I Never Met You* kitabının
yazarı**

OceanofPDF.com

AYRICA SOPHIE COUSENS TARAFINDAN

*Yapmadan Önceki İyi
Kısım
Gelecek Yıl Bu Zamanlarda
Henüz Tanışmamış Olmanız*

OceanofPDF.com

I H
Really
GO G
OUT İLE
Him? *

SOF İ E KURS NS

G. P. PU TNAM'S SONS
NEW YORK

OceanofPDF.com

PUTNAM

— EST. 1838 —

G. P. PUTNAM'S SONS

1838'den Beri Yayıncılar

An imprint of Penguin Random House LLC

penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 by Cousens Creative Limited

Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla kullanılamayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Ticari ciltsiz ISBN 9780593718902

E-kitap ISBN 9780593718919

Kapak tasarımı ve illüstrasyonlar: Sandra Chiu

Kitap tasarımı Angie Boutin tarafından yapılmış, e-kitap için Maggie Hunt tarafından uyarlanmıştır

pid_prh_7.0a_9001707_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İthaf Epigrafi

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Dokuz Ay Sonra](#)

[*Teşekkür Tartışma*](#)

[*Rehberi Yazar*](#)

[*Hakkında*](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Ridhima için. Seninle uzun bir öğle yemeğinden daha büyük bir mutluluk yoktur.

Bir gün senin için bilimkurgu yazacağım.

—

"Dünyayı tanıdıkça, gerçekten sevebileceğim bir erkeği asla göremeyeceğime daha çok ikna oluyorum. Çok şey istiyorum!"

-Marianne Dashwood, Jane Austen, *Sense and Sensibility*'de

"Her şeyden önce, hayatınızın kahramanı olun, kurbanı değil."

-Nora Ephron

OceanofPDF.com

PROLOGUE

"BİR ZAMANLAR büyüdü bir kalede hapsolmuş güzel bir bakire varmış. Kale dikenli bir ormanla çevriliymiş ve korkunç bir ejderha tarafından korunuyormuş-" "

Uzun kahverengi at kuyruklu bir kız iki kolunu çılgınca havada sallamaya başlayınca okumaya ara verdim.

"Evet, Isla? Tuvalet ihtiyacın var mı?" diye sorar öğretmen Bayan Hollybush.

"Ejderhanın adı ne?" Isla sorar. Daha fazla küçük el havaya kalkar.

"Ejderhalar gece mi yaşar?" diye soruyor mor gözlüklü bir çocuk.

"Ev vakti geldi mi?" diye boğuk bir çığlık atıyor okul kazağını yüzüne kadar çekmiş bir kız.

Bayan Hollybush iç geçiriyor. "Bunu konuşmuştuk, 1H, lütfen Ethan'ın annesinin hikayeyi okumasına izin ver. Sonunda sorular için zamanımız olacak, tamam mı?" Bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor, sonra da devam etmem için başını sallıyor.

Oğlum Ethan'ın ilkokulu her Cuma öğleden sonra bir veliyi gelip çocuklarının sınıfına kitap okuması için davet ediyor. Ethan aylardır benden kayıt olmamı istiyordu. Dan'le ayrıldığımız için bu yıl yıkıcı bir yıl oldu, bu yüzden annelik suçluluğumu başka küçük yollarla yatıştırmaya çalışıyordum: masa oyunlarından hoşlanıyormuş gibi davranmak, hafta sonları waffle pişirmek ve şimdi de altı yaşındaki otuz gürültücü çocuğa masal okumak için işten erken kaçmak. Küçük bir sandalyeye tünemiş, önümdeki halıda bağdaş kurmuş oturan çocuklara bakarken, bakışlarım Ethan'a takılıyor. Beni burada görmekten heyecan duyarak gülümsüyor. Gülümsemesine karşılık veriyorum, sonra kitaba dönüyorum.

" 'Ejderha herkesi korkutup kaçırdı ama birkaç cesur prens güzel kızı kurtarmaya çalıştı. Ejderhanın içinden geçmek için savaşmaları gerekecekti.

dikenleri ve canavarı yenerek onu evlendirmek.' "

"Lego'su var mı?" diye bağıyor vahşi sarı bukleli küçük bir çocuk.

"Hayır Kenny, Lego'su yok. Bu hikayenin bir parçası değil," Mrs.

Hollybush sıkı bir gülümsemeyle araya giriyor. Hafif bir göz seğirmesi olduğunu fark ediyorum. "Neyle oynuyor?" Kenny soruyor. "Erkek kardeşi var mı?"

"Pokémon kartları var mı?" diye soruyor burnu dikkat dağıtacak kadar akan bir kız.

"*Gerçekten* uzun saçları mı var?" diye soruyor gözleri kapalı yerde yatan bir çocuk.

Bayan Hollybush ellerini üç kez çırpıyor, bu da çocukların dik oturmalarını ve ağızlarını kapatmalarını sağlıyor. Bir an duraksıyorum ama sessizler, ben de devam ediyorum.

"Bir gün yakışıklı bir prens oradan geçiyormuş. En yüksek kulenin penceresindeki güzel kızı gördü ve hemen ona aşık oldu. " Boğazımı temizliyorum. Bu kitabı ben seçmedim ve mesajlaşmayı onayladığımdan da emin değilim. Prens o kadar uzaktan ona nasıl aşık olabilir ki? İlk görüşte aşka inansanız bile, ki ben inanmıyorum, yerden, ateş püskürten dev bir ejderha yolundayken, bu adam bu genç kızın ne kadarını görebilirdi ki? "Prens dikenlerin arasından savaşıarak geçmeyi, kale kapılarına ulaşmayı, ejderhayı yenmeyi, asma köprüden atlamayı ve-' "

"Ejderha öldü mü?" diye haykırıyor ağzının etrafında kırmızı keçeli kalem olan küçük bir kız, gözleri endişeyle kocaman.

" sanmıyorum. Muhtemelen yoruldu ve ateşi bitti," diyorum, prensin ejderhayı kalbinden bıçakladığı grafik çizimi saklayarak. "Ejderhaların ateşi bitmez," diye alay ediyor Kenny. Sonra ayaklarımın dibinde oturan bir çocuk halının üzerine kusarken bir fırlama sesi duyuyorum, siyah süet botlarıma sıçradı.

"Oh, Jason, oh hayır, yine mi," diyor Bayan Hollybush inleyerek. Durumla ilgilenmek için ayağa fırlıyor, solgun Jason'ı dirseğinden tutuyor, sonra da bana koridoru işaret ediyor. "Çok özür dilerim Bayan Humphries, misafir tuvaleti koridorun sonunda."

Banyoda, ayakkabılarımı silmek için yeşil bir kağıt havlu kullanıyorum ve öğretmenlik yerine gazetecilik kariyerini seçtiğim için şükrediyorum. Ellerimi yıkadıktan sonra telefonumu çıkarıp bir an için e- postalarımı kontrol ediyorum. Gelen kutumun en üstünde hükümetten gelen bir mesaj var. Hükümet neden bana e-posta gönderiyor?

Kimden: HMCTS Boşanma Hizmetleri
Konu: Boşanmanız artık tamamlandı

Sevgili Bayan Anna Humphries,

Mutlak kararnameniz onaylandı ve artık boşandınız. Mutlak kararname belgenizi ekte bulabilirsiniz. Bu, boşanmış olduğunuzu kanıtlayan son belgedir. şimdi boşandınız. Tekrar evlendiğinizde ya da adınızı değiştirmek istediğinizde bu belgeyi göstermeniz gerekecektir.

Boşanma Hizmetleri, Birleşik Krallık Hükümeti

Ani bir mide bulantısı dalgası beni vuruyor ve kendimi sabitlemek için lavaboya tutunuyorum. Bacaklarım sanki bükülecekmiş gibi hissediyorum. On iki yıllık evlilik bir e-postayla sona erdi. *E-posta mı?* Ne bekliyordum ki, at sırtında bir parşömen, bir tellal mı? Yeminlerimizi ciddiyetle geri çektiğimiz tersine bir düğün töreni mi? Dijital bir çağda yaşadığımızı biliyorum ama bir e-posta bana çok duygusuz, çok soğuk, çok... çok yetersiz geliyor. Dan de bu e-postayı aldı mı? Açtığında ne hissetti? Rahatladı mı? Üzüldü mü? İkisnin kafa karıştırıcı bir kombinasyonu mu?

Çenem titremeye ve gözlerim sulanmaya başlıyor. *Hayır, lütfen, şimdi olmaz.* Buraya kadar dayanabildim, şimdi oğlumun okulunda dağılamam. Bunun olacağını biliyordum, elbette biliyordum ama bu şekilde olmasını beklemiyordum. *Adımı değiştirmem gerekecek, yeni bir pasaport için başvurmam gerekecek, formlarda artık farklı bir kutuyu işaretlemem gerekecek...* *Hayır, hayır, aklının karışmasına izin verme Anna. Sadece sınıfa geri dön, şu aptal kitabı okumayı bitir, sonra eve gidip bunu özel olarak sindirebilirsin.*

Hükümetten gelen e-postanın altında Dan'den yeni bir mesaj var. Belki o da aynı mesajı almıştır ve bu konuda garip hissediyordur.

Tıklayıp açtığımda sadece bir satır olduğunu görüyorum: Neler yaptığımı görmeleri için bunları çocuklara gösterebilir misin? D. Şu anda Güney Amerika'da tatilde, Machu Picchu'ya tırmanıyor, "hayatının gezisi". Arka planda İnka kalesi ile parlak mavi gökyüzünün altında dururken bronzlaşmış ve mutlu görüldüğü fotoğraflarını ekledi. Yani hayır, boşanma e-postası yüzünden kendini kötü hissetmiyor, yeni keşfettiği özgürlüğünün tadını çıkarıyor. *Her zaman Machu Picchu'yu görmek istemişimdir. Ölmeden önce yapılacaklar listemde üç numarada, Dan'in ilk onunda bile yoktu.*

Eski sevgilimin fotoğrafına bakarken, eskiden tanıdığım Dan için ani bir nostalji acısıyla sarsıldım. Üniversitede aşık olduğum, bir bar yarışmasında masanın altında elimi tutan, benim kokumu alsınlar diye rugby tişörtlerini giymemden hoşlanan, sabahın dokuzunda bir amfinin dışında yağmurda beni ilk öpen, sonra merdivenlerden yukarı çıkarken arkamdan "Anna Appleby, bir gün seninle evleneceğim" diye seslenen Dan. Telefonumu çantamın dibine iterek yüzüme soğuk su çarptım ve sınıfın gürültüsüne geri döndüm.

Kusmuk , Jason okul hemşiresine gönderildi ve Bayan Hollybush özürlerle dolu. Ama ne dediğini duyamıyorum, çünkü kulaklarımda bir çınlama başladı. Başım çarpıyor, cildim nemli ve sıcak hissediyor. Bir çocuk hikaye kitabını tekrar elime tutuşturuyor, öğretmen çocukları sessizliğe gömüyor, büzülmüş dudaklarımdan uzun, yavaş bir nefes veriyorum. Ama yere baktığımda, kelimeler gözlerimin önünde yüzüyor. " 'Prens güzel kızı büyümlü şatodan çıkardı ve gün batımına doğru at sürdüler. Güzel bir düğünle evlendiler ve mutlu yaşadılar'...mutlu..." Duraklıyorum; boğazım kurumuş gibi hissediyorum. Cümleyi bitiremiyorum.

Oda sallanmaya başlarken küçük Isla "Sonsuza dek mutlu mu?" diye sorar.

"Belki," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Peri masalındaki düğün resmine bakarken zihnimdeki korse açılıyor. "Ya da belki sonsuza dek mutlu yaşamak diye bir şey yoktur. Belki de mutlu birkaç yıl geçirdiler, sonra yavaş yavaş ayrıldılar, arabada kimin gevrek paketleri bıraktığı ve kulenin zemininde kirli çamaşırlar olduğu konusunda tartıştılar. Belki de prens triatlon antrenmanlarına daldı ve prensesi evde çocuklarla bıraktı.

her hafta sonu. Sonra bir gün birbirlerinin yanında yalnız olduklarını ve artık birbirlerini sevmediklerini fark ettiler." Çocuklar şaşkınlıkla bana bakıyor ve Bayan Hollybush -gözleri daha hızlı seğiriyor- gergin bir kahkaha patlatıyor. Küçük sandalyemden kalkıp kitabı havaya kaldırıyorum. "Belki de bu tür hikayeler, bir kadının bir erkek tarafından kurtarılması gerektiğine dair zarar verici bir anlatıyı sürdürüyor, küçük kızlara evlenmenin amaç olduğunu, aşık olduklarında hayatın anlam kazanacağını söylüyor. Ama bu bir yalan, çünkü her şey biter, en büyük aşk hikayeleri bile." Sonra kitabın sayfalarını yırtmaya başlıyorum, onları sınıfın etrafına konfeti gibi atıyorum. "Belki de bakire ejderhasıyla mutluydu, belki de güzel, güvenli kulesinden ayrılmak istemiyordu. Belki de prens bir pislikti!" Çocuklar sevinç ve şokla çığlık atarken Bayan Hollybush ellerini çırparak düzeni sağlamaya çalışır ama bu kez işe yaramaz. Yırtılan sayfaları yakalamak için odanın içinde zıplıyorlar.

"Ataerkilliği yıkın!" Ben ağlıyorum.

"Ataerkilliği parçalayın!" diye tekrarlıyor çocuklar, neşeden çılgına dönmüş bir halde.

—

Kız kardeşim LOTTIE, beni müdürün odasından aldı. Kendimi iyi hissetmiyormuş gibi davrandığımda okul anlayış gösterdi. Bayan Hollybush nazıkçe "belki bir şeyler dönüyordur" dedi ama aynı zamanda beni "okuyan ebeveynler" listesinden çıkarmak zorunda kalacağını ve yedek kitap için ödeme yapmam gerektiğini söyledi.

"Ne oldu?" Arabasında oturmuş Ethan'ın okuldan çıkmasını beklerken Lottie bana soruyor. "Okul müdürü 'bir olay' yaşadığını mı söyledi? Ne tür bir olay?"

E-postanın açık olduğu telefonumu sessizce ona uzatıyorum ve okurken onu izliyorum. Bize bakınca Lottie ve benim kardeş olduğumuzu düşünemezsiniz. Benim uzun, koyu renk saçlarım ve kolayca bronzlaşan bir tenim var, oysa o soluk bir İngiliz gülü, sarı, dalgalı saçları yüzünün etrafında bir hale şeklinde kıvrılıyor. Eğer bu bir peri masalı olsaydı, o iyi cadı, ben de kötü cadı olurum. "Bir e-posta almayı beklemiyordum," diyorum ona. "Ne oldu bilmiyorum. Mutlu sonlarla ilgili bir peri masalı okurken kendimi kaybettim."

"Ah, Anna," diyor Lottie, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için arabanın diğer tarafına uzanıyor. Bu jest beni tedirgin ediyor. Kendimi bildim bileli, duygusal olan hep küçük kız kardeşim olmuştur. Otuz üç yaşında, benden dört yaş küçük. Yirmi yıl boyunca bana erkek arkadaşları ve ayrılıklar hakkında ağladı, kimseyi *ismi buraya yazınız* kadar sevemeyeceğine yemin etti. Ben her zaman bir kutu mendil ve uygun bir şekilde canlandırıcı bir filmle hazır olan istikrarlı, mantıklı olandım. Şimdi o mutlu bir evliliği var ve ben okul kitaplarını yırtıyorum. Elimi okşuyor ve ben de gözlerimi kapatıp ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Lottie, "Sanırım sorun şu ki, her şeyi içine atıyorsun ve sonra ara sıra hepsi patlıyor," diyor.

"Neden bilmiyorum ama yazılı olarak görünce her şey çok nihai görünüyor. Kendimi başarısız hissediyorum," diyorum ve bunun kulağa ne kadar acınası geldiğini duyunca omuzlarımın çökmesine izin veriyorum. "Dan Güney Amerika'da en iyi hayatını yaşıyor ve ben burada, bir ilkokul tuvaletinde boşanıyorum. E-postanın üslubu da -'eğer tekrar evlenirsen'- gerçekten başka biriyle tanışmak istediğimi hayal bile edemiyorum."

"Şu anda berbat hissettirdiğini biliyorum, böyle bir şeyi düşünmek için çok erken. Ama daha kolay olacak, sana söz veriyorum." Lottie saçlarımı okşuyor, tıpkı annemizin biz çocukken yaptığı gibi parmaklarını tepemde dolaştırıyor.

"Otuz yedi yaşındayım ve aşkla işim bitti," diyorum ona.

"Hayır, değilsiniz ama hala yas tutuyorsunuz. İnan bana, gelecek yıl bu zamanlar ya da belki on sekiz ay sonra her şey çok farklı görünecek. Hayatına devam etmiş olacaksın. Şu anda hayal edemediğinizi biliyorum ama birileriyle çıkıyor olacaksınız; hatta biriyle tanışmış bile olabilirsiniz. Seni bekleyen yepyeni bir bölüm var, tek yapman gereken sayfaları çevirmeye devam etmek."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum ama bu basmakalıp genellemelerin benim için geçerli olmadığını haykırmak istiyorum. Ethan'ın arabanın kapısını açıp arka koltuğa atlamasıyla düşüncelerim bir takırtıyla bölünüyor.

"Merhaba, Lottie Teyze! Annem sana ne olduğunu anlattı mı?" diyor heyecanla zıplayarak. "Annem bir okul kitabını yırtmış, sonra da suçu Patrick E.'nin üzerine atmış."

"Patrick E. kim?" Lottie soruyor.

Ethan omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Annem onu ezmek istedi."

"Ataerkillik," diye açıklıyorum ellerimle yüzümü kapatarak.

"Evet, onu tanıyorum," diyor Lottie, arabasını vites takarken gülümsemesini bastırarak. "O adamın hesap vermesi gereken çok şey var."

OceanofPDF.com

BİR YIL SONRA

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GOOGLE ARAMALARI:

⌚ *Yüz yogası işe yarıyor mu?*

⌚ *Pain aux kuru üzümleri günde beş öğünden biri sayılır mı?*

⌚ *Modern Family yeniden bir araya gelecek mi?*

BÖLÜM 1

"SADECE BEN," sesleniyor LOTTIE ön kapıdan telaşla girerken, sonra bana bir kucak dolusu ayçiçeği sunuyor.

"Teşekkür ederim ama bana sürekli çiçek getirmene gerek yok," diyorum, çiçekleri kollarından kaldırarak.

"Onlar sadece benim bahçemden" diyor ve eliyle beni uzaklaştırıyor. "Ayçiçekleri çok neşeli, sence de öyle değil mi?"

Ben Bath'ın banliyölerinde üç yatak odalı yarı müstakil bir evde yaşarken, kız kardeşim ve kocası Seb, geniş bahçeleri ve elma bahçesi olan bir kır evine taşındılar. Lottie kendi reçelini yapıyor ve Noel'de insanlara hediye ediyor. Geçen yıl Noel'de çoğu insana ne hediye ettiğimi itiraf etmekten utanıyorum ama "Amazon" ile başlayıp "kuponlar" ile bitiyor.

"Jess ve Ethan hâlâ uyanık mı?" diye soruyor, beni mutfığa kadar takip ederek.

"Yatakta ama uyumuyor. Yukarı çıkma yoksa aşağı gelip seninle kağıt oynamak isterler."

"Dün yeni bir müşteriyle tanıştım," diyor bana, mutfak adasının yanındaki bar taburelerinden birine tırmanarak. "Fergus. Güney Afrikalı, bir ceviz çiftliği var. Yeni boşanmış." Gözlerini kocaman açtı.

"Doğru," diyorum, yemi yutmayı reddederek. Lottie üst düzey ağaç evler tasarlayan kendi işini yürütüyor, bu yüzden her zaman ilginç müşterilerle tanışıyor. Kırk bin dolarlık ağaç evler için bir pazar olduğuna inanmazdım ama görünüşe göre varmış.

"Bence onunla tanışmalısın," diyor.

"Ama ben pikan cevizi bile sevmem," diyorum, bilerek kalın kafalı davranarak. "Eğer ceviz ya da badem yetiştiricisi olsaydı, o zaman belki, ama pikan cevizi? Pekan için değil

Ben."

"Anna, cidden. Tam onun tipisin; ona senin bir fotoğrafını gösterdim ve kurt ısılığı çaldı."

"İğrenç."

"Tam olarak bir kurt ısılığı değildi, daha çok ısılıkla nefes verme gibiydi, 'Phewough! "

"Bu adamı satmayacaksın," diyorum, şimdi gülerek.

"Büyük bir olay olmasına gerek yok, sadece sıradan bir içki." Duraksıyor, yüzüme bakıyor. "İstediğin herhangi bir gece gelip bebek bakıcılığı yapabilirim. Sadece yirmi dakika uzaklıktayım."

Ben ayçiçeklerini bir vazoya aktarırken, Lottie onları benden alıyor ve kendisi yeniden düzenlemeye başlıyor. Onu izlerken gülümsemeden edemiyorum.

"Düşünceniz için minnettarım Lots, ama dürüst olmak gerekirse, biriyle çıkmak istemiyorum. Tek başıma çok mutluyum."

"Çok mutlusun, değil mi?" Lottie gözlerini bana dikerek soruyor, sonra da sarı bir tutam saçını yüzünden uzaklaştırıyor.

"Son derece memnunum. İşler iyi gidiyor, çocukların bana her zamankinden fazla ihtiyacı var. Hayatımda doldurulması gereken bir boşluk görmüyorum." Lottie bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de mutfak adasına uzanıp omzuna bir tokat atıyorum. "Pis kadın."

"Biriyle çıkmak olmasa bile, bence daha fazla dışarı çıkmalı, bir sanat kursuna gitmeli, bir kitap kulübüne katılmalı, sadece kendiniz için bir şeyler yapmalısınız. Hayatınız iş ve çocuklardan ibaret olamaz, sonra da kanepenizde oturup Netflix izlerken Instagram'da gezinemezsiniz."

"Ama henüz izlemediğim o kadar çok televizyon var ki," diyorum, buzdolabını açıp bir şişe şarap çıkarırken suratımı asarak. "Ve biriyle görüşene kadar kimsenin hayatıma devam ettiğime inanmayacağını biliyorum ama bu toplumun beklentisi, benim ihtiyacım olan şeyle hiçbir ilgisi yok. Kış uykusu dönemimdeyim."

Instagram'da boşanıp koşmaya ya da ağırlık kaldırmaya başlayan ya da kendi aromaterapi mumu işini kuran pek çok kadın olduğunu biliyorum. Her zamankinden daha iyi görünüyor ve hissediyorlar, küllerinden doğan anka kuşları, "yeni bölümlerini" kucaklıyorlar. Ben bir anka kuşu değilim. Ben sersemlemiş bir

kırıntı arayan bir güvercin. Ama benim için sorun değil; anka kuşu olmak yorucu görünüyor.

Dan hayatına devam etti. Herkes Dan'ın hayatına devam ettiğini biliyor. Bath küçük bir yer ve arkadaşları onu şehirde çeşitli kadınlarla görmüş. Meslektaşım Kelly taşındıktan iki hafta sonra onu internette geçmiş, bu çok garipti. Şu anda Sylvie adında yirmi beş yaşında biriyle çıkıyor ama bunun uzun süreceğinden şüpheliyim. Sanırım uzun süre benimle bankta oturduktan sonra sahada oynarken çok eğleniyor.

"Eminim siz hanımefendi"-Lottie dudaklarını şapırdatıyor-"biliyorsunuz..."

"Ne, seks mi?" İkimize de birer kadeh beyaz şarap dolduruyorum, sonra Lottie'nin dört aylık hamile olduğu için içmediğini hatırlıyorum, bu yüzden bardağının içindekileri benimkine boşaltıyorum ve ona kırılmış buz ve bir dilim misket limonu ile mürver çiçeği spritzer yapmaya başlıyorum, tam sevdiği gibi.

"Evet. Erkek arkadaş ya da koca aramana gerek yok. Sadece uygulamalara katılabilir, biraz eğlenebilirsin."

"İnternette tanıştığım rastgele bir adamla seks yapmak benim eğlence anlayışım değil," diyorum ona. "Ve garip bir şekilde, hayır, düşündüğün kadar özlemiyorum."

"Arkadaşım Tasha beş yıl boyunca seks yapmadı ve vajinal atrofi oldu. Kullan ya da kaybet, kardeşim."

" 'Kullan ya da kaybet' mi? Kimsin sen?" İçkilerimizi ve bir kase cipsi oturma odasına taşırken ona gülüyorum.

Çok alçak olan koltuğu alıyorum ve Lottie'ye kanepeyi teklif ediyorum. Odaya baktığımda bir parça utanç hissediyorum. Lottie aileden biri, yargılamaz ya da umursamaz ama bugünlerde ne kadar farklı yaşadığımızı fark etmiş olmalı. Onun evi benimkinden daha büyük ya da daha pahalı değil (gerçi ikisi de öyle), ama Lottie'nin evi sevilmiş, özen gösterilmiş, tamamlayıcı renk şemalarıyla dolu, benimki ise biraz bikini bölgesi gibi ihmal edilmiş.

Dan giderken yerine koymadığım birkaç lamba ve iki yan sehpayı da götürdü. Sahip olduğum mobilyalar zararsız ve nötr, koordineli bir vizyondan ziyade dayanıklılıkları veya fiyat etiketleri için seçilmişler. Kitap rafları çocukların oynadığı yapbozlar ve masa oyunları dolup taşıyor.

L şeklindeki bu odanın dibinde hâlâ Jess'in eski oyun mutfağı ve uzun zamandır unutulmuş oyuncaklarla dolu bir şifonyer var. Her şey yeterince düzenli ama aynı zamanda dağınık ve kaotik.

"Dağınıklık için özür dilerim," diyorum Lottie'ye, bir kutu Lego'yu ayağımla kanepenin altına iterek.

"Saçmalama, evini seviyorum, çok yaşanmış hissettiriyor," diyor ama sonra etrafına bakarak ekliyor, "Yine de yeniden dekore etmek istersen, bahar temizliği yapmana yardım edebilirim. Bir hafta sonu yapabiliriz."

"Teşekkürler, ama şu anda önceliğim bu değil," diyorum, biraz da acımasızca, Lottie'nin güzelce düzenlenmiş estetiğinin evde dolaşan bir bebek varken ne kadar süreceğini merak ediyorum. Lottie sadece omuz silkiyor, önerilerinin her birini reddetmemden etkilenmiyor.

"Bu sana bahsettiğim müşteri, Fergus," diyor, telefonunu açıp bana doğru eğilerek kır saçlı ve kirli sakallı bir adamın resmini gösteriyor. "Elli dört yaşında ama daha genç görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Kedim Katniss kucağıma atlayıp ben başını okşarken minnetle mırıldanmaya başladığında, "Sanırım elli dört yaşında ve bana cevizler hakkında çok şey anlatacak gibi görünüyor," diyorum.

"Elli dört o kadar da yaşlı değil. Senin sınırın ne?" Lottie soruyor.

"Benim bir sınırım yok, çünkü biriyle tanışmak istemiyorum. Evli insanların, tüm bekar insanların tekrar bir araya gelmek için can attığını düşünmelerinin sebebi nedir? İnsanlar yemek çubuğu değildir; tek başlarına çalışırlar."

"Tamam, biliyorum, ama bana ayak uydur. Başka kim var orada? Ateşli komşuna ne dersin? O da senin yaşında, *çok* uygun olurdu," diyor Lottie, bacaklarını zarif bir oyuncak bebek gibi altına sıkıştırarak. "Trajik olduğunu biliyorum ama genç bir dulda çok romantik bir şeyler var."

"Noah? Ha! Noah bir kaşık kadar sosyal becerilere sahip."

"Tamam, peki ya işte?" Lottie soruyor. "Şu gözlüklü, uzun boylu, seksi adam kim? Seni öğle yemeğine götürdüğümde tanıştığım adam mı?"

"Will Havers mı? Hayır," diyorum dudaklarımı yüzümü buruşturarak. "Evet, o! Onun nesi var?"

"Nereden başlayayım? Kibirli ve kendini , çok genç-"

"Kaç yaşında? Yirmili yaşların sonunda mı? İnsanlar otuz sekiz yaşında bir adamın yirmi sekiz yaşında bir kadınla çıkmasını iki kere düşünmez," diyor Lottie, el kol hareketleri yaparken içkisini kucağına döküyor.

"Biliyorum, ama yaşı ne olursa olsun, benim tipim değil." "Senin bir tipin yok, senin bir Dan'in var."

Haklı olabilir ama bu konuşmaya olan sabrım tükendi. "Will Havers kadınları nesneleştiren seri bir çapkın. Bir gerçeği biliyorum. Sadece otuz üç yaşından küçük ve 1.80'den uzun kızlarla çıkıyor. Baş harflerinin basılı olduğu gömlekler giyiyor, gazeteciliğe Tanrı'nın bir armağanı olduğunu düşünüyor, aynanın karşısına geçip kendini kontrol etmeden edemiyor ve toplantılarda erkek erkeğe konuşuyor." Lafımı bitiriyorum, yüksek sesle nefes veriyorum, sonra şaraptan büyük bir yudum alıyorum. Lottie sırtıyor. "Ne?"

"Hiç ilgi duymadığın biri için bu adam hakkında epey şey biliyor gibisin," diyor bana kaşlarını kaldırarak. "En azından yaş aralığını daraltıyoruz: elli dörtten genç, yirmi sekizden yaşlı." Lottie burnuna vuruyor ve bana sinsi bir sırıtış atıyor. "Bu kadar tutkulu konuştuğunu duyduğuma sevindim."

"Will Havers'a tutkuyla bağlı değilim," diyorum ona bir yastık fırlatarak. Bana bir kase cips uzatırken gülümsemesini bastırıyor. Tam İspanyol Engizisyonu'nun sona erdiğini ve huzurlu bir akşam geçirmeme izin verilebileceğini düşünürken, merdivenlerden gürleyerek inen iki yavru filin sesini duyuyoruz.

"Lottie Teyze! Sana onu duyduğumu söylemiştim," diye bağıyor Ethan ve onun yanındaki kanepeye atlıyor. "Poker oynayabilir miyiz?" Ethan henüz yedi yaşında ama Lottie ona bildiği tüm kart oyunlarını öğretiyor. Masa oyunlarını seven ve kağıt hamuru yapmayı bilen eğlenceli teyzelerden biridir.

"Poker değil. Belki kısa bir Uno oyunu, sonra da doğruca yatağa. Bu bir okul gecesi," diyorum ona.

Ethan bize "Uno'da harikayım" diyor.

"Annem Uno'da hep hile yapar," diyor on iki yaşında yeni bir hobi edinmiş olan Jess - yaptığım her şeyi eleştirmek.

"Yok," diyorum, sandalyemi bırakıp yere oturuyorum. "Uno, Uno, Uno!" Lottie bağıyor ve ben sayıca az olduğumu görüyorum.

"Ooh, cips," diyor Ethan, kaseyi kucağımdan alarak.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Pikan cevizinin sağlığa faydaları*

🕒 *Uno'da Draw 2 kartlarını üst üste koyabilir misiniz?*

🕒 *Vajinal atrofi nedir?*

BÖLÜM 2

ERTESİ SABAH Ethan'ı okula bıraktıktan sonra otobüse binip şehre gidiyorum ve saat dokuzaya kadar masama varmak istiyorsam ana caddeye doğru hızlı adımlarla yürümem gerekiyor. *Bath Living*'in tarihi merkezde, Gürcü döneminden kalma bir şehir evinin zemin katında ofisleri var. Beş yıldır dergide çalışıyorum ve hayatımın geri kalanı darmadağın olurken işim çok ihtiyaç duyduğum istikrarı sağladı. Genel müdür Jonathan çok tatlı biri. Esnek saatlerde çalışmama izin veriyor ve serbest olarak başladığım işte şimdi kendi köşesi olan bir kadrolu yazarım. Birçok insanın işinden nefret ettiğini biliyorum, bu yüzden bu konuda şikayet edecek bir şeyim olmadığı için kendimi şanslı sayıyorum.

Monmouth Caddesi'nden ofise doğru aceleyle ilerlerken biri yanıma geldi. "Günaydın." Döndüğümde Will Havers'ın iri cüssesinin bana gülümsediğini görüyorum. Boş verin, *bir* şikayetim var. Ben evden çıkma telaşıyla bulabildiğim her kıyafeti üzerime geçirirken, Will her zaman mükemmel bir stile sahip. Bugün, görünüm kataloğundan "baharlık iş kıyafetlerini" modelliyor: mavi takım elbise pantolonu, bembeyaz bir gömlek ve mükemmel bir şekilde dikilmiş bej bir trençkot. Ayrıca alamet-i farikası olan koyu renk çerçeveli gözlüklerini de takıyor ki bu gözlükleri görmekten çok moda için taktığından şüpheleniyorum.

"Günaydın Will," diye cevap veriyorum. Ofise beş dakikalık yürüme mesafesinde. *Beş dakika boyunca medeni davranabilirim.* Elimden geldiğince hızlı yürüyor olsam da, Will'in bacakları o kadar uzun ki, bana ayak uydurmak için sadece salınması yeterli.

"Hafta sonu iyi miydi?" diye

soruyor. "Evet. Sen?"

"Harika.

"Pump Room'daki sanat sergisinde eserinizin planını gördüm," diyor.

"Doğru," diyorum kuşkumu gizleyemeyerek. Will sadece altı aydır dergide çalışıyor. Benimle aynı seviyede ama daha kıdemliymiş gibi davranıyor ve istemeden geri bildirim verme alışkanlığı var.

Will bana "Grafik sanatçısı ile yaptığınız röportajı beğendim, akıllıca ve komikti" diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum dönüp ona bakarak. Sırf bana iltifat etmek için bu konuyu açtığına inanamıyorum.

"Ben olsaydım, açılışa katılan konukların birkaç fotoğrafını daha eklerdim," diyor, yan tarafında altınla *WH* kabartması bulunan deri belge cüzdanını sallayarak. "İnsanlar sanatı görmek kadar bu etkinliklere davet edilen şık yüzleri görmeyi de seviyor." *Ve işte, istemediğim geri bildirim.*

"Bu sergiyle ilgili, sanatçıyla ilgili, kimin kim olduğu değil," diyorum sıkıca, hızımı artırmaya çalışarak.

"Elbette," diyor, sadece bir kez başını sallıyor. "Eleştirmek istemem." *Ama eleştiriyor.* "Jonathan benden daha genç bir demografiye nasıl yönelebileceğimize bakmamı istedi. Bu tür etkinliklerde sosyal açı her zaman yardımcı olur. İnsanların bizi sosyal medyada etiketlemelerine, serginin olması gereken bir yermiş gibi görünmesine ihtiyacımız var. Sanat ikincildir."

"İkincil mi?" Öfkeli bir şekilde verirken söylüyorum. "Bu *merhaba* değil dergi. Ciddi bir sanatçı hakkında ciddi bir yazıydı."

"Bu yüzden cidden sıkıcıydı," diyor Will ve ben sokakta durup bir elim kalçamda, ona ters ters bakmadan önce gülümsediğini duyabiliyorum. "Özür dilerim," diyor, hiç de özür dilemediğini belli eden bir gülümsemeyle. "Sadece seni gaza getiriyorum, sıkıcı değildi. Sadece baskıya girmeden önce fotoğrafları gözden geçirmen gerektiğini düşünüyorum, insanlar gerçekten oradaymış gibi görünsün."

"Will, senin sakal bıraktığından daha uzun süredir gazeteci olarak çalışıyorum, bu yüzden senin görüşüne ihtiyacım olduğunu sanmıyorum ama yine de teşekkür ederim," diyorum dişlerimi sıkarak.

Will nefesinin altından, "Beş yazım hatası aksini söylüyor, ama elbette," diyor.

"O makalede beş tane bile yazım hatası yoktu." Will çileden çıkarıcı bir şekilde neşeli kalmaya devam ederken, öfkem artıyor.

"Dilbilgisi hatalarını sayarsak, evet, beş tane vardı."

Ona bakarken, güçlü çenesini, yeşil düşünceli gözlerini, sürekli olarak özel bir eğlenceyi gizlemeye çalışıyormuş gibi görünen ağzını inceliyorum. Bana bir çizgi filmdeki kötü adamı ya da bir aşk romanının kapağındaki adamı hatırlatıyor. Yakışıklılığı çok sıkıcı bir şekilde tahmin edilebilir, her şey iki boyutlu mükemmellikte, yüzünde hiçbir nüans yok.

"Henüz düzeltme yapılmadı. Yazım hataları olabilir," diye açıklıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Başkalarının çalışmalarını inceleyip hatalarını arayacak vaktin olması beni çok heyecanlandırıyor ama bazılarımızın hayatı var." Duraklıyorum. "Bunu yapan insanlar takım oyuncusu değil, ukaladır."

Will dudağını ısırarak, "Bunu yapan insanlar takım oyuncusu değildir," diyor. Sonunda ofise varıyoruz ve Will bana kapıyı açıyor. "Ben sadece herkesin oyununu yükseltmeye çalışıyorum Anna, dergiyi olabildiğince iyi hale getirmeye çalışıyorum. Senden gelecek geri bildirimlere açığım."

"Geribildirimim git kendini becer" deme isteğimi geri çekiyorum ve bunun yerine "Sen bir yazım hatasıydın Will" demeyi tercih ediyorum. Bu şimdiye kadar verdiğim en kötü cevap olabilir ve Will'in şaşkınlıkla yüzünü buruşturmasına neden oluyor.

"Olgun," diyor, paltosunu salondaki bir askıya asıyor, sonra benimkini almak için uzanıyor, ama ben çocukça geri alıyorum. Onun yardımına ihtiyacım yok.

İçeride, açık planlı ofis tanımlanamaz bir enerjiyle dolup taşıyor. İş arkadaşları birbirlerinin masalarının etrafında toplanmış, sessiz fısıltılarla konuşuyorlar. Kimse iş yapmıyor.

"Neler oluyor?" Karşımda oturan Karl'a soruyorum. İçeride sigara içmememiz gerektiği halde hararetle sigara içiyor. Karl saçlarını erkek topuzu yapıyor ve o kadar beyaz kaplamaları var ki bazen dikkatimi işimden uzaklaştırıyor.

"Jonathan şirketi toplantıya çağırdı," diyor Karl. "Val, Yogalates'te tanıştığı ve muhasebede çalışan birini tanıyan bir adamdan derginin iflas ettiğini duymuş." Karl tırnaklarını ısırma numarası yapıyor. "İşimi kaybedemem. Daha yeni bir Shih Tzu aldım."

Midemde bir korku girdabı dönmeye başladı. İşimi de kaybedemem. Bath'da çok fazla yayın yok ve bu kadar esnek bir iş bulmakta zorlanacağım.

"Ah, bir de bana artan turizm rakamları konusunda fiyat verecek küçük bir işletme sahibine ihtiyacım var, fikri olan var mı? Kimin iyi olacağını her zaman bilirsiniz" diyor Karl.

"Elbette, size bir liste göndereceğim," diyorum. Sonra satış masasındaki kızlar Karl'ı çağırıyor ve o da onlarla konuşmak için acele ediyor. Dergi sosyal bir işyeri. Yirmi iki çalışanı var, sık sık işten sonra bir şeyler içmeye giden ya da ortak mutfakta dedikodu yapan insanlar oluyor. Ben bunların bir parçası değilim. Herkese karşı arkadaş canlısıyım ama buradayken Ethan'ı okuldan zamanında alabilmek için kafamı dinlemem ve işimi bitirmem gerekiyor. Yirmi üç yaşındaki çocuklarla tırnak uzatmaları hakkında ya da Karl'la köpek ırkları hiyerarşisi hakkında çene çalmak zamanımı verimli bir şekilde kullanmamı sağlamıyor.

"Millet!" Jonathan ofisinden kafasını uzatarak sesleniyor. "Oturma odası, beş dakika."

Jonathan Courtauld, abartılı ama kusursuz bir zevke sahip, eşcinsel, kırışmış bir Don Draper tipidir. Dergiyi 1960'larda babasının yönettiği şekilde yöneten babasından miras almıştır. Bir işyerinden çok zarif bir özel ev hissi veren ofisin kendisi de dahil olmak üzere, mekanla ilgili her şey bir anakronizm. Jonathan'ın sanat koleksiyonu duvarları süslüyor ve ilk baskılarla dolu kitap rafları koridorlarda sıralanıyor. Fotokopi makineleri ve yazıcılar gibi tüm "gerekli ama çirkin eşyalar" kapalı kapılar ardında gizlice saklanıyor.

Toplantı odamız olarak ikiye katlanan oturma odası kadife kanepeler, antika İran halıları ve sanat ve tasarım kitaplarıyla dolu büyük bir sedirle döşenmiş. Köşede Cuma öğleden sonraları "beşte kokteyller" için süslü, eski moda bir içki arabası var. Jonathan'ın iyi cin sapan yaptığı söyleniyor ama ben bilemem.

Hepimiz içeri girip oturacak bir yer ararken Jonathan düşünceli görünüyor. Will, Jonathan'ın yanındaki koltuğa oturuyor. Jonathan'ın yirmi iki yaşındaki asistanı Casey odanın öbür ucuna yürüyor ve elini Will'in sandalyesinin arkasında boynunu okşuyor. Will onun elini tutmak için dönüyor, sonra ona gülümsüyor ve o da ona aşk dolu bir bakış atıyor. İş yerinde flört etmelerinin bu kadar amatörce olduğuna inanamıyorum. Geçen hafta, Emily

sürekli Will'in masasının yanında geziniyor. Bu adamın nasıl iş yaptığını gerçekten bilmiyorum.

Hepimizin aksine, Will bu planlanmamış toplantı için endişeli görünmüyor. Aslında, onu hiç endişeli gördüğümü sanmıyorum. Genç kızlardan biri olan Kelly'nin onun zengin bir aileden geldiğini söylediğini duydum. Ailesinin Bath'ın en prestijli adreslerinden biri olan Circus'ta bir evi var, belki de bu onun için sadece bir hobidir.

"Babamın zamanında ilçedeki her sehpa da dergimizin bir kopyası olurdu," diyor Jonathan hüzünle. "Satıcılar mülklerinin reklamını bizim sayfalarımız dışında bir yerde yapmayı hayal bile edemezlerdi." Porselen çay fincanlarına çay doldurmaya başlıyor, sonra her birini narin bir tabağa yerleştirip elden ele dolaştırıyor. "Ne yazık ki canlarım, artık durum böyle değil. Hâlâ Güneybatı'nın önde gelen yaşam tarzı ve kültür yayını olsak da, basılı siparişler azaldı ve haftalık çevrimiçi baskımız yeterli reklam geliri elde etmek için ihtiyaç duyduğumuz sayılara ulaşamıyor."

İnsanlar bize anlattıklarını özümserken odanın içinde mırıltılar dolaşüyor. Bir panik dalgası hissediyorum. Boşanmam pahalıya mal oldu, şimdi ipoteği tek başıma karşılamam gerekiyor ve neredeyse hiç birikimim kalmadı. Bir işim olmazsa ne yapacağım?

"Ama iyi haberlerim var," diye devam ediyor Jonathan. "Tam da doğru online uzmanlığa sahip bir yatırımcı, bir şirket bulduk. Arch Media'dan Crispin Hardman bizi yirmi birinci yüzyıla taşıyacak, ha ha." Çaydanlığı yere bırakırken gergin bir şekilde gülüyor. "Her şey yolunda gitmeyecek, hepimizin uyum sağlaması gerekecek. Bildiğiniz gibi, en büyük luddite benim, ama o bizim küçük yayınımda özel bir şey gördü. Gelişme yeteneğimize güveniyor."

Jonathan Will'e bakar. "Will'e teşekkür etmeliyiz." Jonathan uzanıp Will'in omzunu sıkıyor. "Bir çözüm bulana kadar kimseyi telaşlandırmak istemedim ama son birkaç aydır Will yatırımcılar için bir sunum hazırlamama yardımcı oluyor. Doğru olması için elinden gelenin fazlasını yaptı." *Will bunu biliyordu ve kimseye söylemedi mi?* "Aferin Will." Jonathan bir alkış tufanı koparırken Will en azından garip görünme nezaketini gösterdi. "Şimdi, hepimizle ayrı ayrı bunun ne anlama geldiği hakkında konuşacağım."

" diyor Jonathan alkışlar dindikten sonra, "ama bence hepimiz bunu harika bir fırsat olarak görmeliyiz."

Harika bir fırsat mı? Kulağa büyük bir değişiklik gibi geliyor ve hayatımın ihtiyaç duymadığı tek şey daha fazla değişiklik.

Jonathan'ın ofisine bire bir görüşme için ilk ben çağrıldım.

Jonathan arkamdan kapıyı kapatırken, "Heyecan verici haberler," diyorum sahte bir neşeyle.

"Korkarım orada oldukça cesur bir yüz ifadesi takınıyordum, Anna. Gerçek şu ki işler tehlikeye girecek."

"Oh." Midem bulanıyor.

"Çok açık konuşmanın moral açısından iyi olacağını düşünmedim ama yatırımcılar ölü odun olarak algılanan her şeyi temizlemekten hoşlanırlar." Jonathan gülümsüyor ve sanki bu küçük bir rahatsızlıkmış gibi gözlerini deviriyor. *Ben ölü odun muyum?* "Sana karşı dürüst olacağım Anna. Crispin senin köşenin en büyük hayranı değil." Jonathan sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sonra omuzlarını boynunun etrafında kamburlaştırıyor ve ellerini sahte bir teslimiyetle kaldırıyor.

"Oh?" Sessizce söylüyorum.

"Korkarım hayır. Anna'ya Göre'nin -bir dakika bekleyin, e-postasını getireyim- olduğunu düşünüyor." Jonathan masasındaki bir yığın kâğıdı kaldırır ve bilgisayarına giriş yapar. "İşte burada: "Orta yaşlı sıradan bir varoluşun sıkıcı saçmalıkları. " Jonathan özür dileyen bir yüz ifadesi takınıyor. Yüzümün kızardığını hissediyorum. "Elçiye zeval olmaz. Sadece neyle karşı karşıya olduğunu bilmeni istedim."

"Ama okurlar köşemi seviyor. Köşemle ilgili e-postalar alıyorum."

"Şu anki demografimiz evet, ama Crispin daha genç, daha 'istekli' bir okuyucu kitlesine hitap etmemizi istiyor. Gece hayatı ve flört hakkında, dram ve kırılmalı dolu bir köşe istiyor. İnsanların kişisel olarak yatırım yapacakları, hakkında bir şeyler okumak için her hafta giriş yapacakları biri."

"Flört ve gece hayatı hakkında yazıyorum, her şey hakkında yazıyorum," diyorum kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturarak. Sonra Jess'in yaptığı lekeli, dağınık manikürümü fark ediyorum ve ellerimi yumruk yapıyorum. Kafamı kaldırdığımda Jonathan geçen ayın dergisini tutuyordu.

"Bridgerton'larla Randevu Gecem" diyor bana dönüp bakarak. Jonathan masasından başka bir sayı alıyor. "Bir önceki ay, 'Terlik Çorapları Neden Yeni Gardırobumun Vazgeçilmezi' ile başlamıştın. " Jonathan bana bir kez daha kibarca yüzünü buruşturuyor.

"Eğer yönlendirici buysa daha istekli olabilirim. Daha fazla dışarı çıkabilirim" diye yalvarıyorum, ancak hava karardıktan sonra gerçek kıyafetler giyip evden çıkma düşüncesi bile beni hasta ediyor.

"Üzgünüm Anna, ama arka sayfayı Will'e veriyorum. Bana 'şehirdeki erkekler' köşesini önerdi."

"Will?" Sandalyemden kalkarak haykırıyorum, böylece Jonathan'ın masasının önünde duruyorum. "Ama yemek köşesi zaten onda."

"Will'in önerdiği şekilde, arka sayfanın tamamını kaplıyor, okuyucular onu gerçekten tanıma, kişisel bir bağ kurma şansına sahip oluyor." *Will benim köşemi çalmak için mi teklifte bulundu? Bu onun için bile yeni bir alçaklık.* Jonathan kaşlarını sepatik bir şekilde çatı. "Bu kişisel bir şey değil, Anna. Arch Media kamuoyu yoklamaları yaptırdı. Will on sekiz-otuz yaş aralığında popüler."

"Peki ben neydim?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Altmış beş yaşın üzerindikilerden yüksek onay alıyorsun." Jonathan dudağını ısırtıyor ve ben hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Bana bir şans vermeden köşe yazımı öylece alamazsın," diyorum sert görünmeye çalışarak.

Jonathan iç çekti. "Yeni liderlik ekibi bir flört köşesi istiyor ve sen flört etmiyorsun."

"Çıkmak gerekirse çıkabilirim," diye teklif ediyorum düşüncesizce.

"Gerçekten mi?" Jonathan şüpheci görünüyor, sonra saatine bakıyor. Bu, bana ayrılan toplantı süresinin sonuna yaklaştığımızı dair huzursuz bir his veriyor. "Sen iyi bir gazetecisin Anna. Kimsenin görmediği hikayeleri bulma yeteneğin var, röportajların her zaman iyi araştırılmış, güzel yazılmış" - duraklıyor- "ama köşe yazmak daha kişisel bir girişim, farklı bir gazetecilik türü. Belki de zamanını başka bir yere ayırman daha iyi olur."

Başımı sallıyorum. Eğer köşemi kaybedersem, işten çıkarmalar başladığında kapı dışarı edilen ilk kişi ben olacağım. "Jonathan, lütfen, bana bir şans ver."

Jonathan yere bakıyor ve ben de masaya doğru eğilip yalvaran bir çocuk gibi kolunu çektiğimi fark ediyorum. Ben bırakınca gözlerini kapatıyor, teslim olmuş gibi. "Bir hafta içinde flört hakkında yeni ve orijinal bir köşe yazısı yaz, yoksa Will'e veririm," diyor Jonathan, elinin topuğuyla bir gözünü ovuşturarak. Bitkin görünüyor.

"Evet, yapacağım, söz veriyorum. Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Fikrini değiştiremeden gitmek için dönüyorum.

"Anna," diye sesleniyor Jonathan arkamdan ve geri döndüğümde gözlerinde merhamet görüyorum. "Tekrar ortaya çıkmanın zor olduğunu biliyorum. Ama dürüst ve savunmasız olabilirsen, okuyucularımızın kalp kırıklığından sonra yeniden aşkı aramanın, otuz beş yaşının yanlış tarafında olmanın ve gençlik ve iyimserliğin hayat koruyucuları olmadan flört havuzuna geri atılmanın zorluğuyla ilişki kuracaklarını düşünüyorum."

"'Otuz beşin yanlış tarafı' mı? Bir doğru bir de yanlış taraf olduğuna kim karar verdi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"İşte ruh bu," diyor ellerini çırparak. "Bunu yaz."

Masama döndüğümde, resim sergisiyle ilgili makalemin taslak planını çıkarıyorum. Will'in haklı olduğunu hemen anladım. Resimler çok durağan, çok boş; sanata etkinlikten daha fazla öncelik vermişim ve alan ölü görünüyor. Değiştirmem gerekecek. *Lanet olsun*. Etkinliğin fotoğraflarına tıklarken, sandal ağacı, çam kozalakları ve yeni ütülenmiş ketenlerin ince bir karışımı duyularımı alarma geçiriyor.

"Köşe yazısı için üzgünüm, Appleby," Will'in sesi arkamdan geliyor.

"Kaynakların yanlış Havers," diyorum arkamı dönmeden. "Jonathan köşem için önerdiğim yeni yön konusunda heyecanlı."

Dayanamayıp sandalyemi çeviriyorum. İşte orada. O kadar kısa sürüyor ki, başka biri fark etmeyebilir ama ben çenesindeki kasların titrediğini, o ukala sırtındaki kısmi kaymayı görüyorum. Hayal kırıklığına uğramış.

"Yeni yön mü?" diye soruyor.

"Evet," diyorum rahatça. "Bir flört köşesi yazacağım, eğlenceli ve heves uyandırıcı bir şey."

Will bana bir kaşını kaldırıyor ve sırtıyor. *Neden sırtıyor ki?* "Hakkında yazacağın gerçek bir randevun var mı? *Succession*'dan Roman Roy değil mi? Gerçi senin televizyon aşklarını okumaktan çok keyif alıyorum."

Kenara yaslanan Will, masamdan bir kalem alıyor ve tıklayıp açmaya başlıyor. Büyüleyici bir gülümseme olduğunu sandığım bir ifade takınıyor ama bende o kalemi eline saplama isteği uyandırıyor. Ofisteki tüm genç kadınlar Will'e yaltaklanıp kıkırdayabilir ama onun cazibesi bende işe yaramıyor.

"Senin yapacak işin yok mu?" İç çekerek sordum. "İncelenecek menüler, sayılacak kaloriler, eleştirilecek çatal bıçak takımları?" Sanki dev bir sinekmiş gibi elimi ona doğru sallayarak söylüyorum.

Will bir elini kalın kahverengi saçlarında gezdirerek, "Şunu bil ki, eğer flört etmek senin için çok fazla baskı yaratıyorsa, on santimlik sütunumu yirmi santime çevirmeye hazırım," diyor.

"Kimsenin senden daha fazla santime ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, Havers."

Göz göze geldik. Eğer şimdi kızarırsam, bu imanın kasıtlı olmadığını anlayacak. *Kızarma, gözünü bile kırpma*. Kafamın içinde yavaşça ona kadar sayıyorum, bakışlarını tutuyorum, içimdeki buzdağını yönlendiriyorum. Beşe gelmeden gözlerini kaçırıyor. *Ha. Ben kazandım*. Biliyorum, biliyorum, çocuk gibi davranan yetişkin bir kadınam, ama onun beni düşürdüğü durum bu.

Will, "Onaylanma oranım aksini söylüyor," diyerek kalemi geri bırakıyor.

"*Teen Girl* dergisinde yazarken popüler olduğunuza eminim ama *Bath Living* yetişkinler için. On beş yaşındaki kızların bunu satın alacağını sanmıyorum."

Yüzü düşüyor ve ben o anın tadını çıkarıyorum. Bunu doğru fırsat için saklıyordum. Will'in özgeçmişini biraz araştırdım. 2019'dan 2021'e kadar Publishing Global'da çalıştığını iddia ediyor, ancak küçük bir dedektiflik çalışması, aslında bir yan dergi olan *Teen Girl* tarafından istihdam edildiğini ortaya çıkardı. Derginin birkaç eski sayısını inceledim ve "Erkeklerle Nasıl Konuşulur?" başlıklı mükemmel bir tavsiye sayfası buldum.

Will boğazını temizliyor. *Ona ulaştım. Sonunda ona ulaştım.*

"Eğer randevu mekânı bulmakta zorlanırsan, Townhouse'da yüzde yirmi indirimim var. Şef garsona adımı yeterli," diyor Will ve ayağa kalkıp masasına doğru yürümeye başlıyor. *Ne, geri dönüş yok mu?* Kendimden şüphe etmeye başladım. *Bu çok mu kaba oldu?* Ama Will'in duyguları hakkında endişelenecek zamanım yok. Yazmak için gerçek bir randevu bulmalıyım ve bunu hızlıca yapmalıyım. Derin bir nefes alıp telefonumu açıyorum ve "flört uygulamaları"nı aratıyorum.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Taze ve orijinal tanışma fikirleri*

🕒 *En az korkutucu tanışma
uygulamaları*

🕒 *İngiliz versiyonunu izlediysem The Office'u Amerikan versiyonunu izlemeye değer mi?*

BÖLÜM 3

ÇOK GEÇMEDEN BUNU TEK BAŞIMA YAPAMAYACAĞIMIN FARKINA VARDIM. Çevrimiçi flört profili doldurmak kadar basit bir şey beni aşıyor; nereden başlayacağımı, hatta hangi uygulamayı seçeceğimi bile bilmiyorum. Bir telaşla otuz sekiz yaşında olduğumu ve hiç kimseyle çıkmadığımı fark ediyorum. Ortaokulda bir erkek arkadaşım vardı, Tim, sonra Bristol Üniversitesi'ndeki ilk yılımda Andrew vardı, sonra Dan ile tanıştım. Üçü de önce arkadaşı, yani daha önce tanımadığım biriyle hiç çıkmadım. Çevrimiçi bir profilde "kendimi satmaya" çalışma fikri beni ürkütüyor. İsteksizce, satış alanında çalışan yirmili yaşlardaki iki meslektaşım Steph ve Kelly ile konuşmak için ofise geçiyorum. Arkadaşlık uygulamaları hakkında bilgisi olan biri varsa, o da onlar.

"Merhaba," diyorum *Hainler* dizisi hakkındaki sohbetlerini bölerek.

"Merhaba," diyor Kelly, dönüp bana bakarak. "Reklam hakkında mı konuşmak istiyorsun? galeri parçası için düzenler?"

"Hayır, bu işle ilgili değil, yani öyle sayılır." Sorduğum için utanarak boğazımı temizliyorum. "Bir tanışma uygulamasına katılmam gerekiyor ve nereden başlayacağımı bilmiyorum. İşten sonra ikinizi de bir şeyler içmeye götürsem bana yardımcı olabilir misiniz?"

Gözleri parlıyor ve ellerini çırpıyorlar. "Oh evet!" diye haykırır Steph. "Bu günün geleceğini biliyordum. Benim çağrım!"

"Makyaj!" Kelly ciyaklıyor.

"Hayır, hayır, makyaj istemiyorum, sadece bir randevu profiline ihtiyacım var. Bu iş için." Steph ve Kelly benim "yeni nesil güzel" dediğim tipler. Sıcaktırlar ama çok emek harcanır. *Hem de çok*. Konturlu makyaj, kirpik uzantıları ve takma tırnaklar var, bu da onları bulaşık yıkamaktan alıkoyuyor olmalı. Steph'in balyajlı saçları düzgünce dalgalar halinde toplanmış, Kelly'nin ise beline kadar uzanan sarı saçları var. Çocuklu birinin iyi görünmek için bu kadar kararlı olabileceğini düşünemiyorum.

"Doğru yere geldiniz," diyor Kelly, kolumu sıkmak için uzanarak. "Elbette sana yardım edeceğiz."

—

İşten sonra ikisi de boş ve Dan'in annesi bu akşam çocukları doğum günü için dışarı çıkarıyor, bu yüzden eve acele etmeme gerek yok. Kelly, Milsom Caddesi'nde son moda bir kokteyl bar olan Botanist'i öneriyor.

"Tamam, her şeyin başı profil fotoğrafı," diyor Steph, telefonundaki fotoğraflar arasında gezinirken. "Bir tane buldum." Steph, Kelly'ye bikinili bir fotoğrafımı göstermek için ekranımı tutuyor.

"Bu benim balayımdan! Şimdi böyle görünmüyorum."

"Başka bikinili fotoğrafınız var mı? Tüm vücudunu gösteren bir çekim de yapabilirsin, formundasın" diyor Steph.

Kelly başını sallıyor. "Satış noktalarınızı belirlemeniz gerekiyor. Seksisin, herkesin umurunda olan tek şey bu."

"Teşekkürler, ama hayır, çocuk sahibi olduğumdan beri bikini giymedim ve yarı çıplak bir fotoğrafımı internete koyarken rahat olduğumu sanmıyorum."

"Bu mu?" Kelly bana Dan'le bir konserde çekilmiş bir fotoğrafımızı göstererek soruyor. "Burada genç ve istekli görünüyorsun. Onu kırabiliriz."

"Çünkü gençtim. Yirmi sekiz yaşıyordum. Hayır, lütfen iki yaşından büyük fotoğraflara bakma," diyorum ona.

"Gerçekten de son zamanlarda çekilmiş hiçbir fotoğrafın yok. Bak, selfie dosyanda sadece çocuklarının fotoğrafları var" diyor Kelly ve Ethan'ın ağzı Cheerios dolu sırttığı bir fotoğrafı gösteriyor.

"Şimdi bir tane alabilirim," diye teklif ediyor Steph, başını sempatiyle eğerek. "Burada ışıktandırma iyi. Makyaj yapabileceğin bir şey var mı?"

"Makyaj yapıyorum," diyorum ve bana inanmıyormuş gibi yüzümü incelemek için öne doğru eğiliyor.

"Nerede?"

Kelly elimi okşayarak, "Fotoğrafa geri dönelim," . "Bunu en sonunda yaparız."

"İyi," diyor Steph, beyaz şarap spritzer'ından bir yudum alarak. "Peki, aşk mı arıyorsun, arkadaş mı, kahve randevusu mu, yoksa takılmak mı?"

"Yukarıdakilerin hiçbiri," diyorum.

"Bir şeyler yazmalısınız," diyor Steph. "Eğer bir flört köşesi içinse, aşk aradığınızı söylemelisiniz. Buradaki ilişki sahnesinin *Bath Living*'e uygun olduğunu sanmıyorum."

"Peki, olsun. Gerçi bu bir yalansa samimiyetsizlik mi olur?"

"Merak etme, herkes internette yalan söyler," diyor Kelly. O bir sonraki ekrana geçerken, ne yaptığını görmek için Steph'in omzunun üzerinden eğiliyorum. "Doğru, ilgi alanları. Nelerden hoşlanırsın? Müzik, doğa, oyun, kişisel bakım?"

"Tek seçenek bunlar mı?" Ben soruyorum.

"Hayır," diyor Steph. "Her şey olabilir."

"Neyle ilgileniyorum? Anne olmak, işim. Bir kedim var ama 'kedi insanı' olduğumu söyleyemem. Ona tüylü bir bebek gibi davranmıyorum ya da üzerinde yüzü olan bir tişörtüm falan yok." Gülüyorum, sonra ciddi bir şekilde "Öyle deme," diyorum.

"Mesela spor salonuna gider misin, yogayla, makrameyle ilgilenir misin?" Kelly soruyor, sesi her öneride bir oktav yükseliyor. Başımı sallıyorum. "Tamam," diyor Kelly yavaşça ve bu konuda neden onların yardımına ihtiyacım olduğunu anladığını görebiliyorum. Steph'e dönüyor. "İlgi alanlarına göre tanımlanmasına gerek yok." Bana burcumu, sevgi dilimi, Covid aşılardaki konumumu, uyku alışkanlıklarımı, yediklerimi, içtiklerimi ve rüyalarımı, Myers-Briggs kişilik tipimi sormaya devam ediyorlar. Kelly potansiyel ilgi alanlarını sıralıyor: akvaryumlar, jujitsu, yol gezileri, paddleboarding, aktivizm, butik bira, TikTok, gospel şarkıları, Marvel filmleri. Şimdiye kadar yaptığım en istilacı ve tuhaf iş görüşmesi gibi hissettiriyor.

"Bu çok tuhaf bir liste, bunların hiçbiriyle ilgilenmiyorum," diyorum bıkkınlıkla. "Tamam, sadece tiyatro, seyahat ve 'yeni şeyler denemek' yaz. "

"Seyahat iyidir, bu kolay bir konuşma noktasıdır. Son zamanlarda ilginç bir yere gittin mi?" Kelly bir şey bulduğu için heyecanlı görünerek soruyor.

"Yakın zamanda hiçbir yere, ama gelecekte daha fazla seyahat etmek istiyorum." Duraksıyorum. "İnsanlar bana nerede olduğumu soracaksa, belki de seyahat yazmamalıyım." Listeye tekrar bakıyorum. "Cin tonik?"

Steph başını sallar. "İnsanları . Evcil hayvanları da uzaklaştırabilir. G&T'lerden hoşlanan boşanmış kedi kadın - bu kazanan bir ortam değil."

İç çekiyorum. Hobilere ayıracak vaktim yok. " Üçüncü içkilerimizi sipariş etmesi için garsona el sallıyorum. "Televizyonu koyabilir miyim? Ev idaresi mi? Ebeveyn olmayı?"

"İnsanlar gerçekten sadece fotoğrafa bakıyor," diyor Kelly, kolumu sempatik bir şekilde okşuyor, sonra bizim de bir fotoğrafımız olmadığını hatırlayınca duruyor.

"İnsanlara devam etmeleri için *bir şeyler* vermelisiniz" diyor Steph. "Erkek arkadaşım ile tanıştım çünkü profillerimizde ikimiz de Roblox'u seviyoruz ve ikimiz de dünya barışını istiyoruz. Bana DM atarak Roblox'un dünya barışına bir çözüm olabileceğini söyledi." Aşk dolu bir sırıtma yapıyor. "Çok komikti."

"Gördünüz mü, dışarıda herkes için birileri var," diyor Kelly, "Steph için bile. Şimdi, işin eğlenceli kısmı. Bir erkekte ne ararsınız?" Kelly bir sonraki ekrana geçerek soruyor. "Sanırım erkek? İkisini de yazarsan ağı genişletmiş olursun."

"Sadece normal, psikopat olmayan, sıradan bir adam," diyorum ona. "Daha açık konuşmalısın," diyor Steph.

"Tamam, o zaman sanırım nazik, komik, zeki biri."

Steph esniyormuş gibi yapar. "Sıkıcı. Herkes bunu ister. Boy, saç rengi, yaş, vücut yapısı. Spor yapmalarını istiyor musunuz? Politikalarını ya da et yiyip yemediklerini önemsiyor musunuz? Yüz kıllarına karşı bir ilgin var mı? Kabul etmeleri gereken cinsel eğilimleri var mı?"

Ellerimi teslimiyetle kaldırıyorum. "İdeal olarak benden daha uzun, ortalama boy, sanırım beş on üzeri. Benim yaşlarımda, bilmiyorum, otuz beşten büyük, elliden küçük." Kelly ve Steph aynı anda elli fikrine burun kıvrıyorlar. "Tamam, kırk yedi. Kırk beş?" İkisi de benim yaşымda biri için kırk beşi kabul edilebilir bularak başlarını sallıyorlar.

"Çocuk, çocuk yok mu? Çocuk mu istiyorsun? Çocuklarla işin bitti mi? Daha fazla çocuk sahibi olabilir misin?" Steph bir sonraki soru dizisine geçerek soruyor.

"Bunlar ilk buluşma soruları gibi gelmiyor."

Kelly, Steph'e "İnsanlar bunları bilmek istiyor, ama tamam, 'emin değilim' yaz" diye talimat verir. Sonra Steph telefonu kaldırıyor, "Gülümse!" diye bağılıyor ve bir fotoğraf çekiyor.

"Şimdilik bunu kullanacağız. Merak etmeyin, cilt tonunuzu eşitlemek için ince bir filtre ekleyeceğim."

"Filtre eklemeyin," diyorum. "Kendim gibi görünmek istiyorum."

"Bir filtreye ihtiyacınız var. Herkes filtre kullanır." Telefonumu bana geri verdi. "Bir profil, hazır." O bunu söylerken telefonum uygulamadan gelen bir bildirimle pingliyor. "Ooh, biri seni beğenmiş bile!" diyor Steph, sevinçle ellerini çırparak.

"O kadar korkmuş görünme, bunu senin için seviyorum," diyor Kelly, kolunu bana dolayarak. "Biriyle çıkmak bisiklete binmek gibidir. Sadece seleye geri dönmek gerekir ve sonra kas hafızası devreye girer." Göz kırıyor. Bu sinir bozucu.

Yardımları için ikisine de teşekkür ediyorum, sonra da bar hesabını ödüyorum. Otobüsle eve dönerken, telefonum bildirimlerle çınlıyor ve potansiyel randevulara açılan bu portalda merak içinde geziniyorum. Şişkin pazuları ve şahinciliğe olan ilgisiyle kırk üç yaşındaki Hamish'ten hoşlanabilir miyim? Peki ya bir dağın tepesinde, kolu kırılmış zavallı bir kız arkadaşına sarılmış bir fotoğrafı olan otuz sekiz yaşındaki Paul? Paul ve bu kız arasında ne yanlış gitti? O da mı uygulamalarda? Kız, Paul'ün omzunun bir fotoğrafı biriyle yatmak için kullandığını biliyor mu? Sonra Dan'in de bu uygulamalarda olduğunu hatırladım. Taşındıktan birkaç hafta sonra kaydolmuştu. Aynı sorulara o da cevap vermiş olacak. İkimizin fotoğrafını kullanıp beni çıkarmış mı? Sylvie ile böyle mi tanıştı? Ya profili hâlâ aktifse? Ya kaydırırken benim kırılmış bir fotoğrafımı bulursam?

Ruh halim değişiyor. Bu düşünceleri düşünmek istemiyorum. Bu yüzden Instagram'a geçip en sevdiğim hesap olan @paulhollywoodkneadsdough'u açıyorum, tahmin ettiğiniz gibi Paul Hollywood hamur yoğuruyor. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı rahatlatıcı, hipnotik ve seksi. Sonra Paul'ün focaccia hamuru yoğurmasına kendimi o kadar kaptırıyorum ki durağımı kaçıyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *İnternette tanıştığınız biri tarafından öldürölmenin istatistiksel olasılığı* 🕒

Çok fazla zaman veya emek gerektirmeyen hobiler

🕒 *Dan Humphries, Bath, profesyonel Paul*

🕒 *Hollywood focaccia hayranı ile çıkıyor*

BÖLÜM 4

SEKİZ bisikletimi duvara sürdüm. Dik bir yokuştan aşağı iniyordum ve yeterince hızlı fren yapamadım. Gidonun üzerinden doğruca bir evin yan tarafına uçtum ve yüzümü çarptım, bir dişimi kırdım ve köprücük kemiğimi çıkardım. Bu yüzden insanlar bana bir şeyin "bisiklete binmek gibi" olduğunu söylediğinde temkinli davranıyorum. Tek düşünebildiğim yaralanma potansiyeli ve ne kadar dikkatli olursanız olun yoldaki diğer tüm aptalları hesaba katamayacağınız. Yine de şüphelerime rağmen, işte buradayım, metaforik bisikletime geri döndüm, bir Cumartesi gecesi internette tanıştığım bir yabancıyla bir barda içki içiyorum. Richard, otuz yedi yaşında, profil resminde elinde dev bir tekerlek peynir tutuyor.

"Yani tadı Parma jambonuna benzese ve Parma jambonu gibi görünse bile, eğer Parma'dan değilse, o zaman Parma jambonu değildir ve onu bu şekilde etiketleyemezsiniz," diyor Richard, noktasını vurgulamak için birasını bir vuruşla yere bırakarak. Zihnimin bir tuğla duvara çarptığım anılara sürüklendiğini fark bu konuşmanın konularını toparlamak için çabalıyorum.

"Demek jambon polisi sizsiniz," diyorum hevesli görünmeye çalışarak.

"Teknik olarak unvanım 'ürün yönetimi ve korunması' düzenleme" diyor gururla. "Tüm AB çapında çalışıyorum."

"Hiç elinizde silahla bir depoya dalıp, 'Kıçınızı kaldırıp dışarı çıkın!' diye bağırıdınız mı? Ha ha," diye gülüyorum, kendi şakamdan memnunum, ama Richard taş suratlı kalmaya devam ediyor.

"Silahlı değiliz. Bu bir masa başı işi. Kuralları yasal yollardan uyguluyoruz. Düzeltiyorum: Bir keresinde depo sertifikasyon kursuna katılmıştım ama oraya öğrenmek için gitmiştik, kimseyi tutuklamak için değil."

"Doğru, hayır, şaka yapıyordum," diyorum, kendini küçümseyen bir göz devirmeye çalışarak. Sonra göz devirmenin huysuzluk olarak yorumlanabileceğinden endişeleniyorum, bu yüzden bir

Manyakça bir sırtış. *Yüz ifadelerini doğru yapmak neden bu kadar zor?* Çaktırmadan saatimi kontrol ediyorum ve on yedi dakikadır bu randevuda olduğumu hesaplıyorum. *Hepsi bu kadar mı?* Kelly bana kaba görünmek istemiyorsan en az bir buçuk saat kalman gerektiğini söyledi. Ama bu hafta zaten iki randevuya daha çıktım ve hem fiziksel hem de zihinsel olarak çok yorgunum. Çarşamba günü Phil'le tanıştım, otuz dört yaşında. Soyunma odaları gibi kokuyordu ve bana nükleer yakıt hakkında nutuk çekti, ama nükleer yakıtın lehinde mi aleyhinde mi olduğunu anlayamadım. Bir saat sonra gitmesi gerektiğini çünkü evde onu bekleyen bir köpeği olduğunu söyledi. Tekrar buluşmayı teklif etmedi.

Cuma günü, "saksafon çalan, İkizler burcu olan, tek eşliliği ve yalnız kamp yapmayı seven" kırk üç yaşındaki David ile tanıştım. Bana "Mila Kunis'in kötü bir gününde" gibi göründüğümü söyledi, boşanmış olduğunu açıkladı - "Tanrı'ya şükür çocuğum yok"- ardından doğum ve bunun beni "oramda" nasıl etkilediği hakkında uygunsuz bir sorgulamaya başladı. Evde beni bekleyen bir köpeğim olduğunu söyleyerek oradan ayrıldım. Tekrar buluşmayı teklif etmedim.

İnternet üzerinden flört tam da korktuğum gibi bir ve bekâr olduğum için kendimi binlerce kez daha kötü hissetmeme neden oldu. Evde, kanepemde tek başıma, biriyle tanışmak *istersem* bunu yapabileceğimi düşünerek kendimi kandırabilirim. Şimdi durumun böyle olmayabileceğini görüyorum. Normal herkes kapılmış, online randevular korkunç. Yalnız öleceğim. Emekli maaşıma daha fazla katkıda bulunmaya başlamalıyım. Seksenli yaşlarıma kadar hareketli kalabilmek için ağırlık çalışmaya başlamalıyım.

Richard'a bakarak, bunun da diğerleri gibi kötü bir randevu mu olduğunu yoksa sadece pratikten mi uzak olduğumu değerlendirmeye çalışıyorum. Nesnel olarak Richard yakışıklı bir insan. Keskin sarı saçları, bronzlaşmış teni ve sadece profesyonel bir oduncu olarak ya da spor salonunda sağlıklı bir zaman geçirerek elde edebileceğiniz türden kolları var. Ama iyi görünmesine rağmen, onda rahatsız edici derecede soğuk bir şeyler var. Bond filmlerindeki kötü adamların uşakları gibi, kros kayağı yapan ve
007. İlk beş dakikada öldürülüyor ama kimsenin umurunda değil. Muhtemelen filmin sonunda bir isimle bile anılmayacak, sadece Yardakçı Bir, Bumble'dan Richard olacak.

"Peki, bana ne iş yaptığını hatırlatır mısın, Anna?" Richard bir tur daha içki için garsona işaret ederken soruyor. *Esнемekten kendimi alıkoymak için bir kahve sipariş etmeli miyim?*

"Karanlık internette sahte Parma jambonu satıyorum," diyorum ve Richard'ın kaşları çatılıyor. "Hayır, hayır. Ben bir gazeteciyim." Duraklıyorum. "Hatırladın mı? Mesajlaşırken bu konuda uzun bir konuşma yapmıştık?"

Richard'ın yüzü kızarır. "Ah, doğru, evet, birkaç kişiyle çevrimiçi olduğum için insanların özelliklerini takip etmek zor oluyor."

"Tabii ki. Ben de," diyorum, şarabımı daha yeni bırakmış olmama rağmen şarabıma uzanıyorum.

Acil köşe yazısı arayışında, iki mil yarıçapında yaşayan ve en kısa sürede buluşabilecek bir avuç erkeğe cevap verdim. David ve Phil'in mesajları iyiydi, göstermelikti ama Richard'dan daha büyük umutlarım vardı. Mesajları mükemmeldi, cevap verme süresi mükemmeldi. Bana sorular sordu ve düşünceli cevaplar verdi. Gazetecilik dürüstlüğü hakkında uzun uzun konuştuk. Dürüst olmak gerekirse, mesajlaşmada ne kadar iyi olduğu düşünüldüğünde, bu akşamın ne kadar garip geçtiğini görmek beni şaşırttı, hatta biraz hayal kırıklığına uğrattı. İnternette aktardığı sıcaklık ve zekanın hiçbiri yüzyüzeyken yoktu.

"BBC'nin rolü hakkında bir konuşma yapmıştık, hatırladın mı?" Hafızasını harekete geçirmeyi umarak söylüyorum.

"Ah, doğru, evet." Richard bakışlarımı kaçırarak boynunu kaşıyor. "Mesele şu ki -ve şimdi dürüst olacağım Annie, çünkü her şeye doğru notla başlamak iyidir, değil mi?"

Annie denmesinden nefret ettiğimi ona söylemeye değer mi? Muhtemelen değmez. Size yanlış isimle hitap eden birini düzeltebileceğiniz bir fırsat penceresi var; ondan sonra ya onu bir daha görmemeniz ya da sonsuza kadar o yeni isimle hitap etmeniz gerekiyor. Richard, "Çok meşgul olduğum için online randevularla istediğim şekilde ilgilenmem zor," diye açıklıyor. "Günüm sabah altıda başlıyor ve genellikle on biri geçene kadar bitmiyor."

"Oh, senin de çocuğun var mı?" diye sordum.

"Hayır, benim bir antrenman rejimim var." Richard örnek vermek için kol kaslarını esnetiyor. Richard'la bench press ve dead press hakkında konuşma ihtimali

Parma jambonu sohbetinin baş döndürücü heyecanını özlememe neden oluyor. "Sizin için de aynı şey geçerli mi bilmiyorum ama bir erkek olarak, gerçek hayatta bir buluşma gerçekleşmeden önce çok fazla ileri geri konuşmanız gerekir. Bunlardan sadece birkaçı uygun adaylar olarak ortaya çıkacaktır."

Uygun adaylar mı? Laboratuvar deneyi mi yapıyor?

"Doğru," diyorum, yavaşça başımı sallıyorum.

"Bu bir sayı oyunu. Zaman ayırmanız gerekir ve asla yeterli zaman yoktur."

"Asla." Şarabımı yüzümü buruşturarak bitiriyorum. Tadı sıcak talaş gibi.

"Bu nedenle, başlangıçtaki ileri geri konuşmaların bir kısmını dışarıdan temin ediyorum. Muhtemelen

Buna inanmayacaksınız ama eskiden o ilk buluşmayı ete kemiğe büründürmekte zorlanırdım."

"Et" demesi beni ürkütüyor. "Ne demek istiyorsun? Bir arkadaşın sana yardım mı ediyor?" Gergin bir şekilde soruyorum.

"Sayılır," diye mırıldanıyor Richard, gözlerini birasına dikmiş. "Mesajları sizin için alan uygulama var." Duraklıyor, uşak yüzünde bir utanç parıltısı beliriyor.

"Ne, yapay zeka gibi mi?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bunu sana sadece çok iyi anlaştığımız için söylüyorum. Açıkçası, yüz yüze tanıştığımıza göre artık sana mesaj atmak için uygulamayı kullanmayacağım."

"Belli ki."

Doğru. Son birkaç gündür sohbet ettiğim hoş, meraklı adam bir bilgisayardı. Bu bir köşe yazısı. Telefonumu blendera atmak isteyecek kadar depresif hissetmeme neden olsa bile, bu bir köşe yazısı.

—

Otuz dakika sonra eve geldiğimde Lottie'yi kanepemde oturmuş bebek battaniyesi örerken, arka planda *Love Island* çalarken ve Katniss koltuğa uzanmışken buluyorum.

"Erken döndün. Bu iyiye işaret değil," diyor Lottie, televizyonun sesini kapatarak. "Hayır ve eğer her şey bu kadar cehennem gibi olursa 'istek uyandıran' bir köşe yazısı yazabileceğimden emin değilim."

Ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarırken içimi çektim.

"Belki de ceviz adamınızla tanışmalıyım."

"Bu sefer fırsatı kaçırmış olabilirsin. Son duyduğuma göre, bir fındık kongresinde fındık varisi bir kadınla tanışmış."

"Vay canına. Artık bu oyunu nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Dan'le birlikte olduğum on yedi yıl içinde tüm kurallar değişti." Kanepeye uzandım ve başımı kız kardeşimin kucağına yasladım. "Keşke insanlarla eski usul tanışabilseydin, gerçek hayatta."

"Evet, ama bu yine de evden çıkmayı gerektirir. Seçkin adamlar öylece gelip kapınızı çalmayacaklar."

"Merhaba," diyor Jess uykulu gözlerle, siyah-beyaz kareli pijamalarını giymiş, ince sarı saçları yatak başında tutamlar halinde karıştırılmış halde kapıda duruyor.

"Hâlâ ayakta mısın?" Ona sarılmak için ayağa kalkarak soruyorum. Jess on iki yaşına geldi ve benim sevgi gösterilerimden utanıyor, bu yüzden evdeyken ona sarılmak için her fırsatı değerlendiriyorum. "Saat daha dokuz buçuk." Duraksıyor, sonra da "Randevun o kadar kötü müydü?" diye soruyor. Lottie'ye dönüp kaşlarımı çatıyorum.

"O sordu," diyor Lottie, sonra başını Jess'e doğru eğiyor. "Penny'nin durumu hakkında kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Şimdi ne yaptı?" Ben soruyorum ve Jess inliyor. Penny, Jess'in okuldaki en büyük düşmanı, Sekizinci Sınıf'ın kraliçesi, zevklerin hakemi ve birçok gözyaşının kışkırtıcısı.

"Önemli bir şey değil," diyor, sonra tekrarlamak istemiyormuş gibi iç geçiriyor. "Benim bir bilgisayar oyunundaki varsayılan karakter gibi olduğumu söyledi. Ve bunu tüm sınıfın önünde söyledi, bu yüzden şimdi herkes bana Default diyor."

"Bu çok adice," diyorum öfkelenerek, ama aynı zamanda çocukların hakaretlerindeki incelikten de gizliden gizliye etkilener. Ben okuldayken size sadece "ezik" ya da "benekli herif" derlerdi. "Annesini aramamı ister misin?" Teklif ediyorum, sonra hemen yanlış bir şey söylediğimi hissediyorum.

"Hayır, anne!" Jess başını geriye atar. "Ona anne deme."

"Muhtemelen mutsuz bir evden geliyor," diyor Lottie. "Onun için üzölmeliyiz."

"Anne!" diye feryat ediyor üst kattan.

"Ethan da mı hala uyanık?"

"Uyuyordu," diyor Lottie, yanakları pembe pembe kızararak.

"Sıcak ikolata alabilir miyiz?" Jess bacaklarının etrafında kedigil bir sekiz figürü çizen Katniss'i okşamak için uzanarak soruyor. "Velvetiser ile biraz yaparım."

"Elbette."

Odadan ıkarken Jess'in Lottie'ye Jake Tenby'nin toplantıda yanına oturduğu için Penny'nin ona kızdığını söylediğini duyuyorum, ama zaten Jake'i sevmiyor bile, bu yüzden Penny'nin sorununun ne olduğunu bilmiyor. *Neden bunların hiçbirini bana anlatmadı?*

Üst katta Ethan'ın gece lambasını açık buldum. Yatağının yanında yerde oturuyordu.

"Bir kaza geçirdim," diyor burnunu çekerek, başını dizlerine doğru çekerek. " değil," diyorum nazikçe. Yedi yaşında olan Ethan altını ıslatmak için biraz büyük,

Ama Dan taşındığından beri ara sıra aksilikler yaşıyor. "Neden temiz bir pijama seçmiyorsun, sonra da aşağı gelip sıcak çikolata içmiyorsun? Ben de yatak örtülerini değıştireyim."

"Bunu yapmak ," diyor sessizce.

"Tabii ki hayır. Olur böyle şeyler tatlım," diyorum başını öperek.

Ethan, "Babam kendi evinde böyle şeyler olduğunda çok kızıyor," diye mırıldanıyor.

Evden fırlayıp Dan'in kapısına dayanma ve ona bağırma isteğimi bastırıyorum. Bu beni muhtemelen sağlıklı olandan daha sık ele geçiren bir dürtü.

Ethan'ın kolunu okşayarak, "Yapmamalı," diyorum. "Bu senin kontrol edebileceğin bir şey değil ve kolayca düzeltilebilir."

Aşağıda, Lottie'yi mutfak dolabından düz beyaz kupalarımı çıkarırken buluyorum, arkada elle boyanmış renkli olanları arıyor. Jess telefonumda geziniyor.

"Affedersiniz," diyorum elimi uzatarak.

"Anne, favoriler dosyadaki bu adamların hepsi tamamen bej."

"Bu özel bir şey, teşekkür ," diyerek telefonu alıyorum.

Jess omuz silkiyor. "Yani artık çıkıyor musunuz?" diye soruyor, sıradan görünmeye çalışıyor ama bilmek istediğini görebiliyorum.

"Erkek arkadaş mı arıyorsun?" Ethan Ninjago sabahlığını üzerine geçirdikten sonra yanındaki bar taburesine tırmanarak sorar

Jess. Lottie ona gecenin bu saati için fazla kremalı bir sıcak çikolata uzatıyor, ben de eğilip parmağımla biraz kaşıklıyorum.

"Hayır, ihtiyacım olan her şey burada," diyorum ikisine de kolumu dolayarak. "Bu sadece iş için yaptığım bir şey, araştırma."

"Sadece yeni bir arkadaş istiyor," diyor Lottie, "birlikte bir şeyler yapmak için." Lottie'ye ters ters bakıyorum, nereye varmaya çalıştığı konusunda endişeliyim.

"Sıcak çikolatayı nasıl istersin anne?" Jess bana soruyor. "Nasıl gelirse öyle."

"Kieran'ın annesi ve babası boşanıyor. Annesiyle arkadaş olabilir misin?" Ethan teklif ediyor.

"Ya da babası," diyor Lottie, gülümsemesini kupasının arkasına saklayarak.

Ethan Lottie'ye "Kieran'ın babası BMX'i çok seviyor ama annem bisikletten nefret ediyor" diyor.

Dan'in bu anlatımına sinirlenerek, "Bisikletlerden *nefret* etmiyorum," diyorum.

İnsanlar evliliğinizin neden başarısız olduğunu sorduğunda, genellikle basit bir açıklama isterler. Başka biri mi vardı? Finansal sorunlarınız mı vardı? Ama gerçek genellikle milyonlarca küçük şeydir. Milyonlarca küçük şeyden biri de Dan'in yol bisikletlerine olan ani ve her şeyi tüketen ilgisiydi.

Ayrılmamızdan bir yıl önce takıntı haline getirmişti. Her akşam bisiklet sitelerinde geziniyor, ihtiyaç duyabileceği malzemelere bakıyor, sahip olmadığımız parayı harcıyordu. "Yüksek proteinli diyet" konusunda evanjelist oldu ve kahvaltıda mısır gevreği tercih ettiğim için beni eleştirdi. Her hafta sonu triatlon kulübüyle etkinliklere katılıyor ve her akşam antrenman yapmak ya da parçaları tamir etmek için garajda kayboluyordu. Çocuklarınızın önünde tartışmamanız gerektiğini biliyorum ve çalıştık, ancak yeni hobisine harcadığı zaman ve para hakkında birkaç çatışmaya kulak misafiri olmuş olmalılar. Beş ve on yaşlarında, anneleri bisikletlerden nefret ettiği için ayrıldığımız sonucuna vardılar. Bisikletlerden nefret ediyorum ama ailemizin dağılmasının sebebinin bu olduğunu düşünmelerini istemiyorum.

"Tilly'nin babası boşanmış ve o da bisikletlerden nefret ediyor!" Ethan bar taburesinde bir aşağı bir yukarı zıplayarak söylüyor.

"Bisikletlerden nefret eden birini aramıyorum," diyorum gözlerimi devirerek.

Lottie, "Bu ikisinin senin yerine randevularını seçmesine izin vermelisin," diye öneriyor. "Muhtemelen seni algoritmadan daha iyi tanıyorlar."

Bu beni yüksek sesle güldürdü. "Doğru."

"İstersen sana çıkacak birini bulabilirim," diye teklif ediyor Jess.

"Sylvie'den çok daha havalı birini."

"Sylvie'den daha havalı birine ihtiyacım yok, bu bir yarışma değil."

Ethan Lottie'ye "Onun bacakları benim tüm vücudumdan daha uzun," diyor.

"Hayır, değil. Bu imkânsız olurdu," diyor Jess ve Ethan'ı kucağına çekerek onu küçük kardeş sıcak su şişesi gibi kucaklıyor.

"Öyleler," diyor, "Onu iç çamaşırlarıyla gördüm. Boynuma kadar gelmişlerdi."

Ve işte, günümün pastasının üzerindeki kiraz: Dan'ın yirmi beş yaşındaki kız arkadaşının bacaklarının uzunluğunu çocuklarımdan duymak.

"Neden bu kadını yarı çıplak görüyorsun?" Lottie sorar.

"Babamın yanına taşındı. Artık her zaman orada," diyor Jess omuz silkerek.

"Ne?" Şaşkınlığımı gizleyemeyerek söylüyorum. Jess belki de yanlış bir şey söylediğinden endişelenerek rahatsızca kıpırdanıyor.

"Sana söyleyeceğini söyledi," diyor temkinli bir şekilde ve ben sakinliğimi yeniden kazanmaya çalışıyorum.

"Doğru, tabii. Hayır, o yaptı, unutmuşum," diye blöf yaptıktan sonra Ethan'a dönüp, "Onun orada yaşaması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Zaten çoğu zaman oradaydı."

Dan'ın bana söylemeden yanına birini aldığına inanamıyorum. Onun tamamen "hayatına devam etmesi", biriyle birlikte yaşaması düşüncesi midemi bulandırıyor. Bath'ın yarısıyla yatmasından daha kötü olmamalı ama bir şekilde öyle.

"Bu arada, sanırım yatma vakti geldi," diyor Lottie ve mutfak adasının altından uzanıp elimi sıkıyor. Jess ve Ethan'a sarılıp iyi geceler dilerken gülümsemeye zorluyorum kendimi, sonra Lottie ikisini de üst kata çıkarıyor. Tek başıma gözlerimi kapatıyor ve bu kadar hassas olduğum için kendimi azarlıyorum. O taşınalı on sekiz ay, boşanmamız sonuçlanalı bir yıl oldu. Bunu aşmış olmalıydım. Lottie aşağı indiğinde bana sempatik bir bakış attı.

"Üzgün olman çok doğal, biliyorsun," diyor beni dikkatle izleyerek.

Başımı sallıyorum, daha fazla sempati ile başa çıkabileceğimden emin değilim. "Ben iyiyim, gerçekten."

Lottie'ye veda ettikten sonra mutfağı toparlayıp yatağa gidiyorum. Katniss beni takip ediyor. Yukarı gelmemesi gerekiyor, ama bu gece yorganımın ucuna kıvrılmasına izin veriyorum, kısık mırıltısı çok sessiz odada hoş bir ses. Yatağında uzanırken komodinime, kullanmayı sürekli unuttuğum kremlere bakıyorum. Diğer taraftaki masa boş duruyor, silinmiş temizlenmiş, artık orada kimsenin uyumadığını hatırlatıyor. Tonozlu tavanı ve geniş çatı penceresiyle bu yatak odasını her zaman sevmişimdir ama Dan'ın varlığı ya da daha doğrusu yokluğu hala çok belirgin. Onun boşalttığı ama benim doldurmadığım çekmeceler, halının üzerinde asla tamamen çıkmayan kahve lekesi var. Yatak büyük boy ama ben hala sol tarafta yatıyorum. Bu kadar büyük bir yatağın ortasında uyuyan var mı?

Yatağında uzanmış, Instagram'da gezinirken Dan'ın hesabına tıklıyorum. Spor salonunda ağırlık kaldırırken çekilmiş yeni bir fotoğrafı var. Biz birlikteyken asla böyle bir şey paylaşmazdı. Artık çok farklı görünüyor; tüm vücudu şekil değiştirmiş. Eskiden dikdörtgen şeklindeydi, şimdi ise üçgen. Sonra, @sylvie-lovenfitness'a baktım. Hesabına daha önce bakmıştım, bu yüzden neye benzediğini biliyorum; beyaz-sarı saçlı, genç, İsveçli bir Gwyneth Paltrow. Sosyal medyada Dan'den daha aktif ve onu bir sürü fotoğrafta etiketlemiş. Birlikte koştukları bir fotoğraf var. Bir tanesinde yatağının ayak ucunda amuda kalkmış. Çifte ugh. Sonra elinde bir kapı anahtarı, yarı belirsiz bir Dan'i yanağından . Çok saçma. Çok sevimsiz. *Bunu bana söylemeyi düşünmemiş olması kabul edilemez.*

Bu sağlıklı değil, onu takip etmeyi bırakmalıyım. Uygulamayı kapatarak Ethan'ın sınıf WhatsApp grubunu açıyorum ve Tilly Bradshaw'un babasının fotoğrafını büyütmeye çalışıyorum. Fotoğraf yüz hatlarını net olarak göremeyecek kadar grenli olsa da çekici biri. Onu okula bırakırken hiç fark etmedim, yani o kadar seksi olamaz.

Ne yapıyorum ben?

Tilly Bradshaw'ın babasıyla sırf bekar ve bisikletten nefret ediyor diye çıkmayacağım. *Neden* bisikletlerden nefret ediyor ki? Eski karısı da mı bisiklete takıntılıydı? Benim gibi bisikletle ilgili çocukluk travması mı var? Neden bu küçük bilgi kırıntısı onu benim için hemen daha ilginç kılıyor? Telefonumu kaldırmadan önce, Will Havers'ın WhatsApp fotoğrafına düşüncesizce tıklıyorum, ne seçtiğini merak ediyorum. Fotoğrafta dik bir kayak pistinde, muhtemelen kendisi olan uzak bir figür var. Siyah ve beyaz. Tabii ki öyle. Ne salak ama. "Bana bakın, diğer her şeyde olduğu gibi kayakta da çok iyiyim." Sonra da kendi WhatsApp fotoğrafımı, Katniss'e sarıldığım fotoğrafı hızlıca siliyorum, belki biri fotoğraf seçimimle ilgili böyle acımasız yargılarda bulunur diye.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Sylvie Nilsson*

🕒 *Sylvie Nilsson'ın göğüsleri sahte mi?*

🕒 *Kendinize amuda kalkmayı öğretin*

🕒 *Outlander'ın kaç dizisi var?*

BÖLÜM 5

Ertesi sabah işe giderken Dan'i aradım.

"Hey," diyor. "Her şey yolunda mı? Beş dakika içinde trene bineceğim."

"Çabuk olacağım," diyorum, "dakikalar" kelimesini kullanmasına sinirlenerek. "Lütfen Ethan yatağını ıslatırsa ona kızma. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

Dan kızgınlık ve sabırsızlığın tanıdık bir bileşimiyle iç çekiyor. "Neredeyse sekiz yaşında, Anna. Ona sen bakıyorsun."

"Ona sinirlenmenin bir faydası olmaz. Sana bir makale göndereceğim. o."

Dan hatta sessizleşiyor. Bu geliştirdiği yeni bir teknik. Anlaşamıyoruz; konuşmayı kesiyor ve benim devam edeceğimi umuyor. Bu durumda, işe yarıyor.

"Ayrıca..." Kendimi hazırlayarak durakladım. "Çocuklardan duyduğuma göre yeni bir yaşam düzeniniz varmış."

"Ah, doğru ya. Bundan bahsetmemiş miydim? Eminim bahsetmişimdir," diyor Dan boğazını temizleyerek.

"Hayır, kesinlikle hatırlardım. Bu büyük bir adım Dan. Bu kadınla tanışmadım bile ve şimdi çocuklarımla mı yaşıyor?" Boğazımı temizliyorum. "Daha fazla kargaşaya ihtiyaçları yok. Birkaç ay içinde gitmesi onlar için adil değil-"

"O hiçbir yere gitmiyor, Anna," diyor sinirli bir şekilde. "Ben ona aşığım."

"Doğru, güzel. Bir uyarı olurdu" diyorum, kelimelerin ağzımda kurduğunu ve yanaklarıma kan hücum ettiğini hissederek. *Neden utaniyorum ki? Utanmamı gerektirecek ne var ki?*

"Kredi kartlarımı kesmeden önce bana haber verdiğin gibi mi?"

Klasik Dan, makul bir talebe iki yıl önceki tamamen farklı bir şikayetle karşılık veriyor.

"Çocuklarımla birlikte yaşayan kadın hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum" diyorum, sıcak ve panik dolu bir öfkenin göğsüme bastırdığını hissederek.

"Ne bilmek istiyorsun?" Dan soruyor. Onun duraklama tekniğini kullanıyorum, konuşmasını bekliyorum. İşe yaradı. "Tri Club'da tanıştık." *Tabii ki tanıştılar.* "İsveç'te doğdu, halkla ilişkilerde çalışıyor. Sana CV'sini göndermemi ister misin?" İç geçiriyor. "Anna, iki yıl oldu, hayatıma devam ettiğim için beni suçlayamazsın. Sen de öyle yapmalısın."

Bu canımı sıkıyor. Taşınmasının üzerinden sadece on sekiz ay, resmi boşanmanın üzerinden ise sadece bir yıl geçti. Dolabımda hâlâ Dan tarafından satın alınmış konserve yiyecekler var. Banyoda biz birlikteyken kullandığım kuru şampuan var. Tamam, kuru şampuanı pek sık kullanmıyorum ve soğan marmelatının da tarihi geçmiş olabilir ama mesele hala geçerli.

"Senden hiçbir şey esirgemiyorum ve ben 'hayatıma devam ettim', teşekkür ederim. Lütfen hayatındaki diğer önemli değişikliklerden beni haberdar etme nezaketini göster. Eğer başka bir bebeğiniz olacaksa bunu Ethan'dan duymak istemem."

"Elbette. Kız arkadaşına seni yumurtlama uygulamasına senkronize edip edemeyeceğini sormamı ister misin?"

"Siktir git, Dan."

Parmağımı agresif bir şekilde ekrana saplayarak telefonu kapatıyorum. Kaç arama bu dört kelimeyle sona erdi? İçimde ortaya çıkardığı öfkeli, küfürbaz insandan nefret ediyorum. O kişi olmak istemiyorum. *Gerçekten bir yumurtlama uygulaması mı kullanıyor, yoksa bu sadece bir şaka mıydı?*

Ofisin ön kapısından içeri girdiğimde koridorda duran Will Havers ile yüz yüze geliyorum. Kendi kendine "Build Me Up Buttercup" şarkısını söylüyor, bu da bana uyumsuz geliyor.

"Günaydın Appleby," diyor, o sinir bozucu, dinlenmiş yüzüyle bana gülümseyerek. Bir an Will'in sabahını hayal ediyorum. Muhtemelen koşuya çıkmak için erken kalkmış, güzel bir duş almış, tıraş olmaya ve dişlerini fırçalayıp diş ipiyle temizlemeye vakit bulmuş, sakın bir fincan kahve eşliğinde haberleri takip etmiştir

Kuş sesleri ve Radyo 4 dinlerken. Öğle yemeklerini bir araya getirmek, unutulmuş ev ödevlerini sormak ve kaybolan spor malzemelerini aramakla geçmeyen bir sabahı olduğu için kimseye kızmamalıyım - çocuk sahibi olmayı seçtiğimi biliyorum - ama nedense kızıyorum, gerçekten kızıyorum. Güne böyle keyifli bir şekilde başlasaydık eminim hepimizin her bir yazım hatasını düzeltmek için zamanı olurdu.

"Günaydın," diyorum sertçe.

"Stresli görünüyorsun," diyor bana.

"Stresli olduğumu sana düşündüren nedir?" Tersliyorum.

"Saçını çekiştiriyorsun." *Öyle mi yapıyorum?* "Endişelendiğinde böyle ."

Utanarak ellerimi birbirine kenetliyorum. Dan ile işler en kötüye gittiğinde, bilinçsiz bir saç çekme alışkanlığı geliştirdim. Bunu yaptığımı ancak bir kulağımın arkasında küçük bir kel nokta belirdiğini fark ettiğimde anladım. Şimdi tekrar uzadı, ancak her sabah dışarı çıkmasını önlemek için saç spreyi ile taramam gereken bir tutam yeniden uzama var. Herhangi birinin, en azından Will'in bunu fark etmiş olmasından utanç duyuyorum.

"Benim de kaç kere tuvalete gittiğimi sayıyor musun?" diye sordum.

"Genellikle üç. Bir gece önce içmişsen beş."

beni ofise kadar takip ediyor. Ona başımı sallamak için dönüyorum ve o gülüyor. "Şaka yapıyorum, tuvalet kullanımını takip etmiyorum."

Masama geldiğimde Will hâlâ yanımdaydı ve başımı kaldırıp gözlerimi sorgulayarak baktım.

"Randevu köşesi nasıl gidiyor?" diye soruyor.

"Harika. Çok heyecanlıyım." *Sadece üç kelimede iki yalan, etkileyici.* "Bu arada buna bayıldım," diyorum, monogramlı belge cüzdanını göstererek.

"WHSmith'ten mi?"

"Komik," diyor, ağzının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Dinle, Perşembe akşamı Henry's'de bir masam var. Harika deniz ürünleri, rezervasyon yaptırmak imkânsız. Gelmek ister misin?"

Bu soru beni Dan'in yumurtlama uygulaması esprisinden bile daha fazla şaşırtıyor.

"Ne? Ben mi? Ben mi? Neden?" Alnımın derin bir çatıklığa dönüştüğünü hissederek soruyorum.

"Neden?" diye gülüyor. "Çünkü yemeklerin inanılmaz olması gerekiyordu ve ben de güzel olabileceğini düşündüm."

"Bu benim köşemi çalmak için bir oyun mu?" Sandalyemi ona doğru çevirip kollarımı kavuşturarak soruyorum. Oynadığı oyun her neyse, bugün buna ayıracak vaktim yok.

"Hayır. Yemek köşem için mekânı gözden geçirmem gerekiyor ve yalnız yememeyi tercih ediyorum." Duraklıyor, bana öyle bir yoğunlukla bakıyor ki aramızdaki hava aniden doluyor.

"Ne yani, randevu gibi mi?" Korkudan çok şaşkınlıkla söylüyorum, ama korku olarak çıkıyor.

Will kollarını kavuşturuyor. *Yüzü mü kızarıyor?* "Hayır, boş ver, sadece arkadaşça davranmaya çalışıyorum."

Şimdi kafam iyice karıştı. Will dostça davranmaz. Bu şeytani bir planın parçası olmalı. "Davetin için teşekkürler ama korkarım bu hafta gelemeyeceğim," diyorum ve sonra ona kararsız bir gülümseme atıyorum. *Ya gerçekten dostça davranmaya çalışıyorsa?* Belki de Dan ile yaptığım konuşma yüzünden hâlâ savaş ya da kaç modundayım. Sinirlerim bazen kalıcı olarak gerilmiş gibi hissediyorum.

"Tabii, belki başka zaman," diyor Will. Başka bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ama şu anda kıdemsiz metin yazarlarından biri olan Malik masamın yanında duruyor ve bir şeyi gözden geçirmemi bekliyor, bu yüzden Will uzaklaşıyor.

Bu da neydi böyle? Üzerinde duracak zamanım yok. Malik'in kopyasını hızlıca tarayıp bazı değişiklikleri işaretliyorum, sonra da on dakikam için hazırlanmam gerekiyor.

Jonathan ile sabah. Dün gece ona "Yapay Zeka Zamanında Aşk" başlıklı köşe yazımı gönderdim. Bundan memnun olduğumu söylemeliyim. Sadece berbat bir randevunun hikayesi değil, aynı zamanda yapay zeka iletişiminin daha derin bir incelemesi, çevrimiçi randevu dünyasını nasıl etkileyebileceği.

"Ee?" Saat ona bir kala ofisine girerken Jonathan'a soruyorum. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Zekice," diyor, umduğumdan daha az hevesle.

"Ve komik?" Ben öneriyorum. Komik olduğunu *biliyorum*. Lottie benim için düzeltti.

Çok komik olduğunu söyledi.

"Evet, komik," diye onaylıyor Jonathan. Bir "ama" geleceğini hissediyorum. "Ama..."

"Ama?"

"Biraz kasvetli, Anna." "Kasvetli mi?"

"Burada, tüm duygusal ihtiyaçlarınızı karşılayan sanal erkek arkadaşlardan ve fiziksel ihtiyaçlarınızı karşılayan seks oyuncaklarıyla dolu bir çekmecedен oluşan bir geleceği detaylandırıyorsunuz - bu kasvetli."

"Şaka yapıyordum."

Jonathan gözlüklerini çıkarır ve kaşlarının arasındaki deriyi çimdikler. "Okurlarımız alaycı bir dil istemiyor; umut istiyorlar. Empati hissetmek, bir bağ kurmak istiyorlar. İyimser hissetmek istiyorlar, depresif değil."

"Depresyonda mısın? Jonathan, ama. Bu alaycı!"

"Crispin bundan hoşlanmadı," diyor Jonathan, yüzü kasvetli. "Bu seni bir gazeteci olarak yargılamak değil, Anna. Sadece bu konuya onun aradığı açıdan yaklaşacak kafa yapısında olduğunu düşünmüyorum."

İçimden panik akıyor. Gerçekten seveceğini düşünmüştüm.

"Harika bir yazarsınız, ancak köşe yazarı olmak daha kişisel bir girişimdir. Kim olduğunuzu biraz olsun göstermeye, sayfada savunmasız olmaya istekli olmalısınız. Bu yazı bana senin hakkında, boşanman hakkında, bu konuda ne hissettiğin hakkında hiçbir şey söylemiyor. Hepsi biraz... şey, küçümseme gibi geliyor."

Savunmasız mı? Savunmasız! Keşke her zaman ne kadar savunmasız hissettiğimi bilseydi. Jess ve Ethan için güçlü olmak, Dan'ın Sylvie'nin yanına taşındığını öğrendiğimde yıkılmamak, aşık olduğunu söylediğinde ne kadar acı verdiğini saklamak. Bir evi geçindirmenin mali yükünün tamamen benim omuzlarımda olması. Eskinin eğlence düşkünü, kaygısız kızı artık olmadığına göre, artık sevinebilir olup olmadığını sorgulamak. Sonra Ethan'ın küçük yüzünü, bana Tilly'nin babasını anlatırkenki heyecanını hayal ediyorum ve her şeye rağmen aklımı başımda tutan bu işi düşünüyorum. Ben ölü odun olarak etiketlenmeyeceğim.

"Başka bir bakış açım daha var," diyorum kendime iyice düşünmek için zaman tanımadan önce. "İnternette flört etmenin bana göre olduğundan emin değilim. Biriyle eski usul tanışmak için yola çıksam, sadece gerçek hayatta tanıştığım insanlarla çıksam nasıl olur?" Duraksıyorum; Jonathan ilgiyle bakıyor. "Oğlum bana sınıf arkadaşının babasını ayarlamayı önerdi çünkü ikimiz de boşandık ve ikimiz de bisikletlerden nefret ediyoruz."

Jonathan bir kahkaha patlatıyor, gerçek bir kahkaha. "On randevuda nasıl bir erkek bulursunuz... çocuklarınız tarafından seçilir," diyor ve elini sanki bir reklam panosundaki manşetmiş gibi havada gezdiriyor.

"Şey, hepsinin çocuklarım tarafından seçilmesine gerek yok, bu sadece bir örnekti."

"Hayır, çocuklarınız olmalı, benzersiz satış noktası bu. Çok zekice. Tam da Crispin'in peşinde olduğu türden bir şey. Bu yeni bir yaklaşım, başka kimse yapmadı." *Bunu ben mi sundum? Söylediğimi sanmıyorum.* "Ve kimi önerirlerse onunla çıkmak zorundasın." Jonathan hâlâ konuşuyor. "Açık fikirli ve savunmasız ol. Ciddiye al. Küçümseme yok."

"Alaycılık yok," diyorum parmaklarımı arkamda birleştirerek. *Bunu neden kabul ediyorum ki? Bu şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikir.*

Az önce neye imza attığımla boğuşurken kapı çalınıyor ve Will'in kafası kapıda beliriyor.

"Ah, Will, mükemmel zamanlama. Anna az önce flört köşesinde kendine on hafta daha kazandırdı. Hepsi çocukları tarafından seçilen, gerçek hayattan on randevu. Online randevu karşıtı bir köşe," diyor Jonathan, avuçlarını birbirine sürterek.

"Belki on değil," diye mırıldandım. "Beşle başlayabilirim, nasıl gideceğime bakarım."

Will gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle, "Hoşuma gitti," diyor. *Hoşuna gitmiyor. Çenesindeki nabızdan bunu anlayabiliyorum.* Köşemi çalma şansını kaybettiği için sinirli.

Ben zaferin tadını çıkarırken Will odaya giriyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. Neden oturuyor ki? Bu *benim* toplantım.

"Yine de insanlar söz konusu flört olduğunda her iki bakış açısını da duymak istiyor. Belki bir kontrast olarak online bir köşe yazısı yazabilirim. Birini seçebiliriz

Her hafta hakkında yazılacak bir tema, onun ve onunkiler, çevrimiçi/çevrimdışı, tüm temelleri kapsar," diye öneriyor Will, yüzü hareketlenerek.

"Tüm üsleri korumak mı?" Will ve Jonathan arasında gidip gelerek tekrarlıyorum.

"Evet," diye heyecanlanıyor Jonathan. "Gerçek hayatta aşkı arayan çalışan anne ile sadece uygulamalar için vakti olan şehirli erkek." Jonathan sırtıyor.

"Bir şey yakaladın Will ve ikiniz de arka sayfada yer alırsanız, mümkün olan en geniş okuyucu kitlesine hitap etmiş oluruz." *Ne? Şaka yapıyor olmalısın.*

"Neden ikinci bir sütun olması gerekiyor ki? Benim fikrim kendi başına yeterli değil mi?" Huysuz bir çocuk gibi konuşarak soruyorum. Bu konuda neden bu kadar sinirlendiğimi bilmiyorum ama sanki iyi bir şeyde gözüm varmış da

Will bana izin vermiyormuş gibi hissediyorum.

var.

"Yükselen dalga tüm gemileri kaldırır, Anna. Detayları sizin halletmenize izin vereceğim. Bonhams'la öğle yemeğim var, toodle pip." Jonathan ayağa kalkar, Burberry trençkotunu ve fötr şapkasını alır, sonra kapıda duraklar. " 'Filozof,' dokuz harf, beşinci harf T?"

"Aristoteles," diyorum ve Jonathan bir elini kapının pervazına vuruyor, sonra çıkmadan önce çantasından bir kalem ve gazetesini çıkarıyor.

Will'le yalnız kalınca sahte gülümsememi . "Fikrimi zorlamak zorundaydın, değil mi?"

"Hiçbir şeye burnumu sokmuyorum," diyor, kollarını yavaşça başının üzerine uzatıyor ve bir ayak bileğini kalçasına dayayarak oturacak şekilde kayıyor. "Bu şekilde ikimiz de bir köşe yazısı alıyoruz ve okuyucularımız iki farklı bakış açısına sahip oluyor. Herkes kazanıyor."

"Çünkü okuyucuları çok önemsiyorsun," diyorum, ayağa kalkarken gözlerimi devirerek.

"Anlıyorum, işbirliği yapmaktan hoşlanmıyorsun ama bu köşeyi istiyorum ve başhekim de beğendi, yani olacak gibi görünüyor," diyor Will, sesi alışılmadık derecede keskin. Sonra o da ayağa kalkıyor, böylece üzerimde yükseliyor.

"Bunu neden istiyorsun?" diye sordum. "Ekstra krediye ihtiyacın yok. Sen zaten başarılı sunumuyla yatırımcıların gönlünü kazanmış altın çocuksun. *Seni* işten çıkarmaları zor."

Will gözlüklerini çıkarıp cebine koyarken, "O konuda endişelenmiyorum," diyor.

"Doğru, yani bir sonraki Carrie Bradshaw olmak için yanıp tutuşuyorsun, öyle mi?" Alay ettim.

"Portföyüm için buna ihtiyacım var. Yemek dışında bir konuda da köşe yazabileceğimi göstermek istiyorum. Randevuların geniş bir çekiciliği var. Yemek adamı olarak etiketlenmek istemiyorum."

"Portföyüne *Genç Kız*'ı da ekleyebilirsin."

Ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Herkes senin küçük bir rekabetten korktuğunu düşünür, Appleby."

"Tam olarak neden korkacakmışım?" Ona doğru bir adım atarak soruyorum, bana olan bir karışlık boyundan korkmayı reddederek.

"Köşe yazımın seninkinden daha iyi olacağından korkuyorum. Randevularımın daha eğlenceli ol" diyor ve aramızdaki mesafeyi bir santim daha kapatıyor.

Çenemi öne eğiyorum. "Derginin cinsel içerikli bir köşeye ihtiyacı olduğunu sanmıyorum, bu yüzden ne kadar 'eğlence' hakkında yazabileceğin konusunda sınırlı olabilirsin, Havers."

"Doğru, çünkü benimle bir randevu ancak bu kadar olur," diyor başını sallayarak, gözlerinde yeni bir şey parlıyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Beni tanı mıyorsun. Seni tanımak için yaptığım her girişimi reddediyorsun. Senin sorununun ne olduğunu gerçekten anlamıyorum, Anna." Delici yeşil gözleri doğrudan benimkilere bakıyor ve aramızdaki dar alan öfkeli bir enerjiyle çatırdıyor. Avuçlarım ısınmaya başlıyor ve doğru düşünmekte zorlanıyorum.

"Sorunumun ne olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Altı yıldır buradayım, her gün çok çalışıyorum, bazen gece geç saatlere kadar, hiç öğle arası vermiyorum, bu dergiyi herkesten daha iyi tanıyorum. Sonra tüm bu kibir ve özgüvenle içeri giriyorsun ve kimse senden görüş istemediği halde başkalarının çalışmalarını eleştirmeye başlıyorsun. Jonathan'a kendini sevdireyorsun, hiçbirimizin haberi bile olmayan gizli sunumları yazmaya gönüllü oluyorsun." Bir an duraksadım. *Tüm bunları söylüyor olmak çok iyi hissettiriyor.* "Deneme süreni bile tamamlamadan zam istediğini duydum, bu yüzden yıllarca daha fazla deneyime sahip olmama rağmen zaten benden daha fazla kazandığını tahmin ediyorum, ama muhtemelen bunu hak ettiğini düşünüyorsun. Sen

Geri kalanımız eski püskü sandalyelerle idare etse de yepyeni bir ergonomik ofis sandalyesi istedi ve İK da sana bir tane sipariş etti, aynen böyle." Parmaklarımı şıklatıyorum. "Herkes istediğini yaptırabileceğini sanıyorsun ama bu benim üzerimde işe yaramayacak. Tamam mı?" Nefes ; odadaki hava duygularla titreşiyor.

Will gözlüğüne uzanır ve tekrar takar. "Yani rahat bir koltuk istediğim için, hırslı olduğum ve işimde iyi olduğum için benden hoşlanmıyorsun?" diyor, sesi sakın ve eşit. Sahte bir tefekkür pozuyla elini çenesine götürüyor. "Dergiyi daha iyi hale getirmeye çalıştığım için özür dilemeyeceğim ve eğer bir maaş artışını hak ettiğinizi düşünüyorsanız, bunu istemelisiniz. Özgüven eksikliğinizi ve öğle yemeği molası vermek istememenizin sorumlusu ben değilim." Gözleri artık çelik gibi, ses tonunda soğukkanlı bir kopuş var. "Şimdi, istesen de istemesen de bu köşe yazısı üzerinde birlikte çalışıyoruz, bu yüzden yapıcı, profesyonel, yetişkinlere uygun bir konuşma yapmaya hazır olduğunda bana haber ver." Yanımdan geçip kapıya doğru yürüdü, kapı koluna uzandı, sonra durakladı ve dönüp bana son bir kez sertçe baktı. "Ve Anna, eğer seni etkilemem gerekseydi, inan bana bunu yapardım."

Sonra o gidiyor ve ben Jonathan'ın masasındaki kâğıt ağırlığını alıp kapıya fırlatmak için hamle yapıyorum ama onun yerine öfkeyle inleyerek kâğıt ağırlığını dikkatlice yerine koyuyorum. Ne narsist bir sosyopat. Öfkeliyim, çileden çıkmış durumdayım ve bir şeyleri yumruklamaya hazırım ama aynı zamanda yeni bir heyecanla derim karıncalanıyor. Çünkü artık bu bir savaş.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Bath'da gazetecilik işleri*

🕒 *Birinin narsisistik bir sosyopat olabileceğine dair*

işaretler 🕒 *Outlander'daki aktör kim?*

🕒 *Sam Heughan kaç yaşında?*

🕒 *Sam Heughan, eşi*

BÖLÜM 6

Her şey için keyfi bir sayı olarak 10'u KİM BULDU BİLMİYORUM. *How to Lose a Guy in 10 Days*, *10 Things I Hate About You*, *10 Years Younger*- neden hep on olmak zorunda? Altı yeter de artar bile. Jonathan'a e-posta atıp beş randevuyla başlamamı önerdim.

Mutfak masasında tavuk fajita yemeye oturduğumuzda Jess ve Ethan'a "İkinizle bir şey konuşmam gerekiyor," diyorum.

"Banyodaki vazo hakkında mı?" Jess telefonuyla oynayarak soruyor.

"Hayır, neden? Banyodaki vazoya ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey," diyor Jess, gözleri tekrar telefonuna kayıyor. Ekranı kaydırıyor, sonra kaşlarını çatıyor. Ethan'a bakıyorum, o da omuz silkiyor.

Jess'in eline doğru başımı sallayarak, "Telefonu uzaklaştırın lütfen," diyorum. Dan ve ben ortaokul için bir telefon alabileceği konusunda anlaşmıştık. Otobüsten eve yürüyerek gidecekse bir telefona ihtiyacı olduğunu düşündük ama bazen bu kadar sürekli bağlantıda olmak için çok genç olduğundan endişeleniyorum. Sosyal medyaya girmesine izin vermiyoruz ama yine de sürekli insanlarla mesajlaşıyor. Yeni okulunda arkadaş edinmekte zorlandığı için onu eski arkadaşlarından koparmak istemiyorum.

"İkinizle de işim hakkında konuşmak istiyordum," diyorum kendime bir kadeh şarap doldururken. Son zamanlarda tek başıma ya da hafta içi geceleri içki içmeme politikam bir politika olmaktan çıkıp, başta ben olmak üzere kimsenin uymadığı genel bir kılavuz haline geldi. "Yani, bildiğin gibi, tek başıma olmaktan çok mutluyum, kimseyle tanışmak istemiyorum."

Jess gözlerini tavana dikerek, "Elbette anne," diyor.

"Evet, öyleyim ama işim köşem için bazı randevulara gitmemi istiyor. Düşünüyordum da, insanları internetin seçmesine izin vermek yerine

İkinizin aklına birkaç fikir geldi."

"Ne?" Jess kaşlarını çatı.

"Neden?" Tam Ethan "Harika fikir!" diye bağırırken.

"Bu bir bilim deneyi gibi olur. Eğlenceli olabilir." *Bunun eğlenceli olabileceğini düşünen hiçbir yanımda yok. Vergi kanunlarının tarihi üzerine bir seminerin daha eğlenceli olacağını hayal ediyorum.* "Bu sadece bir fikir. Online randevu hakkında zaten çok şey yazıldı, ben de yeni bir şeyler düşünmeye çalışıyordum." Ben otururken Katniss zıplayıp kucağıma kıvrılıyor ve ben de boşta elimle başını okşamaya başlıyorum.

"Tilly'nin babasıyla çıkabilirsin!" Ethan eliyle cılgınca bir hareket yaptı.

"Evet, Tilly'nin babasından bahsetmişsiniz. Yine de okul arkadaşlarınızın boşanmış ebeveynlerinin ötesinde ağı genişletmemiz gerekebilir."

"Kurallar ne olacak?" Jess soruyor.

"Sanırım sırayla birini seçebilirsiniz. Bekâr, buralarda yaşayan ve çıkma teklif edebileceğim biri olmalı." Ethan dizlerinin üzerine çökerek, "Ve nereye gideceğinizi biz seçeriz," diye önerdi.

Sandalye.

"Um..."

Jess, "Evet, aksi takdirde sadece bir barda bir şeyler içmeye gidersiniz ve bu çok sıkıcı olur," diyor.

"Tamam, nereye gideceğimize sen karar ver, mantık çerçevesinde. Roma'ya ya da Legoland'e gitmeyeceğim."

"Evet! Legoland!" Ethan ağlıyor. *Legoland'den bahsetmemeliydim.* Çocuklar birbirlerine bakarak sessizce fikir alışverişinde

bulunurlar. Jess, "Tamam, yapacağız," der ve Ethan hevesle başını sallıyor.

"Ama insanlar hayır derse ya da bir şey çıkmazsa kendini sorumlu hissetmeni istemiyorum. *Gerçek* randevular olmayacaktı, sadece köşe yazısı için olacaktı. Biliyorsun ben çok-"

"Tek başına mutlusun," diyor Jess, cümlemi bitirirken. "Evet, bunu elli bin kere falan söyledin."

Ben tabakları toplarken Ethan küçük bir plastik ejderha torbasını Jess'in önündeki masaya bırakıyor. "Ejderha okulu mu?" diye soruyor umutla. Jess eskiden Ethan için oyuncaklarıyla hikayeler yaratarak saatler geçirirdi. Şimdi daha az yapıyor.

ama onu doğru ruh halinde yakalarsa, buna mecbur kalabilir. Bu gece çok şanslı. Kırmızı bir ejderha alır ve masaya vurur.

"Bu bir Dikiş Ejderhası ve bir Ateş Gezini, dönüşme gücüne sahip."

Ethan çok geçmeden Jess'in hikâyesine kendini kaptırıyor ve ben de odanın diğer ucundan onları sevgiyle izliyorum. Her kardeş gibi bazen didişiyorlar ama aynı zamanda birbirlerine karşı o kadar nazık olabiliyorlar ki bu kalbimi kabartıyor.

Bu an kapının sert bir şekilde çalınmasıyla bölündü, ki bu garipti. Saat sekizden sonra kimse kapınızı çalmaz, belki bıçaklı manyaklar hariç. Temkinli bir şekilde görüntülü kapı ziline bakıyorum ve yan daireden Noah'nın geldiğini görüyorum. Harika. Bıçaklı bir manyağı tercih edebilirdim; en azından o zaman polisi arayabilirdim. Noah daha iyi huylu bir tehdit.

"Merhaba Noah," diyorum kapıyı açarken.

"Çitlerimi kesmişsin," diyor sert bir parmakla beni göstererek.

"Çitin *benim* tarafını budadım," diyorum sakince. "Kontrolden çıkmaya başlamıştı."

Noah ve ben ortak bahçe çitimizin yüksekliği ve çalılığı konusunda süregelen bir anlaşmazlık içindeyiz. Ben bahçemdeki tüm ışığı engellememesi için normal bir yükseklikte kesilmesini istiyorum, o ise vahşi ve yabani olmasını, *Game of Thrones*'daki Duvar gibi üzerimizde yükselmesini istiyor. Kuş gözlemciliğine meraklı ve "bir habitat yarattığını" düşünüyor. Geçen hafta, onun uzakta olduğunu bildiğimden, tepesinden birkaç santim kesmeyi kendime görev edindim. Akşamları güneşi verandamızda tutmaya yetecek kadar. Fark edeceğini düşünmemiştim.

"Bu benim çitim, tepesini kesemezsin, sadece yan tarafına sarkan kısmını kesebilirsin," diyor, ağzı sıkı, kara gözleri öfkeyle dönüyor. Noah kırklı yaşlarının başında, münzevi bir dul. Çorapla giyilen Crocs'ları, kirli dede gömleklerini ve taranmamış saçlarını görmezden gelebilirseniz, sanırım çekici biri. Lottie onun sadece yaralı bir yavru olduğuna ve yeniden sahiplendirilmesi gerektiğine inanıyor ama ben onu gürültülü inşaat çalışmaları ya da RIA'nızın değiştirilmesi gibi katlanılması gereken hayatın küçük sıkıntılarından biri olarak görüyorum. İronik bir şekilde, Noah ile çit tartışmasını başlatan Dan'di, ancak

Savaşta Dan arabayı ve birikimlerimizin çoğunu aldı, ben de evi ve çit yüzünden devam eden kavgayı aldım. Ne şanslıyım.

"Noah, o gülünç uzunluktaki çit yüzünden saat beşten sonra bahçeme güneş girmiyor ve genellikle beşten sonra evde olmuyorum, bu yüzden beni sürekli karanlıkta yaşamaya mahkum ediyorsun."

"Baharda kesemezsin, kuşlar yuva yapıyor. Böyle keserek muhtemelen hepsini korkutup kaçırmışsındır."

"Ben biçmedim. Küçük bir düzeltmeydi, gayet yerinde-"

"Bir daha dokunursan bunu konseye bildiririm," diyor Noah, işaret parmağı çılgınca sallanıyor şimdi. Sonra omuzları kulaklarının etrafında kamburlaşarak adımlarımı atmaya başlıyor.

Mutfakta Jess ve Ethan beni dikkatle süzüyorlar.

"değil. Sadece Noah'ydı," diye açıklıyorum umursamaz bir el .

"Belki de kesmemeliydin anne," diyor Jess. "O çitleri gerçekten çok seviyor."

"Ben de güneş ışığını ve D vitaminini seviyorum. Sen kimin tarafındasın?"

Bulaşık makinesini Jess'in sadakatsizliğine duyduğum kızgınlığı ifade edecek kadar tabak şingirtısıyla doldururken, telefonuma bir mesaj geliyor.

Neil Bradshaw

Merhaba Anna, ben Neil Bradshaw. Sanırım Tilly ve Ethan konuşuyorlardı ve gerektiğini düşünüyorlar. Bir hafta sonu oyun buluşması yapmak ister misin? Çocukları parka falan götürür müsün? Tek başına ebeveynliğin bir şey olduğunu biliyorum, bu yüzden birlikten kuvvet doğar C vs. Neil.

Oyun randevusu mu? Bana oyun randevusu teklif etti.

"Kimden gelmiş?" Jess mesajı tekrar okumak için durakladığımı fark ederek soruyor.

"Tilly Bradshaw'ın babası, bir oyun buluşması öneriyor." Ethan'a gözlerimi kısıyorum. "Tilly'ye *tam olarak* ne söyledin?"

"Arkadaş edinmek için erkek aradığını söylemiştim," diyor Ethan, sözlerinin bir etki yarattığını görmekten heyecanlanmış görünüyor.

Jess telefonuma uzanıyor, ben de mesajı okumasına izin veriyorum.

"Hayır demeniz ihtimaline karşı bunu bir oyun buluşması gibi gösteriyor. 'Güzel, takılalım ama çocuklarla değil' diye cevap ver. "

"Bunu söylemeyeceğim. Bu adamı okul kapısında görmem gerekebilir."

"Balık tutmayı seviyor!" Ethan ağlıyor. "Balığa gitmek istediğini söyle."

"Saçmalama," diyorum gülerек, ama sonra başımı kaldırıp bakıyorum ve ikisinin de ciddi göründüğünü görüyorum.

Jess kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yardımlarımızı istedin," diyor. Neil'e bir yanıt hazırlarken iç çekerek "Peki," diyorum.

Anna Appleby

Kulağa hoş geliyor. Çocuksuz takılmak ister misin, eğer ? Ethan fishingsevdığını söyledi. Hiç gitmedim ama her zaman yeni bir şeyler denemeye hazırım.

Bu da hayatım boyunca gönderdiğim en saçma mesaj olmalı.
Telefonum hemen çaldı.

Neil Bradshaw

Bu bir randevu! Pazar günü çocuklar yok. Bana nerede yaşadığını söyle. Seni alırım ve nehre gideriz.

Görünüşe göre balığa gidiyorum.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

⌚ Neil Bradshaw, Bath. Seri katil mi?

⌚ Çit budama, haklar ve kurallar, Avon ve Somerset ⌚ The
Marvelous Mrs. Maisel'in kaç serisi var?

⌚ Bayan Maisel gerçek hayatta evli?

BÖLÜM 7

NEIL'in ezik gri ŠKODA'SI evimin önünde durdu. Arabadan iner inmez bir kaldırım taşına takılıyor, sonra da kendi sakarlığına gülüyor. Neil tam da yorgun, orta yaşlı, boşanmış bir babanın nasıl görünmesi gerektiğini hayal ettiğim gibi görünüyor. Eğer KFC için bir reklam yapsalar ve bu reklamda babanın çocuklarını aile yemeği için dışarı çıkardığını söyleseler, tıpkı Neil'e benzeyen bir oyuncu oynatırlardı. Orta boylu, seyreلمiş saçları, kısa sakalı ve hafif yuvarlak göbeğı var ama yüzü çekici ve nazik gözleri var.

"Biraz balık yakalamaya hazır mısın?" Neil neşeyle soruyor. Sonra benim için yolcu kapısını açıyor ve sanki beni kraliyet arabasına bindiren bir uşakmış gibi eliyle bir işaret yapıyor. Birkaç düzine parlak renkli dokuma bandı arabanın zeminine konfeti gibi serpilmiş.

"Senin hikayen ne o zaman?" Neil, arabayı sürmeye başladığımızda soruyor. "Benim hikayem mi?" Ben soruyorum.

"Evet, nasıl oldu da boşandınız? Çok kişiselse söyleme. Böyle şeyleri ağzımdan kaçırmanın daha kolay olduğunu düşünüyorum, aradan çıkarmak için." Ellerini direksiyonun etrafında sıkıyor. "İnsanlar Sheila'yı aldattığımı ve onun da bu yüzden beni terk ettiğini sanıyor ama tam tersi oldu. Her zaman başka biri olmadığını biliyorum" -bana doğru bakıyor- "ama genellikle vardır."

"Doğru," diyorum. Soru göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

Hikâyemiz neydi? On dört yıl boyunca mutluyduk, meşgul ve yorgunduk ama her zaman bir ekiptik. Sonra yolun bir yerinde bir şeyler değişti. Dan iş yerinde terfi ettirilmedi. Otuz beş yaşına kadar daha fazlasını başaracağını düşündüğünü, kendini bir koşu bandında gibi hissettiğini, her günün aynı olduğunu söyledi. Saçları dökülmeye başladı ve aynaya baktığında orta yaşlı bir adam gördü. Bana hayatında hiçbir şey yapmadan ölmek istemediğini söyledi, bu da canını acıtiyordu çünkü hayatımız, bizim

aile, bana hiçbir şey gibi gelmedi. Birlikte yaşaması zorlaştı, daha çok içmeye, daha az gülmeye başladı.

Kendimi evdeki ve çocuklar için her şeyi yaparken buldum. O işlevini yerine getirmekte zorlanıyordu, ben de onun boşluğunu dolduruyordum. Daha önce fark etmediğim küçük şeyler beni açıklanamaz bir şekilde rahatsız etmeye başladı: duştan sonra kurulanma şekli, iş gömleklerini ütüleyememesi, yemekten sonra dilini dişlerinin arasında gezdirmesi. Bazen ondan iğrendiğimi hissediyordum. Özellikle de çok fazla bira içtiğinde kendimi yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Belli ki depresyondaydı ama bu konuda konuşamıyordu ve hepimiz onun mutsuzluğunda boğuluyorduk. Ona aşık olup olmadığımı sorgulamama izin vermedim, ne kadar yalnız olduğumu kendime itiraf etmedim. İşlerin ne kadar kötüye gittiğini kesinlikle kimseye anlatmadım.

Sonra bir gün Dan sanki uyandı ve kendi kaderinin efendisi olmaya karar verdi. İşinden ayrıldı, yeni bir iş buldu, içkiyi bıraktı ve antidepresan almaya başladı. Saçını kazıttı, beslenme üzerine kitaplar aldı ve bisiklete bindi. Her şey bir süreliğine umut verici görünüyordu, ama sonra hayatıyla ilgili değiştirmek istediği onca şey arasında -saçı, işi, beli- benim de listede olduğumu fark ettim. Boşanmak istediğinde önce rahatlardım, sonra utandım, sonra da kalbim kırıldı.

Ama Neil'e bunların hiçbirini anlatmadım, sadece "Dan beni terk etti. Başka kimse yoktu ama şimdi var."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," diyor ve teselli etmek için torpido gözünden bana bir şarap sakızı uzatıyor.

"Ben iyiyim, hayat devam ediyor." Nasıl olduğumu soran herkese söylediğim cümleyi tekrarlarken duyuyorum kendimi.

Neil yüzünü buruşturarak, gözlerini şaşkınlıkla çıkararak, "Belli ki otuz birinin teki," diyor. Bu beklenmedik ve çocukça bir hareket ve kısa, keskin bir kahkaha atmama neden oluyor. Daha hafif konulara geçiyoruz. Neil bana bilişim sektöründeki işinden bahsediyor ve benim gazetecilik kariyerimi soruyor. Çocukların okulu hakkında konuşuyoruz ve yeni müdirelerinin komik bir taklidini yapıyor, genizden gelen, kırılmış sesi. Yavaş yavaş rahatlamaya başladığımı hissediyorum.

Göle vardığımızda Neil arabasının arkasından soğuk bir kutu, olta ve kanvas çanta topluyor. Bir şeyler taşımayı teklif ettim, ama o

"Bir sistemim var." Göl kıyısını kucaklayan bir patıkaya açılan ahşap bir kapıdan geçiyoruz. Pastoral bir bahar günü. Patika boyunca kır çiçekleri filizleniyor ve uzun bir kıştan sonra yeni büyümenin koyak kokusu var. Küçük çocukları bisiklete binmiş bir çift yanımdan geçiyor, adam oğluna sudan uzak durması için bağıyor. Neil ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz, bugün biz olmadığımız için minnettarız. Balık tutma yerini bulmak için gölün etrafında dolaşırken, Neil'in yürüyüşü rahatlıyor, sanki doğal ortamına dönen bir amfibi gibi.

Yeri bulduğumuzda Neil olta takımlarıyla dolu çantasını açıyor ve bana nasıl olta atılacağını gösteriyor. Kendi kendine mırıldanıyor ve buranın onun mutlu yeri olduğunu yüzünden anlayabiliyorum. "Büyükbabam balık tutmanın hayat gibi olduğunu söylerdi," diyor bana, suyun ötesine özlemle bakarak. "Ne zaman iyi bir şey yakalayacağınızı ya da oltanızın ne zaman kopacağını bilemezsiniz, ama eğer kolay olsaydı, tatmin nerede olurdu? Bu yıl aklımı başımda tutan şey balık tutmak oldu."

"Bunu sevdim," diyorum gülümsemesine karşılık vererek. Ona bakarken, Neil'in insanın üzerinde büyüyebileceği türden bir adam olup olmadığını merak ediyorum. Belki de kirli kargo pantolonu ve hafif trajik havasının altında keşfedilmeyi bekleyen gizli bir seksilik vardır. Ondan hoşlansam da hoşlanmasam da, internette tanıştığım erkeklerin hepsinden çok daha normal görünüyor. Belki de bu "çocukların seçtiği eşler" fikri o kadar da çılgınca değildir.

Huzurlu düşünme anımız, dağ bisikletli bir adamın yanımdan geçip gitmesi ve iki ördeğin kendilerini patikadan suya atarak Neil'in çizgisini bozmasına neden olmasıyla bozuldu. Neil bisikletçiye kaşlarını çatıyor ve ben de bunun, spordan karşılıklı olarak hoşlanmamamız konusunda onunla yakınlaşmak için iyi bir fırsat olabileceğini fark ediyorum.

"Lanet olası bisikletçiler," diye mırıldanıyorum pandomimik bir göz devirmeyle.

"Doğru, bisiklet bugünlerde tam bir kült," diyor Neil yemi yutarak. "İnsanlar Çin'de ya da başka bir yerde bisikleti icat ettiklerinde, bisiklet sadece A noktasından B noktasına gitmenin bir yöntemi idi; kimse 'aerodinamik performansını' artırmak için bacaklarını tıraş etmiyordu. Bu fitness kültürü, tüm bu gereksiz kitlerin insanlara satılması, çıldırtıcı."

"Tamamen katılıyorum," diyorum.

"Sheila'nın yeni adamı bisikletçi," diyor Neil sararken. "Göbeği benimkinden daha büyük olan orta yaşlı bir adam, ama bacaklarını tıraş ediyor, sanki fazladan bir milimlik rüzgar direnci her şeyi değiştirecekmiş gibi. Otuzbirci." Neil'in dostane yüzü şimdi çirkin bir küçümsemeyle gölgeleniyor. *Bisiklet hakkında konuşurken sesim böyle mi çıkıyor? Böyle mi görünüyorum?* Bu düşünce beni yolumda durdurdu.

"Ben yanlış bir şey yapmadım ve şimdi bu adam çocuklarımı gece yatağına yatırıyor," diye ediyor Neil. "Sheila pazarlama konferansında tanıştığı bir adamla yatmak istediği için hafta sonu babalığına mahkum edildim. Bu nasıl adil olabilir?"

"Biliyorum, berbat bir şey," diyorum. Şimdi bisiklet konusunu açtığım için kendimi kötü hissediyorum.

"Küfür ettiğim için özür dilerim." Neil başını sallıyor, sonra yavaşça nefes veriyor. "Bir atış denemek ister misin?" diye soruyor, oltayı bana doğru tutarak.

"Elbette."

Balık tutmaya geri döndüğümüzde Neil'in mutlu tavrı geri geldi. Kurşun damlaları, tıkaçlar ve atış yörüngeleri hakkında uzun bir açıklamaya girişti ama Yunanca konuşuyor da olabilirdi. Gösterisine bakılırsa oltaya biraz fiske vurduktan sonra ucunu suya atıyorsunuz.

"Arkanda durmamı ister misin, birlikte yapalım mı?" Neil soruyor ve bunun erkeklerin bilardo ıstakanızı yönlendirmek için arkanızda durmak gibi yaptığı hareketlerden biri olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim," diyorum ona.

"Tamam, bir saniye orada bekle," diyor ve sonra serin kutudan bir şey almaya giderken çubuğu tutmamı bırakıyor. Tam eğlenmeye başladığımı düşünürken telefonum çalıyor, dikkatim dağılıyor, sonra ekrandaki isim kaşlarımı çatmama neden oluyor.

Will Havers

İlk köşe yazınız için bir tema önerebilir misiniz? Benimkini yazmam lazım.

"Lütfen" yok, "teşekkür " yok, "Pazar günü sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim" yok. Tipik bir durum. Bir elimle telefonumu uzatarak, arka planda göl varken bir selfie çekmeye karar veriyorum. Belki gölün ortasında bir fotoğraf çekebilirdim; bu

ona bir ipucu vermek için. Oltayı bir elimle kaldırıp geriye doğru hızlı bir fiske attım ve tam göle doğru fırlatacaktım ki arkamdan gırtlaktan gelen bir çığlık duydum.

"AGGGGGHH!" Neil bağıyor.

Arkamı döndüğümde onu yere çömelmiş, olta yüzüne takılmış, kanca yanağına saplanmış ve kirli sakalına bir damla kan damlamış halde görüyorum.

"Oh Tanrım, oh hayır, ne oldu? O ben miydim?" Telefonumu hızla cebime koyarak ağlıyorum.

"Arkanda biri dururken asla atış yapma," diyor Neil acı dolu bir iniltiyle.

Sanki ilk brifingde bundan bahsetmesi gerekiyormuş gibi hissediyorum, çünkü bu kesinlikle kimsenin ilk buluşmada aradığı türden bir ilişki değil.

—

Arabaya doğru hızlı adımlarla yürürken Neil'i doğruca hastaneye götürmeyi teklif ediyorum ama o iyi olduğunda ısrar ediyor. Bunu daha önce de yaptığını, sadece küçük bir kanca olduğunu, çıkarmadan önce dikenin ucunu kesebilmek için tel makasına ihtiyacı olduğunu söylüyor.

"Bunu kendi başına yapman gerektiğine emin misin?" Yanağına takılı kanlı kancaya her baktığımda hafif bir baygınlık hissederek soruyorum.

"İyiym, sadece konuşmak acıtıyor," diyor çenesini tutarak. Söyleyecek uygun bir şey bulamıyorum, bu yüzden yolun geri kalanını garip bir sessizlik içinde yürüyoruz.

Sürücü koltuğuna tırmanmak için eğildiğinde, Neil derin bir inilti çıkarır.

"Benim sürmemi istemediğine emin misin?" Diye soruyorum ama o yavaşça başını sallıyor. Neil navigasyonla uğraşırken ben de fırsattan istifade telefonumdaki fotoğraflara göz atıyorum. Göl kenarında çektiğim selfie şaşırtıcı derecede iyi çıktı, bu yüzden onu Will'e bir olta emojiyle gönderiyorum. Şu anda gizliden gizliye savaş halinde olsak bile, profesyonel bir işbirliği görüntüsü vermem, onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemem gerekiyor. O da bir

başparmak yukarı, ki bu da bir yanıt olarak beni etkilememiştir. Birkaç dakika sonra ondan bir mesaj daha geldi, eski *Genç Kız* köşelerinden birinin ekran görüntüsü, "Erkeklerle Nasıl Konuşulur?".

Will Havers

Bir tazelemeye ihtiyacınız olursa
diye.

"Bu kadar komik olan ne?" Neil soruyor ve ben yüksek sesle gülmüş olduğumu fark ediyorum.

"Yok bir şey, kusura bakma," diyorum suçlulukla, telefonumu çantama yerleştirirken.

Neil arabayı A yoluna çevirdiğinde, önümüzdeki yolda ikişer ikişer giden bir grup bisikletliye yaklaşıyoruz. Neil arabayı yavaşlatıyor.

"Şu serserilere bak, bütün yolu kaplamışlar. Biraz eğlenelim mi?" diyor sırtarak, ağzının kenarındaki kurumuş kanla. Sonra motoru çalıştırıyor ve tam zamanında geri çekilmeden önce bisikletlilerin hemen arkasından hızlanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Panik içimi kaplayarak soruyorum. Şaka yapıyor, onları korkutmaya çalışıyor olabilir ama bu tehlikeli ve hiç de komik değil.

"Onlara yolun sahibinin kim olduğunu göstereceğiz, ha?" diyor ve tekrar gaza basıyor. Bisikletlilerden biri çitlere doğru savruluyor, bir diğeri bize bağırarak için dönüyor, ama Neil sadece yaklaşıyor, tampon neredeyse bisikletlilerden birinin tekerleğine değiyor. Yüzümü kapatıyorum; çığlık atmak istiyorum. *Onları öldürmeye çalışıyor. Bu cinayete teşebbüs olacak ve ben de suç ortağı olacağım.*

Neil penceresini açar. "Yoldan çekilin, otuzbirciler!"

"Aman Tanrım!" Kendimi çarpışmaya hazırlayarak bağırıyorum. Tüm bisikletliler hayatlarından endişe ederek çalıların arasına dalıyor ve Neil onlara parmağını gösterip neşeyle kıkırdarak hızla uzaklaşıyor.

"Tanrım, Neil, birini öldürebilirdin!" Nefesimi tutmaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor.

"Onlara çarpmayacaktım," diyor Neil. "Sadece tüm yolu kaplamak konusunda iki kez düşünmelerini sağlayacaktım."

-

Neil beni eve bıraktığında hala titriyordum.

Neil kaldırıma yanaşarak, "Bunu tekrar düzgün bir şekilde yapmamız gerekecek," diyor.

"Yüz meselesini halledebileceğinden emin misin?" Polisi aramalı mıyım diye düşünürken soruyorum

"Evet, bir çizik." Vücudunu yolcu koltuğuna doğru kaydırıyor, sonra beni çoktan ön basamağımda ona hızlı bir el sallarken bulunca şaşkın şaşkın bakıyor.

"İyi şanslar o zaman, yetişmeliyim. Bugün için teşekkürler! Yüzüme takılan kanca için tekrar çok özür dilerim." Çantamı karıştırıp evimin anahtarlarını ararken merdivenlerden aşağı sesleniyorum.

Ön kapıyı arkamdan kapattıktan sonra derin bir nefes alıyorum ve Google'da "Birleşik Krallık'ta anonim olarak nasıl suç ihbarında bulunulur?" diye aratıyorum. İlk buluşmadan sonra araştırmayı umduğum onca bilgi arasında bu yoktu. Crimestoppers için bir numara buldum. Bisikletlilerden biri gibi davranıp olayı plakasıyla birlikte bildirmeli miyim? Belki bir uyarı alır. Ama plakasını bilmiyorum çünkü ben Nancy Drew değilim. Ayrıca, polisten bir telefon alırsa, benim yaptığımı anlayabilir. Ehliyetini kaybedebilir, velayet anlaşmasını tehlikeye atabilir, böylece Tilly'yi ve oğlunu şimdikinden daha az görebilir. İntikam için Ethan'ı kaçırabilir. *Taken* filminin tüm konusu aklımdan geçiyor. Çocuğumu geri alma konusunda Liam Neeson kadar yetenekli olamazdım. Derin bir nefes daha alıyorum. O bisikletçilere *gerçekten* zarar verecek miydi, yoksa sadece beni etkilemeye mi çalışıyordu? Belki de kanca yarası muhakemesini çarpıtmıştır. Belki de en iyisi ona şüpheyile yaklaşmam.

Çocuklar henüz Dan'lerden dönmedi. Hâlâ sarsılmış hissederek koridoru adımlıyorum, sonra kendimi garajın kapısını açarken buluyorum. Dan gittiğinden beri buraya neredeyse hiç girmedim; çok fazla olumsuz çağrışım yapıyor, bana Dan'in benimle değil de burada geçirmeyi tercih ettiği tüm akşamları hatırlatıyor. Tozlu zemini incelerken, burayı Dan'in egzersiz alanından başka bir şey olarak hayal etmeye çalışıyorum.

Neill'i ve bisikletlileri düşünmekten kendimi alıkoymak için aniden meşgul olma ihtiyacı duyuyorum. Bir hevesle kirişlerden kocaman turkuaz renkli, her hava koşuluna uygun bir halı indiriyorum. Yıllar önce yontulmuş verendamızı kaplamak için almıştım ama Dan onu "fazla kız işi" bulmuştu. Halıyı açıp tozdan öksürerek garajın zeminine seriyorum. Odayı anında yumuşattı. Uzak köşede, bir brandanın altında, tanıdığım ahşap bir sandalye ayağı görüyorum. *Benim sandalyem*. Onu bir hurdalıkta bulmuştum. Çok güzel oyma ahşap ayakları ve yüksek yuvarlak bir sırtı vardı ama malzemesi lekeli ve yıpranmıştı. İnternetteki bazı eğitimleri izledikten sonra, parlak mavi Liberty desenli kumaşla yeniden kapladım. Özensiz yapılmış, kumaş koltuğun etrafında çok bol duruyor ama bunu görmek beni gülümsetiyor. Bu sandalyeyle çok gurur duyduğumu hatırlıyorum. Oturma odasını yeniden boyadığımızda Dan onu "saklamak için" buraya taşıdı, sonra da bir daha yerine koymadı.

Bir enerji patlamasıyla tozları temizliyorum, sonra sandalyeyi oturma odasına taşıyorum. Oyun mutfağını ve uzun zamandır unutulmuş tüm oyuncakları toplayıp garaja taşıyorum. Liberty desenli sandalyemi boş alana itiyor, TBR yığınımı yanındaki boş rafa ekliyor, sonra da yeni okuma köşeme hayranlıkla bakmak için arkama yaslanıyorum. Orantısız bir başarı duygusu hissediyorum. *Bunu neden daha önce yapmadım?* Kendime bir söz veriyorum: Köşeyi sadece okumak için kullanacağım, kaydırma yapmak yok.

Sandalyenin üzerindeki duvarda boş bir resim askısı asılı. Eskiden burada Dan ve çocukların bir fotoğrafı vardı ama onu yanında götürdü ve ben de yerine koymadım. Birden ilham geldi, alt kattaki dolaba gittim ve aradığım şeyi buldum. Lottie ve benim çocukken bisiklete bindiğimiz çerçeveli bir fotoğraf. Fotoğrafı eski bir albümde bulduğunda benim için büyütüp çerçeveletmişti. Muhtemelen sekiz ve dört yaşlarındayız, ikimiz de ayaklarımızı pedallardan çekmiş serbestçe dolaşıyoruz. Çocuksu neşenin harika bir enstantanesi ama fotoğraftaki halimi beğenmediğim için hiç asmadım. Birkaç hafta önce geçirdiğim bisiklet kazasının yüzümdeki soluk morlukları hala görülebiliyor. Ama şimdi ona taze gözlerle bakıyorum ve yaralanmış olmasına rağmen bisiklete tekrar binen bir kız görüyorum. Çürüklerin iyileştiğini ve bisikletlerden nefret etmediğimi kendime hatırlatmak için fotoğrafı sandalyemin üzerine asıyorum.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

- ⌚ *Bütçenize uygun ev dekorasyonu ilhamı*
- ⌚ *Kendi gizli kapaklı kitaplığınızı nasıl yaparsınız?*
- ⌚ *Bir kancayı kendi yüzünüzden güvenle çıkarabilir misiniz?*

BÖLÜM 8

ÇOCUKLAR Dan'ın evinden kirli giysilerle dolu bir çöp torbasıyla dönüyorlar. Onları ön kapıdan içeri sokarken dilimi ısırıyorum. Onların çamaşırlarını hiç yıkamıyor. Sanki tatilden dönmüşler gibi, kıyafetleri bendeniz tarafından yıkanmaya hazır.

Dan genellikle Pazar akşamları çocukları bırakırken oyalanmaz. Ama bu gece, Jess ve Ethan içeri girip televizyon kumandasını ilk alan olmak için yarışırken, o kapının eşiğinde duraklar.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye soruyor, ayakkabılarını basamağa sürterek. Dan'ın ne kadar farklı görüldüğüne hâlâ alışamadım. Aertex gömleğinin altından kasları görünüyor ve dişlerini beyazlatmış olmalı çünkü eskisinden daha parlak görünüyorlar. "Ethan neden bu dönem futbol oynamıyor?" diye soruyor.

"Bundan hoşlanmıyor."

"Yani bana söylemeden işi bırakmasına izin mi verdin?"

"Futbolu sevmiyor, çim hokeyini seviyor," diyorum sıkılarak. Dan ilk kez çocukların ders dışı etkinliklerine ilgi duyduğunu ifade ediyor.

"Yani bir dönek mi yetiştiriyoruz?"

"Neye ilgi duyduğunu seçme hakkına sahip birini yetiştiriyoruz."

Dan gözlerini deviriyor, sonra bir adım geri atıyor. "Gelecekte sadece bana danış." Merdivenlerden zıplayarak iniyor, sonra sokakta duraklıyor. "Bu akşam yeni bir *Port*, *Starboard*, *Murder* dizisinin başladığını gördün mü?"

"Var mı?" *İskele*, *Sancak*, *Cinayet* dört dizi boyunca severek izlediğimiz bir suç dramasıydı. İkimizin de keyif aldığı birkaç diziden biriydi.

"Apple TV'de," diyor. "İstersen benim giriş bilgilerimi kullan. Sana mesaj atarım."

Ve sonra gitti. İşte eski koca böyle bir şeydir: Bir an çileden çıkarıcı ve aşağılık, bir an sonra ise onu neden sevdiğinizi hatırlatır.

"Hey, oyuncaklarım nerede?" Ethan içeriden bağıyor ve ben oturma odasına doğru yürüyorum.

"Onları garaja taşıdım. Hepsi artık oynamadığın oyuncaklar."

"Ne! Onlarla her zaman oynuyorum!" Ethan onu kucağıma çekerken ağlıyor.

"Hiçbir şeyi atmadım, sadece ayırdım. Eğer bunlardan herhangi birini yukarı taşımak istersen dolabında bir sürü yer var."

"Bence iyi görünüyor," diyor Jess. "Belki şimdi bir akvaryum için yer olur?"

"Evet, harika fikir," diyor Ethan, oyuncakları anında unutarak. Yeni alanı değerlendirmek için yanına gidiyor, tıpkı Dan'ın yapacağı gibi ayak sesleriyle ölçüyor. "Evcil bir aksolotl alabilir miyim?"

Jess yüzünü bana çeviriyor, sanki az önce yardım mı ettiğini yoksa işleri daha da mı kötüleştirdiğini bilmiyormuş gibi. "Yemekte ne var?" diye soruyor, mutfığa doğru yürürken.

"Yapabilir miyim, anne?" Ethan sorar.

Jess'i mutfığa kadar takip ederek, "Axolotl'un ne olduğunu bilmiyorum," diye karşılık veriyorum. "Dondurucuda güveç var. Şimdi aç mısın?" Buzdolabının açık kapısının yanında dururken onu izlerken, uzak kaldığı kırk sekiz saat içinde bir santim uzadığına yemin edebilirim.

"Bu bir amfibi semender. Kenny'de bir tane var," diyor Ethan, arkamdan içeri girerek. "Kan kurdu yiyorlar."

"Artık et yemek istemiyorum," diyor Jess buzdolabının kapağını kapatırken. Telefonuna bakıyor ve kaşları gergin bir şekilde çatılıyor. "Sylvie et yemenin iklim değişikliğine neden olduğunu söylüyor. Eğer çözümün bir parçası değilsek, sorunun da bir parçası olduğumuzu söylüyor."

"Neden akşam yemeği için dışarı çıkmıyoruz?" Aniden yemek yapmak istemediğimi hissederek öneriyorum. "Pazar gecesi ziyafeti."

-

Jess'in önerdiği vegan kafeye doğru yürürken Ethan sanki gittiğimi yeni hatırlamış gibi "Balık tutmak nasıldı?" diye soruyor.

"Güzel. İyi," diyorum, onlara daha fazlasını anlatmaya isteksiz bir şekilde. "Hiçbir şey yakalayamadık."

Ethan, "Altı üzerinden bir puan verin," diyor.

"Altı mı? Beş ya da on üzerinden olmalı," diyor Jess.

"Neden?" diye sorar.

"Altıda üç," diyorum ona, eve dönüş yolculuğunu hesaba katmamayı tercih ederek.

Kafeye oturduğumuzda Jess menüyü açıyor, gözleri sevinçten kocaman olmuş. "Sylvie buranın harika olduğunu söylüyor."

Sanki Simon Says adlı çocuk oyununu oynuyormuşum gibi hissediyorum; oyunda sadece Simon söylerse talimata uyuyorsunuz. Sylvie Says ile bu daha çok kendimle oynadığım içsel bir oyun; "Sylvie'nin ne düşündüğü umurunda değil" diye bağırma dürtüsüne karşı koymam, bunun yerine gülümseyip onaylarcasına başımı sallamam gerekiyor. Bu iyi bir oyun değil, çok fazla konsantrasyon gerektiriyor ve hiç de eğlenceli değil. Ben Sylvie Says oynamaya konsantre olmuşken, peroksit sarısı saçlı bir garson masaya yaklaşıyor.

"Merhaba, ben Caleb. Daha önce bizimle yemek yediniz mi?" diye soruyor. Caleb yirmili yaşlarında, parlak bir cilde, çıkık elmacık kemiklerine ve boynunda lekeli bir satranç tahtasına benzeyen bir dövmeyle sahip.

"Hayır," diyor Jess, ona gülümseyerek. "Bu bizim ilk seferimiz."

Ethan başka bir masanın yemeğine bakarak, "Bu yemek tuhaf görünüyor," diyor.

"Sadece dene ve hoşuna gidip gitmediğini gör, en kötü ne olabilir ki?" Ona söyledim.

Caleb bana açık bir menü uzatıp sol taraftaki sütunu göstererek, "Buradan birkaç küçük tabakla tapas tarzı yemeyi seçebilirsiniz" diyor, "ya da her biri sağdan daha büyük bir yemek seçebilir. Hepsi birbirinden lezzetli, yani yanlış yapmazsınız." Neşeli enerjisi bulaşıcı ve bu Sylvie Says yemeği hakkında daha hevesli hissetmeye başlıyorum. "Spesiyalleri öğrenmek ister misiniz?"

"Elbette," diyorum omuz silkerek ve Ethan'ın menüyü iki kez çevirip tanıdığı bir şey aramasını izliyorum.

"Size spesiyalleri söylememi mi yoksa rap mı istersiniz?" Caleb sorar.

Jess kıkırdar ve Ethan neşelenir. "Rap!" diye bağırır.

Garsonumuz hiçbir şekilde kafiyeli olmayan ya da rap olarak işe yaramayan bir yemek listesi rap yapmaya çalışırken hepimiz gülüyoruz. Ancak bunu öyle bir kabadayılıkla, tüm vücudunu hayali bir ritme göre hareket ettirerek yapıyor ki, tüm kafe onu alkışlıyor.

"Spesiyalleri hep rap mi yaparsın?" Bitirdiğinde soruyorum.

"Sadece en güzel müşterilerim için." Bana sırtıyor, sonra topuklarının üzerinde dönüp mutfığa doğru dans ediyor.

Adam uzaklaşınca Jess öne doğru eğilir ve tıslar, "Adamda ciddi bir rizz var. Ona çıkma teklif etmelisin."

"Jess, on dört yaşlarında," diye fısıldıyorum.

"On dört yaşındaki çocuklar kafelerde çalışamaz. Senin güzel olduğunu söyledi," diyor Jess, gözleri inançla kocaman açılmış.

"Garsonlar herkese böyle şeyler söyler. Sadece iyi bir bahşış almaya çalışıyorlar." Caleb inkar edilemeyecek kadar çekici; yirmi beş yaşındaki ben onu hemen fark ederdim. Ama gerçek hayatta hiç bir yabancıya çıkma teklif etmemiştim ve bu kadar genç ve yakışıklı biri başlamak için iddialı bir yer gibi geliyor.

Yemeğimizi getirdiğinde Jess beni masanın altından dürttü. "Annem sana bir şey sormak istiyor."

Boğazım düğümlenmeye başlıyor ve aniden restorandan kaçma isteğiyle doluyorum. Jess'e başımı sallayıp Caleb'a mahcup bir bakış attıktan sonra, "Hayır, sorun değil," diyorum.

"Bekâr olma ihtimalin var mı?" Jess ona cesurca sorar.

"Evet," diyor Caleb, bana bakarak. "Bu kadar gergin görünme. Soru olursa olsun, cevabım evet," diyor ve sırtığında bir rock yıldızı gibi görünüyor. Jess gülüyor ve elleriyle masaya vuruyor.

Ethan, "Sorunun ne olduğunu bilmediğinizde evet dememelisiniz," diye .
"Peki ya soru 'Kendi gözünü çıkarır mısın?"

Bu kaşıkla mı?' " Kaşığını tehditkâr bir tavırla havaya kaldırıyor, ben de masanın öbür ucuna uzanıp kaşığı tekrar masanın üzerine bastırıyorum.

"Doğru," diyor Caleb. "Umalım da soru bu olmasın."

Bana bakıyor ve göz kırpmıyor. *Benimle flört mü ediyor?* Ayağa fırlayarak Caleb'i servis alanına çağırıyorum. Eğer bu konuşma gerçekten oluyorsa, bunu çocuklarımın önünde yapmak istemiyorum.

"Kusura bakma," diyorum, telaşlanmış hissederek. "Ben bir gazeteciyim, çocuklarımın bana çıkma teklif edecekleri kişileri seçtikleri bir köşe yazıyorum ve bir ara kahve içmek ister misin?" Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama sonra kelimeleri çıkarmayı başardığım için bir adrenalin patlaması yaşıyorum.

"Elbette," diyor, bir elini saçlarında gezdirerek. Sevinmiş görünüyor.

"Kaç ?" Şimdi gülümseyerek soruyorum.

"Sen kaç yaşındasın?" diye karşı çıkıyor.

"Muhtemelen senin için çok yaşlıyım."

Caleb tezgahın üzerindeki tepsiden temiz çatal ve bıçaklar çıkarıyor. "Yaş sınırınız nedir?"

"Şey, ben otuz üç yaşındayım," diye yalan söyledim. "Yani, bilemiyorum, yirmi altı mı?" Neden yalan söylediğimi bilmiyorum. Belki de otuz üç yaşında olabileceğime inanıp inanmayacağını görmek istedim.

"Şanslısın ki ben yirmi yedi yaşındayım," diyor.

Yirmi yedi yaşında mı? Yirmi yedi gibi görünmüyor. Ama sonra, taşlar, cam evler ve tüm bunlar. Belki de yaş sorusu üzerinde durmamalıyım.

"Ben Anna. Beni aramak zorunda değilsin ama canın sıkılır da vegan bira içmek istersen numaram burada. Kusura bakma." Telefon numaramı bir peçeteye karalıyorum ve Caleb elime uzanıyor.

"Özür dilemeyi bırak. Seninle çıkmayı çok isterim."

Şimdi kendini genç ve deneyimsiz hisseden benim, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyen cahil bir çocuk, oysa o muhteşem bir şekilde olgun ve açık sözlü.

"Ona numaranı verdin mi?" Masaya döndüğümde Jess soruyor. "Verdim."

Başını sallıyor, gözlerinde saygıya benzeyen bir şey var. "Aferin anne."

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 Yaşınız hakkında yalan söylemek kötü bir şey mi?

🕒 Yaş farkı, George Clooney ve Amal Clooney🕒 Amal

Clooney hangi şampuanı kullanıyor?

Şampuan sipariş eder

BÖLÜM 9

Ofise Will'den önce varıyorum. Yeni ergonomik masa sandalyesi boş bir şekilde orada öylece duruyordu. Kendi kendime gülümseyerek onu kendi masama götürüyorum, sonra da benimkiyle değiştiriyorum. *Üstün sırt desteği olan yeni ve rahat bir sandalyeyi hak ediyor muyum? Evet, hak ediyorum.* Kalemimi dudağıma vurarak çalışıyormuş gibi yapıyorum ama aslında strateji geliştiriyorum. Daha önce hiç bir iş arkadaşıma savaş açmamıştım. Ne istiyorum ki? Bir özür mü? Gitmesini mi? Yoksa sadece yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek mi?

Will geldiğinde, sandalyesinin olmadığını fark etmesini izliyorum. Ofisin diğer ucundan bana bakıyor. Kollarımı kolçaklara uzatıyorum, ne kadar rahat olduğumu göstermek için küçük bir salınım yapıyorum. İfadesini tam olarak seçemesem de bir gülümseme seziyorum. Sonra benim eski sandalyeme oturuyor, yüksekliğini ayarlıyor ve dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. Birkaç dakika sonra ondan bir e-posta alıyorum.

Kimden: Will@BathLiving.com

Kime: Anna@BathLiving.com

Anna,

Balıkçılık nasıldı? Son konuştuğumuzda işler kızıştığı için özür dilerim. Profesyonelce değildi. Lütfen köşe yazısını ve nasıl işleyeceğini konuşabilir miyiz? Colonna & Small'da sana bir kahve ısmarlayabilir miyim?

Will

Hmmm. Bir özür. Beklediğim bu değildi. Sandalyeden bahsetmedi bile. Belki de bu bir taktiktir: Beni kahve içmeye davet etmek, sonra da kalkar kalkmaz geri almak. Her iki durumda da, kafeine ihtiyacım var. Hadi o zaman, diye cevap veriyorum ve ceketimi giymek için ayağa kalkıyorum.

Kafeye doğru yürürken Will'e Neil'le randevumuzla ilgili köşe yazımın çıktısını veriyorum. "Ortak bir temamız olacaksa, beni takip etmen mantıklı olur," diyorum ona. "Kiminle çıkacağımı ben seçemem. Bu çocuklarıma kalmış bir şey ve açıkçası onların da çok geniş bir çevresi yok."

"Mantıklı," diyor, yürürken köşe yazımı okuyor ve omuzlarımın gerilmesine neden oluyor. *Neden birdenbire bu kadar mantıklı davranmaya başladı?* Ne düşündüğünün önemli olmaması gerektiğini biliyorum, onun onayına ihtiyacım yok, ama zaman zaman faydalı editoryal notları olduğunu kabul ediyorum. Güldüğünde içimde bir sevinç kıvılcımı parlıyor ve ona hangi kısma güldüğünü sormamak için kendimi zor tutuyorum.

Colonna & Small'a vardığımızda Will bize dar bir ahşap masada yer buldu.

"Sence çok mu ürkütücü?" Ona sordum.

"Hayır, bu komik, zavallı adam." Sempatî ile yüzünü buruşturdu. "Dört yazım hatan var."

"Will! Bu bir ilk taslak," diyorum masanın altındaki ayağına vurarak. Gülüyor ve bana eğlenen bir bakış fırlatıyor.

"Benimkini okumak ister misin?" diye soruyor ve telefonundan bir belge çıkarıp bana uzatıyor. Okurken tarafsız bir ifadeyi korumaya çalışıyorum. Köşe yazısı bir uygulama üzerinden birini seçmekle ilgili ama balıkçılıkla ilgili bir metafor da var. Sabır, "doğru oltayı kullanmak" ve daha iyi bir şey bulma umuduyla günün avını geri koymanın cazibesi hakkında. Zekice, iyi yazılmış, sıfır yazım hatası var ve benimkini mükemmel bir şekilde tamamlıyor. *Lanet olsun.*

"değil," diyorum ve telefonunu geri veriyorum.

"Geri bildirim yok mu? Geliştirilecek alan yok mu? Editoryal yargınıza değer veriyorum."

"Dürüstçe mi?" Duraksıyorum ve o da başını sallıyor. "Son satırın biraz kaba olduğunu düşünüyorum." "Ne?"

"Bu kadını 'oltaya getirdiğinizi' açıkça belirttiniz. Gerçekten heceleme gereği var mı?"

Will dirseklerini masaya koyuyor ve bir yumruğunu ağzına vuruyor, çenesi geriliyor. Sinirlenmiş. *Neden ona iltifat edemiyorum?* Bu çok iyi.

Yazılı, esprili, peki neden bunu söylemekte bu kadar zorlanıyorum? Bence iyi olduğunu *bildiği* için. Sanırım not değil, övgü arıyor.

"Dürüstlüğün için teşekkürler," diyor gözlüğünü çıkarıp bir ucunu ağzına dayayarak. Dudaklarının ne kadar pürüzsüz olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. Son derece yumuşak ve şaşırtıcı derecede dolgun görünüyorlar. Kısa bir süre başparmağımı alt dudağında gezdirdiğimi hayal ediyorum, sonra kendimi kahve fincanıma bakmaya zorluyorum, bu düşüncenin nereden geldiğine şaşıyorum.

"Sadece o son satırlara ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Anladık, sen bir aygırırsın," diyorum çabucak.

"Neden benim hakkımda böyle bir izlenime sahipsin?" diyor. "Benim bir seri katil olduğum mu?"

"Bana olmadığını mı söylüyorsun? Will, hadi ama. Randevu takımini haftada en az bir kez giyiyorsun."

"Benim 'randevu kıyafetim' nedir?" diye soruyor, şimdi sırtarak.

"Dar kesim canlı mavi olan. İlk buluşmada hep onu giyersin." Ne giydiğine neden bu kadar dikkat ettiğimi soracağından endişelenerek duraklıyorum. "Ayrıca, ofiste o kadar yüksek sesle bağıırıyorsun ki, dört mil yarıçapındaki herkes ne zaman bir randevuya gideceğini biliyor."

"Bir şeyler içmeye gittiğim herkesle yatmak zorunda değilim. O cümle sadece bir kelime oyunuydu." Parmaklarını masaya vuruyor, kaşlarını birbirine vuruyor. "Ve onunla yatmış olsaydım bile, iki yetişkin arasında bu neden kötü bir şey olsun ki?" Duraklıyor, sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Bana sürtük ayıbı mı yapıyorsun, Appleby?"

Ses tonu beni yanlış yönlendiriyor. "Hayır, hiç de değil. Sen kendin gibi yap. Ben sadece ortalama okuyucumuzu, onların olayları nasıl algılayabileceğini düşünüyorum. Jonathan'a anlattığın 'aşkı arıyor' hikâyesinin burada daha iyi oynayacağını düşünüyorum."

Bir anda yüzü düşer ve başını eline yaslar.

"Ne oldu? Neyin var?" Masanın üzerinden ona doğru eğilerek kısık bir sesle sordum. Will'in daha önce hiç üzgün görüldüğünü görmemiştim.

"Gerçek şu ki, birkaç yıl önce kalbim kırıldı," diyor sessizce, yüzü elinin içine gömülmüş bir halde. "O zamandan beri ciddi bir şeye açık olmakta zorlanıyorum. kendimi anlamsız kaçamaklardan

anlamsız bir kaçamak çünkü başka bir şeyin riski kalbimin kaldırabileceğinden daha fazla gibi geliyor."

"Oh, Will." Hemen kalkıp masanın diğer tarafına geçiyorum, yanındaki banka oturuyorum, böylece kolumu omzuna dolayabiliyorum. Will'in bu yönünü daha önce hiç görmemiştim; tüm o kendini beğenmiş özgüveninin altında, kalabalık bir kafede ağlamaya istekli olduğuna inanamıyorum. Şimdi onu üzdüğüm için kendimi kötü hissediyorum ama aynı zamanda omuzlarının ne kadar sağlam ve geniş olduğunun da farkındayım. "Çok özür dilerim, hiç bilmiyordum. Bu kadar kişisel bir yorum yapmamalıydım. Haklısın, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum, varsayımda bulunmam hataydı."

"Hoşlandığım biriyle tanıştığımda, birkaç randevudan sonra donup kalıyorum, kendimi kapatıyorum. Muhtemelen sonsuza kadar yalnız kalacağım." Will gözünü siliyor ve ben de hafifçe sırtını ovmaya başlıyorum.

"Sen harika bir adamsın, Will. Zekisin, çekicisin. Hâlâ çok gençsin. Kalp kırıklığının zor olduğunu biliyorum ama eminim eninde sonunda risk alabilecek biri çıkacaktır-" Konuşmayı kesiyorum. Will başını bana doğru eğdi. Ağlamıyor. Yüzünde sinsi bir sırıtişla gülümsüyor. "Ne?"

"Çok kolaysın, Appleby," diyor, gözleri parlayarak.

"Ne? Bu bir şaka mıydı?" İfadesini daha net görebilmek için onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Biliyordum. O rottweiler dış görünüşünün altında yumuşak, küçük bir köpek yavrususun," diyor bana gülümseyerek.

"Bunların hepsini sen mi uydurdun?" Koluna hafifçe vururken yanaklarımın ısındığını hissederek soruyorum.

"Sadece bir teoriyi test ediyorum. Görünüşe göre duygusal bir travma yüzünden olduğu sürece benimle yatmak senin için sorun değil." Başını eğiyor, inkar etmem için bana meydan okuyor.

"Çok aşağılıksın. Gerçekten üzgün olduğunu düşünmüştüm," diyorum ve masanın diğer tarafına tekrar otururken gözlerimi ona dikiyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm." Will bakışlarını tutuyor, gözleri içinde kaybolabileceğin bir orman rengine. "Ama sanırım haklısın," diyor, "o satırlar olmadan daha iyi okunabilir. Jonathan'a göndermeden önce düzenleyeceğim."

Ona gözlerimi deviriyorum, ceketimi alıyorum ve kafeden dışarı çıkıyorum. Will hakkındaki tüm içgüdülerim doğrudu ve bu köşe yazısında onunla çalışmak gerçek bir dayanıklılık testi olacaktı.

Ofise döndüğümde tuvalete gidiyorum ve masama döndüğümde sandalyenin yerinde olmadığını görüyorum. Yerinde devrilmiş bir çöp sepeti duruyordu. Gülme isteğime karşı koyarak Will'e bakıyorum ama o sandalyede oturuyor ve beni görmezden geliyor.

Sanırım bugün muharebeyi kaybetmiş olabilirim ama savaş henüz bitmedi.

-

O öğleden sonra, tüm editör ekibi oturma odasında bir toplantı yaptı. Jonathan, Will ve benim gönderdiğimiz köşe yazılarından övgüyle bahsediyor. "Tam da derginin ihtiyacı olan şeyler" ve "bundan sonra ne yapacağımızı görmek için sabırsızlanıyor". Will gururla kabarıyor. Göğsünü şişiren gümüş sırtlı bir goril gibi fiziksel olarak genişlediğini görebiliyorum. Uzanıp onu bir iğneyle patlatmak istiyorum.

"Crispin'e gösterecek yeni bir şeyim olacağı için mutluyum. Gelecek hafta ofise geliyor." Jonathan yüzünü buruşturdu. "Herkesle yeniden görüşecek, insanlara ne kadar vazgeçilmez olduklarını kanıtlamaları için bir şans verecek." Jonathan kıkırdıyor ama ben bunun ne kadar komik olduğunu anlamıyorum. "Hepiniz iyi olacaksınız." Bize doğru bir el uzatıyor. "Yerel gazetecilere ihtiyacı var, bunun yükünü muhasebe ve pazarlama çekecek." Duraklıyor ve daha genç yazarlardan birkaçı endişeli bakışlar atıyor. "Teselli olacaksın, Cuma öğleden sonra kokteyl bütçemi sıfıra indirdi. Kasvetli zamanlar, kasvetli zamanlar."

Jonathan'ın güvenceleri hiç de güven verici değil. Ana ofisin duvarında yeni çerçevelenmiş bir "Sakin Ol ve Devam Et" posterini belirdi ve bunun moraller üzerinde ters etki yarattığından şüpheleniyorum. Ayrıca Jonathan'ın genellikle saat üç sularında içtiği yemek sonrası şarabını artık saat on birde tükettiğini fark ettim. Kendisi kurallara çok bağlı ve bana "güneş avlunun üzerindeyken" bir şeyler içmenin "yakışksız" olduğunu söyledi. Bunun normal dilde ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sabah on bir olduğundan şüpheliyim.

"Her neyse, bugünün işine geri dönelim. Gelecek hafta herkesin gündeminde ne var?" Jonathan sandalyesinde daha dik oturarak ve kravatıyla oynayarak soruyor. "Anna, bu hafta sonu hâlâ Hay'i mi idare ediyorsun?"

"Evet, elbette" diyorum, sorma ihtiyacı duymasına şaşırarak. Her yıl Hay edebiyat festivaline katılırım. Bath'dan arabayla sadece iki saat uzaklıkta ve benim için etkinlik takviminin en önemli parçası. İki gün boyunca kitap konuşmaları ve panel tartışmaları. Tam bir cennet. Bunun için Dan'le iki hafta sonumu değiştirmek zorunda kaldım ve şimdi ona iyilik bankasında bir borcum var, ama buna değecek.

"Mükemmel. Geçen yıl bu konuyu ele alış şeklinize bayılmıştım," diyor Jonathan. "Çift sayfa mı hayal ediyorsun, yoksa dört sayfaya kadar uzatabilir misin? Geçen sefer utanç verici bir zenginliğe sahiptin."

Kızarıyorum ve cevap vermek için nefes alıyorum.

"Ben de gidiyorum," diyor Will, kalemimi gelişigüzel havaya kaldırarak. "Ne?" Biraz fazla sert bir şekilde soruyorum.

"Bir paneli sunmam istendi, bırakan birinin yerine geçtim," diyor, parmaklarını örüyor, sonra iki elini başının arkasına götürüyor, sanki plajda güzel ve rahatlatıcı bir zaman geçiriyormuş gibi.

"Ne? Hangi panel? Neden?" Muhtemelen çok agresif bir şekilde soruyorum. Odadaki insanlar aramızda bir ileri bir geri bakıyorlar.

"Organizatörlerden biri aradı," diye açıklıyor Will. "Kitaplardan anlayan yerel bir gazeteci arıyorlardı; ben de yapabileceğimi söyledim. İstersen sen de gel?" Yüzünde masumiyetin resmi var.

Sözlü oklar ağzımın içinde pır pır ediyor ama onları yutuyorum. Kim aradı ve Will neden onları bana bağlamadı? Kültür ve sanatla ilgilendiğimi biliyor. *Yine* kasıtlı olarak benim alanıma giriyor.

"Will, bu harika bir haber - bizim için bir övünç kaynağısın, gerçekten öylesin," diyor Jonathan, ayağa kalkıp içecek arabasını çıkarmak için odanın diğer ucuna yürürken. "Anna, festivalle ilgili haberlerin için iki sayfa ayıralım. Will, bu panel hakkında birkaç sayfa yazabilir misin? Belki Anna'ya iş başındayken birkaç fotoğrafınızı çektirirsin?"

"Kesinlikle," diyor Will, sonra bana dönüyor. "İstersen birlikte gidebiliriz, benzinden tasarruf ederiz." Ağzı dostça gülümsüyordu ama

Gözleri kibirli bir yeşil.

"Programımı kontrol etmem gerekecek," diyorum kaçamak bir şekilde, boynumun sıcağın karıncalandığını hissederek. Bir çıt sesi geliyor ve yere bakınca bunun not defterime çok sert bastırdığım kalemimin ucu olduğunu görüyorum.

—

Toplantıdan sonra Steph beni tuvalette ellerimi soğuk suyla yıkarken ve içimdeki öfkeyi dindirmeye çalışırken buldu.

"Will'e Hay'daki işi teklif eden kişi soğuk bir arama değildi," diyor bana bir kağıt havlu uzatırken.

"Oh? Neydi o zaman?" Ben soruyorum. Eğer bilinmesi gereken bir dedikodu varsa, Steph bunu bilecektir.

"Ondan hoşlanan bir kadın. Bir arkadaşının arkadaşı onları Londra'da tanıştırmış. Adam ilgilenmemiş, ta ki kadının edebiyat festivalinde çalıştığını öğrenene kadar. Panel canlı yayınlanacak; muhtemelen kendini BBC'nin *Beneath the Covers* programının yeni sunucusu olarak görüyor." Steph başını sallıyor, sonra iç geçiriyor. "Eminim o da anlayacaktır."

"O dayanılmaz biri," diye mırıldanıyorum.

"Seksi ama, değil mi?" diyor bana göz kırparak ve ben de o gülmeye başlayana kadar ıslak ellerimi ona doğru savuruyorum. "Bu arada, Kelly, Karl ve ben bu gece dışarı çıkıyoruz. Gelmek ister misin?"

"Yapamam. Ama teşekkür ."

"Anna, hiç dışarı çıkmıyorsun" diyor, sonra ellerini birleştirip bana yalvarıyor. "Bir dahaki sefere?"

Duraksıyorum, refleks olarak hayır dediğimi fark ediyorum. "Belki," diyorum ve sonra ona içten bir gülümseme veriyorum.

—

Ofisten çıkarken Will kapıda önümü kesti.

"Yarın sabah seni evinden alayım mı?" diye tatlı tatlı soruyor, sanki beni Pamuk Şeker Diyarı'na pikniğe götürmeyi öneriyormuş gibi.

"Ayrı ayrı sürmeyi tercih ederim ama teşekkürler."

"Bu ilginç," diyor, satranç oyununda kazanan bir hamle yapmak üzere olan biri gibi bakarak. "Çünkü Bath'da trafik sorunu yaşamamızın başlıca nedenlerinden biri olarak insanların araç paylaşımı konusundaki isteksizliğini vurgulayan bir köşe yazınızı hatırlıyor gibiyim."

Şah mat. Lanet olsun ona. "Tamam, birlikte gideriz, benim arabamla. Ben sürerim," dedim.

"Benimkinde daha fazla yer var," diyor.

"Benim bir Volvo'm var, o yüzden bundan şüpheliyim."

"Tamam, benim arabam daha güzel," diyor, ağzı çocuksu bir sırıtışla kıvrılıyor. "Erken ayrılmaya karar verirsen yolda kalmak istemem."

"Ne zaman uygun olursanız o zaman geliriz. Ve arabada gelecek haftanın köşe yazısı için beyin fırtınası yapabiliriz."

Başka bir bahane bulmak için beynimi zorluyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. "Peki," diyorum, yumuşayarak. "Sana adresimi mesaj atarım." Koşar adım uzaklaşıyor ve bakışlarım, giydiği mükemmel dikim pantolonun içindeki sıkı fiziğinin kıvrımlarına takılıyor. Gözlerimi kaçırarak, böyle uygunsuz bir göz çizgisi için kendimi azarlıyorum. *Neden her zaman en büyük kıçlar en inanılmaz kıçlara sahip oluyor?* Muhtemelen birileri bu konuda bir tez yazmıştır; kalça sertliği ile kişilik uyumu ters orantılıdır. Her iki durumda da, iki saatlik bir araba yolculuğunu böylesine mükemmel bir kıçla geçirme olasılığından hoşlanmıyorum.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 "Güneş avlunun üzerinden ne zaman geçer"?

🕒 Yardarm nedir?

🕒 Paul Hollywood veya Sam Heughan herhangi bir sesli kitap anlatıyor mu?

BÖLÜM 10

O AKŞAM, Katniss için yemek hazırlarken Neil'den bir mesaj aldım.

Neil Bradshaw

Pazar günü randevumuz yanda kesildiği için üzgünüm. Gelecek hafta seni yemeğe çıkarabilir miyim? Hayır.

Oh hayır, şimdi bir bahane bulmam gerekecek. İşlerin çok yoğun olduğunu söyleyebilirim, uzun süreli bir rahatsızlık ya da balık alerjisi icat edebilirim? Sonunda şöyle yapacağım:

Anna Appleby

Merhaba Neil, Pazar günü için tekrar teşekkürler, sanırım yeniden gözden geçirme konusunda çıkmaya tam olarak hazır değilim. Bu yüzden Kaza için tekrar özür dilerim. Yanağınız iyileşti mi?

Boşanmanın tek iyi yanı, onu hapisten kurtulma kartı olarak kullanabilmenizdir.

Hemen cevap veriyor.

Neil Bradshaw

Yara biraz enfeksiyon kaptı. Antibiyotik kullanıyorum, önemli değil. Fikrini değiştirirsen bana haber ver. N.

Doğru, yeni kural: okuldan hiçbir veli ile çıkmak yok, bu çok garip. Telefonum tekrar çalışıyor; bu sefer bilinmeyen bir numaradan mesaj var.

Bilinmeyen Numara

Selam Anna. Bu gece bir ev partisine gitmek ister misin? Caleb.

Bu gece, yani şimdi mi? Saat çoktan sekiz oldu. İlk düşüncem, tabii ki hayır. Pijamalarımı giyiyorum, çocuk bakıcım yok. Ama tam kibarca reddetmek üzereyken Lottie aradı ve ona numaramı verdiğim karizmatik genç garsondan bahsettim.

"Gitmen gerek! Geç saatlere kadar televizyon izleyip ünlülerin kimlerle evli olduğunu araştırmaktan başka bir şey yapmayacaksın." Duraksıyor. Bunu inkar edemem. Bir sorunum var. "Gelip sende uyuyacağım, istediğin kadar geç saate kadar dışarıda kalabilirsin," diye teklif ediyor ve artık bahanelerim tükeniyor.

Yarım saat sonra kız kardeşim yatağında oturmuş "ev partisi "ne uygun bir kıyafet bulmama yardım ediyordu. Vintage pazarından aldığım ve hiç giyme fırsatı bulamadığım gümüş rengi kısa bir etek, siyah kaşmir bir kazak ve düz siyah botlarda karar kılıyorum. Caleb bana ev partisinin adresini gönderiyor ve saat onda orada buluşmamızı öneriyor. *On mu!?*

Lottie, "Bütün gençler geç saatlerde dışarı çıkıyor," diye beni rahatlatıyor. "Saat on erken." "Benim için değil," diyorum inleyerek.

Lottie aynada bana bakıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifade var. "Buna bayıldım, ama bu botlara değil."

"Botların nesi var?" Alınarak sordum.

Lottie diz çöküp ayakkabı rafımı karıştırırken, "Biraz... mantıklılar," diyor.

"Yürümek zorunda kalacağım, o yüzden rahat olmak mantıklı. Pek giymeyeceğim-" Lottie satın aldığımı hatırlamadığım bir çift altın topuklu ayakkabıyı tutuyor. "Hayır, kesinlikle olmaz."

"Peki," diyor Lottie, "bu gece mantıklı ayakkabıları giy, ama bir gün bunları giymelisin, muhteşemler." Sonra ayağa kalkıyor ve sırtımı okşuyor. "Buna bayılıyorum. Bir randevu için hazırlanmama kaç kez yardım ettin? Sana hiç yardım ettiğimi sanmıyorum. On beş yaşındayken bir üst sınıftan Fergus Gibson'la sinema randevum vardı, hatırlıyor musun? Yepyeni tasarım kotunu giymeme izin vermiştin." Mutlu bir iç geçirdi. "Seni hiç bu kadar sevmemiştim."

"İçimden bir ses bu randevu için benden daha heyecanlı olduğunu söylüyor," diyorum ona alaycı bir bakış atarak.

"Hazırlanmak en güzel kısmı! Neler olabileceğine dair tüm o beklenti. Bunu özlüyorum," diyor hüzünle.

Lottie'nin gardırobumu karıştırmasını izlerken, midemde bir düğümün sıkılaştığını hissediyorum.

Bende bir sorun mu var? Neden heyecanlı hissedemiyorum? Bu tanışma köşesinin bende uyandırdığı başlıca duygular korku ve endişe.

"Sen benden çok daha fazla kişiyle çıktın," diyorum Lottie'ye. "İlişkilerin sona erdiğinde kendini toparlayıp tekrar dışarı çıkma konusunda çok iyiydin; bu yönüne hep hayranlık duymuşumdur. Gerçek aşkın hemen yanı başımızda olduğundan her zaman çok emin görünüyordun."

"Öyleydi de," diyor aşk dolu bir sırıtışla. "Sadece onu bulmam biraz uzun sürdü." Duraksıyor. "Onu tekrar bulacaksın. Bulacağını biliyorum." Yanağımı okşamak için uzandı. "Şimdi, bacaklarını tıraş ettin mi?"

"Lottie, lütfen. Burada ne olacağını düşünüyorsun?"

"Her türlü olasılığa karşı hazırlıklı olmak en iyisi değil mi?" diye soruyor aynadaki yansımamdan beni izlerken.

"Sanırım burada yapabileceğim en iyi hazırlık sert bir fincan kahve içmek olacak."

Mutfakta, kahve makinesi kullanılmış kapsüllerle dolup taşıyor, ben de onu çöp kutusuna boşaltıyorum. Çöp kutusu dolu olduğu için içindekileri aşağı itiyorum ve elim tanımadığım bir alışveriş poşetine gidiyor. Merakla poşeti açıyorum ve Jess'in Sylvanian Aileleri'ni, kıyafet küçük orman hayvanlarını buluyorum. Sanki kopmuş bir ayağa rastlamışım gibi bir nefes alıyorum. Bunlar Jess'in en değerli oyuncakları. Çantayı Lottie'ye gösteriyorum.

Lottie kaşlarını çatıyor, anlamını kavırıyor. "Bunları atmak istemiş olamaz herhalde?"

İnanamayarak başımı sallıyorum. "Geçenlerde bir sürü eski oyuncak bağışladık ama bunları çok seviyor, bunlarla o küçük stop-motion videoları yapıyor," diyorum ve çantayı kurtararak dışını bir bezle siliyorum. "Bu mı, çocukluğunun sonu mu?" Tulum giymiş küçük bir kirpi çıkararak soruyorum, nostaljinin ağır bir çekiciliğini hissediyorum.

"Olamaz, sence bir erkek arkadaş edinip elektronik sigaraya mı başlayacak?" Lottie soruyor.

"Umarım öyle değildir." Küçük figürleri yeni bir poşete aktarıyoruz, sonra eski poşeti çöpe, oyuncakları da buzdolabının üstündeki dolaba koyuyorum. Bununla daha sonra ilgilenmem gerekecek.

—

EV PARTİSİ Oldfield Park yakınlarında bir apartman dairesinde ve Caleb'dan önce gelme riskini almak istemediğim için oraya saat on buçuktan önce varamıyorum. Kalbim hızla çarparak zili çalıyorum ve biri kim olduğumu bile sormadan beni içeri alıyor. Daire dağınık, öğrenci havası var. Seyrek mobilyalar bir bahçe satışından kurtarılmış gibi görünüyor, salonda tıkış tıkış bisikletler var ve halı partideki herkesten daha eski görünüyor.

"Merhaba, Caleb'i arıyorum?" Yeşil parlak farlı bir kıza soruyorum ama o sadece omuz silkiyor ve botlarıma bakıyor.

"Güzel botlar," diyor ve iğneleyici olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Hayır.

"Teşekkürler," diyorum kuşkuyla. Daire büyük değil ve çok fazla Caleb'i mutfakta bira açarken buluyorum. "Selam," diyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Hey."

"Harika görünüyorsun, gelebildiğine çok sevindim," diyor Caleb, buz dolu kovadan bir bira çıkarıp bana uzatırken. Soğuğun sinirlerimi yatıştırmasını umarak birayı tutuyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyorum, daha önce hiç ev partisine gitmediğimi sanırsınız.

Caleb beni burada yaşayan insanlarla tanıştırdı: Zeek, yeterince güneş ışığı almayan birinin solgun tenine sahip, kot pantolon ve batık bir tişört giymiş. Jasmine, sütyensiz, askılı bir bluz giymiş, inanılmaz derecede dik göğüsleri ve dolgun, genç yanakları var. Cinsiyeti belirsiz, saçlarını küt kestirmiş ve parlak mavi ruj sürmüş Coco, ardından çıplak göbeğini sıyıran kıvrıcık siyah saçları ve göbek piercingiyle Chai. Gençliğin mükemmelliğinin bu söğüt gibi alevine bakmamak için kendimi zor tutuyorum, ama ben yaşlanan bir pervaneyim, kendimden geçmişim.

"İyi misin?" Caleb bir eliyle koluma dokunarak soruyor. Başımı sallıyorum, endişemi fark ettiği için endişeliyim. "Erkenciyiz. Çoğu insan gece yarısına kadar gelmez."

Gece yarısı mı? Umarım gece yarısına kadar kalmamı beklemiyordur. Caleb elimi tutuyor ve beni oturma odasına götürüyor, büfedeki meyve kâsesinden üç pinpon topu alıyor, sonra pencere kenarına bir dizi plastik bardak koyuyor.

"Sence kaç tane vurabilirsin?" diye soruyor ve bana bir top uzatıyor. Zekice nişan alıyorum ve en iyi atışımı yapıyorum. Üç atıştan sonuncusu isabet çok seviniyorum; birkaç kişi alkışlıyor, sonra sıra Caleb'a geliyor ve o da üçünü de isabet ettiriyor. Caleb beni zafer dansıyla döndürüyor, gerçekten çok mutlu. Elim tutuşunda kendinden çok emin bir şey var; tamamen kendinden emin. Rahatlamaya başlıyorum. *Belki de her şey yoluna girecek.* Neil ve uygulamalardaki o adamların hepsinde bir dünya yorgunluğu vardı - sanki hayatın sunduklarını görmüş ve hayal kırıklığına uğramışlar gibi. Buna karşın Caleb, elinde hazine haritası olan bir çocuk gibi, her şey macera için bir fırsat. *Ben dünyadan bıktım mı? Bu yüzden mi olasılıkların sevincinden zevk almak yerine aşağılanma ve hayal kırıklığı riskine odaklanıyorum?*

"Sana bir şey göstermek istiyorum," diyor Caleb, sonunda oyunumuzdan sıkılıyor ve beni bir merdiven boşluğundan, yangın merdiveninden geçirip çatıya çıkarıyor. Burada, şehrin en muhteşem manzarasını buluyoruz, Bath Abbey uzakta ışıltıyor.

"Vay canına, ne manzara ama."

Kazağını çıkarıp çatıya bırakıyor, sonra da oturmam için işaret ediyor. "Peki Anna, bana hayallerini anlat. Bu hayattan ne istiyorsun? Hayat senden ne istiyor?" diye soruyor, bir elini parlak sarı saçlarında gezdirerek.

"Hayat benden ne istiyor?" Şaşkınlık içinde tekrarlıyorum. *Kesinlikle dünyadan bıkmış durumdayım.*

"Evet. Senin ne?"

"Benim işim mi? Gazeteci olarak çalışıyorum" dedim. "Senin de tanıştığın iki çocuğum var. Dün gece rüyamda güvercinlerle kaplı bir merdivene tırmandığımı gördüm. Nedense güvercinlerle ilgili çok rüya görüyorum."

Caleb güler. "Çok komiksin. Gazetecilik senin mesleğin mi?" diye soruyor, ben de omuz silkiyorum. İki kolunu da yıldızlara doğru kaldırıyor ve tişörtü yükselirken ince, gergin göbeğini ortaya çıkarıyor. "Ekoloji yönetimi okuyorum - sanırım dünyanın benden istediği bu, pratik düzeyde yardım etmek, atalarımız gibi toprağı işlemek, ama makro bir şekilde."

"Anlıyorum," diyorum, ama hiç de görmüyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor ellerini gökyüzüne doğru sallayarak.

Durup şehre, tüm pencerelerdeki ışıklara bakıyorum. Her biri kendi umutları ve korkuları, hayalleri ve hayal kırıklıkları olan birer insan.

"Sanırım sadece kötü bir şey olmadan günü atlatmak istiyorum," diyorum ona. "Bu yeterli mi? Çocuklarımın mutlu olmasını istiyorum, okullarında başarılı olmalarını istiyorum, onlara bakabilmek için işime devam etmek istiyorum." "Çocukların için çok şey istiyorsun," diyor Caleb, ellerini birbirine bastırıp vücudunu döndürerek. Bir an dua ettiğini sanıyorum ama sonra gerindiğini fark ediyorum. "Peki ya *sen*?" Birleştirdiği parmaklarını omzuma vuruyor. Gözleri içten, sanki gerçekten seninle konuşmak istiyormuş gibi. Biliyorum.

"Sanırım tekrar gülmek istiyorum, hafifliğin bir kısmını geri istiyorum. Daha yolun yarısındayken hayatımın bitmemesini istiyorum. Boşandığım için kendimi başarısız hissetmek istemiyorum." Durup ona bakıyorum ve o da yüzünü ufuk çizgisi yerine bana çeviriyor. "Çeşitli sayfalara atlayarak kendi kaderini seçebildiğin kitapları hatırlıyor musun?"

"Bir video oyununda kendi hikayenizi seçmek gibi mi?" diye soruyor.

"Evet, onun gibi bir şey. Bir noktada yanlış yolu seçmiş olmalıyım, geri dönüp kitabı tekrar okumalıyım, farklı seçimler yapmalıyım gibi hissediyorum."

"Neyi değiştirirdin?" diye soruyor boynundaki kolyeyle oynarken.

"Bilmiyorum. Muhtemelen hiçbir şey. Eski sevgilimle tanışmamış olmazdım, çocuklarım olmamış olmazdı. Bir sürü güzel zaman geçirdim." Duraksadım. "Sanırım her zaman o eski çiftlerden biri olacağımı ummuştum."

seksenlerinde gülerken ve el ele tutuşurken görmek. Çoğu insanın kendisi için istediği son bu değil midir? Keşke aşktan kaçmak yerine aşkın daha da içine düşebilseydim."

Caleb, "Bu senin kontrolünde olan bir şey gibi görünmüyor," diyor. "Kontrolünüz dışında olan şeylerden pişmanlık duyamazsınız."

"Doğru." Düşünerek verdiği yanıt karşısında şaşırarak başımı sallıyorum. Elimi tutmak için uzanıyor, sonra yanağımı öpmek için eğiliyor ve bu bir hareket gibi değil, bir nezaket gibi geliyor.

"Bu ne anlama geliyor?" Ön kolundaki dövmeyle işaret ederek soruyorum. "Bu bir ve işareti mi?"

Başımı sallıyor. "Hiçbir şeyin kalıcı olmadığını sembolize ediyor. Sonsuzluk sembolünün aksine, bu bir son, yeni bir başlangıç, iyi ya da kötü bir sonraki bölüm olacağını söylüyor." Gözleri yüzümde geziniyor. Ön kolunu ovuşturarak duraklıyor. "Sevimsiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, hoşuma gitti," diyorum başımı sallayarak, tüm alaycılığımı bir kenara bırakarak. Dövmelerden pek hoşlanmasam da Caleb'in dövmesini gerçekten beğendiğimi fark ediyorum. Ona yakışıyor ve bu duyguyu takdir ediyorum.

"Dövmelerin var mı?" diye soruyor, sonra sırtıyor. "Dur tahmin edeyim." Gözlerini kapatıyor ve "Sağ kürek kemiğinde küçük bir gül var" diyor.

"Hayır, hiç almadım," diyorum ona gülümseyerek.

"Jasmine dövme yapıyor, sopa ve dürtme konusunda harika. İstersen sana da bir tane yapacağına eminim."

"Belki," diyorum, ama aslında demek istediğim, "Asla, milyon yıl geçse de olmaz."

Aşağıya indiğimizde parti dolup taşıyordu. Her yüzeyi birileri işgal ediyordu. Geç olmasına rağmen artık tamamen uyanığım. Zeek bana altın bisküvi kutusundan bir brownie ikram ettiğinde memnuniyetle bir tane alıyorum çünkü çocuklarla akşam yemeği uzak bir anı gibi geliyor. Brownie'nin ağızda bıraktığı tat biraz ağır ama artık umursamayacak kadar bira içmiştim.

Müzik daha yüksek tempolu bir şeye geçtiğinde Caleb beni dansa kaldırıyor. Gözlerimin içine bakarak, ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle "Harikasın," diyor. En son ne zaman birinin bana bu kadar güzel bir şey söylediğini hatırlamıyorum. Caleb beni dans eder gibi kendine çekerken başım dönüyor. Ona izin veriyorum ve

Beynimin, Dan olmayan bir adama on yedi yıldır bu kadar yakın olmadığımı söyleyen öz-bilinçli kısmı. Güzel ama aynı zamanda garip bir his. *Her şeyi fazla düşünüyorsun*, diyorum kendime. *Sadece rahatla*.

Sonraki birkaç saat boyunca Caleb ve arkadaşları beni müzikleriyle, enerjileriyle ve iyimserlikleriyle sarıp sarmalıyor. Eve dönüp yatma isteğimi kaybetmiş bir halde kendimi her şeye gülerken buluyorum ama neyin bu kadar komik olduğu belli değil. Kalbim küt küt atıyor.

Dans etmekten yorulup yırtık pırtık bir kanepeye oturduğumuzda Caleb'a "Kendimi biraz tuhaf hissediyorum," diyorum.

"Bu brownie'lerin etkisini göstermesi olacak," diyor bana. "Zeek onları güçlü yapıyor."

"Browni mi? Neden, içlerinde ne vardı?" Alnımın boncuk boncuk terlediğini hissederek soruyorum.

"Pot. Sakin ol, her şey ." Caleb omzumu sıktı.

Artık onu aldım, devam etmekten başka yapacak bir şey yok. "Çok iyi vakit geçiriyorum," diyorum Caleb'a.

"Ben de," diyor. Sonra eğilip yanağımı tekrar öpüyor. İffetli ve tatlı bir öpücük ve beni gülümsetiyor. Bir koluyla beni sararken başımı omzuna yaslıyorum. Kendimi bu eski püskü kanepede oturup ateşli bir çocukla flört eden bir genç gibi hissediyorum. *Bu harika bir şey. Özlediğim şey buydu. Yirmili yaşlarım o kadar da uzun zaman önce değildi, içimde hala o insan var, tekrar o insan olabilirim.*

Çok geçmeden dans ediyoruz, terli, vahşi ve kendimizden habersiz. Zaman esnekliyor. Jasmine'le dövme işi hakkında konuşuyorum; balkonda Dan'i arıyorum. Kendimden emin ve güçlü hissediyorum, sanki ona çocukların kıyafetlerini yıkamasını istediğimi, çamaşırhane olmadığımı söylemek için mümkün olan en iyi zamanmış gibi. Mutfaktayım, Caleb bana peynirli tost yapıyor, her yere şişeler ve teneke kutular saçılmış, ama onları yolumuzdan itiyoruz, sıcak peynir sandviçten elimize akarken kıkırdıyoruz. Jasmine geldi. Harika bir fikir. Kolumun iç tarafında bir ampersand. Evet, evet. Tıpkı Caleb'inki gibi. Eminim, *eminim*. Tatsız olmayan bir acı. Daha fazla müzik, daha fazla dans, biri bana bir tekila shot uzatıyor. Midem durmamı söylüyor ama bu yıllardır yaşadığım en eğlenceli şey.

Caleb elimi sıkıyor ve beni oturma odasındaki koltuktan kaldırıyor.

Buraya nasıl geri geldim?

"Hadi sana biraz hava aldıralım," diyor, gözbebekleri kocaman.

"Elbette," diyorum, ona doğru eğilip elini tutuyorum, bir ayağımı diğerinin önüne atmaya çalışırken tutunacak bir şeyim olduğu için mutlu hissediyorum. Nasıl bu kadar sarhoş oldum? Caleb beni çatıya geri götürüyor, soğuk gece havası bana ayıltıcı bir tokat gibi çarpıyor. Sigara içen ya da elden ele dolaşan bir grup insan buluyoruz. Caleb onlara yer açmalarını söylüyor, böylece biz de çembere katılabiliyoruz.

"İyi misin?" Caleb çenesini omzuma yaslayarak soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Kusacak olursan bana haber ver, sana bir kova getireyim." Sırtımı ovmak için uzanıyor ve zihnimin loş girintilerine bir not düşünüyorum: Eğer bir daha aşık olursam, umarım bana kusacak kova bulacak biriyle olur.

"Eğer bir Tanrı varsa, sence Tanrı olduğunu biliyor mudur?" diye soruyor çemberden biri, kadife bir saç bandı ve *No Problemo* yazılı bir tişört giyen bir kız. "Yoksa Tanrı'nın daha çok bilinçsiz bir güç olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

İnsanlar bir süre bunu düşünür, sanki bu kız çok derin bir şey sormuş gibi başlarını sallarlar.

"Eğer bir Tanrı varsa, cinsiyetleri olduğunu düşünmüyorum," diyor Jasmine ellerini birbirine bastırarak.

"Masum çocuklar her gün savaşta ölürken bir insan Tanrı'ya nasıl inanabilir, anlamıyorum" diyor Yasemin'in yanındaki kız. Diş telleriyle dolu ağzı ve alnındaki sivilceleriyle benim kızım olabilecek kadar genç görünüyor. "Kim böyle bir acıyı görüp de buna izin verecek bir güce inanabilir ki?"

Zeek, "Din, kitleleri baskı altına almak için tasarlanmış ayrıntılı bir düşünce komplosudur," diyor ve birkaç kişi aynı fikirde olduğunu belirten sesler çıkarıyor.

"Baskının iki kolu, din ve ataerkillik" diyor bir başkası.

"Ben buna katılmıyorum. Fibonacci spiralli bir deniz kabuğuna ya da havada çiftleşen bir yusufçuğa bakıp 'un tarafından haline geldiğine nasıl inanabilirsiniz?"

Kaza mı?" Coco'nun sesi hafif ve ruhani. Ellerini hayali bir küre tutuyormuş gibi havaya kaldırıyorlar. "Tanrı güzelliştir. Tanrı sevgidir."

"Akıllı tasarım," diyor Caleb. "Bunu anlıyorum."

En son oturup Tanrı'nın varlığını tartışmayalı çok uzun yıllar oldu. Bir yandan hırslarını takdir ediyorum -okul koşuşturmasından ya da ev tadilatından bahsetmekten iyidir- ama aynı zamanda acı verici derecede naif bir yanı da var. Gerçekten evrenin gizemlerini sabahın üçünde boşa harcayarak çözeceklerini mi düşünüyorlar? *Kahretsin, saat sabahın üçü mü?*

"Ne düşünüyorsun, Anna?" Caleb bana dönerek soruyor. Çemberdeki herkes bana doğru bakıyor. Ne düşündüğümü bilmek istiyorlar. *Ben ne düşünüyorum?* Hayatta henüz karar vermediğim pek çok şey var: Apple ürünlerinin *gerçekten* paraya değip değmediği, en iyi Batman'in kim olduğu (Ethan Robert Pattinson olduğuna yemin ediyor) ve Tanrı'ya inanıp inanmadığım. Bunlara karar vereceğimi, farklı bir akıllı telefon deneyeceğimi, bir hafta sonu ayırıp tüm Batman filmlerini arka arkaya izleyeceğimi düşünüp duruyorum, ama nedense hiçbir zaman iyi bir zaman kullanımı gibi gelmiyor. Bu yüzden şimdilik Apple'a olan marka sadakatimi sürdüreceğim, Christian Bale hakkında eğitimsiz bir tahminde bulunacağım ve Tanrı konusunda ise kararsız kalacağım.

"Sanırım geç oldu. Sanırım sarhoş oldum. Eve gitmeliyim," diyorum, onlara gerçekte ne düşündüğümü söyleyerek kimsenin keyfini kaçırmak istemiyorum - insanlar var olduğu sürece tartışılan, iyi yıpranmış fikirleri geri dönüştürüyorlar. Herkesin zamanını okuyarak, düzgün bir iş bulmaya çalışarak, ev depozitosu için para biriktirerek ve düzgün bir emeklilik planına katkıda bulunarak nasıl daha iyi geçirebileceğini. Emeklilik planlarını düşündüğüme göre ayılıyor olmalıyım.

Ayağa kalktığımda Caleb beni takip etmek için ayağa fırlıyor ve ben de felsefe çemberindeki herkese el sallayarak veda ediyorum. Alt katta ayaklarımın titrediğini hissediyorum, koridor dönüyor.

"İstersen burada kalabilirsin," diye teklif ediyor Caleb. Elimi tutmak için uzanıyor, ben de ona doğru eğiliyorum.

"Geri dönmeliyim," diyorum ama bacaklarım beni tutmakta zorlanıyor. Ben.

"Birkaç saat uyuyun, bir sürü oda var." Caleb ayağıyla bir kapıyı iterek açtı. Diğer tarafta bir yatak odası var; duvarlar Fas tarzı örtüler ve Frank Ocean ile Harry Styles'ın posterleriyle kaplı. Yatağın bir tarafında kıyafetleriyle sızmış bir kız var. En son ne zaman bir yere "çöktüğümü" bilmiyorum, ama artık karar benim elimde değil, çünkü bacaklarım yatay olmak için umutsuz bir çabayla beni yatağa götürüyor. *Biraz kestirdikten sonra bir taksi çağıracağım.*

—

başım zonkluyor ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Karmaşık bir insan emniyet kemeri gibi vücuduma sarılmış uzuvlar bulduğumda, ilk düşüncem çocuklarımın yatakta benimle birlikte olduğudur. Ama gözlerim odaklandığında, bunun benim yatağım olmadığını, bunların benim çocuklarım olmadığını görüyorum. Bir dakika önce sıcak ve rahat hissettiren şey, şimdi kişisel alanımın tahammül edilemez bir istilası gibi geliyor. Tanımadığım dört kişiyle aynı yatağı paylaşmaktan rahatsız oluyorum -saymak için duraklıyorum-. Vücut parçalarından oluşan Jenga oyunundan yavaşça sıyrılarak yatağın alt kısmına doğru kayıyorum.

Ev sessiz, parti bitmiş. Bir banyo buluyorum ve buranın halini görünce midem sıkışıyor. Lavaboda sigara izmaritleri, yerde kusmuk, tıkalı bir tuvalet. *Kim böyle yaşar ki?* Ama cevabı biliyorum: öğrenciler, öğrenciler böyle yaşar. Tuvaletimi evde beklemeye karar veriyorum. Koridora döndüğümde telefonumu kontrol ediyorum ve Lottie'den gelen birkaç cevapsız arama ve ardından iyi olup olmadığımı soran iki mesaj görüyorum. Kahretsin. Hemen ona mesaj atıp iyi olduğumu ve eve doğru yola çıktığımı söylüyorum.

Bir taksi uygulamasını açtığımda Caleb'ı duvara yaslanmış sigara içerken görüyorum. Beni görünce gülümsüyor ve banyodaki dehşetten sonra kendimi güvende hissediyorum. Gözlerim onun uzun kirpiklerine takılıyor. Gerçekten çok güzel. Belki de fazla güzel.

"Hey."

"Hey. Hâlâ uyanıksın," diyorum, bariz olanı ifade ederek.

"Biraz uyuşturucu aldım, uyuyamadım," diyor, gözleri yorgun bir enerjiyle parlıyor. "Gidiyor musun? Seni arayabilir miyim?"

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim, çok eğlendim. Ama otuz üç değil, otuz sekiz yaşımdayım. Özür dilerim, neden yalan söyledim bilmiyorum," diyorum dudağımı ısırarak.

"Ben de yirmi yedi yaşında değilim," diyor ve kollarını gererek tüm vücuduyla esniyor.

"Doğru."

"Yirmi ikiye yakın."

Yirmi iki. Kahretsin. "Anlıyorum." Sertçe yutkundum, aramızda bir şey olmadığı için rahatlamıştım.

"O kadar da yaşlı görünmüyorsun, çok seksisin" diyor. Çok tatlı biri ama şu anda otuz sekiz yaşımın her birini hissediyorum. Ama bununla da bir sorunum yok. Artık yirmi iki yaşında değilim ve olmak da istemiyorum. Kendi yatağında, temiz çarşaflar içinde uyumak ve kendi banyomu kullanmak istiyorum. Makul bir saatte yatmak ve sabah işime gücüme bakabilmek istiyorum.

"Bence bu daha çok tek seferlik bir şeydi," diyorum elini uzatarak.

"Yeterince adil," diyor, elektronik sigarasını cebine koyuyor ve elimi geri sıkıyor. "Seninle vızıldamaktan keyif aldım, Anna."

"Bana karşı bu kadar nazik olduğun için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Bunu unutmayacaksın." Mürekkep lekesi gördüğüm koluma doğru başını sallıyor. Kolumu yüzüme doğru kaldırdığımda, kenarları pembe ve ham bir dövmenin siyah çizgilerini görüyorum. Ön koluma kazınmış bir ve işareti. *Ne? Şaka yapıyor olmalısın.* Caleb, "Jasmine bunlar için genellikle iki yüz sterlin alır," diyor. Bunu görmek midemi bulandırıyor. *Bunu çocuklarıma nasıl açıklayacağım?*

—

Eve geldiğimde saat sabahın beşiydi. Lottie'yi Ethan'ın katındaki çekyatta uyurken buldum. Kötü bir rüya görmüş olmalı. Ben dışarıda uyuşturucu alıp dövme yaptırırken hamile kız kardeşimi çocuklarımla ilgilenmesi için bıraktığıma inanamıyorum. Bir battaniye bulup Lottie'nin üzerine seriyorum ve bir süre onu izliyorum. Önünde her şey var, anne olmak, kimliğini yeniden ayarlamak, evliliği. Aşk söz konusu olduğunda her zaman idealist olmuştur ve battaniyeyi üzerine örttüğümde sessiz bir dua ediyorum: *Umarım bunu asla kaybetmezsin.*

Sahanlıktan yatak odama doğru yürürken, kapının girişinde durup Dan'le on yılı aşkın bir süredir paylaştığım büyük boy yatağa bakıyorum. Yatağın onun tarafı boş, ama Lottie'nin yattığı taraf sanki yeni gitmiş gibi görünüyor. Bu eve hep o mu musallat olacak? Tek yapmak istediğim yatağa girmek, ama şimdi mobilyaları yeniden düzenleme dürtüsü beni ele geçiriyor. Dan'in komodinini kaldırıyorum, yatağı odanın ortasından kaldırıp pencereye dayıyorum ve halıdaki kahve lekesinin hayaletini örtüyorum. Bu küçük bir değişiklik ama yatağın ortasına uzanıp çatı penceresinden yukarıya farklı bir açıdan baktığımda önemli olduğunu hissediyorum.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

 Dövme silme

 Ucuz ve acısız dövme silme

 Marihuananın etkileri ne kadar sürer?

BÖLÜM 11

"ANNA, GITMEM GEREK. Tanrım, berbat kokuyorsun. Dan gelmeden bir duş al, olur mu?" Lottie'nin sesi beni uyandırdı.

"Dan burada mı?" Odadaki her şeyin neden yanlış yerde olduğunu merak ederek soruyorum.

"Henüz değil. Çocukları okula bırakmaya geliyor. Bir iş seyahatin olduğunu söylemiştin?"

"İş gezisi mi?" *Kahretsin. Will Havers buraya geliyor, Dan de öyle. Hayır, hayır,*

Ha

yır. "İyi geceler, değil mi?" Lottie sırtarak bana bakıyor. "Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim. Ethan'la ne oldu?"

"Kötü bir rüya gördü, ben de yatıya kalmayı önerdim. Özür dileme. Özür dileme.

Dışarı çıktığına sevindim, her şeyi sonra anlatırsın, şimdi gitmem gerek, bir müşteri toplantım var." Lottie beni başımdan öpüyor, tam o sırada Ethan içeri girip beden eğitimi çantasını bulamadığını söylüyor, hemen ardından Jess geliyor, kemanını kaybettiğini söylüyor ve Ethan'ı çantanın yerini değiştirdiği için suçluyor. Başımda gümbür gümbür bir ağrı, ağzımda buruk bir tat, acil bir susuzluk ve giderek artan bir pişmanlık duygusu var.

Duş almaya ya da su içmeye vakit yok. Keman müziği arıyorum, beden eğitimi setini kurutucuya atıyorum, Ethan için öğle yemeği hazırlamaya başlıyorum, ekmek olmadığını fark ediyorum, kraker ve elmadan bir öğle yemeği yapmaya çalışıyorum, Ethan'ın elmayı bıraktığını hatırlıyorum, müzik sisteminin kontrolünün kimde olduğuna dair bir kavgaya karar veriyorum, dövmemi saklamak için bir yara bandı buluyorum - şu anda bu konuşmayı yapamam - ve Jess'in dün gece nerede olduğuma dair telaşlı sorularını yanıtlıyorum. Mırıldanıyorum, "Caleb aradı, çok sevimliydi ama çok gençti. Altıda dört."

"Süt yok," diye homurdanan Jess büfeden telefonunu alıyor.

"Jess, kahvaltı sırasında telefonla konuşmak zorunda mısın?" Ben soruyorum.

"Herkes ödevlerini WhatsApp üzerinden paylaşıyor, bugün teslim etmem gerekenleri kontrol ediyorum!" diyor, sanki bu hayal edilebilecek en aptalca soruymuş gibi gözlerini kırpmadan bana bakarak.

"Neden o alçıyı takıyorsun?" Ethan soruyor.

"Sadece bir sıyrık," diyorum ona, kolumu aşağı çekerek. Kapı çaldı; zil kurtardı. İşte bu yüzden içmemeliyim. Spagetti gibi bir beyinle Dan'le lojistik hakkında konuşma ihtimali, hele de şimdi kendini beğenmiş ve içki içmeyen biriyken, çok fazla. Ama ön kapıyı açtığımda karşımdaki Dan değil, Will'di. Kapımın eşiğinde duruyordu, elleri cebinde, taze, iyi dinlenmiş, sinir bozucu derecede mükemmel yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

"Günaydın!" diyor, sesi bir Noel melodisinin açılış notaları gibi çınlıyor.

"Hazır değilim," diyorum kaşlarımı çatarak. Gözlerini aşağı indiriyor, sonra bakışlarını kaçırmadan önce hızla kırıştırıyor. Ne giydiğimi ancak o zaman fark ediyorum; kısa bir spor şortu ve o kadar çok yıkanmış ki neredeyse transparan hale gelmiş büyük boy bir tişört.

"Merak etme, erken geldim," diyor, özür dilemeden. Onu kapının eşiğinde bekletmeye kıyamıyorum ama yapmak istediğim son şey onu evime davet etmek, varlığının kaosu ilk elden tanık olmasını sağlamak.

"Sadece çocuklarımı okula götürmem gerekiyor..." Duraksıyorum, sonra iç çekerek ekliyorum, "İçeri gelmek ister misin?" Bu iç çekişi bir ipucu olarak algılayıp arabada beklemeyi teklif edeceğini umuyorum ama etmiyor. Uzun deve tüyü paltosunu çıkarıp koridordaki askıya asıyor ve yanımdan geçip mutfığa giriyor.

"Jess, Ethan, bu meslektaşım Will," diye açıklıyorum, bir hırka kapıp cimri kıyafetimin üzerine geçiriyorum. Çocukların ikisi de sanki daha önce hiç yetişkin bir erkek görmemiş gibi Will'e bakıyorlar.

"Merhaba?" Will elini sallayarak, "Merhaba," dedi. "Kahvaltınızı böldüğüm için özür dilerim."

Jess, Will ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. Ne düşündüğünü biliyorum, "*Neden bize birlikte çalıştığın şu seksi Ken bebeğinden bahsetmedin?*" diye düşünüyor ve ben de gözlerimle "Güzel görünebilir ama tam bir baş belası" *demeye çalışıyorum*. Bir bakış için çok fazla nüans var.

Jess, Will'e "Annem akşamdan kalma," der.

"Jess, akşamdan kalma değilim," diyorum sertçe. "Sadece yeterince dinlenmedim."

"Dün gece bir randevusu vardı," diye ekliyor Ethan. "Mobilyaları taşıırken beni uyandırdı. Bütün ev sallanıyordu."

"Bütün ev sallanıyor muydu?" diyor Will, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor, gözleri keyifle parlıyor.

Yüzüm utançtan yanıyor ve buzdolabına saklanıp orada olmadığını bildiğim sütü arıyorum. "İşte, yulaf sütü, vegan dostu," diyorum ve mısır gevreği için Jess'e uzatıyorum. Yulaf sütünü düşünürken bir duraksama oluyor. Bir hafta boyunca yetecek kadar süt almadığım konusunda söylenmeye başlayacağından endişeleniyorum ama vegan kartı işe yarıyor ve mutlu bir şekilde Shreddies'inin üzerine döküyor. Sonra birden çöp kutusunda bulduğum Sylvanian Families'i hatırlıyorum ve gözyaşlarına boğulacak gibi oluyorum. Bir an duruyorum, yaptığım işi bırakıyorum ve kızıma bakıyorum.

"Sen iyi misin?" Kolumu Jess'e dolayarak ve saçlarını öperek usulca soruyorum ama o dönüp bana tuhaf bir bakış atıyor.

"Evet. Öyle mi?" diye soruyor, başını sallıyor ve kaşığı ağzına götürmeden önce havada durduruyor. Belli ki bunu tartışmanın zamanı değil.

"Kahve?" Nespresso makinesini suyla doldururken Will'e soruyorum.

"Ben iyiyim," diyor, avucunu yarım kaldırarak. "Ben iyiyim, kahve istemiyorum" gibi değil, "Ben iyiyim, ellerin dolu ve fazladan bir iş yapabilecek gibi görünmüyorsun" gibi hissettiriyor. Elini kaldırdığında, gömleğinin kolunun *iç kısmında* monogramlı bir *WH* görüyorum. *Sahip olduğu her şey monogramlı mı?* Çok rüküş geliyor ve kusursuz moda anlayışıyla çelişiyor.

"Sen de mi dergi için yazıyorsun?" Ethan Will'e sorar.

"Evet. Yemek köşesini yazmaya başladım ama son zamanlarda portföyümü güçlendirmek için daha çeşitli roller üstleniyorum." Gülümsemeden edemiyorum çünkü Will yedi yaşındaki çocuğumla sanki bir iş görüşmesindeymiş gibi konuşuyor.

"Çok mu yiyorsun? Nasıl oluyor da şişman değilsin?" Ethan sorar ve Will güler.

"Ethan!" Ona uyarıcı bir bakış atarak ağlıyorum.

Will gülümseyerek, "Bu sürekli bir meydan okuma," diyor.

"Her yemek konusunda uzman mısın o zaman?" Ethan soruyor. "Mesela patatesle kör bir tat testi yapabilir misin? Cips yapabilirim, cips konusunda harikayımdır."

Ethan'a dağınık bir şekilde fıstık ezmesi sürülmüş bir tost tabağı uzatıyorum. "Restoran eleştirmenleri böyle şeyler yapmaz," diye açıklıyorum.

Will, "Kör bir patates testinde kendimi desteklerim," diyor ve daha da uzun durmak için göğsünü dışarı çıkarıyor.

Bulaşık makinesine kahvaltı kâselerini doldurup çalıştırırken, "Will çoğu şeyde kendini destekliyor," diye eklemeyi edemiyorum.

"Hangisi en iyisi, Burger King mi McDonald's mı?" Ethan soruyor ve Will yine gülüyor. Bana taş bir şöminenin etrafında Guinness içen içten İrlandalıları düşündüren sıcak, zengin bir kahkaha.

"Bunlar Will'in yazdığı türden restoranlar değil," diye açıklıyorum.

Ethan hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Will ellerini bir kez çırparak, "Whopper için Burger King'e gider, sonra patates kızartması ve fileto balık için McDonald's'a giderdim," diyor. Ethan bu cevaptan memnun görünüyor.

"Ethan, kahvaltı." Su şişelerini, ev ödevlerini ve atıştırmalıkları kitap çantalarına doldurmak için mutfakta koştururken onu dürtüyorum. Jess artık okul için gerekenleri kendi başına halledebilir ama Ethan'a ayakkabılarını giymesini hatırlatmazsam okula yalınayak gidecek. Will'in beni "yıpranmış anne modunda" gördüğünün acı verici bir şekilde farkında olarak saçlarımı geriye doğru tarayıp at kuyruğu yapıyorum.

"Bu normal bir sabah değil," diye açıklıyorum, gözlerimi odada gezdirdikten sonra Will'e dikiyorum. "Genelde bu kadar çılgınca olmaz."

"Evet, öyle," diyor Ethan.

Jess, Will'e "Annem gece geç saatlere dayanamıyor," diyor, sanki yaramaz çocuğu hakkında sır veren bir yetişkin gibi. Zeek, Coco ve Jasmine'in bu sabah uyandıklarında yirmili yaşlardaki pırıl pırıl bedenleriyle kendilerinden başka kimseyle uğraşmadıklarını hayal ediyorum. Kısa süreli bir kıskançlık hissettim. Sonra banyolarının halini hatırlıyorum ve kıskançlık buharlaşıyor.

Will'den tekrar "Bunun için özür dilerim," diye özür diliyorum ama o sadece eğlenmiş görünüyor. "Anna'nın boktan gösteri hayatı" için bir bilet almış ve hortlak röntgenci rolünün tadını çıkarıyor.

"En sevdiğin renk ne?" Ethan Will'e sorar. "Mavi."

"En sevdiğin hayvan?" Ethan sorar.

"Ethan," diyorum başımı sallayarak, "onu sorgulamayı bırak."

"Ayılar."

"İyi bir tane!" Ethan başıyla onaylıyor.

"Seninki ne?" Will ona sorar.

"Ördek, sonra lemur, sonra armadillo. Önce armadilloydum ama sonra değiştirdim."

"Annenin en sevdiği şey nedir?" Will sorar.

"Kediler," diyor Ethan, sanki bu çok sıkıcıymış gibi burnunu kaldırarak. "En sevdiği çiçekler hangileri?" Will soruyor.

Jess ona "Şakayıklar," diyor ve ben şaşkınlıkla aralarında gidip geliyorum. Kapı çalıyor ve bir kez olsun Dan'ın geç kalmamasına seviniyorum.

"Günaydın," diyor Dan kapıyı açtığımda. Çok dar bir Aertex giymiş, pantolonunun içine sokmuş ve yüzü alışılmadık derecede kasvetli.

"Çocuklar, babanız geldi!" Mutfığa geri sesleniyorum.

"İyi misin?" Dan gözlerini bana dikerek soruyor.

"Tabii, neden?" Elimi yüzümde gezdiriyorum, burun deliklerimden birinden fıstık ezmesi damlası sarkıyor olabilir diye endişeleniyorum. Ama o cevap vermeden çocuklar koridorda paltolarını ve ayakkabılarını giyiyorlar ve ben de "evden çıkma" kasırgasına kapılıyorum.

"Pazar günü görüşürüz anne," diye bağılıyor Jess.

"Seni seviyorum," diyor Ethan, ben başını öpücöklere boğarken belime sarılarak. "Daha iyi hissediyorum."

"Bir saniye sokakta bekleyebilir misiniz?" Dan, Jess ve Ethan ön kapıdan çıktıklarında onlara sorar. "Annenizle konuşmam gerek."

Bu kulağa hiç hoş gelmiyor. "İyi bir zaman değil," diyorum ve kapıya doğru başımı sallayarak, başımdaki ince hareketin mutfakta bekleyen ve Dan'ın bu sabahki şikayetini duymaya gerçekten ihtiyacı olmayan bir meslektaşım olduğunu göstermesini umuyorum.

"Sabahın ikisi de iyi bir zaman değil, Anna." Dan'ın sert bakışları yerini acıma hissine bırakıyor. "Bununla mücadele ettiğini biliyorum ama beni gecenin her saatinde arayamazsın. Bu benim için adil değil ve Sylvie için de kesinlikle adil değil."

"Seni ben mi aradım?" Zayıfça sordum. Onu aradığımı hatırlamıyorum, ama dövme yaptırdığımı da hatırlamadığıma göre, birkaç telefon görüşmesi de yapmış olabilirim.

"Üç sesli mesaj, çoğu anlaşılmaz." Duraklıyor, iç geçiriyor ve bana "hayal kırıklığına uğramış" yüz ifadesini takınıyor. "Eğer işleri zor buluyorsan, belki de bu kadar çok içmemelisin. Seni böyle görmek çocuklar için iyi değil" - duraklıyor, kelimelerini tartıyor- "aklı başında değil."

"Unhinged?" Papağan gibi konuşuyorum.

"Bunun sizin için ne kadar zorlayıcı olabileceğini anlayabiliyorum. Ancak beni ne zaman aramanın uygun olup olmadığına dair bir zaman aralığı koymak istemiyorum. Ne kadar sınırsız olduğumuzla gurur duyuyorum. Emek veriyoruz ve hepimiz iyi geçinirsek bu herkes için daha iyi olur."

Dan'ın ağzından çıkan bu sözler de ne? "Çalışmak", "sınırsız"? Bunlar Dan'ın söylediğini hiç duymadığım kelimeler. *Terapi mi görüyor?* Ben bir yanıt veremeden Dan elini omzuma koydu ve eğilerek şöyle dedi: "Bunu dostluk ruhuyla söylüyorum ama görünüşünden vazgeçmemelisin. Kendin için ortaya çıkmalsın." Kalbine vuruyor, bana bir kez daha acıyan, yoğun bakışlar atıyor, sonra da fazla dar pantolonuyla merdivenlerden aşağı iniyor.

Vücudum titremeye başladı. Öfkeden mi, akşamdan kalmalıktan mı, yoksa sterilize edilmemiş dövmemden kaynaklanan bir enfeksiyondan mı titriyorum bilmiyorum ama bir dakika boyunca hareket edemiyorum çünkü her yerim titriyor. Bir elimi göğsüme koyup beş derin nefes alarak kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Mutfığa döndüğümde Will yere bakıyor; bunu tüm konuşmayı duyduğu anlamına alıyorum.

"Bunun için üzgünüm. Bu kadar erken gelmemeliydin, o yüzden..." Sözümlü kesiyorum. "Bana bir dakika vermeniz gerekecek." Gözyaşlarımı durdurmak için dişlerimi sıkarak yukarı koşuyorum. Saçlarımı fırçalıyorum, gözlerimin altındaki dün gecenin rimelini siliyorum, hızlı bir duş alıyorum, sonra en sevdiğim kotumu ve yeşil ipek bluzumu giyiyorum. Aynaya baktığımda çok da kötü göründüğümü düşünmüyorum. Sıcak duştan dolayı yanaklarımda bir kızarıklık var ve gözlerim hissettiğimden daha parlak görünüyor. Yemekten sonra hazırladığım hafta sonu çantasını kaptığım gibi aceleyle aşağı iniyorum, Will'i beklettiğimin farkındayım.

"Hazır mısınız?" diye sordum. Will koridorda duruyor ve benim için ön kapıyı açıyor. Sadece nazik davranıyor ama bu bile beni rahatsız ediyor. Burası *benim* evim; kimsenin benim için kapımı açmasına ihtiyacım yok. İnsanların evime gelip bana bok gibi göründüğümü söylemesine de ihtiyacım yok. Will başını yolda park etmiş bir MG spor arabaya doğru sallıyor. "Babamındı, ödünç aldım," diye açıklıyor. "Şık bir şekilde seyahat edebileceğimizi düşündüm."

"Rahat," diyorum diplomatik bir şekilde. İnsanların eski model arabalara olan ilgisini hiç anlamamışımdır. Kırılma olasılıkları daha yüksek ve telefonunuzu şarj etmek için doğru prizlerden hiçbirine sahip değiller, ancak yolcu koltuğuna tırmanırken, bu arabada bir şeylerin - şekli, eski deri kokusu - macera ruhunu çağrıştırdığını itiraf edeceğim.

Bath'ın dışındaki ana yola çıkana kadar sessizlik içinde yolculuk ediyoruz. Will sessizliğe olan ihtiyacımı hissetmiş olmalı ki havadan sudan konuşmaya çalışmıyor. Telefonumda gezinerek arama geçmişime ve gönderilen e-postalara bakıyor, dün gece yaptığım ve özür dilemem gereken başka bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum. Amazon'dan bir tost makinesi için online siparişi onaylayan bir e-posta var. Vay be, sarhoş bana güven olmaz.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Will parmaklarıyla direksiyona vurarak soruyor.

"Ne hakkında?" Telefonumu kaldırarak soruyorum.

"Ne istersen, dün geceki randevun, patronluk taslayan eski kocan, yaşadığımız güzel bahar havası. Önümüzde iki saatlik yol var, yani muhtemelen üçü de."

"Radyoyla aram iyidir," diyorum, eski moda kadranı çevirirken Dan'den bahsettiği için içimde bir öfke yanması hissediyorum. Konu aile, hatta eski aile olduğunda, eleştirmek kimsenin haddi değildir.

Will başını hafifçe sallayarak, "Sen bilirsin," diyor. Radyonun cızırtısı zonklayan kafatasıma fazla geliyor, ben de kapatmak için uzanıyorum.

"Üzgünüm, bu sabah iyi bir arkadaş değilim."

Will koltuğunun arkasındaki sırt çantasını işaret ediyor. "Çantama uzanabilir misin?" diye soruyor, ben de geriye doğru uzanıp çantayı kucağıma çekiyorum. "Aç onu," diye talimat veriyor. İçinde büyük bir termos ve iki teneke kupa buluyorum. "Kahve," diyor. "Güzelmış."

"Her yere kendi kahvenizi mi götürürsünüz?" İşyerindeki masasında genellikle bir termos olduğunu hatırlayarak soruyorum.

"Hayat kötü kahve içmek için çok kısa," diyor kapağı açtığımda ve en harika aroma arabayı doldururken.

"Vay canına, harika kokuyor," diyorum derin derin içime çekerek.

"Süt ister misin? Orada sıcak sütüm de var. Nasıl aldığından emin olamadım."

"Nasıl gelirse öyle alacağım, teşekkürler. Sana doldurayım mı?" "Benim için siyah, teşekkürler," diyor.

İki fincan koyu siyah sıvıyı dikkatlice dökerken yumuşadığımı hissediyorum. Will'e kızgın değilim, bugün değil. Kızgın olduğum kendimim. "Kahve için ve araba kullandığın için teşekkür ederim. Muhtemelen bu sabah yollarda güvende olmazdım."

"Rica ederim," diyor ve ben de dönüp arabayı sürerken profilden yüzünü izliyorum. Gerçekten de aptalca mükemmel özelliklere sahip: narin ama erkeksi bir burun, iyi tanımlanmış bir çene, etkileyici bir ağız ve koyu kahverengi saçlardan oluşan dolgun, parlak bir kafa. Yakasının etrafı o kadar düzgün kesilmiş ki, ne sıklıkla kestirdiğini merak ediyorum. Kendi kendine "Build Me Up Buttercup" şarkısını mırıldanmaya başlıyor ama sonra gözlerimin üzerinde olduğunu hissederek duruyor. "Ne?" diye soruyor, bir avucunu çene çizgisi boyunca bilinçsizce ovuşturarak.

"Seni hiç saçının bir teli bile dağınık görmedim. Her zaman çok derli toplusun."

" 'Bir araya getirmek' mi?" diye soruyor ve gözlerini bana diyor. "Bana iltifat etmeye mi çalışıyorsun, Appleby?"

"Hayır. Bunu rahatsız edici buluyorum. Her gün tamamen aynı görünüyorsun. Seni hiç yorgun, tıraş olmaya vaktin olmamış ya da alarımın çalmadan uyumuş gibi görmedim. Bu bana senin gerçek bir insan olmadığını düşündürüyor."

"Değilim, ben bir simülasyonum," diyor ve ben de gülümsememi gizlemek için elimi kaldırıyorum. "Beni sadece oyunun bir sonraki seviyesine ulaştığında vahşi ve tıraşsız görebilirsin." Bununla ne demek istediğini tam olarak bilmiyorum ama yüzümün kızardığını hissediyorum. "O zaman bana dün gece ne yaptığını anlatacak mısın?"

Ona randevumu anlatmaya karar verdim, çünkü bunu tamamlamak için bir köşe yazısı yazması gerekecekti. "Tanıştığım bir garsonla randevuya çıktım. Bana yirmi yedi yaşında olduğunu söyledi ama yirmi iki yaşında çıktı."

"Appleby, şok oldum," diyor Will, sesi yumuşak ve alçak. "Senin kaç yaşında olduğunu düşünüyordu?"

"Otuz üç," diye itiraf ediyorum, bedenimi kendi içine doğru kıvrarak.

"Otuz üç yaşında olabilirsin," diyor bana bakarak. "Onunla 'mobilya taşımaya' göre iyi gitmiş olmalı."

"Onunla 'mobilya taşıyordum'. Gerçekten mobilya taşıyordum. Kendi başıma."

"Aynı şekilde ilgi çekici. Bana önemli noktaları anlat," diye öneriyor Will. "Köşe yazınızın ana hatlarını şimdi çizebiliriz."

Will'in lezzetli kahvesini yudumlayıp ona dün geceyi, haşhaşlı kekleri anlatıyorum -şok olmuş ve onaylamıyormuş gibi yapıyor- yatak cesetlerle dolu ve Dan'e telefon etmeyi unutmuş; sempati içinde dudağını ısıırıyor. Sonunda kazara yaptırdığım dövmeden bahsediyorum, bu da onu gülmekten kırıp geçiriyor, öyle ki arabayı kenara çekmek zorunda kalıyoruz.

Will elini uzatarak, "Bana şu dövmeyi göster," diyor. Alçıyı çıkarıyorum ve ön kolumu ona uzatıyorum. Parmakları bileğime dolanıyor ve daha yakından inceleyebilmek için kolumu nazikçe kendine doğru çekiyor. Bileğimin etrafındaki parmaklarının hissi koluma bir karıncalanma gönderiyor. Öyle olmalı.

hala kırılgan, dokunmaya karşı aşırı hassas olabilirim, çünkü şimdi bir sersemlik dalgası hissediyorum.

Will susar, sonra da "Annen ne ?" diye sorar.

Kaşlarımı çatıyorum, kolumu geri çekiyorum, onu koruyarak kucaklıyorum. *Sanırım hoşuna gitmesini istedim ama kendim bile hoşuma gittiğinden emin değilken nedenini bilmiyorum.*

"İnternette yaşı bir kadın bulmalı mıyım? Bu haftanın köşe yazısını yaş farkı üzerine mi yapalım?"

"Senin 'yaşlı' tanımın nedir? Otuz beş mi?" Ben soruyorum, Will cevap vermiyor. "Her zamanki sınırın ne? Yirmi üç mü?"

"Otuz üç," diyor bana başını hafifçe sallayarak, ama ben bunu zaten biliyorum. Kelly bir keresinde bana Tinder profilini göstermişti. Arama kriterleri yirmi üç ile otuz üç yaş arasında, 1.80'in üzerinde ve Bath'ın dört mil yarıçapında yaşayan biri.

"Bir kadının otuz dördüncü yaş gününün gecesinde onu aniden bu kadar çekilmez yapan şey nedir?" Arabayı tekrar yola çıkarırken ona soruyorum.

"Bana bir yaş aralığının olmadığını mı söylüyorsun? Dün gece bu adamı çok genç olduğu için reddetmedin mi?"

"Öğrenci olmak tamamen farklı bir yaşam , ayrıca on beş yıllık bir yaş farkı var. Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz," diyor.

"Doğru, yani senden yedi yaş küçük ama sadece üç yaş büyük kadınları mı düşünüyorsun? Dur tahmin edeyim, 1.80 boyunda ve 8 beden olmaları da mı gerekiyor?"

"Hayır, ama uzun boylu kadınlarla çıkmayı tercih ederim. Boyum 1.80, sürekli birine bakarak boynumu zorlamak istemiyorum," diyor ve beni kahkahalarla güldürüyor.

"Ooh, diddums. Benimle konuşurken o küçük boynunu mu geriyorsun?" Bebek sesiyle söylüyorum.

"Otururken konuşmak sorun değil. Eğer seni ayakta öpmeye çalışsaydım, o zaman öpebilirdim" diyor. Gözlerindeki muzip ışıltıya rağmen öpüşmekten bahsetmesi gözlerimi kaçırmama neden oluyor. "Yedi yaş küçüğün benim sınırlar olduğunu nereden biliyorsun?"

Oops. "Flört profilini görmüş olabilirim," diye itiraf ediyorum. Will bu itiraf karşısında sırıtıyor ve ben de böyle bir acemi hatası yaptığım için kendimi azarlıyorum.

Will bana "Bakın, konu flört etmeye geldiğinde herkesin bir dizi kriteri vardır" diyor. "İster bilinçaltı ister açık olsun. İnternette spesifik olmak zorundayız ama hepimizin ne aradığımıza dair bir fikri var." Başını iki yana sallıyor. "Boy aralığı koymadın mı?"

"Normal bir aralık koydum! Bir kadın için 1.80 boy normal sınırlar içinde değildir."

Dönüp bana bakıyor, kısa bir süre dudaklarını büzüyor, gözleri soğuk bir kendini beğenmişlikle dolu. "Biliyor musun, herkes benim arama kriterlerimin dışında kaldığın için üzgün olduğunu düşünebilir, Appleby."

"Lütfen, arama kriterlerinizin dışında kaldığım için çok heyecanlıyım," diyorum, yolcu penceresine doğru kayarak, alayının beni koltuğa çöküp kahve fincanımın arkasına saklanmama neden olmasından rahatsız olarak.

"Senin için bir istisna yapardım. Boynunu zorlamaya geçecek birine benziyorsun," diyor Will. Şaka yaptığını biliyorum ama şimdi hafifçe sersemlemiş hissediyorum ve bu şekilde tepki verdiği için bedenime lanet ediyorum.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama sen de benim tipim değilsin. Bir zürafa erkek-çocukla çıkmam," diyorum kibarca. Sonra göz göze geliyoruz ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz, ama bu kadar komik olanın ne olduğundan emin değilim.

"İnternette flört etmenin en büyük kusuru cinselliği aktaramamanız. Belki bu konuda bir köşe yazısı yazabiliriz," diyor Will, gözlerini tekrar yola dikerek. "Seksilik tanımlanamaz. Yaşla, vücut yapısıyla ya da saç rengiyle hiçbir ilgisi yoktur. Catherine Deneuve ile yapılan bir röportajı izledim; yetmişli yaşlarında bile seksapel sızıyordu."

"Ayrıca insanların hayatlarının neresinde olduklarını, bir ilişkiye ne kadar hazır olduklarını ölçemez."

"Doğru, kalbinizin durumunu değerlendirdiğiniz bir açılır menü yok."

Koltuğumda öne doğru kayıyorum, tartışmamıza ısınıyorum, parmaklarımı emniyet kemerime vuruyorum. "Diyelim ki Catherine Deneuve'ün yirmi altı yaşındaki mükemmel Amazon versiyonuyla tanıştınız. Sonra ne olacak? Sen

Bayan Doğru'yu mu yoksa Bayan Doğru'yu mu arıyorsun?" Şakayla karışık soruyorum ama ne diyeceğini merak ediyorum.

"Bu büyük bir soru," diyor Will, elini direksiyona vururken gözlerinin kenarları düşünceli bir şekilde kırışıyor. Ellerinin ne kadar güçlü görüldüğünü fark ediyorum, sanki istese bir ananası ikiye bölebilmiş gibi. *Neden ananası ikiye bölmeyi düşünüyorum ki? Bu insanların yaptığı bir şey değil.* "Neden bilmek istiyorsun?" Will soruyor ve ben ananasları düşünmeyi bırakmaya çalışıyorum.

"Uzun bir araba yolculuğumuz var ve flört hakkında bir köşe yazısı yazıyoruz," diyorum omuz silkerek. "Bir gazeteci olarak ilgileniyorum."

" 'Bir gazeteci olarak' " diyor, sesi alaycı bir ciddiyetle. "Bu kişiye göre değişir. İdeal olarak, yuva kurmadan önce biraz daha yaşamak isterdim. Sırf bunun için bir kız arkadaş istemem." Duraklıyor, şakacı tonu artık yok. "Ama mükemmel kadınla tanışırsan, mükemmel zaman olmasa bile, o zaman planlarını yeniden düzenlersin, değil mi?"

"Mükemmel kadın diye bir şey yoktur Will," diyorum gözlerimi gökyüzüne kaldırarak.

"Mükemmel *bir* kadın dedim, mükemmel *bir* kadın değil, " kadınla tanışırsam gibi. "

"Cidden 'o' kişiye inanıyor musun?" Ona soruyorum.

"Evet, biliyorum" diyor, dönüp bana bakıyor, gözleri alışılmadık bir masumiyetle kocaman. "Öyle değil mi?"

Bir "pfff" sesi çıkarıp başımı sallıyorum.

"Evliyken 'o' kişiye inanıyor muydun?" diye soruyor, sesi şimdi daha yumuşak.

"Birinin 'doğru kişi' olup olmadığına karar vermen ne kadar zaman alıyor?" Bana yönelttiği soruyu duymazdan gelerek soruyorum.

Duraklıyor, dikiz aynasına bakıyor. "Bence bir şeyin akıllara durgunluk verip vermeyeceğini çok çabuk anlıyorsunuz. Ben tek başıma mutluyum, biriyle birlikte olmaya ihtiyacım yok. Bu yüzden, ciddi bir şey olacağını görmediğim sürece kimseyle birkaç randevudan fazlasına çıkma eğiliminde değilim. Bu neden bu kadar kötü?" diye soruyor.

"Değil," diyorum, sandalyemde kayarak, benim de sık sık kullandığım aynı ifadeyi kullanmasından etkilenerek. "Sen kendi neslinin erkeklerinin bir örneğisin. Daha iyisini aramak için sürekli birilerini kaydırıyorsun. Her zaman daha seksi, daha genç, daha uzun, daha zeki, daha zayıf biri var. Tüm bu uygulamalar, asla tam anlamıyla kaşıyamayacağınız bir kaşıntı yaratmak için tasarlandı. Kimse 'akıllara durgunluk veren' değildir. Çıtayı bu kadar yükseğe koymak çok saçma."

"Benim işim bu değil," diyor, çenesini sıkmış, bir avucunu boynuna sürterken, gözleri önündeki yoldan ayrılmıyor. "Ve yargılayıcı eski kocan seni bu kadar alaycı yapmak için her ne yaptıysa, bunu bana yansıtma." Sözleri kızgın bir tavadan sıçrayan yağ gibi yakıyor ve fiziksel olarak irkilmeme neden oluyor. "Seninle orada yaptığı gibi konuşmasına izin vermemelisin." Will'in sesi şimdi daha yumuşak ve acıma duygusu öfke ya da sataşmadan çok daha kötü.

"Biliyor musun, ikinci bir akşamdan kalma dalgası yaşıyorum. Artık konuşmak istediğimi sanmıyorum," diyorum, çantamdan kulaklıklarımı çıkarıp takıyorum ve sonra pencereye dönüyorum.

"Anna-" Will bir şey söylemeye çalışıyor ama elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Hadi oraya gidelim, olur mu? Dürüst olmak gerekirse, gerçekten başım ağrıyor."

Gözlerimin arkasında sıcak bir gözyaşı arkı yükseliyor ve tüm enerjimi dökülmelerini engellemeye odaklıyorum. Ev hayatımdaki dramı her zaman işten uzak tutmaya çalıştım ve Will'in Dan'in benimle bu şekilde konuştuğuna tanık olmasından, beni olmak istemediğim bir kurban olarak görmesinden nefret ediyorum. Will'in flört politikası hakkında neden bu kadar güçlü bir görüş bildirdiğimi de bilmiyorum. Söyledikleri mantıksız değil. Neden mükemmel kadını için beklemesin ki? Bunun benimle bir ilgisi yok.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *İnsanların yüzde kaç ı "o kişiye" / ruh eşlerine inanıyor?*

🕒 *Birden fazla ruh eşiniz olabilir mi? Test: Yüzde*

🕒 *kaç ?*

BÖLÜM 12

Nihayet Hay'a vardığımızda, Will doğruca otele gitti. Bana nerede kaldığımı bile sormadı.

", " diyor ve motoru kapatıyor.

"O zaman B ve B'ye yürüyeyim, olur mu?" Kızgınlığımı yenemeyerek soruyorum.

"Evinizin adı ne?" Will soruyor.

"Rose Hill bilmem ne," diyorum, telefonumu çıkarıp bakıyorum ama Will'e döndüğümde yolun karşısını işaret ediyor.

"Yolun karşısına kadar yürüyebilir misiniz, yoksa sizi kapıya kadar geçirmemi ister misiniz?"

Dilimi ona doğru uzatıyorum ve o da dilini geri uzatıyor, bu da ağzımın gülümseme isteğiyle seğirmesine neden oluyor.

Bagajdan çantamı almak için arabadan inerken, "Konuşmanızda iyi şanslar," diyorum. "Panelistlere de söz hakkı vermeyi unutma."

Will sürücü tarafından iniyor ve bagajı benim için açıyor. "Elime bir not yazacağım." Arabanın tavanına yaslanarak duraklıyor. "Gelecek misin? Bu akşam saat sekizde. Biraz gerginim ve kalabalığın içinde dost bir yüz görmek iyi olur." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, kalabalığın içinde bir yüz."

"Oldukça dolu bir ajandam var, ama bakacağım," diyorum havalı bir şekilde.

—

Küçük, tatlı B and B'ye giriş yaptıktan sonra, şık yatak örtüsünün üzerine uzanıyorum ve gözümü odada gezdiriyorum. Eksantrik İngiliz detaylarıyla doludur: her yüzeyde dantel örtüler, gizlemek için tasarlanmış maun bir dolap ve süpürgelik boyunca paytak paytak yürüyen süs ördekleri koleksiyonu. Gülüp geçeceğiniz türden bir oda.

Biriyle birlikte olsaydınız, ama tek başınıza hafif trajik hissettiriyor. Yüzüme bir yastık çekerek duyulabilir bir inilti çıkardım. Will'in flört politikasını neden önemsiyorum ki? Onun için kolay olduğu için kıskanıyor muyum? Belki de onun arama kriterlerinin dışında kaldığım için kırgınımdır. Ona ilgi duyduğum için değil, Will'in zevkleri çoğu erkeğin aradığını yansıttığı için - genç, doğurgan, yüksüz. Çoğu erkek benim gibi birini aramıyor. Dan yirmili yaşlarında bir kadınla rahatlıkla çıkabilir; istese beş çocuk daha yapabilir. Sadece kadınların son kullanma tarihi varmış gibi görünüyor.

Akşamdan kalma olmalıyım. Biriyle tanışmak bile *istemiyorum*, o zaman neden bunu takıntı haline getiriyorum? Birkaç konuşmaya gideceğim, festivalin tadını çıkaracağım, dün geceyi unutacağım. Kolumdaki dövme bakıyorum ve tekrar inliyorum. Araştırmalarım göre -Google- dövme sildirmek acı verici ve pahalı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Sanırım daha kötüsü de olabilirdi, Caleb'in adını derime yazdırabilirdim.

Yataktan kalkıp pencereden dışarı bakıyorum ve tam karşıdaki otelin penceresini görebildiğimi fark ediyorum. Will ikinci katta, çantasını açıyor. *Kahretsin*. O beni görmeden, paniklemiş bir kurbağa gibi yatağa geri sığıyorum. Sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek yavaşça yataktan kayıyorum ve pencereye doğru sürünüyorum, böylece o beni görmeden perdeleri çekebiliyorum. Baktığımı fark etmediğini kontrol etmek için bir kez daha bakma riskini göze alarak, başını ellerinin arasına almış yataкта oturduğunu görüyorum. Üzgün görünüyordu. O ben miydim? Onu üzdüm mü? Hayır. Kimse Will'i üzemez. Muhtemelen araba kullanmaktan yorulmuştur. Belki de bu panele ev sahipliği yapacağı için gerçekten gergindir. Perdeleri çabucak kapattım. Kimsenin otel odasının penceresinden bakmamalıydım, hele de bir meslektaşımınkinden.

Biraz kestirdikten, temiz havada tempolu bir yürüyüş yaptıktan ve bir kase doyurucu tavuk çorbası içtikten sonra, beynimde süregelen sis nihayet dağılmaya başlıyor ve titizlikle planladığım konuşma ve röportaj ajandamı açıyorum. *Bath Living* okuyucuları her zaman yerel bir bakış açısını takdir eder, evde yetişen yetenekleri kutlar, bu yüzden festivale katılan birkaç West Country yazarıyla kahve içmeyi planladım. Burada, kitapları ve okumayı kutlayan bu kadar çok insanın arasında olmak bile çok onarıcı bir his. Gün uçup gidiyor ve Dan'i, Will'i ya da ampersand dövmemi neredeyse hiç düşünmüyorum.

O akşam Will'in paneline gittiğimde, Dan'den gelen mesaj telaşıyla uğraşırken oturacak bir yer arıyorum. Jess, Dan'in evindeki kıyafetlerin hiçbirini giymeyeceğini ve onun istediklerini almak için benim evime gideceğini söylüyor. Yedek anahtarın nerede saklı olduğunu biliyor ama alarmin kodunu değiştirmedigimi kontrol etmek istiyor. Jess giyeceği tişört konusunda titiz davranmaya başladı, bol, siyah ve beyaz renk paletinde. Başka bir şeyin içinde kendini rahat hissetmiyor. Jess'in kıyafetlerini giymesini istesem de Dan'in evimde bensiz olması fikri hoşuma gitmiyor. Yatak odasına bakıp yatağın yerini değiştirdiğimi mi görecek? Kendimi onun evine sokmak isteyeceğim benzer bir senaryoyu hayal bile edemiyorum. Ama Jess'in rahatını kendiminkinden üstün tutuyorum ve ona yeni alarm kodunu mesaj atıyorum.

Will sahneye çıkarken seyircilerin konuşmaları azalır. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek, en sevdiği mavi takım elbise ve alametifarikası olan koyu çerçeveli gözlükleriyle "Entelektüel Ken" gibi giyinmişti. Onu gördüğümde gülümsemeden edemiyorum, tanıdık yürüyüşü. Panelistleri ve tartışacakları konuyu, Shakespeare'in edebiyattaki çağdaş uyarlamalarını tanıtıyor. Will açık sözlü ve kendinden emin, konuyu iyi bildiği belli. Ama aynı zamanda soruları diğer panelistlere yönlendiriyor ve daha sessiz yazarlara konuşma şansı veriyor. Panel konudan çok uzaklaştığında, diyalogu ustalıkla kitaplara geri çekiyor ve herkesin ilgisini çekecek sorular soruyor. Kısacası, bunu yapmak için doğmuş.

Kendimi panelistlerin konuşmalarına o kadar kaptırmışım ki son çok erken geldi. Seyircilerin soruları sırasında Will beni görmesin diye erkenden sıvışmayı planlamıştım ama şimdi fırsatı kaçırdım. Önümdeki biri elini kaldırıyor ve ben sandalyeme çökmeye çalışıyorum ama Will'in varlığını fark ettiğini gözlerindeki sevinçten anlayabiliyorum. Sorular bittiğinde aceleyle çadırdan çıkmaya çalışıyorum ama bir insan kalabalığı var. Sonunda dışarı çıktığımda, çıkışta bekleyen Will'le karşılaşıyorum.

"Geldiniz," diyor, gözleri özel bir zaferle parlıyor. "Edebiyat dünyasında fırtına gibi estiğimi görmeye dayanamadın mı?"

"Senin başkanlık edeceğini bilmeden önce rezervasyon yaptırmıştım," diye açıklıyorum, vücudum sinirden geriliyor. "İyiydi, aferin."

" 'İyi' mi? Tüm alabileceğim bu mu? İltifatın içine gizlenmiş hakaret nerede?" diye soruyor sırtarak, ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırarak. Enerji dolu, adrenalini yüksek.

"İyi' derken, edebiyatın dört ağır topunun yanında kendi başınıza kaldığınızı kastediyorum. Kendini utandırmadın." Will gözlerini kısar. "Gerçi kasıklarına biraz fazla dokunuyordun. Ellerinle yapacak bir şeyler bulmalısın."

"Değildim," diyor sesini alçaltarak ve ben sırtıyorum çünkü şaka yaptığımı bilse de *en ufak bir* şüphe tohumunu başarıyla ekmiş oluyorum.

"Will, sevgilim, bu muhteşemdi!" Arkamı döndüğümde şık bir elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, benim yaşlarımda bir kadının onu öpmek için eğildiğini görüyorum.

"Merhaba," diyor Will, bir elini saçlarının arasında gezdirirken. Kadın bana doğru bakıyor ve Will bizi tanıştırmak için elini uzatıyor. "Hen, bu *Bath Living*'den bir meslektaşım, Anna Appleby. Anna, Henrietta Stone, *City Book Review*'un editörü."

"Merhaba." Elimi küçük bir dalga şeklinde kaldırıyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra, "Anna Appleby, gazetecilik için uygun bir isim değil mi?" dedi.

"Evet ya da porno," diyorum gülererek, ama ağızımdan çıkar çıkmaz konuşmanın tonunu yanlış değerlendirdiğimi anlıyorum. *Bunu neden söyledim ki?* Biriyle tanışmanın ilk otuz saniyesinde söylenmemesi gereken onca kelime arasında "porno" en üst sıralarda yer alırdı.

Will ağızını kapatıp öksürüyormuş gibi yaparken, Henrietta bana ince bir gülümsemeyle, "Gerçekten de öyle," diyor. "Will'in Bath'dan ayrılmasını sağlayamamamızın küçük ve güzel nedeni sen değilsin, değil mi?"

Will yanakları kızarmış bir halde başını sallar. "Hayır. Bu o değil."

"Ona editörlük pozisyonu teklif ettik ama Londra'ya taşınmak istemedi. Kalp meselelerinin onu Bath'da tuttuğunu söyledi. Ne büyük bir yetenek israfı. Şuna bir bakın!" Yanağını sıkmak için uzandı. "Onun gibi bir beyni böyle bir pakette nadiren bulursunuz."

"Doğru zaman değildi," diyor Will, elini yüzünden çekip gömleğinin yakasını çekiştirerek. Onu hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

"Bu tür pozisyonlar kırk yılda bir açılır, kariyerine öncelik vermelisin." Hâlâ bana bakıyor ve ben de refleks olarak başımı sallıyorum. Hen ona gömleğinin yakasını düzeltmek için uzanırken, "Gerçekten piyasaya geri dönersen eminim kapışılırsın," diyor. "Bunun gibi birkaç etkinlik daha yap. Boğulmadan önce kendini o durgun sudan çekip çıkar." Sonra onu yanağından öperken aynı anda arkasında tanıdığı birini görür ve veda etmeden aceleyle uzaklaşırken "Stanley!" diye seslenir.

"Backwater?" Ağzımı açıyorum. Will bakışlarımı kaçırıyor ve bir kulak memesini çekiştiriyor. Birden aklıma o kadar çok soru geliyor ki, hiçbirini soramadan, Will'in programlarını imzalamasını isteyen iki genç kız tarafından sözümüz kesiliyor. Bunu nezaketle yapıyor ve az önce elime tutuşturulan cephanenin miktarından dolayı sevinçten karıncalanıyorum.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor ve bana dönüyor.

"Ancak sonrasında peçetemi imzalarsan," diyorum dayanamayarak. Bana ters ters bakıyor ama ağzı seğiriyor. Reklam panosundan uzaklaşırken ona "*City Book Review*'daki işi neden reddettiğini söyleyecek misin?" diye soruyorum.

"Bu paneli yaptığım için neden bu kadar sinirlendiğini bana söylersen," diyor. Adımları o kadar uzun ki, ona yetişmek için güçlü bir şekilde yürümem gerekiyor, ama sonra fark ediyor ve hızını yavaşlatıyor.

"Rahatsız olmadım," diye iç geçirdim. "Sadece, eğer biri ofisi arayıp yerel bir gazeteci arıyorsa, ben genellikle sanat ve kültürle ilgilenirim."

"Beni istediler. Bu benim bağlantım," diyor kesin bir ifadeyle.

"Toplantıda birinin ofisi aradığını söylemişsiniz. Bu doğru değil miydi?"

"Hayır, bunun için kendimi öne sürdüm. Jonathan'ın başka işler aradığını düşünmesini istemedim. Gelecekte bunun gibi daha fazla şey yapmak istiyorum -röportajlar, ekranda habercilik. Senin de bunu yapmak istediğini bilmiyordum."

"Yok. Ben değilim." Kendimi aptal ve önemsiz hissederek kızardım. "Senin yaptığını ben asla yapamazdım. Sadece köşe yazısı ve ardından gelen bu yazı, aynı zeminde ilerliyormuşuz gibi hissettiriyor. Eğer biri işten çıkarılacaksa

."

"Kendini tehdit altında hissediyorsun. Anlıyorum," diyor Will. Yürümeyi bırakıyor ve yüzünü bana dönüyor. Ben de durup ona bakıyorum. Gözleri yüzümde geziniyor, dudaklarımda oyalanıyor ve şimdi benim bakışlarım da onunkilere yerleşiyor. Karnımda, küçük bir hız treni bir virajdan aşağıya doğru serbestçe hareket ediyor ve bir döngü içinde dönüyor. Dengemi bozuyor, davetsiz bir düşünce gibi, hissetmek istemediğim bir his. Göz temasını kesiyorum ve yürümeye devam etmek için dönüyorum.

Birkaç adım sonra, "Onlar küçükken çocuklarımı oyun parkına götürürdüm. Sokağımızda her zaman orada olan bir çocuk vardı, James Bailey. Ethan ne zaman salıncaklara istese, James salıncaklara atlar, sonra Ethan kaydırağa yönelir ve bu çocuk onun aşağı inmesini engellemek için kaydıraftan yukarı doğru yürümeye başlardı. Sonra Ethan maymun demirlerine gider ve James demirlerin üstünde yatar. Sen o çocuksun. Sen James Bailey'sin."

Will yüksek sesle gülüyor, sıcak bir ses patlaması. "Hangi gezintiye çıkmak istiyorsun Anna?" diye soruyor, yumuşak bir flört edasıyla.

"Lütfen, bundan kurtulmak için flört etmeye çalışma. Bunu yaptığını biliyorsun. İşimi benden daha iyi yapabileceğini kanıtlamaya çalışıyorsun."

"Yaptığım şey bu değil," diyor, sesi ipeksi. Elimde kitaplarla dolu ağır bir bez çanta var, Will onu söze gerek duymadan benden alıyor ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna atıyor.

"Kendi kitaplarımı kendim taşıyabilirim," diye itiraz ediyorum.

"Bu hızla yürüyemem. Hadi, acıktım." Centilmenlik yaparken bile kaba olmayı başarıyor. Otel odamda paket servis sipariş edip *Emily Paris'te*'yi izlemek varken neden onunla yemeğe gitmeyi kabul ettiğimi bile bilmiyorum. Ama şimdi merakım arttı. Bath'dan ayrılmaya dayanamayacak kadar kime aşık olduğunu bilmek istiyorum.

—

WILL CHOOSES Koyu ahşap duvarlı ve loş ışıklı bir Tayland restoranı. Tavandan sarkan kırmızı kağıt fenerler ve arka duvar boyunca uzanan Buda mozaïği var. Birkaç kişi daha yemek yiyordu ama ortalık sessizdi ve garson bize hemen bir masa buldu. Yerleştikten sonra,

Will bana bakıyor, gözleri parlıyor. "Sonunda benimle yemeğe çıkmanı sağladım. Bunu bir randevu olarak sayalım mı? Köşe yazısı için yazalım mı? Aynı akşamın iki yüzü?"

"Bu bir randevu değil. Bu iki meslektaşın birbirlerinin yakınında yemek yemesi," diyorum. Hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyor ve yumruğunu masaya vuruyor. "Ayrıca, çocuklarım seni seçmedi ve sen de beni internette bulmadın, bu yüzden ikimizin de köşe yazıları için sayılmaz."

"Çocuklarınız artık benimle tanıştı. Eminim garsonları beni önereceklerdir." Bakışlarını üzerimde sabitliyor, sonra iki kaşını kaldırıyor. Başımı sallıyorum ve gözlerimi menüye dikiyorum. Will'in bu özelliğinden nefret ediyorum. Benimle daha az ilgilenemeyeceğini bildiğim halde, yine de bu çapkın cazibesini ortaya koyuyor, kendine engel olamıyor ve ben de buna karşılık verdiğim için kendimden tiksiniyorum. Bu tıpkı bir filmdeki müzikal partiyonun sizi ağlatması ve ses kurgusu tarafından manipüle edildiğinizi bilmenize rağmen yine de duygu kabarmasını durduramamanız gibi.

"Bu yüzden mi evime erken gelmeye karar verdin?" diye soruyorum.

"Tabii, öyle olsun" diyor, gözleri tekrar menüsünde.

"Henrietta'nın iş teklifini neden geri çevirdiğini bana söyleyecek misin?"

"O sırada Londra'ya taşınamadım," diyor. "Kırmızıyı mı seversin yoksa Beyaz mı?"

"Gönül meselelerinin seni Bath'da tuttuğunu söyledi."

"Çok meraklısın, değil mi Appleby?" diyor ve kaşlarını çatıyor.

"Sadece sohbet ediyorum," diyorum masum bir omuz

silkmeye. "Eğer sana söylersem, pazartesiye kadar tüm ofis öğrenmiş olur." "Öğrenmeyecekler. Hay'da söylenen Hay'da kalır, söz veriyorum."

Garson elinde bir sepet karides krakeriyle geliyor ve ardından içki siparişimizi alıp alamayacağını soruyor. Will bir şişe kırmızı şarap istedi. Garson gittikten sonra, "Şarap isteyip istemediğimi duymak için bile beklemedin." diyorum.

"En sevdiğinden sipariş ettim."

"En sevdiğim şarabı nereden biliyorsun?"

"İş yerindeki Noel partisinde söylemiştin, hafif bir pinot noir."

Noel partisinde Will'le konuştuğumu bile hatırlamıyorum. Şimdi konunun dışına çıkıyoruz. "İyi hatırladım. Hadi, bana hayatının en büyük aşkını, hayatının işini bırakma nedenini anlat," diyorum, öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayayarak.

"Bu senin röportaj tarzın, değil mi?" diye soruyor, bakışlarımı utanmaz bir açık sözlülükle tutarak. "Ön sevişme yok, sadece beni döv."

Yanaklarım kızardı. "Yoğun göz teması ve imalar bende işe yaramıyor, Havers. Aslında hiç de sofistike değil."

"Biraz da olsa işe yarıyor, değil mi?" diyor alt dudağını ısırarak. Gözlüklerini çıkarıp tabağının yanındaki masaya koyuyor, sonra da bana abartılı, için için yanan "yatağa gel" gözleriyle bakıyor. Yüksek sesle gülüyorum.

"Sizi temin ederim ki öyle değil. Senin cazibene karşı bağıışıklığım var ve sen bana cevap vermekten kaçınıyorsun." Kaşlarının arasında çatık bir çizgi beliriyor ve küçük bir zafer kazandığımı hissediyorum çünkü şimdi gözlerini kırıştırıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor.

"Güzel. İlla bilmek istiyorsan, adı Maeve'di. Onunla Bay B'nin kitapçı dükkânında tanıştım," diyor Will peçetesiyle oynarken. "İkimiz *de The Remains of the Day*'in son kopyasına uzandık."

"Güzel," diyorum.

"Almasına izin verdim," diyor bana.

"Ne kadar centilmence. Yani Maeve yüzünden mi Londra'daki işi reddettin?" "Evet." Bir nefes alıyor, sonra bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Bu karmaşık."

Garson geri dönüyor ve adam şarabı doldurup yemek siparişimizi alırken Will hikâyesine ara veriyor. Will karidesli pad Thai sipariş ediyor, ben de aynısından istiyorum. Garson, "Ne kadar baharatlı istersiniz?" diye sordu.

"Nasıl gelirse gelsin," diyorum ona.

Will menüleri geri uzatırken, "Orta, ama benimkinin yanında acı biber olsun, teşekkürler," diyor. Şaraptan bir yudum alıyorum; çok lezzetli.

"Nasıl buldun?" diye soruyor.

"Daha iyilerini de gördüm." Duraksıyorum ve o da yalan söylediğimi anlayarak sırtıyor. "Ne diyordun?"

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" diye soruyor iç çekerek.

"Doğuştan meraklı biriyim."

"Peki. Şarabı sevdiğini itiraf et, ben de sana her şeyi anlatayım."

"Enfes. Yıllardır içtiğim en iyi şarap, dilim zevkle dans ediyor."

Şimdi gülümsediğinde bu gerçek bir gülümseme, kurgulanmış bir cazibe girişimi değil. İlk kalesini yeni havalandırmış bir çocuk gibi görünüyor ve sevinci beni beklenmedik bir zevkle sızlatıyor.

"Önce size ailemle ilgili bazı geçmiş hikâyeler anlatmam gerekecek."

Ellerimi çenemin altında birleştirerek, "Biraz geçmiş hikâyesine bayılırım," diyorum.

"Benim üç erkek kardeşim var. George, Harry, ben ve en küçükleri Simon. Simon on yedi yaşındayken kötü bir araba kazası geçirdi. Arabayı arkadaşı kullanıyordu, iki gün önce sınavını geçmiş bir çocuk." Will'in çenesi gerildi ve alt dudaklarını dişlerinin arasında sıkıttı. "Bu on yıl önceydi. Kardeşim şu anda felçli; zihinsel olarak eskisi gibi değil."

"Ah, çok üzgünüm," diyorum, kalbim ağzımda. Bana ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi.

"Annem ben sekiz yaşındayken öldü, bu yüzden sadece ben, babam ve kardeşlerim varız."

"Bu çok zor olmalı," diyorum, masanın diğer tarafına doğru eğilerek, Will'le dalga geçtiğim, onun hayatı ve geçmişi hakkında varsayımlarda bulunduğum için kendimi çok kötü hissediyorum.

"Circus'taki bu inanılmaz evde büyüdük. Şimdi biraz değerli ama büyük büyükbabam satın aldığında öyle değildi. Hepimiz o evi çok seviyoruz, annemizin anılarıyla, onun zevkleriyle, eşyalarıyla dolu ama tarihi bir bina, tekerlekli sandalyeye uyarlanması pek kolay değil." Şarap kadehinin sapıyla oynayarak nefes alıyor. "Simon'ın iyileşmeyeceğini, hayatının bu şekilde edeceğini anladığımızda, babamın ona tek başına bakamayacağını biliyorduk. Biraz yardım alıyor ama kardeşlerim ve ben, eğer aile evini elimizde tutmak istiyorsak, birimizin her zaman Bath'da onlara destek olması gerektiği konusunda anlaştık."

Will gözlerini ovuşturuyor. Sonra gözlüklerini tekrar takıyor. "O sırada Bath Üniversitesi'nde okuyordum, yani zaten oradaydım. Yirmi dört yaşına kadar kalmam konusunda anlaşmıştık, sonra Harry Oxford'da yüksek lisansını bitirecek ve geri dönebilecekti. Dört yıllık rotasyon, fikir buydu." Will bir karidesli kraker alıp ikiye böldü. "Sadece Harry profesyonel olarak rugby oynamak için seçildi. Tek istediği buydu. Ondan bundan vazgeçmesini istemeyecektim."

"Yani kaldın mı?" diye sordum.

"Ben kaldım. George İsviçre'de yaşıyordu. 'Bana altı ay ver, West Country'de bir iş arayacağım' dedi. Ama sonra Maeve ile tanıştım." Durakladı, sanki gerisini bilmem gerekiyormuş gibi bana baktı. "Üniversitede yüksek lisansa yeni başlamıştı. George'un İsviçre'den ayrılmaya hazır olmadığını biliyordum; terfi etmek üzereydi. Ve şimdi tek istediğim Maeve'in olduğu yerde olmaktı. *Teen Girl*'de iyi bir işim vardı." Yüzünü buruşturdu. "Bir yere gitmek için acelem yoktu. Babam üst katı Maeve ve benim için bir daireye dönüştürmeyi kabul etti. Bir süreliğine harikaydı."

"Ne oldu?" Ona doğru daha da eğilerek soruyorum.

"İşler yolunda gitmedi," diyor elini dudaklarına götürerek ve ben hikâyenin tamamını öğrenemeyeceğimi anlıyorum. "Hayatımı onun etrafında planlayacak kadar safmışım. İlk kez aşık oluyordum. Tüm planlarınızı değiştirmek istemenize neden olan türden bir aşk." Will kaşlarını çatıyor, sanki kendini aptal sanıyor. İçimden masanın öbür ucuna uzanıp elini sıkmak, bunu yapan ilk kişi olmadığını ve kesinlikle son olmayacağını söylemek geliyor ama sonra yemeğimiz geliyor ve garsona teşekkür etmek için duruyoruz. Sonra onun devam etmesini beklerken eriştelerimin üzerine bir parça limon sıkıyorum.

"Bu noktada George, İsviçreli kız arkadaşı Lena ile evlidir. Kadın hamile ama bazı komplikasyonlar var, bir uzmana danışıyorlar. Taşınmaları için iyi bir zaman değil. Harry ragbiyi bırakacağını söylüyor ama..." Başını sallıyor. "Sırf ayaklarım kaşınıyor ve kalbim kırık diye ondan bunu yapmasını isteyemezdim."

"Kulağa zor geliyor," diyorum çatalımı kaldırarak. Yemeğimiz nefis kokuyor ve yemeğe başlamak için sohbetimize ara veriyoruz.

Ağızındaki lokmayı bitirdikten sonra Will şöyle diyor: "Tüm bu , başvurmak istediğim işler, yaşamak istediğim yerler vardı. Tüm heyecan verici şeyler başka bir yerde, başka birinin başına geliyor gibiydi."

"Babana böyle hissettiğini söyledin mi?" diye sordum.

"Hayır. Ona her zaman Bath'da mutlu olduğumu, onunla ve Simon'la yaşamayı sevdiğimi söyledim, ki gerçekten de *öyle*. Simon ve ben inanılmaz derecede yakınız. Ama... Bath köy gibi davranan bir kasaba gibi hissettiren bir şehir, anlıyor musun?"

"Biliyorum," diyorum ve .

"Kendim için üzülemem." Şarap kadehinin sapını masanın üzerinde çeviriyor. "Bath benim evim. Muhtemelen eninde sonunda buraya döneceğim ama şu anda kendimi kanatları kırılmış bir kuş gibi hissediyorum. Yuvadın hiç uçamadım." Şarap kadehinden başını kaldırıyor, belki de bana ne kadarını söyleyeceğini tartıyor. "Şimdi işler yine değişti. George ve Lena aileleriyle birlikte buraya taşınıyor. Harry de geri dönüyor. Bath'da on beş yaş altı çocuklara koçluk yapacak." Will duraksıyor ve bakışlarını benimkilere diyor. "Sonunda istediğim yere gitmekte özgürüm."

"Yani gidiyor musun?" Anlamsız bir hayal kırıklığı hissederek soruyorum. Will'in gitmesi mesleki açıdan benim için daha iyi olacaktı; işten çıkarılma olasılığım azalacaktı.

"Bilmiyorum." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. "Bunu düşünürken bile kendimi suçlu hissediyorum. Simon benim en iyi arkadaşım, bana güveniyor. Eğer taşınırsam yıkılır."

"Kalmanın tek nedeni bu olamaz," diyorum ona.

"Etrafa sormaya başladım, göreceğiz." Will kısık kirpiklerinin altından bana bakıyor. "İşte bu yüzden portföyümü çeşitlendirmeye çalışıyorum. Deneyimim çok dar, ağım çok küçük." Duraklıyor, endişeli görünüyor. "Bunu sana sır olarak söylüyorum, Appleby."

"Hay'da söylenen Hay'da kalır," diyorum dudaklarıma hayali bir fermuar çekerek.

"Mutlu olacaksın, oyun alanındaki tüm gezintiler yine sana kalacak," diyor ve kadehini kadeh kaldırır gibi havaya kaldırıyor.

"Ama dilbilgisi ve yazım kurallarımla ilgili istenmeyen geri bildirimler için kime başvuracağım?"

"Bana e-posta gönderebilirsin."

Gözlerimiz buluşuyor ve birbirimize gülümsüyoruz. Birdenbire onu çok daha iyi anlıyorum, sadece bu tek konuşmayla. Dürtüsünün nereden geldiğini, neden bir ilişkiye girmekte isteksiz olduğunu anlıyorum. Annesi olmayan ve yıllardır herkesten önce gelen bir çocuk görüyorum ve ona olan düşmanlığım eriyip gidiyor. Will'in yemek çubuklarını tekrar eline almasını izlerken, ne kadar olağanüstü bir sofrada adabına sahip olduğunu fark ediyorum. İlgi çekici bir yemek arkadaşı; saatime bir kez bile bakmadım. Belki de yeni insanlarla vakit geçirme konusunda çok çekingen davrandım. Doğru türden bir yetişkin arkadaşlığından alınacak zevk var. Bu akşam içimde uzun süredir var olan bir gerginliğin gevşemeye başladığını hissettim.

"Sen iyi bir kardeş ve evlatsın. Umarım ailen seni takdir ediyordur," diyorum ve sonunda masanın öbür ucuna uzanıp elini sıkıyorum. Dalgın görünüyor, tüm o sırttan özgüveni gitmiş, delici yeşil gözleri koyu, ağır kirpiklerinin altında yarı gizli.

"Başka bir şeyden bahsedelim," diyor, elini çekip gözlüklerini tekrar çıkararak. "Daha önce kimseye kendimden bu kadar bahsettiğimi sanmıyorum." Bana şakacı ve acılı bir bakış atıyor. Çok sevimli.

"Demek kafede bana söylediklerin doğruymuş," diyorum, sanki kayıp bir yapboz parçası bulmuşum gibi ellerimi masaya vurarak.

"Birbirimizi azarlamaya, bana katlanamıyormuşsun gibi bakmana geri dönebilir miyiz? Bana o acıyan gözlerle bakmana katlanamıyorum Appleby."

"Peki," diyorum, uzanıp masadan gözlüğünü alıyorum, sonra kendim takıyorum. Gözlüğü almak için hamle yapıyor ama sandalyemi geri itiyorum ki uzanamasın. Odaya baktığımda bozuk bir şey görmüyorum. Lensler net. "Biliyordum! Bunlar moda lensleri."

Will kıpkırmızı oldu. Tamamen savruldu, tüm soğukkanlılığı gitti.

"Hiç kimsenin bu kadar kızardığını görmemiştim," diyorum ve sonunda onları geri veriyorum.

Başını sallıyor, yüzü hala kırmızı, ama şimdi dudaklarının kenarında bir gülümseme var. Onu geri ısırtıyor. "Bunu herkese söylemekten zevk alacaksın, değil mi?"

"Hayır, sırrın benimle güvende, kibrinin sonu yok," diyorum heyecanla.

"Kibir değil," diyor onları tekrar takarken. "Tam olarak değil. Eskiden gözlüğe ihtiyacım vardı, sonra lazer göz ameliyatı oldum ve - saçma, biliyorum, ama bir parçam onları takmayı, dünyayla aramda bir şey olmasını özledi. Ayrıca onlar olmadan çok genç görünüyorum. Ciddiye alınmak daha zordu-"

"Zavallı Will, bu kadar taze yüzlü ve güzel olmak çok zor," diyorum bebek gibi bir sesle, yanaklarını okşamak için uzanıyorum.

Çenesini çıkarıp gözlerini bana diyor, sonra uzanıp gözlüğü bana geri takıyor. "Sana çok yakışmış." Parmakları yanağımı okşarken içimde istenmeyen bir kıpırtı hissediyorum. Sanki o da hissetmiş gibi parmaklarını büküyor.

Arkasına yaslandığında, "Sıra sende. Söyle bana, bu yirmi iki yaşındaki kızla tekrar görüşecek misin?" Şimdi kızarma sırası bende ve arkasına saklanabileceğim bir gözlüğüm olduğu için mutluyum. "Belki eyere geri dönmek seni daha az huysuz yapar, Appleby." Bana abartılı bir göz kırpmıyor. İçilebilir şaraptan mı yoksa bu kadar çok şey paylaşmış olmasından mı bilmiyorum ama kendimi ona karşı dürüst olmak isterken buluyorum.

"Kesinlikle 'eyere geri dönmüyorum'. " Duraksadım. "Caleb çekiciydi, eğlenceliydi, sanırım benden hoşlanıyordu, bir an vardı ki..." Sözümü kesiyorum.

"Onu öptün mü?"

Başımı salladım. "Belki de . Belki de daha spontane olmalıyım. Ama öyle hissetmedim-" Durdum, aniden tekrar utandım.

"Ne?" diye sorar. "Neyi hissetmedin?"

Omuz silkiyorum.

"Anlat bana," diyor, masanın altından ayağımı dürterek. *Bu neden flört ediyormuşuz gibi hissettiriyor? Ve kim kiminle flört ediyor?*

"O çekiş, yerçekimi gibi, öpücük kaçınılmazmış gibi," diyorum. Will'in gözleri benimkilerle buluşuyor ve şimdi gözlerimi kaçırmak zorundayım çünkü midem bulanıyor. "Kulağa aptalca geliyor."

"Öyle değil. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," der ve atmosferde bir çatırtı, yavaşça havaya açılan bir istiridye gibi bir değişim olur. Will boğazını temizliyor. "Peki bu işi yapmaya nasıl başladın? Hep *Bath Living* gazetecisi olmayı mı hayal ederdin?"

"Hayır, ama yirmi beş yaşında bir bebek sahibi olmayı planlamamıştım. Anne olmadan önce kim olduğuma ya da ne istediğime karar verecek zamanım bile olmamıştı. Sevdiğim haber gazeteciliği üzerine yüksek lisans yapmıştım. Kamera kullanmayı, görüntüleri düzenlemeyi, haber paketlerini bir araya getirmeyi öğrenmiştim. Sonra Al Jazeera'deki lisansüstü eğitim programına başvurdum. Oldukça rekabetçiydi, çok fazla seyahat gerektiriyordu. Eğer kazanırsam Dan işini bırakıp benimle geleceğini söyledi."

"Anlamadın mı?" Will soruyor.

"Hayır, biliyordum. Ama sonra hamile olduğumu öğrendim." Duraksadım. "Birdenbire Dan'ın işini bırakıp benimle Doha'ya gelmesi o kadar da mantıklı gelmemeye başladı."

"Ah, anlıyorum."

"Çocuklar küçükken Dan'ın kariyerinin öncelikli olması mantıklıydı. İşe geri dönmeye hazır olduğumda, çok uzun bir ara vermiştim, iletişimim kopmuştu, teknoloji ilerlemişti. Basılı gazetecilikte bir iş bulmak benim için daha kolaydı."

"Sen mükemmel bir yazarsın. Belli ki bu konuda bir yeteneğin var," diyor Will bana.

"Tüm yazım hataları hariç," diyorum ve kulak memesini ovuştururken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Aslında *Bath Living*'e iş başvurusunda bulunmamın nedenlerinden biri de yazılarınızdı."

"Ne?" Şaşkınlıkla soruyorum ve o da bakışlarını kaçırıp çatalıyla oynamaya başlıyor.

"Sadece mülk ve iç mekanlardan ibaret olduğu izlenimine kapılmıştım, sonra oyun yazarı Lucy Prebble ile yaptığınız röportajı okudum. Çok ilgi çekici ve iyi araştırılmıştı. Yapmak istediğim türde bir yazarlık için bir alan olduğunu düşünmemi sağladı."

O kadar şaşırdım ki, şaşkın şaşkın ona baktım.

"İltifatlarla aran iyi değil, değil mi Appleby?" diyor. "İş dışında neler yaparsın? Nelerden hoşlanırsın?"

Yine hobiler sorusu. Dünyada hobiler olmadan var olmak mümkün mü? "Merhaba, ben Anna, tığ işi yapmayı ve kürek sörfünü severim" diyemediğim sürece, bir bilgisayar oyunundaki varsayılan karaktere benzer miyim - ruhsuz bir avatar mı?

Sıkı bir gülümsemeyle "Bu sabah hayatımı gördünüz, hepsi bu" diyorum.

"Sadece senin için olan bir şey yapmalısın?" diye bastırıyor.

Düşünmeye çalışıyorum. Bir şeyler olmalı. "Ethan'a hamileyken heykeltıraşlık kursuna . Bu konuda pek iyi değildim ama sürecin içinde kaybolmayı seviyordum."

"Neden durdun?" diye soruyor.

"Para sıkıştıktı. Dan benim 'düşkün hobim' için para harcayabileceğimizi düşünmüyordu. "

"Peki ya şimdi?" Will sorar.

"Belki de şimdi bunu olarak gören benim."

"Belki de sen biraz hoşgörüyeye değersin."

Will'in tüm dikkati sarhoş edici. Konuşuyoruz, konuşuyoruz, ta ki etrafıma bakıp restoranda son kalanların biz olduğumuzu fark edene kadar.

"Hesabı almalıyız," diyerek garsona işaret ediyorum.

"Henüz geri dönme. Benimle bir içki daha içmeye gel," diyor. "Yolun karşısında alçak ahşap kirişler ve uyumsuz mobilyalardan oluşan hoş bir bar var."

"Bilmiyorum," diyorum başımı sallayarak. Will'le aramızdaki bu yeni dostluk, ona karşı düşmanca davranmaktan daha tehlikeli geliyor.

"Mükemmel, aynı fikirde olmanıza sevindim," diyor sırtarak ve gitmek için ayağa kalkıyor.

Beni ikna etmek için fazla bir şey gerekmiyor. Belki de sadece yarım şişe şarabın kayganlaştırıcılığından ya da çok iyi vakit geçirdiğim gerçeğinden, ama o Fareli Köyün Kavalcısı ve ben de onun büyülu küçük faresiyim.

Daha fazla kırmızı şarapla rahat bir köşeye yerleştikten sonra gözlüklerini yüzünden alıyorum.

"Zeki görünmek için bunlara ihtiyacın yok. Ağzını açtığın anda ne kadar zeki olduğun belli oluyor."

"Anna Appleby, bu bir iltifat mıydı?" diye soruyor bana doğru eğilerek.

"Bunu iyi olur, çünkü başka bir tane daha alamayacaksın." Biraz daha yaklaşıyor, ellerimiz masanın üzerinde birbirine değiyor. Hava beklenti ile yoğun hissediyor. İnanılmaz kokuyor, Noel sabahı ve temiz çarşafklar gibi.

Beni öpecek mi? Çenemi ona doğru eğiyorum. Bu bir korkunç bir fikir, her şeyi değiştirir.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sessizce soruyorum, yüzlerimiz hâlâ birkaç santim uzakta. "Hayır. Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye fısıltıyla sorar. Okşuyor

küçük parmağıyla elimin yan tarafına dokunuyor ve içimde bir elektrik şimşegi çakıyor. Gözleri yüzümü tarıyor ve hissettiğim her şeyi görebildiğinden eminim.

"Bu gecelik bu kadar yeter," diyorum elimi geri çekerek. "Muhtemelen akıllıca," diyor sandalyesinde arkasına yaslanarak, ama bir kesin bir hayal kırıklığı titreşimi. Neden? Gerçekten aynı bağı hissediyor muydu, yoksa bu kaybetmek istemediği uzun bir tavuk oyunu muydu?

—

Otel odama geri , bir fincan çayın gerçeklikteki bu değişimi düzeltebileceğini umarak çaydanlığı kaynatıyorum. Will Havers'tan nefret etmek yerine onu öpmek istediğim alternatif bir evrene adım atmıştım. Birdenbire etkilenebileceğim onca insan arasında Will ilk tercihim olmazdı. Ofiste ona dalkavukluk yapan diğer tüm kadınların arasına katılmış olurdum; bu mantıksız. Umarım günün ayık ışığında aklım başıma gelir ve her şey eskisi gibi olur. İyi ki zamanında ayrılmışım.

Perdelerdeki bir aralıktan dolunay ıslıl ıslıl parlıyor. Berraklığına hayran olmak için pencereye yürürken gözüm sokağın karşısına kayıyor. Will'in ışığı yanıyor. Boxer şortuyla dolaşıyor, fiziği beklenmedik derecede geniş, kol kaslarının kıvrımları buradan görülebiliyor. Sadece bir saniye, bir an için gözümü kaçırıyorum ama tam o anda pencereme bakıyor. *Kahretsin.* Benim ışığım da yanıyor. Beni gördü mü?

Pencereden uzaklaşarak yere eğildim ve perdeyi elimden geldiğince aşağıdan çektim. Hay'daki onca otel odası arasında onunkine bakan bir odam olmalıydı. Telefonuma bir mesaj geldi.

Will Havers

Neye sen?

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Hayır. Bunu görmezden gelemem. Cevap vermek zorundayım. Ne diyeceğim?

Anna Appleby

Bu gece dolunay var. Etkileyici.

Will yazıyor. Kalbim çarpıyor, aynı anda hem bunun olmasını istiyorum hem de bunun olmasını gerçekten istemiyorum, bu her neyse.

Will Havers

Pencereye geri gel ve , göremiyorum.

Yavaşça perdeyi açıyorum ve aya karikatürize bir bakış atıyorum. Şu anda pencerenin yanında duruyor, üzerinde hâlâ sadece boxer'ı var ve dimdik bana bakıyor. Tanrım, inanılmaz bir vücudu var. Yutkunuyorum. Telefonuna bakıyor.

Will Havers

Bu ay toplantısı için az giyinmiş hissediyorum.

Anna Appleby

Eminim Ay'ın umurunda değildir.

Will Havers

Ya benim üzerime bir şeyler giymem gerekecek ya da senin bir şeyler alman gerekecek.

Tekrar yukarı bakıyor, çenesini kaldırıyor, bana meydan okuyor. Onu durdurabilir, bütün gece etrafında dans ettiğimiz çizgiyi aştığı için azarlayabilirdim. Ama içimdeki coşku, patlamamış havai fişeklerin tehlikesiyle birleşmiş coşku gibi olan ateşle oynama coşkusu, bir intikamla hayata geri dönüyor. Düşünmeme izin vermeden, boştaki elimle gömleğimin düğmelerini açıyorum, sütyenimi ortaya çıkarmak için kayarak açılmasına izin veriyorum, sonra omuzlarımdan silkerek yere düşmesini sağlıyorum. Bir elini pencere çerçevesine dayıyor, diğer eliyle yazıyor.

Nefesim kulaklarımda çınlıyor.

Will Havers

Artık aya bakmakla ilgilenmiyorum.

Sadece sana bakmak istiyorum.

Mesajı okuduğumda hafifçe , ayaklarım yere tutunamıyor. Pencere pervazına yaslanarak kendimi sabitliyorum, sonra tekrar dışarı bakıyorum. Cevap vermemi bekliyor. Şimdi ne olacak? Burada hazırlıklı olduğum bir senaryo yok. Sokak boş görünüyor, ama biri geçip gitse ve yukarı baksa beni görebilir, sütyenimle pencerenin önünde duruyorum. Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca birbirimize bakıyoruz, ikisi de hareket etmiyor, ikisi de telefonuna uzanmıyor. Bu da başka bir tavuk oyunu.

Will Havers

Bir şey manzarayı mahvediyor.

Anna Appleby

Öyle mi?

Will Havers

Eteğin.

Başımı ona doğru sallıyorum. Daha fazla soyunmuyorum ama sokağın karşısından gülümsediğini görebiliyorum ve aramızdaki mesafeyle ilgili bir şey beni cesur ve aynı zamanda inanılmaz derecede ateşli hissettiriyor. Yine fazla düşünmeden eteğimin fermuarını açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Pencerenin önünde iç çamaşırlarımla dururken, bu özgüvenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Gözlerim sağa sola dalıp boş sokağı kontrol ediyor. Will avucunu pencereye dayadı.

Will Havers

Bu çok daha iyi.

Anna Appleby

Sanırım artık yatmam gerekiyor.

Will Havers

Sakin buna cüret etme.

Başımı sallıyorum, sonra da sanki bu etkileşim her gün yaşanan normal bir olaymış gibi ona el sallıyorum. Perdeyi kapatmaya başlıyorum ama sonra kırbaçla geri açıyorum. O da kendininkini kapatmaya başlıyor, sonra aynısını yapıyor, tıpkı ce-e'nin yetişkin versiyonu gibi. Güldüğünü görüyorum. Perdeyi bir toga gibi etrafıma çekerek sütyenimi çıkarıyorum, yere bırakmadan önce kısa bir süre pencereye doğru tutuyorum. Bu yüzüzlük de nereden çıktı? Telefonum tekrar çalışıyor.

Will Havers

Buraya gel, seni .

Bir kolumla göğsümü kapatarak kısa bir süre görüş alanıma giriyorum ve ona bir öpücük veriyorum, sonra tekrar yatağa atlıyorum, kalbim çarpıyor, vücudum uğulduyor, bunun heyecanına gülüyorum. Bu lezzetli his beni sarıyor, tıpkı bir cadının uzun zamandır kayıp olan اساسını eline alması gibi. Hâlâ bunu yapabiliyorum - flört edebiliyorum

Birini istemek, istenmek, eski bir eş ve anneden başka biri olmak.

Anna Appleby

Gösteri bitti.
Üzgünüm.

Will Havers

Bir tekrar umudu var mı?

Anna Appleby

İyi geceler
Will.

Will Havers

Beni öldürüyorsun, Appleby.

Yatağa uzandığımda bedenim bu yeni duyguyla uğulduyor. Uzun zamandır unutulmuş bir parçam uyanıyor ve bu, kış uykusundan olasılıklarla dolu bir bahara çıkmak gibi harika hissettiriyor.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 Hay'daki sokaklarda CCTV kameraları var

mı? 🕒 Özellikle Rose Hill B&B'nin dışında CCTV

var mı?

🕒 Pencere kenarında soyunmak yasa dışı mı yoksa hoş mu?

BÖLÜM 13

ERTESİ SABAH, dün geceki olaylar gerçek değilmiş gibi geliyor. Will ile aramızdaki mesajların var olduğunu kendime kanıtlamak için telefonumu kontrol ederken yatakta dönüp ayaklarımı aşağı yukarı tekmeliyorum. Varmış. Gerçeküstü, ay temalı, yarı çıplak bir flörtleşme yaşadık. İçimde pişmanlık ve kalan heyecanın baş döndürücü bir karışımı var. Sırt üstü dönerek yumruklarımı hızla yatağa vuruyor ve küçük bir çığlık atıyorum. Şimdi ne olacak? Bundan bahsedecek mi? Onu gördüğümde tuhaf olacak mı? Bu bir şeye dönüşecek mi? Belki *bu* gece... *Kesinlikle olamaz.* Şu anda bunu düşünemem, çok dikkat dağıtıcı. Arkadaşının babası ya da okulun bahçıvanı gibi uygunsuz birine aşık olan bir ergen gibi hissediyorum. Üzerine ışık tutulamayacak kadar utanç verici.

Dikkatimi dağıtmak için uzun zamandır ihmal ettiğim kişisel bakımımı yapıyorum. Duş alıyorum, tıraş oluyorum ve vücudumdaki tüyleri bir düzene sokuyorum. Sonra tepeden tırnağa nemlendiriyorum ve saçlarımı kurutmak için zaman ayırıyorum. Kendimi seksi hissetmek için bunu yapmamam gerektiğini ve vücut kıllarıyla ilgili cinsiyetçi beklentilere uyararak ataerkilliği desteklediğimi biliyorum ama pürüzsüz bacaklarımı dar siyah kot pantolonuma, ayaklarımı da yanıma aldığım parlak altın topuklu ayakkabılarıma geçirirken kendimi yıllardır hiç olmadığım kadar kendim gibi hissediyorum. Aynaya baktığımda uzun siyah saçlarımı ileri geri savuruyor ve gördüğümünden memnun oluyorum.

B and B'den çıkıp festival merkezine doğru ilerlerken iç çamaşırı satan bir butiğin önünden geçiyorum. *İç çamaşırına ihtiyacım yok, saçmalama. Bir tur çılgin golf oynayıp sonra gidip yepyeni bir sopa seti almazsın.* Ama şimdi dükkânda üç takım dantelli külot ve sütyen seçiyorum. Soyunma odasındaki aynada mevcut sütyenimin ne kadar gri olduğundan, ne kadar rüküş olduğundan utanıyorum. *Bunu başkası için yapmıyorum,* diyorum kendime.

Bu sadece benim için. Zaten yeni iç çamaşırına ihtiyacım var. Bunun Will'le hiçbir alakası yok.

İletişimsizliği tam bir işkence, ama ödeme yapmak üzere kasada dururken bir mesaj alıyorum.

Will Havers

Günaydın, Appleby.

Ekranımda adını gördüğümde bir ergen gibi sırıtıyorum; onu ay ışığında çırılçıplak hatırladıkça bacaklarımın arasında sıcak bir nabız atıyor. Ya şimdi beni otel odasına davet ederse? Gider miyim?

Anna Appleby

Günaydın.

Will Havers

Bir işim çıktı. Bu gece dönmem gerek, üzgünüm. Eve gitmen için sana arabamı bırakabilir miyim? Anahtarları bırakabilirim.

Hayal kırıklığı yoğun, sanki biri sabahtan beri taşıdığım balonların havasını indirmiş gibi. Hayal kırıklığını hızla öfke takip ediyor - hayal kırıklığına uğradığım için, kendimi süslediğim için, yeni iç çamaşırını alışverişi yaptığım için kendime öfke duyuyorum. *Tam bir aptalım.* Elbette dün gece Will için büyük bir olay değildi. Ben sadece iki farklı erkekle çıplak kalmışken, o muhtemelen böyle şeyleri her zaman yapıyordur.

Anna Appleby

Tabii. Her şey yolunda mı?

Will Havers

İyiyim. Sadece bir yere gitmem gerekiyordu ve bir arkadaşım beni bırakmayı etti. Seni yolda bırakmak istemedim.

Bana daha fazlasını anlatmamasına şaşırdım. Kardeşiyle ilgili bir şey mi, bir iş fırsatı mı? Dün geceki konuşmamızdan sonra bu, özel hayatının üzerindeki örtüyü sıkıca geri çekiyormuş gibi hissettiriyor.

"Bunları alıyor musunuz?" diye soruyor tezgâhtar, elimdeki iç çamaşırına uzanarak.

"Evet, evet, öyleyim," diyorum olabildiğince parlak bir sesle. Kimsenin görmeyecek olması güzel iç çamaşırlarını hak etmediğim anlamına gelmiyor. Onları giyince kendimi iyi hissettim; bu da bir şeydir. Dükkândan çıktıktan sonra B ve B'ye geri dönmeye karar verdim, böylece tüm görüşmelerime alışveriş çantası götürmek zorunda kalmayacaktım. Yoluma döndüğümde Will'i kaldırımda gördüm. Arabanın anahtarlarını resepsiyonda bırakmış olmalı. Bir şey beni ona seslenmekten alıkoyuyor, ne diyeceğimi bilemiyorum. İşte o zaman onu görüyorum: Audi'nin yanında duran güzel, uzun boylu, sarışın bir kadın, arabanın kapısı açık, onu bekliyor.

Adam yolcu tarafına doğru yürürken, kadın sürücü tarafına geçmeden önce gülerken bir şaka paylaşırlar. Demek onu bırakmayı teklif eden "arkadaş" buydu. Tam da onun tipi olan biri. Midem sıkışıyor, hoş olmayan bir burkulma, sanki içim burkuluyor. *Kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüm.* Birinden etkilendiğimi çok uzun zaman olmuştu. Birine aşık olduğunuzda kendinizi hayal kırıklıklarıyla dolu bir dünyaya açtığınızı unutmuşum.

Caddede geri geri giderek, onlar uzaklaşana kadar beklemek için bir sütun kutusunun arkasına saklanıyorum. Orada durup gözlerden uzakta çömelirken, utanç verici bir anı zihnime zorla giriyor, Dan ile azalan cinsel hayatımı canlandırmak için son bir girişim. Oturma odasında mumları yakmak, çocukları Lottie'ye göndermek, kırmızı ipek bir gecelikle kapıyı açmak. Bana doğru baktı, "tüm bu mumlarla evi yakacağımı" mırıldandı.

Sütun kutusunun etrafından bakıyorum ve arabanın gittiğini görüyorum, böylece yolun karşısındaki B ve B'ye yürüyebiliyorum: Artık Will'le flört etmek yok. Göz temasına, kırık kalbi ve trajik ailesiyle ilgili hikâyelere kapılmak yok. Tanrı'ya şükür, bunu yapmayı bıraktım.

Alışverişimi tamamladıktan sonra festivalin geri kalanının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ama etkinlikler arasında dolaşırken, artık kendimi

gereken yerden kilometrelerce uzakta. Jess bana sıkıldığını belli eden birkaç selfie gönderiyor, Ethan ise Dan'ın telefonundan bana mesaj atıp ne yaptığımı soruyor. Aylardır bu hafta sonunu dört gözle bekliyordum ve şimdi buradayım, sadece başka bir yerde olmak istiyorum - evde çocuklarımla birlikte.

—

Pazar günü geri dönerken, eski model arabaların cazibesini keşfediyorum. Sürerken neredeyse motorun tadını alabiliyorum, vites kutusunun itişini avucumda hissediyorum ve açık bir yola girdiğimde hız yapmamak için kendimi durdurmam gerekiyor. Eve vardığımda, Dan çocuklarla gelmeden önce sadece yarım saatim var. Çantamı açarken, Lottie ya da Jess'in ne aldığını fark etmesini istemediğim için yeni iç çamaşırlarımı çekmecenin en altına itiyorum. Sonra Will'e mesaj atıyorum.

Anna Appleby

Arabanla ne yapmamı istiyorsun?

Birkaç dakika sonra cevap veriyor.

Will Havers

Seninkinin dışına park edebilir misin? Yarın alırım. Teşekkürler.

Çok yapmacık ve resmi. Bir şey mi oldu? Sarhoşken benimle flört ettiği için pişman mı? Günün ayık ışığında, bu fikirden mu?

Çocuklar eve geldiğinde, Ethan kapıdan girer girmez bana kocaman sarılıyor. Jess doğruca yanımdan geçip odasına gidiyor. Bu iki şeyi de beni özledikleri anlamına alıyorum. Dan, Jess'e gözlerini deviriyor. "Şimdiden ergen gibi oldu, telefonuna yapıştı kaldı," diyor nefesinin altından. "Sylvie ruh haline iyi gelmesi için ona kediotu ve çarkıfelek çiçeği vermemiz gerektiğini söylüyor."

"Bu bir doktor tarafından reçete edilen bir şey mi yoksa *Game of Thrones* tarafından mı?"

Dan bana ters ters baktı. "Sylvie bu tür şeyleri bilir. Bitkisel ilaçlar bir kurs aldı. Bir şeyler denemeliyiz Anna, bugünlerde pek de gülünecek biri değil."

"Jess'in işi bizi eğlendirmek değil. O bir palyaço değil."

Dan elini yüzünde gezdiriyor; yorgun görünüyor. "Birkaç hafta içinde hafta sonlarını seninle değiştirmem gerekiyor. Sylvie'nin ailesi İsveç'ten geliyor, ayrıntıları sana mesaj atarım. Ayrıca Ethan ödevini yapmadı." Sonra Dan dönüp postalarını karıştırmaya başladı. "NatWest'ten gelen mektubu gördün mü? Yeni bir kart okuyucu bekliyorum."

Ödev konusunda sinirlenerek, "Gönderini yeniden yönlendirmen gerekiyor," diyorum. Dan'de Ethan'ın ödev uygulamasının giriş bilgileri var; telefonundan her şeye kolayca erişebiliyor.

"Biliyorum, biliyorum. Tanrım," diyor Dan inleyerek. Dört dakikadır onunla birlikteyim ve şimdiden kortizol seviyelerim yükselmiş gibi hissediyorum. Aradığı şeyi bulamıyor, bana garip bir bakış atıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama sonra vazgeçiyor.

"Ne?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

"Ben de tam güzel görünüyorsun diyecektim. Saçını mı değiştirdin?"

Harika, şimdi de Dan geri bildirimini ciddiye aldığımı düşünüyor. Omuz silkiyorum ve Dan gözlerini deviriyor. Merdivenlerin dibine geldiğinde arkasını dönüp bana doğru iki adım attı. "Sylvie seninle tanışmak istiyor. Akşam yemeğine gelmeni istiyor."

"Oh," dedim, gafil avlanmışım.

"Telefonda konuşmamız ona garip geliyor. Bunu anlamıyor" -parmağını aramızda havada ileri geri itiyor- "sadece lojistik." *Ahh.* "Gece geç saatlerde yaptığın telefon görüşmeleri işe yaramadı, Anna." Dan yorgun bir iç geçirdi. "Bence seninle tanıştıktan sonra kendini daha iyi hissedecek. Gelecek misin?"

Benimle tanıştıktan sonra daha iyi hissedecek mi? Neden? Çünkü benim ne kadar bitkin ve yaşlı bir karga olduğumu göreceksin ve Dan'in artık duyguları olamayacağını mı anlayacak?

"Tabii, bana bir randevu mesajı at," diye sesleniyorum merdivenlerden aşağıya.

Başını salladı ve gitmek için döndü. Neden evet dedim ki? Neden düşünceğimi söylemedim? Oturup Sylvie'nin eski kocamla evcilik oynamasını izlemek istemiyorum. Şimdi bundan kurtulmaya çalışmam gerekecek.

Ethan ve Jess Dan'den döndüklerinde, her zaman bir alışma dönemi olur. En iyisinin onlara çok fazla soru sormamak ya da onları çok hızlı bir şekilde yeniden ayarlamaya zorlamamak olduğunu öğrendim. Sadece biraz müzik açıyorum, yemek hazırlıyorum ve sonra bana gelmelerine izin veriyorum. Ev yapımı humus ve kızarmış pide kokusu ilk Ethan'ı cezbediyor.

"Anne, bir sonraki randevun için birini düşündüm," diyor bana.

"Doğru ya," diyorum, aptal köşe yazısını kısa bir süreliğine unutmuştum. "Karda köpeği olan dizideki adam!"

"Tamam," diyorum yavaşça ona humusu uzatırken, "devam etmek için biraz daha fazlasına ihtiyacım olabilir." Ethan'ın ne hakkında konuştuğunu çözmek bazen biraz zaman alıyor. Bir keresinde bize "ayakları olmayan kızgın bir papağana benzeyen bir adadan" bahsetti, İrlanda olduğu ortaya çıktı ve çay için "içinde ayak izleri olan yuvarlak ekmek"-crumpets- istediğini söyledi.

Ethan, "Hani şu köpeğiyle karda yürüyen polisle ilgili program var ya," diye açıklıyor, "hani şu sürekli izlediğiniz program. Bütün posterlerde onun yüzü var."

Şimdi kimden bahsettiğini biliyorum. *Port, Starboard, Murder*'ın yıldızı Ryan Stirling, şu anda Bath tiyatrosunda *Richard III*'te sahne alıyor.

"Ryan Stirling?" Gülümseyerek soruyorum. Ethan başını sallıyor. "Ryan Stirling ile çıkamam."

"Neden olmasın?" diye sorar, yüzü masumiyetin resmidir. "Bath'da kimseyi tanımıyor olabilir. Yeni arkadaşlar edinmek isteyebilir."

Ethan bir konuda haklı: Bu özel aktöre karşı büyük bir aşk besliyorum. Muhtemelen *Port, Starboard, Murder*'ı sevmemin ana nedeni o. O ve sevimli köpek yardımcısı. Dizide Ryan, uluslararası sularda işlenen bir cinayete yardım etmesi için çağrılan İngiliz dedektif Brandon Farley'i canlandırıyor. O iyi bir polis, ama kötü adamı yakalamak için yasaları çiğnemekten çekinmiyor. Binlerce

Brandon Farley'e adanmış memler onun sloganını söylüyor: "Yasanın lafzına göre mi oynamak istiyorsun? O zaman benimle oynama."

"Kaybedecek neyin var?" Ethan ona her zaman sorduğum bir soruyu tekrarlayarak soruyor.

Bu teknik olarak doğru. Onu 3. *Richard*'da izlemek için bir bilet ayırtmak istiyordum. Ryan'ın menajerine e-posta atabilir, ona köşe yazısından bahsedebilir ve gösterisinden sonra bir gece benimle buluşup buluşamayacağını sorabilirim. Ryan Stirling ile bir içki içmek için buluşma düşüncesi bile içimi heyecanla dolduruyor.

Jess eşofman altı ve siyah kapüşonlu bir tişört giymiş olarak aşağı iner.

"Bu hafta sonu istediğin kıyafetleri aldın mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Bir şeye üzüldüğünü hissediyorum ama yanlış sorular sorarsam bana söylemeyeceğini biliyorum. "Babanın evinde eğlendin mi?" Omuz silkiyor ve ben de sırtını ovmak için elimi uzatıyorum.

"Penny önümüzdeki hafta sonu paten partisi veriyor. Hemen hemen herkes davetli," diyor Jess, ellerini kapüşonunun kollarının içine sokarak.

"Özür dilerim tatlım, nazik değil."

"Her neyse. Zaten gitmek istemiyorum," diyor ama istediğini görebiliyorum ve kalbim onun için acıyor. Jess buzdolabına doğru yürüyor ve biraz meyve suyu çıkarıyor.

"Oyuncaklarından bazılarını attığını gördüm. Bunu gerçekten yapmak istedin mi tatlım?" Nazikçe soruyorum, o da atılmış gibi bakıyor. "Artık onları istemiyorsan sorun değil, sadece bebeği için Lottie'ye vermemizi ya da Goodwill'e götürmemizi tercih ederim." Başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Onları çöpten kurtardım. Onları vermemden memnun musun?"

"Her neyse," diyor ve asma köprüünün kaldırıldığını gördüğümde kalbim sıkışıyor. Zorlamamaya karar veriyorum ve brokoli ve makarna fırında yemek için oturduğumuzda, ruh hali çözüldü.

"Sylvie seni akşam yemeğine davet edeceğini söyledi. Babamın evine inanamayacaksın, tamamen yeniden dekore etmiş," diyor Jess bana.

Ethan iç çekerek, "Eşyalarımızı hiçbir yere koyamıyoruz," diye ekliyor.

"Minimalist. Hoşuma gitti, White Company mağazası gibi güzel kokuyor," diyor Jess.

"Bilmiyorum," diyor Ethan. Okul kitapları, çocukların sanat eserleri ve yarım kalmış el işleriyle tıka basa dolu mutfağımıza bakıyorum. Ortam hiç de minimalist değil.

"Herkes farklıdır, öyle olmasaydık dünya sıkıcı bir yer olurdu."

"Bence onu seveceksin anne," diyor Jess. *Ondan hoşlanmayacağım. Instagram sayfasından ondan hoşlanmayacağımı zaten biliyorum.* "Bir sonraki randevunun kim olması gerektiğini de düşündüm."

"Ben zaten birini seçtim," diyor Ethan. "Ryan Stirling."

"Ryan Stirling uzak bir tatlım," diyorum, omzunu okşadıktan sonra Jess'e dönüyorum. "Sen kimi düşünüyordun?"

"Michael," diyor Jess, sanki bunun dahice olduğunu düşünecekmişim gibi yüzü memnun bir gülümsemeye bürünüyor. Ethan ve ben birbirimize bakıyoruz. İkimiz de Michael'ın kim olduğunu bilmiyoruz. "Michael!" diye tekrarlıyor. "Paket teslimatçımız."

"Oh," diyorum Jess'e bir tabak makarna uzatırken.

"Ve Michael'ı tanımadığına inanamıyorum. Onunla her zaman konuşurum."

Eğer düşündüğüm adam buysa, Michael otuzlu yaşlarında hafif tombul bir adam. Paketleri bırakırken bana her zaman neşeli bir merhaba der, ama Jess'in adamla ilk isimleriyle hitap ettiğini duyunca şaşırdım.

"Kahverengi saç, dar pantolon?" Jess'e sordum.

"Evet," diyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve itirazımın ne olabileceğini görmek için bekliyor.

"Şey, o biraz..."

"Ne?" Tek kaşını bana kaldırdı. "Bir teslimat şoförüyle çıkmaktan daha mı iyisin?"

"Hayır, hiç de değil," diyorum kırılgan bir şekilde. "Ben sadece onun, şey, erkekleri tercih edebileceğini."

Jess karikatür şokuyla ağzını kocaman açar. "Bunu nereden biliyorsun? Adını bile bilmiyorsun! Sadece şarkı söylediği için

müzikal tiyatro eşcinsel olduğu anlamına gelmez." Haklı ve şimdi varsayımlarda bulunduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Jess, "Geçen hafta bana partneri Gail'den ayrıldığını söyledi," diyor.

"Birincisi, ne zamandan beri postacıyla aşk hayatı hakkında samimi konuşmalar yapıyorsun? İkincisi, Gale bir erkek ismi olabilir."

"Sınıfımda bir Gail var, sürekli burnunu karıştırıyor," diyor Ethan. "Sırası sümüklerle kaplı."

"'Kız' dedi, bu sizin için yeterli bir kanıt mı, Dedektif Anne?" Jess makarnasından bir ısırık alarak şöyle diyor. "Hakkında yazacak birine ihtiyacın var. Neden o değil?"

"Neden olmasın. Peki, ona soracağım."

Will'le olan seksi mesajlaşmalarım, şüphesiz uzun boylu sarışınla eğlenmeye gittiği için, sıradan bir "araba alma" yöneticisine dönüştüğünden beri, kendimi meşgul etmek için daha fazla nedenim var. İçten içe ünlü aşkım Ryan Stirling'in benimle çıkmayı kabul edeceğine şarkı söyleyen postacı Michael'dan daha çok inanıyorum, ama yeni dediği gibi - kaybedecek neyim var ki?

GOOGLE ARAMALARI:

- 🕒 Ryan Stirling, karısı mı? 🕒 Ryan Stirling hayran etkinliği
- 🕒 Ryan Stirling çıplak
- 🕒 Arama geçmişinizi nasıl silebilirsiniz?

BÖLÜM 14

Şarkı söyleyen postacı ile bir fırsatın ortaya çıkması için uzun süre beklemek zorunda değiliz. Biz kahvaltı ederken kapı çalıyor.

"Merhaba!" Kapıyı açıp teslimatçıya en iyi Julia Roberts gülümsememi sunuyorum. "Michael, değil mi?" Bu adam beni pijamalarım, yağlı saçlarımla ve sabahlığıma yapışmış Cheerios'larla gördü. Eğer heteroseksüelse, beni çekici bulmasına imkân yok.

Michael, Jess ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Evet. ," diyor, barkodu okutuyor, sonra da Jess'e gönderilmiş bir paketi bana uzatıyor. Merdivenlerde geziniyor.

"Yeni fosforlu kalemler sipariş ettim," diyor bana.

Michael tarayıcısını kılıfına sokuyor ve eğer bunu yapacaksam fazla zamanım olmadığını fark ediyorum.

"Bu kulağa çılgınca gelecek," diyorum, gülmek için duraklıyorum ama sonra gülmek beni daha da çılgın gösteriyor. Duruyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ben bir gazeteciyim ve her hafta yeni biriyle çıkmaya çalıştığım bir flört köşesi yazıyorum ama internet kullanmadan, yani gerçek hayatta tanıştığım insanlarla." Tekrar boğazımı temizliyorum. Kafası karışmış ve biraz da korkmuş görünüyor. "Seni kızım önerdi." Tekrar gülüyorum, sonra bir iç çekişe dönüşmesine izin veriyorum.

"Benimle çıkmak mı istiyorsun?" Michael şaşkın bir ifadeyle açıklıyor.

"Evet," diyorum, samimiyetimi yansıtmaya çalışarak.

"Kitapları seviyor," diye sesleniyor Jess merdivenlerden. "Onlar hakkında da yazıyor." Bir an için ne yaptığını merak ediyorum, sonra Jess'in beni ona satmaya çalıştığını fark ediyorum. *Merhaba, yeni bir düşünüş.*

"Kocanızın bu konuda söyleyecek bir şeyi yok mu?" Michael, Dan Humphries'e gönderilmiş bir paketi tutarak temkinli bir şekilde sorar.

"Ah, doğru, üzgünüm, hayır. Biz boşandık." Duraksadım. "Henüz adresini değiştirmedim." Paketi alıyorum ve hepimiz açık kapının yanında duruyoruz. Şimdi garip bir durum çünkü evet ya da hayır demedi ve ben sadece kapıyı kapatıp bu hiç olmamış gibi davranmak istiyorum.

"Babam bu tür şeylerde berbattır," diyor Jess. "Yüzde yüz boşandılar. Babam şimdi başka biriyle yaşıyor. O İsveçli."

Michael'ın gözleri sempati ile parlıyor.

"Söylediklerimi unutamam," diyorum, sanki kelimeleri havadan silebileceğim gibi bir elimi önümde sallıyorum.

"Seninle çıkacağım," diyor Michael ve şimdi kafam daha da karışmış durumda. Jess'e bakmak için arkamı döndüğümde, bana "Gördün mü, sana söylemiştim" bakışları fırlattığını görüyorum.

"Yapacak mısın?" İki kez bakarak soruyorum.

"Elbette. Dört gözle beklediğim bir şey olması güzel." Bana nazıkçe başını salladı, sonra bana bir not defteri ve kalem uzattı. "Numaranı yaz. Vardiyalarımı ayarlayacağım, bakalım ne ayarlayabileceğim."

Vardiyalarını değiştirecek. Bu çok aşağılayıcı; cinsel açıdan muğlak postacı beni sempati randevusuna götürmeyi kabul ediyor.

—

Ofise girer girmez, Ryan Stirling'in menajerine aceleyle bir e-posta gönderiyorum, böylece o günkü rezilliğimi erkenden atlatmayı umuyorum. Menajerin mesajı iletme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum ama denemeye değer.

"Merhaba." Arkamdan bir ses geliyor ve sandalyemde döndüğümde Will'in tam orada durduğunu görüyorum. "Benim sandalyem" diyorum; teknik olarak onun sandalyesi. Geri aldım çünkü ofise önce ben geldim ve bu oyunu seviyorum.

"Merhaba," diyorum, sesimi düz ve profesyonel tutmaya çalışıyorum ama gıcırtılı ve kız gibi çıkıyor. Will'in boxer'ıyla ay ışığında bana baktığı bir görüntü zihnime zorla giriyor.

"Festivalin geri kalanı nasıldı? Erken ayrılmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Arabayı iyi idare edebildin mi?"

"Evet, 'arabayı iyi idare ettim'" diyorum, kollarımı göğsümün önünde kavuşturup başımı bir yana eğerek ona bakıyorum. "Üzerinde bir çizik var

yolcu kapısı, bir jant kapağı kayıp ve dört hız cezası aldım, ama bunun dışında idare ettim."

Gözlerini kısar, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirir. "Şaka yapıyor olsan iyi olur, Appleby. Babam-"

"Ne? Harçlığını mı yatıracaksın?" Bir kaşımı kaldırarak araya girdim.

Will eğilip kulağıma yaklaşıyor ve "Daha sonra gelip alacağım" diyor.

Sözleri yüklü geliyor ve yanaklarım sanki çok müstehcen bir şey söylemiş gibi ısınıyor.

"Şimdi anahtarları al, içeride olmayabilirim," diyorum ve çekmecemdeki araba anahtarlarını ona uzatıyorum. Anahtarları almak için uzanıyor ve elinin benimkiyle temas ettiği her noktanın aşırı farkında oluyorum.

"Ateşli bir randevuya mı çıktın?" diye soruyor, ses tonu alaycı.

"Muhtemelen," diye cevap veriyorum, saçlarımı bir omzumun üzerinden geriye savurarak. Sıcak bir randevum yok, çoğu akşam yaptığım şeyleri yapıyor olacağım -çamaşır, bulaşık ve ev ödevlerine yardım- ama beni oturup onun uğramasını beklerken hayal etmesini istemiyorum.

Will, "Bir şeyi bana haber ver," diyor. "Neden? Beni izleyebilesin diye mi?" Küstahça soruyorum.

"Hayır." Kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Böylece köşe yazımın ne hakkında olması gerektiğine karar verebilirim."

Oh, doğru, sütun. Oops. "Tabii. Yaparım," diyorum hızlıca, sandalyemi masama dönecek şekilde çevirerek. Will hemen uzaklaşmıyor, bir an için arkamda durduğunu hissedebiliyorum ama sonra gidiyor ve kalbim göğsümde doğal olmayan bir hızla çarpmaya başlıyor. Harika, şimdi aptal Will'e tamamen aşık oldum. Bu bir felaket. Dikkat dağıtıcı ve anlamsız. Zaten satıştaki her kız ona kirpiklerini kırıştırıyor, devasa egosunu daha da şişirmek için bana ihtiyacı yok.

Kulaklığımı takarak işime odaklanmaya çalışıyorum. Edebiyat festivaliyle ilgili yazımı kaleme almak ve iki yerel yazarla birkaç telefon görüşmesi yapmak günün büyük bir kısmını alıyor. Bir aramayı kapattığımda WhatsApp'ım çalıyor.

Peki bir sonraki dolunay ne zaman?

Mesajı okurken masasına bakıyorum ve beni izlediğini görüyorum. Çenesini eğiyor, iki kaşını kaldırıyor ve dudağını ısırıyor. İçim içime sığmıyor ve kızardığımı görmemesi için bilgisayarına dönüyorum. Ne inanılmaz bir küstahlık. Gerçekten beni ekebileceğini, başka bir kadınla eve gidebileceğini ve sonra benimle bu düşük seviyeli flörte devam edebileceğini mi düşünüyor?

Anna Appleby

Hay'da olan Hay'da kalır.

Will Havers

Utanç
verici.

Anna Appleby

Boynunu kırmanı istemem.

Will Havers

...

Ve sonra hiçbir şey. Ofise gizlice bakmak için döndüğümde masasından ayrıldığını görüyorum. Ekranıma geri döndüğümde, temsilciden bir cevap aldım.

Sevgili Bayan Appleby,

E-postanız için teşekkür ederim. İtiraf etmeliyim ki on beş yıllık menajerlik hayatımda hiç böyle bir talep almamıştım. Mesajınızı Bay Stirling'e ilettim ve sizinle bir içki içmek için buluşmaktan memnuniyet duyacağını ve oğlunuzun potansiyel talip olarak kendisini seçmesinden gurur duyduğunu söyledi. Perşembe akşamı müsait olursanız, gösterisinden sonra onunla sahne kapısında buluşabilir misiniz? Oyunu izlemek isterseniz sizin için bir bilet bırakacağım. İzlemenizi öneririm; Bay Stirling rolünde harika.

En iyi dileklerle,
Evan Greenswab

Ne? Evet mi dedi? Sandalyemde heyecanlı bir dans yaptım. Araştırma bahanesiyle başka kime çıkma teklif edebilirdim? Brad Pitt? Bradley Cooper? Muhtemelen çok uzakta yaşıyorlar. Colin Farrell? Şimdi saçmalamaya başladım. Zihnim Colin Farrell'dan Dan'e atlıyor. Dan, Ryan Stirling'i seviyor. Bu randevunun iyi gittiğini düşün, Ryan Stirling'le *görüşmeye* başladığımı düşün. Boşanmanın kazanabileceğiniz bir yarışma olmadığını biliyorum, ama öyle olsaydı, bu tüm kozların anası olurdu.

"Herkes," diyor Jonathan alkışlayarak, açık planlı ofise doğru yürürken. "Arch Media'dan Crispin Perşembe günü buraya geliyor. Ekip ile tanışmak ve bazı toplantılara katılmak istiyor. Herkes söyleyecek akıllıca bir şeyi olduğundan emin olabilir mi?" Telaşlı görünüyor. "Özellikle de siz ikiniz." Jonathan önce su soğutucusunun yanında duran Will'i, sonra da masamdaki beni işaret ediyor. "Crispin yeni randevu köşesine bayıldı. Okuması için bir kopya, onu heyecanlandıracak yeni fikirler bulduğumuzdan emin olalım."

Jonathan etrafta koşuşturup resimleri düzeltiyor ve yastıkları kabartıyor, sanki Crispin *Bath Living*'i kar hanesinden ziyade yumuşak mobilyalarıyla değerlendirecekmiş gibi. Will masamın önünden geçerken ona sesleniyorum: "Gelecek haftaki köşe yazısı için bir tarih belirledim."

"Çok çabuk oldu. Kim?" diye soruyor, masamın bir köşesine tünemek için yanıma geliyor. Çam iğneleri, sabun ve temiz, iyi bir ter gibi kokuyor. Gözlüklerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Şimdi biliyorum ki, gözlük camının şeffaf olduğu çok açık.

"Ryan Stirling," diyorum sandalyemde bilinçsizce kayarak. "Menajeri aracılığıyla ona çıkma teklif ettim. O da evet dedi."

"Çocuklarınız Ryan Stirling'i mi seçti?" Will kaşlarını çatarak soruyor, sonra gömleğinin kollarını yukarı iterek bronzlaşmış, sıkı bir ön kolu ortaya çıkarıyor. *Bunu bilerek mi yapıyor?*

"Oğlum oyunu için bir poster görmüş," diye açıklıyorum, önümdeki gergin kaslara bakmamaya çalışarak. Will'in kavanozları açmakta sorun yaşamadığını hayal ediyorum, hatta gerçekten sıkışmış olanları bile. Muhtemelen o kapakları birbiri ardına patlatırdı. *Pat, pat, pat.* Boşanmış olmanın dezavantajlarından biri de bu; sıkışmış kavanozlar konusunda bana yardım edecek kimsem yok. Yani, elbette artık mutsuz değilim ama kavanoz yardımı her zaman takdir edilirdi.

"Anna?" Will söylüyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve bir şey söylemiş olması gerektiğini fark ediyorum ama turşu kavanozlarını açmasını izlediğim hayallere daldığım için kaçırmışım. Turşu *sevmem* bile.

"Özür dilerim," diyorum başımı sallayarak.

Will kaşlarını çatarak, "Ryan Stirling'in pisliğin teki olduğunu duydum," diyor. "Şanslıyım ki o adamla evlenmeyi düşünmüyorum," diyorum havalı bir şekilde.

Ünlü randevumdan daha fazla etkilenmedi. "Ünlü biriyle çıkmanın internetteki karşılığı nedir?"

Will parmaklarını masama vuruyor, gözleri ciddi, gülümsemeden eser yok. Bu çok garip; birkaç dakika önce mesaj yoluyla flört ediyorduk, şimdi ise tamamen iş yapıyor.

"Ünlüler ve milyonerler tarafından kullanıldığı söylenen özel bir arkadaşlık sitesi var. Eğer oraya erişim sağlayabilirsem, senin bakış açını yansıtabilir."

"Bu işe yarayabilir," diyorum, bu fikri bir anda bulmasından etkilenerek.

"Üyelik tamamen kişisel tavsiyeler yoluyla gerçekleşiyor, bu yüzden uzun bir

Vuruldu," diye açıklıyor Will. Masama bakıyor ve son maaş bordromun orada açık durduğunu fark ediyorum. Kaşlarını çattı. "Maaşına zam istemelisin, Appleby."

Kaptım ve çekmeceme attım. *Kaba*. Will şimdi bana bakıyor ve Hay'deki pencereden bu yana belki de ilk kez gerçek bir göz teması kuruyoruz. Onu hiç okuyamıyorum. Kasvetli ve içten görünüyor ama aynı zamanda gözleriyle beni soymaktan kendini alıkoymaya çalışıyor gibi. Sonra ne düşündüğünü biliyormuş gibi gözlerini . "Ve bu gece, kırk beş yaşında bir deniz mühendisiyle randevum var."

"Ah, 'yaşlı kadın'" diyorum. "Zavallı sen, böyle bir yaşlının yanında olmakla nasıl başa çıkacaksın?"

"Güçlü olmaya çalışacağım. Bana sizin kuşağınızdan insanlar için bazı konuşma noktaları gönderebilirseniz, bu yardımcı olacaktır."

"Elbette, size e-posta göndereceğim, hala douchebag@fullofmyself.com adresinde mi?"

Ona kötü davranmamdan hoşlanıyormuş gibi sırtıyor. Kesinlikle tekrar flört ediyormuşuz gibi hissediyorum. Ama bu aptalca aşkı kafamdan atmam gerek. Beynimde yer kaplıyor ve beni iyi bir yere götüremez. Haya gelirken, aslında sahada oynadığını itiraf etti.

"O" kişiyle tanışana kadar. Özellikle de birlikte çalışmak zorunda olduğum biri tarafından oyuna getirilip sonra da bir kenara atılmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum.

Bilgisayarıma dönüyorum ve ona doğru bir el sallayarak onu uzaklaştırıyorum. Giderken sandalyemin koluna basıyor, böylece koltuğum hemen aşağı iniyor ve çenemi masayla aynı hizada buluyorum. Olgun.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 Birine aşık olmaktan kendinizi nasıl alıkoyabilirsiniz🕒

Kavanoz açan erkekler

🕒 Ryan Stirling kavanozları

açıyor🕒 Paul Hollywood

kavanozları açıyor

Arama geçmişini siler

BÖLÜM 15

İşten eve döndüğümde ön kapıyı açıyorum ve Katniss'i merdivenlerde garip bir pozisyonda kıvrılmış görüyorum. Normal görünmüyor, vücudu çok katı, çok düz, çok... Ona dokunmak için ileri koşuyorum, onu soğuk buluyorum ve geri sıçıyorum. Tanrım, ölmüş. İçimden bir ürperti geçiyor. Zavallı Katniss. Koridorda yere oturmuş, onun tanıdık siyah-beyaz kürküne bakıyorum. Kaç kez kucağıma kıvrıldı, yumuşak mırıltısı akşamımın fon müziği oldu? Kapıdan Ethan'la birlikte girmediğim için minnettarım. Jess gibi o da harap olacaktı.

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Onu veterinere mi götüreyim? Onu oraya nasıl götüreceğim? Onu kucağıma alıp taşımam mı gerekiyor? Bu fikir midemi bulandırıyor. Onu bahçeye mi gömmeliyim? Ellerim titreyerek Google'da "Ölü bir kediye ne yaparım?" diye aratıyorum, tam o sırada telefonum çalıyor. Ofisten arıyorlar, muhtemelen Jonathan'ın saman parçamla ilgili notları var.

"Merhaba," diyorum, sesim kısık.

"Nereye gittin? Seninle konuşmak istiyordum." Jonathan değil, Will. İstemedenden de olsa küçük bir hıçkırık çıkardım. "Sorun ne?" diye soruyor, sesi hemen endişeye dönüşüyor.

"Kedim öldü. Kapıdan girdim ve onu ölü buldum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Hemen geliyorum."

Will Havers'ın ölü kedime yardım etmek için evime gelmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşünemeyecek kadar üzgünüm. Tek düşünebildiğim çocukların ne kadar üzüleceği ve onu görmelerini istemediğim. Ya bu benim hatamsa? Ya dışarıda çok fazla yemek bıraktıysam? Belki de Noah çitin intikamını almak için onu zehirledi. Hayır, bu çok saçma. Noah hayvanları sever. Katniss oldukça yaşlıydı, belki de sadece onun zamanıydı.

Will yirmi dakika sonra geldiğinde koridordaki yerimden kıpırdamamıştım. Onu içeri aldım ve merdivenlerdeki sert tüylü kütleye doğru başımı salladım. Will hiç konuşmadan beni mutfığa götürüyor, bana bir fincan çay yapıyor, boş bir karton kutu bulana kadar dolapları açıyor ve sonra tekrar koridorda kayboluyor.

"Özür dilerim," diyor nazikçe. "Seni veterinerine götüreyim mi? Ya da gitmemeyi tercih edersen ben halledebilirim."

Başımı sallayarak ceketimi almak için ayağa kalktım. "Teşekkür , geleceğim."

—

Veteriner anlayışlı. Kaç yaşında olduğunu soruyor ama ben bilmiyorum çünkü onu kurtarılmış olarak aldık. Veteriner on iki yaşlarında olduğunu tahmin ediyor ve bunun bir kedi için iyi bir yaş olduğunu söylüyor. Eğer istersem ölüm nedenini belirlemeye çalışabileceğini söyledi ve ben de istediğimi söyledim. Veteriner benimle konuşurken Will elimi tutmak için uzanıyor ve bu beni gözyaşlarına boğuyor. Will'in nazik ve destekleyici olması, Will'in sinirli veya çapkın olmasından daha da kafa karıştırıcı.

"Özür dilerim Bayan Humphries," diyor veteriner ve Katniss'in tasmaını bana uzatıyor. "Artık Bayan Appleby," diyorum sessizce.

Veteriner başını sallayarak, "Üzgünüm, dosyalarımızı güncelleyeceğimden emin olabilirsiniz," dedi. Arabaya döndüğümüzde Will ve ben sessizce oturuyoruz.

"Ethan'ı yirmi dakika içinde okuldan almam gerekiyor," diyorum sonunda.

"Seni ben bırakırım," diye teklif ediyor Will ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Bunu yapmana gerek yok."

"İstiyorum."

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye sordum. "Sana sandalyeni geri vermeyeceğim."

Will omuz silkiyor, yanağında bir gamze oluşuyor. Arabanın diğer tarafına uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Teninin sert sıcaklığı çok rahatlatıcı, ama bunun altında, sönmeyi reddeden başka bir his var.

"Senden hoşlanıyorum. Bu yeterli bir sebep mi?" diyor ve ben gülümsediğimi hissediyorum.

Will beni Ethan'ın okuluna götürürken, kendi kendine sessizce "Build Me Up Buttercup" şarkısını söylemeye başladı.

"Hep bu şarkıyı söylüyorsun," diyorum ona.

"Söylüyor muyum? Özür dilerim."

"Özür dileme. Hoşuma gitti." Pencereden dışarı bakarken duvarda yürüyen kıvılcık bir kedi görüyorum ve bu Katniss'in üzerinde yeni bir keder dalgası yaratıyor. "Evcil hayvanınız var mı?" Konuşmanın dikkatimi dağıtacağını umarak Will'e soruyorum.

"Kardeşimin bir kaplumbağası var ama oldukça antisosyal. Haftalarca bahçede saklanıyor." Duraklıyor, sonra devam ediyor.

"Ben çocukken bir köpeğimiz vardı. Aslında annemin köpeği idi ama Simon'ın ona isim vermesine izin verdi, bu yüzden adı Büyük Köpek oldu." Bu beni gülümsetti.

"Yani onu yürüyüşe çıkardığınızda 'Büyük Köpek' diye mi bağırdınız?"

"Ona BD diyorduk. O bir Bernese dağ köpeği idi, yani gerçekten büyüktü. Simon dört ya da beş yaşında olmalıydı; onu gerçek bir dağ kurtarma köpeği olarak eğitmek istiyordu. Beni evin içinde bir yerde ölü taklidi yapmaya zorlardı, sonra BD'nin beni bulması gerekirdi." Will bu anıyı hatırlayınca gülümsüyor. "En kötü kurtarma köpeği idi, ben rol yapmayı bırakana kadar yüzümü yalardı."

"Bana iyi bir teknik gibi geldi," diyorum.

Will'i izlerken, yüzünün bir duygu yelpazesinden geçtiğini görüyorum - sevgi dolu hatıralar daha acı verici bir şeye dönüşüyor.

"Annem öldüğünde BD haftalarca salonda nöbet tuttu," diye anlatıyor bana. "Annemin eve dönmeyeceğini anlamamıştı. Bir gün Simon salona bir puf getirdi ve köpeğin nöbetine katıldı. Babam bunun sağlıklı olmadığını düşündü, başka bir şey yapmalarını sağlamaya çalıştı ama yapmadılar. Bir gece, özellikle berbat bir akşam yemeğinden sonra, başta babam olmak üzere hiçbirimiz ne yapacağımızı . Simon salona minderler sermişti. Onunla oturmamızı istedi. Biz de öyle yaptık. Hepimiz köpekle birlikte yere oturduk ve annem hakkında konuştuk. Babamın aylardır ilk kez gülümsediğini gördük." Will duraksıyor, bir an düşüncelere dalıyor. "Belki de BD o kadar da kötü bir kurtarma köpeği değildi."

"Çok hoş bir hikâye," diyorum duygulanarak. Bir bakışı, anlayışlı bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Sonra telefonu çalıyor ve ekranda bir yüzün yanıp söndüğünü görüyorum, Hay'dan eve birlikte döndüğü güzel sarışının fotoğrafı. Aramayı reddediyor, sonra rahatsız bir şekilde kayıyor, sanki bu kadın arkamızda olabilirmiş gibi dikiz aynasını kontrol ediyor ve tekrar kontrol ediyor. Tekrar arıyor, ekranda adını görüyorum-Deedee. Will aramayı cevaplıyor, hoparlörü açıyor ve telefonu kucağına koyuyor. Boynunu ovuşturuyor ve önümdeki bu kadınla konuşmak istemediği hissine kapılıyorum.

"Hey sen," diye geliyor kadının sesi.

"Hey, Deedee, şu anda konuşamam, arabada bir meslektaşım ile birlikteyim. Seni birazdan arayabilir miyim?"

"Tabii tatlım, sonra konuşuruz." Sesi canlı ve tam olarak çıkaramadığım bir aksanı var.

Will arabanın karşısından bana bakıyor, yüzü özür diler gibi, gözleri suçlu. "Kimdi o?" Kendime engel olamayarak soruyorum.

"Hiç kimse. Bekleyemeyecek bir şey yok," diyor sıkı bir gülümsemeyle. "Dinle, Hay'da bazı şeyleri karıştırdıysam özür dilerim, böyle bir alışkanlığım var." Gözleri şimdi dikiz aynasına dikilmiş durumda. *Ne demek istiyor, kadınlara striptiz yaptırmak gibi bir alışkanlığı mı var yoksa kafaları karıştırmak gibi bir alışkanlığı mı?*

"Sorun değil, kafam karışık değil," diyorum, çünkü şimdi her şey mantıklı geliyor. Bu kadınla görüşmeye başladı. Şimdi de iş yerinde herhangi bir gariplik yaşanmaması için beni nazikçe hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyor.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Anna. Cuma günü yemeğimiz-"

"Sorun değil," diyerek sözünü kesiyorum, bunu açıkça söylemesine gerek yok. "İkimiz de çok içtik, bu kadarla bırakalım." Cevabım karşısında kaşlarını çatarak sandalyesinde kayıyor. Bu konuşmayı onun için çok daha kolay hale getirdiğim için memnun olmalı. Ona geniş bir gülümseme atıyorum ki bu konuda gerçekten iyi olduğumu bilsin. "Bugün bir arkadaşım olduğu için minnettarım Will. Teşekkür ederim."

-

ETHAN ve JESS Katniss'le ilgili haberleri düşündüğümünden daha iyi karşıladılar.

"O yaşıydı anne. Zamanı gelmişti," diyor Jess nazik ve rahatlatıcı bir sesle.

"O kadar yaşlı değildi," diyorum

onlara. "Kördü," dedi Jess.

"Sadece bir gözü."

"Şimdi Katsu'yla birlikte kedi cennetinde," diyor Ethan başını sallayarak, küçük kaşları dalgın bir şekilde çatılmış. Acı çekmelerini bekliyordum ama beni teselli eden onlar gibi görünüyor.

"Sorun yok anne," diyor Jess, hasta olduklarında onlara uyguladığım dairesel hareketlerle sırtımı ovarak. "O harika bir kedi." "

"*Aristocats*'i izleyelim mi?" Ethan öneriyor. "Katniss de bunu isterdi."

"İyi fikir," diyorum ona. Fırına bir pizza attıktan sonra kedi kumunu, kedi yatağını ve Katniss'in tırmalama çubuğunu garaja götürüyorum. Çocuklar kanepede yanıma sokuluyor ve akşam yemeğini televizyonun karşısında *Aristocats*'ı izleyerek yiyoruz. İlk kez Jess ve Ethan'ın önünde ağlamama izin verdim. Gözyaşlarımın yüzde 98'i kedi için, belki yüzde 2'si Deedee içindi.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Bir kedi için ortalama
yaşam süresi* 🕒 *Kedi
tabutları*

🕒 *Deedee ismi nereden geliyor? Dee Dee*

🕒 *Warwick, Suspicious Minds müzik videosu*

BÖLÜM 16

ÇARŞAMBA Dan'lerde akşam yemeği için sabırsızlanıyorum. Gözlerime kürdan sokmayı tercih ederdim ama iptal etmek için çok geç kaldım ve sanırım çocukların hayatının bir parçası olacaksa Sylvie ile tanışmalıyım. Ayrıca gece yarısı telefon görüşmesi olayından sonra normal ve "sapık olmayan" biri gibi görünmem gerekiyor. İhtiyacım olan son şey Sylvie'nin hâlâ erkek arkadaşına aşık olduğumu düşünmesi. Üçümüz Dan'in evine doğru dört blok yürürken Jess ve Ethan açıklanamayacak kadar heyecanlı görünüyorlar.

Jess bana "Sylvie harika bir aşçıdır" dedi. *Kalbime bir bıçak darbesi.*

"Babamın evi şimdi tuhaf kokuyor," diyor

Ethan. "Nasıl tuhaf?" Umutla soruyorum.

"Kötü mü?"

"Sylvie koku difüzörleri kullanıyor. Kokuyu seviyorum" diyor Jess. *Kalbime ikinci bıçak darbesi.* Evimiz muhtemelen artık kedi kumu ve nemli çamaşır kokuyor. "Onu seveceksin anne, akıllıdır, çok okur." Daha gelmedik bile ve ben şimdiden "Sylvie dayanılmaz" skalasında on üzerinden dokuza ulaştım.

"Hiiiiii!" Sylvie ön kapıyı açarak ağlıyor. Instagram'da fotoğraflarını görmüş olsam da, hiçbir şey beni gerçek hayatta ne kadar güzel olduğuna hazırlayamaz. Söğüt gibi ve uzun bacaklı, gergin, bronz tenli, beyaz-sarı saçlı ve inanılmaz derecede düzgün dişleri var. Deve tüyü kaşmir bir kazak, gri tayt ve Ugg botlar giyiyor, sanki bir dağ tatil köyünde sessiz lüksün modelliğini yapıyor. Güzel olacağını biliyordum ama kesinlikle ıslıl ıslıl. Dan onun gibi birini nasıl tavladı? Ama belki de ben eski Dan'i düşünüyorum, depresif ve içine kapanık. Sylvie parlak, yeni, motivasyonu yüksek, dikdörtgen yerine üçgen şeklinde olan Dan'le birlikte.

Sylvie her iki omzuma birer el koyarak, "Sizinle tanışmak çok güzel," diye mırıldandı. "Açıkçası fotoğraflarınızı gördüm, mesajlarınızda sesinizi duydum." Yüklü bir duraklama yapıyor. "Ama sonunda sizinle gerçek hayatta tanışmak çok *özel*. Tanrım, ne kadar da küçüksün!" Sarhoş sesli notum ve küçük boyum hakkında şimdiden düşük seviyeli iğnelemeler ve daha kapıdan bile geçemedim. *Adamım, o çok iyi.*

"Hey," diyor Dan, Sylvie'nin arkasından yaklaşıp elini beline koyarak. Üzerinde Sylvie'ninkine çok benzeyen bir süveter var. *İkisi de aynı kazağı giyiyor.* "İçeri gel, içeri gel."

Bu eve daha önce de gelmiştim. Çocukları dışarıdan ya da koridordan aldım ama hiç bu kadar içeri girmemiştim. Bizden ayrıldığında Dan bir daire kiralamış, sonra da bu üç yatak odalı evi alabilmek için "büyük bir ipotek" yaptırmış. İlk dikkatimi çeken şey her şeyin ne kadar düzenli olduğu. Dağınıklık, dağınıklık ya da çamaşır dolu çamaşır rafları yok. *Bütün eşyaları nerede?* Duvarlar beyaz, mobilyalar ise gri ve bej. Bana stokları azalan bir White Company mağazasını hatırlatıyor. Tek renk, Dan ve Sylvie'nin duvarları süsleyen devasa, çerçeveli fotoğraflarından geliyor. Her birinde bir dağa tırmanmak, bisiklete binmek ya da bir plajda sörf tahtası tutmak gibi sağlıklı açık hava etkinlikleri yaparken poz veriyorlar.

"Vay canına, ne kadar çok fotoğraf var" diye edemiyorum.

"Daniel hepsini kendisi astı," diyor Sylvie, Dan'in ne kadar sevimli olduğuna dair ortak bir onay olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bana burnunu kırıştırarak, ama eğer öyleyse, o zaman izleyicilerini yanlış değerlendirmiş demektir. Gittikleri yerlerin fotoğraflarına bakınca, bu kadar çok şeyi nasıl sığdırdıklarını merak ediyorum. Birliktelikleri üç ya da dört aydan fazla sürmüş olamaz, ancak tüm bu seyahatlere çıkmışlar ve bunları ilişki avı kupaları gibi duvara asacak zamanları olmuş.

Sylvie söylemeden önce beyaz kanepenin üzerine bir örtü seriyor. Arkamı çocukların beni terk edip odalarına çekildiklerini görüyorum. *Hainler.* Sylvie cam sehpanın üzerine bir kase antep fıstığı ve yanına da boş bir kase yerleştiriyor.

"Deniz kabukları için," diyor, sanki ben deniz kabuklarını kanepelerinin arkasına atmayı planlayan bir dinsizmişim gibi. Kendime bir

Koltuklarının arkasından kaç tane fındık kabuğu geçirebileceğimi görmek için gizli bir meydan okuma.

"Bunu yapabilmemiz çok güzel, değil mi?" Sylvie karşımdaki bej koltuğun koluna tüneyip diş mükemmelliğinde kocaman bir gülümsemeye beni düzeltiyor. "Daniel ve ben de dün gece boşanma konusunda 'dağılmış yuva' gibi terimlerle çok fazla toksisite olduğunu söylüyorduk. Çok gereksiz, çok zarar verici." Bir kase dolusu antep fıstığını halının üzerine fırlatmak ve lüks bir şekilde derinleşen yığının içinde çığırdatmaya başlamak için açıklanamaz bir dürtüye kapılıyorum. "Kelimeler önemlidir. İnsanlar doğru terminolojiyi kullanmalı; bu sevgi dolu bir eş ebeveynlik dinamiği yaratmakla ilgili."

"Elbette," diyorum, Dan bana bir cin tonik uzatırken ağzımı gülümsemeye zorlayarak. Tam sevdiğim gibi yapmış, bol buzlu ve misket limonlu. Bu beni de rahatsız ediyor. Belki de değiştim. Belki de cin toniğimi artık bu şekilde sevmiyorum. Belki de misket limonunu tamamen bıraktım. O kendini "Daniel" olarak yeniden keşfetti, tamamen farklı bir insan oldu, farklı bir evde farklı bir kadınla yaşıyor ve ben buradayım, aynı şekilde, aynı tahmin edilebilir içkiyi içiyorum.

"Büyükbabam ve büyükbabam boşanmışlardı. Sağlıklı bir ayrılığın neye örnek aldılar. Ben bunun doğru yapıldığını gördüm." Sylvie hala benimle konuşuyor. "Bence çocukların iki farklı anne figürüne maruz kalması harika olabilir. Çeşitlilik asla kötü bir şey olamaz, değil mi?"

İki anne figürü mü? İki anne figürleri yok, bir anneleri ve bir de Sylvie'leri var. Derim kaşınmaya başladı. Buna dayanacak gücüm var mı bilmiyorum.

Mutfığa doğru bakarken, Dan'ın şık kıyafetleriyle bulaşıkları bulaşık makinesine koymadan önce durulamasını izliyorum. Ondan bunu yapmasını kaç kez istemiştin? Hiç yaptı mı? Hayır, yapmadı. Şimdi Sylvie birkaç ay içinde ona yaptırıyor. *Sakin bir şey söyleme. Bu seni sadece acı ve küçük gösterir.*

"Katniss'in öldüğünü duydun mu?" Ona sordum.

"Evet, çocuklar söyledi. Özür dilerim." Dan kısaca başını eğdi. "O kediye sevdiğini biliyorum." *O kediye sevmiyor muydu? Yedi yıl boyunca bizimle yaşadı.*

Sylvie bana acılı bir bakış atarak, "Çok fazla hüzün var," diyor. "Arkadaşım Vespa köpeğinin küllerini pati şeklinde bir kolye yaptırdı. Çok değerli."

"Anne, şuna bak!" Ethan çığlık atarak merdivenlerden iniyor ve elinde bir şeyle oturma odasına koşuyor.

"Ethan, iç mekan sesimizi kullanmayı unutmayalım," diyor Sylvie nazik ve şarkı söyler gibi bir ses tonuyla ama Ethan buna aldırmış etmiyor, bana yapmakta olduğu Lego arabasını gösterecek kadar heyecanlı. Onun dönüşü beni çok heyecanlandırdı. "Harika değil mi?" diyor bana göstererek. "Hepsini kendi başıma yaptım, hiç yardım almadım. Yürüyor ve her şeyi var."

"Bu harika, aferin sana," diyorum, tüm hareketli parçaları gösterirken izliyorum.

"Çocuklar buradayken ekrana dayalı olmayan faaliyetleri teşvik etmeye çalışıyoruz," diye açıklıyor Sylvie. "Bu teknolojiyi icat eden tüm Silikon Vadisi adamları, kendi çocuklarının ekranlara yaklaşmasına izin vermiyorlar. Bu size ne anlatıyor? Ev kuralımız üst katta ya da akşam yemeğinden sonra ekran olmaması, öyle değil mi Daniel?"

Dan sürekli telefonla konuşuyor, bu yüzden bana "Evet doğru" der gibi bakmasını bekliyorum. Ama öyle yapmıyor; sadece başını sallıyor, sonra Sylvie'ye bir soda uzatmak için odanın diğer ucuna yürüyor ve bunu yaparken onu başından hafifçe öpüyor. "Al bakalım, tatlım."

Sylvie bana tuhaf, gözlerini kırpmadan bakarak, "Partiyi bozduğum için üzgünüm ama şu anda içmiyorum," diyor.

"Anna'nın gece içkisini asla elinden alamayacaksın," diyor Dan sırtarak, kanepede yanıma otururken, "ya da telefonunu elinden."

"Her gece değil," diye düzeltiyorum onu. "Belki perşembe ve cuma günleri." Sonra bugünün Çarşamba olduğunu fark ediyorum.

"Her gün Cuma, değil mi?" Dan gülerek "Her gün Cuma, değil mi?" dedi, sonra kalçamı sıvazlamak ister gibi uzandı ama kendini durdurdu. Bunu akşam yemeği partilerinde, komik ya da uygun olmadığını düşündüğü bir hikaye anlattığımda yapardı, bu nazik uyluk okşaması, "şimdi konuşmayı kes" kodu.

Dostça davranın, diyorum kendime. Hepimiz iyi geçinirsek çocuklar için daha iyi olur.

"Masayı hazırlar mısın lütfen Ethan?" Sylvie nazikçe soruyor ve oğlum itaatkâr bir şekilde Lego'sunu bırakıp kendisinden isteneni yapmaya gidiyor. "Uh-uh- uh," diyor Sylvie, başını Lego'ya doğru sallayarak. "Geldiği yere geri dönsün lütfen."

Ethan sadece başını hafifçe öne eğerek söyleneni yapıyor ve Lego arabayı üst kata götürmek üzere yola koyuluyor. *Kim bu çocuk? Ve Sylvie oğluma ne yaptı?*

"Dekorunuzu beğendim," diyorum odanın etrafına bakarak. "Çok beyaz. Sanki bir bulutun içindeymişim gibi."

"Sylvie'nin iç tasarım konusunda bir gözü var," diyor Dan. "Minimalist görünümü seviyoruz."

"Çocukların eşyası minimalist olmak kolay, değil ?" *Tüh, ağzımdan kaçtı.* Hemen gülerek üstünü kapatıyorum. "Burada onların eşyaları var," diyor Dan, kaşlarını çatarak

Kaşlarını çat.

"Yani çamaşırları, ev ödevleri, spor takımları, oyuncakları. Bu şeyler yer kaplıyor." Sanki gülümsemem ima edilen eleştirinin üstünü örtmeye yardımcı olacakmış gibi manyak gibi sırtıyorum.

Dan bana, "Sylvie'den çocukların çamaşırlarını yıkamasını istemenin adil olmadığını düşünüyoruz," diyor. "Bu onun işi değil."

"Hayır, o senin," diyorum, sırtışım hâlâ yerinde. "Sen onların babasısın. Seninle birlikteyken, onların çamaşırlarını yıkaman gerekiyor. Aksi bana haksızlık olur."

Dan yumruklarını dövüşe hazırlanır gibi sıkıyor, sonra Sylvie'ye bakıyor, derin bir nefes alıyor ve uzun, yavaş bir nefes veriyor.

"Postalar, çamaşırlar, ev ödevleri ya da her neyse, benimle uğraşmadığın bir akşam geçirebilir miyiz, Anna?" diyor sessizce. "Biraz ara ver lütfen." Sylvie'ye, "Ne demek istediğimi anladın mı?" der gibi bir yüz ifadesi takınıyor, tam o sırada Jess ve Ethan üst kattan yeniden çıkıyorlar.

İçimde patlamak üzere olan öfke volkanını yutuyorum. *Burada gerçekten hatalı olan ben miyim?* Cin toniğimin kalanını da mideye indirdikten sonra tuvalete gitmek için izin istiyorum. Alt kattaki tuvalette Sylvie'nin başka fotoğrafları da var. Sylvie yoga matının üzerinde bikini giymiş, Sylvie vahşi bir denizde kano yapıyor.

nehir. Sylvie lanet bir filin üzerinde oturuyor. Bu fotoğraflara bakmak bile kendimi başarısız hissetmeme neden oluyor. O benden on üç yaş küçük ve ben bunların yarısını yapmadım, bunların yarısına gitmedim.

Ecza dolabını karıştırırken Dan'in Rifaximin reçetesini görüyorum. Sylvie'nin sağlıklı yemeklerine rağmen hâlâ sindirim sorunları yaşadığını gördüğüme sevindim. Artık bağırsaklarındaki huzursuzluk için beni suçlayamaz. Kapalı klozet kapağına oturarak ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. *Kıskanıyor muyum?* Hayır, hiç sanmıyorum. Sinirliyim ve kafam karışık. Sinirliyim çünkü Sylvie sinir bozucu, kafam karışık çünkü bu işin içinden nasıl çıkacağımı bilmiyorum. Çocukların iyiliği için medeni olmam gerektiğini, bunun her şeyi daha kolay hale getireceğini biliyorum ama bu yeni ev, bu yeni hayat, bu yeni "Daniel" ile ilgili bir şey beni eski bir eşten çok dul gibi hissettiriyor. Eskiden tanıdığım Dan'e ne oldu? Nereye gitti o?

"Denemelisin," diyorum ve bej topraklara geri dönmeden önce aynada kendime bir moral konuşması yapıyorum.

Akşam yemeği için Sylvie vejetaryen tapaslardan oluşan bir seçki sunuyor. Sinir bozucu bir şekilde hepsi çok lezzetliydi. Ethan çoğunu reddediyor ve onun yerine kuru fasulye istiyor, bu benim için küçük bir kazanç gibi geliyor, ancak bunu düşündüğüm için kendimden nefret ediyorum.

"Bu uzun zamanını almış olmalı," diyorum Sylvie'ye. "Nefis olmuş."

"Bunu söylemenin moda olmadığını biliyorum, ama artık birlikte yaşadığımıza göre, daha geleneksel cinsiyet rollerine uymaktan mutluyum," diyor. "Daniel bütün gün çok çalışıyor, yeni işi inanılmaz derecede zorlayıcı. En azından o eve geldiğinde masaya sağlıklı bir yemek koyabilirim. Arkadaşlarım beşte kalktığım için deli olduğumu düşünüyor ama ben gün başlamadan önce antrenmanımı yapmış ve yüzümü hazırlamış olmayı seviyorum," diyor Sylvie neşeyle.

"Sen benden daha iyi bir insansın," diyorum kuru bir sesle.

"Şanslısın, çok güzel bir cildin var," diyor Sylvie. "Eminim her gün makyaj yapmanıza gerek yoktur. Ben hala çatlaklar yaşıyorum, bu yüzden cilt bakımı kişisel bakım rutininin büyük bir parçası."

Jess bizi Sylvie' cilt bakım rutini hakkında daha fazla yorucu ayrıntıdan kurtararak Cheddar'a yapacağı bir okul gezisinden bahsediyor

Gorge. Sonra Ethan araya giriyor, kuru fasulyeyi kimin icat ettiğini ve neden tatlı sosla konserve edilmiş başka sebze olmadığını soruyor. Bir an için eski günlerdeki gibi hissediyorum: Ben, Dan, Ethan ve Jess bir masanın etrafında oturmuş birbirimizle konuşuyoruz. Ama şimdi burada bir de Sylvie oturuyor.

"Ee, Anna, hâlâ çıkmıyor musun?" Sylvie tarçınlı elma dolması tatlısını getirirken soruyor. Neyle doldurulduğundan emin değilim ama daha çok elma parçasına benziyor.

"Sylvie," diyor Dan, başını ona doğru salladıktan sonra çocuklara doğru başını sallıyor. Bu gördüğüm ilk gerginlik belirtisi.

"Ne?" Sylvie kısık kirpiklerinin altından ona bakıyor. "Bu tür şeyleri anlayacak yaşta." "

Ethan, "Annem Ryan Stirling'le çıkıyor," deyince Sylvie ve Dan kahkahayı basıyor.

"Televizyonla bir randevu daha, ha Anna?" diyor Dan, beni küçümseyen bakışlarla süzdükten sonra kolunu sandalyemin arkasına doluyor. Öfkeyle ondan uzaklaşıyorum.

"*İskele, Sancak, Cinayet* adamı mı?" Sylvie soruyor. "Oh, o benim de fantezi erkek arkadaşım olurdu, çok seksi. Ama zaten erkek zevklerimiz aynı olduğunu biliyoruz, değil mi Anna?" *Eugh, eugh, Sylvie, eugh.*

"Bu bir fantezi değil. Annem gerçekten onunla çıkıyor," diyor Jess ve sesinde savunmacı bir ton var. Ne yaptıklarını duyuyor. Dan şaşkınlıkla alt dudağını dışarı itiyor.

"Evet, yarın akşam onunla görüşeceğim," diye açıklıyorum olabildiğince soğukkanlılıkla. "Bu elmalar harika, Sylvie. Bana tarifini vermelisin."

"Pardon, ne dedin?" Dan gülüyor, sanki aniden çok ısınmış gibi kazağının kollarını yukarı itiyor.

"Bath'da, tiyatroda Üçüncü Richard'ı oynuyor. Ona çıkma teklif ettim ve o da evet dedi."

Ajan/kolon kısmını çıkarırsam hikaye çok daha etkileyici olacak.

"Gerçekten mi? Ryan Stirling mi? Ryan Stirling'e çıkma teklif ettin ve o da kabul mü etti?" Dan'in sesi kıskanç geliyor.

onun erkek aşkı. "Seni o diziyle ben tanıştırdım," mırıldanıyor, sanki bu ona Ryan üzerinde ilk hakkı verecekmiÇ gibi.

"Düğün konuşmasında senin de adını anacağımdan emin ," dediğimde Jess kahkaha atarken elmasını tükürdü.

Jess peçete almak için ayağa fırlarken Sylvie, ", dağınık," diye mırıldanıyor.

"Şaka yapıyorum, kimseyle evlenmiyorum. Çok mutluyum, sadece üçümüz varız," diyorum Ethan'a bakarken.

Sylvie kolunu Ethan'a dolayarak, "Sanırım beşimizi kastediyorsun," diyor. Şimdi pişman olabileceğim bir şey söylemeden önce gitsek iyi olacak.

—

Eve vardığımızda paspasın üzerinde benim için bir mektup vardı. Elden teslim edilmiş ve süslü bir hatla yazılmış. İçinde daha güzel mürekkeple yazılmış krem rengi bir kart var.

Bayan Anna,

Michael Giner şirketinize teşekkür eder.

Cumartesi günü, saat 4'te, çay için. Jan Austen Centr . LCV.

Altında da telefon numarası yazıyor. Şaşkınlık içinde kartı Jess'e gösterdim.

"Gerçekten de düşük teknolojili, eski moda bir brief ile çalışıyor," diyorum.

"Sana iyi olacağını söylemiştim," diyor Jess memnun bir sırıtışla. El yazısıyla davetiye göndermenin keyifli bir yanı var. "Takılmak ister misin?" diyen bir Tinder DM'inden kesinlikle daha özel hissettiriyor. Kartı elimde evirip çevirirken Jess'in telefonu çalıyor. Cebinden çıkarıyor ama mesajı okuyunca yüzü düşüyor.

"Sorun nedir?" Ona soruyorum ve sanki beni orada gördüğüne şaşırmış gibi başını kaldırıp bakıyor.

"Yok bir şey, unuttuğum bir ödev vardı. Şimdi yaparım."

Omuzları çökmüş bir halde ayaklarını yavaşça merdivenlerden yukarı sürükleyişini izliyorum. Onun için üzülüyorum. Ben okuldayken, ödevini unutursan

sınıfa gelene kadar haberin olmadı. Belki de böylesi daha iyiydi.

Çocuklar yattığında, "Daniel" ve Sylvie'nin dekorunu düşünerek uyanık kalıyorum. Bu bej, gri palet onun mu yoksa Sylvie'nin mi zevkiydi? "Bizim zevkimiz" neydi? Bu ev bir dizi uzlaşmayla sonuçlandı. Mutfak dolaplarını koyu yeşile mi (benim tercihim) yoksa beyaza mı (onun tercihi) boyayacağımıza karar veremedik, bu yüzden açık mavi üzerinde uzlaştık. O beyaz deri bir kanepede istedi, ben mavi kadife bir kanepede istedim, böylece ikimizin de sevmediği ama ikimizin de yaşayabileceği bir şey aldık. Kaç gece ikimizin de izlemek istediği bir şey bulamadan Netflix'te gezindik? Benim tercihim bir dönem dizisi ya da reality TV olurken, o her zaman bir spor belgeselini tercih ederdi. Bir suç dizisiyle uzlaştık. Hayatımın saatleri aslında hiç izlemek istemediğim televizyonu heba oldu. Artık bu şekilde ödün vermek zorunda değilim ve bu düşünce bu akşam hakkında daha iyi hissetmemi sağlıyor.

Dan'in yerleşik ve mutlu olması iyi bir şey; bu çocuklar için daha iyi. Bunu hissetmeye tam olarak hazır olmasam da, içten içe onun daha mutlu olmasına sevindiğimi de biliyorum. Belli ki aradığı şeyi bulmuş. Otomatik pilotta telefonumu elime alıp Instagram'ı açıyorum. Endişeli ya da üzgün hissettiğimde ulaştığım şey bu. Ama bugün, bu pencerelerden diğer insanların hayatlarına bakmak bana her zamanki tatmini vermiyor.

Uygulamayı kapatarak e-postamı açıyorum ve tamirci Johnny'ye bir mesaj göndererek mutfak dolaplarımı boyamak için ne zaman müsait olabileceğini soruyorum. Artık taviz yok. Sonra bir boya web sitesine girip her zaman imrendiğim koyu yeşil boyanın tam tonunu arıyorum. Bu Sindirella'nın bir prensi olmayabilir ama Farrow & Ball'a gidecek.

GOOGLE ARAMALARI:

- ⌚ *Sizi okuma durgunluğundan kurtaracak kitaplar*
- ⌚ *Mutfak ilhamı, koyu yeşil dolaplar*
- ⌚ *Farrow & Ball, ama daha ucuz*
- ⌚ *Poldark, birinci sezonu nerede izleyebilirim?*

BÖLÜM 17

Ertesi sabah evden çıkarken Noah çitin üzerinden, "Sana bir paket getirdim," diye sesleniyor. "Kapının önüne bırakılmıştı ama sen dışarıdaydın. Saklamak için içeri aldım."

"Oh, teşekkür ederim," diye karşılık veriyorum. "Bunu yapmanıza gerek yoktu." Sokağımız paket çalan suçlularla dolu değil.

Noah bana "Orada bekle," diyor, sonra kulübesine giriyor ve elinde mangal büyüklüğünde bir kutuyla geri dönüyor. "Ağırmış, taşımamı ister misin?"

"Bu harika olur," diyorum salondaki garaj kapısını açarken. "Teşekkür ederim." Paketi yere bıraktıktan sonra Noah ayağa kalkıyor ve arka cebinden bir broşür çıkarıyor.

"Sana bunu aldım," diyor. Kâğıt parçasını bana uzatırken gözleri yere kayıyor.

Basılı bir form. Üstünde "Bath ve Kuzey Doğu Somerset, Şikayet Formu-Yüksek Çit" yazıyor.

"Nedir bu?" Ona sordum.

"Eğer çitlerin yüksekliğiyle ilgili bir sorunuz varsa bunu uygun kanallar aracılığıyla yapmalısınız. Belediyenin anlaşmazlığımıza arabuluculuk etmesi 200 pound tutuyor. Masrafı sizinle paylaşmaya hazırım."

"Belediyeye yüz pound ödemeyeceğim, Noah. Son konuştuğumuzdan beri çitine dokunmadım." İçimi çektim. Eğer Araf diye bir yer varsa, oranın belediye şikayet formlarıyla döşeli olduğunu hayal ediyorum.

"Arkamı döndüğümde malıma zarar vermeyeceğinizden emin olmak istiyorum. Lütfen sadece formu doldurun," diyor Noah ve beresini kulaklarına kadar indirdikten sonra kapıya doğru yürüyor. Paketimi bu yüzden mi içeri aldı, çit konusunda beni taciz edebilmek için mi?

Noah gittikten sonra bana verdiği formu yırtıp atıyorum, sonra kazağımı yüzüme çekiyorum ve yüne bağırarak öfkemi dışarı atmaya çalışıyorum. İşe yaradı. Sonra yere diz çöküp kocaman paketi açıyorum. İçinde dev bir blok heykel kili ve küçük bir kutu heykel aleti buluyorum. Teslimat makbuzunun üzerinde bir not var.

Hoşgörölü değil. Will.

Okur okumaz, çok büyük bir duygu dalgası hissettim. Olmayan bir hıçkırığı durdurmak için elimle ağzımı kapattım. Ne kadar düşünceli bir hediye. Ama sonra minnettarlığımın yerini şüphe alıyor. Bu ne anlama geliyor? Bu özür kili mi, acıma kili mi? Kediniz öldüğü için üzgünüm çamuru mu? Sebebi ne olursa olsun, bu çok hoş bir jest. Ellerimi kutunun kenarlarına bastırđımda parmaklarımın beklentiyle karıncalandığını hissediyorum.

—

Perşembe sabahı ofise herkes Crispin'in gelişı nedeniyle telaş içindeydi. Jonathan en iyi tüvit takımını giymiş, Karl duvarlardaki sanat eserlerinin tozunu alıyor ve Steph tüm tuvaletlere lüks sabunlar koyuyor. Herkes iş dışında bir şeyle meşgul görünüyor. Will hariç herkes. O masasında, başı öne eğik, etrafındaki kaosu görmezden geliyor. Gidip kil için teşekkür etmek istiyorum ama Will'in kulaklığında gürültü önleyici kulaklıklar var; bu da "Rahatsız etmeyin" anlamına geliyor.

Crispin sabah on birde geldiğinde, benden çok da büyük olmadığını görünce şaşıyorum. Mükemmel dikilmiş gri bir takım elbise giyiyor ve koyu renk afro saçı kısa kesilmiş ve alnının etrafında keskin bir çizgi oluşturuyor.

Tanışmalar yapıldıktan sonra Jonathan sessizlik için alkışlar ve Crispin ofis katındaki personele hitap eder.

"Her satın alma bir yolculuktur," diyor bize, sesi basın toplantısındaki bir politikacı gibi sert ve buyurgan. "Yolda tümsekler olacaktır ama umarım varış noktası buna değecektir. Dinlemek için buradayım. Kim olduğunuzu ve ne yaptığınızı öğrenmek istiyorum.

yap. Ben bir yayın satın alıp sonra da onu bir balık gibi parçalayan biri değilim. Önce suya girip sizinle birlikte yüzmek ."

Jonathan gülüyor ve Crispin'in konuşmasını izlerken yüzündeki şaşkın ifadeyi fark ediyorum.

"Crispin sözlerini şöyle sürdürüyor: "*Bath Living*'i geleceğe taşımak istiyoruz. "Umarım önümüzdeki haftalarda ve aylarda bu geleceğin neye benzeyebileceği üzerinde çalışırken işbirliğine açık olursunuz."

Herkes Crispin'i alkışlıyor ama ben neden alkışladığımızdan emin değilim. Konuşması bana bir methiye gibi geldi. Jonathan Crispin'i oturma odasına götürdüğünde, geri kalanımız toplu bir nefes verdi.

Kolumda hafif bir dokunuş hissediyorum ve Will'in arkamda durduğunu görmek için dönüyorum.

Be

n. "Jess Katniss'le ilgili haberi nasıl karşıladı?" diye sorar.

"daha iyi. Yardımlarınız için tekrar teşekkürler," diyorum, Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Kil için de teşekkür ederim, gerçekten bunu yapmana gerek yoktu."

Will, "Bunun başlamanı sağlayabileceğini düşündüm," diyor, sonra ellerini nereye koyacağını bilemiyormuş gibi kıpırdanıyor ve sonunda kollarını kavuşturmaya karar veriyor.

"Deniz mühendisiyle randevun nasıldı?" diye sordum.

"Güzel. Bana mükemmel kariyer tavsiyeleri verdi," diyor gözleri parlayarak. "Belki de yaşlı kadınlar ilerlemenin yoludur. Bu akşam Ryan'la buluşacak mısın?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Eve gidince bana mesaj atar mısın?"

"Will, ben büyük bir kızmım."

"Biliyorum, ama yine de bana mesaj atmanı istiyorum."

Koluma uzanıyor ve bir parmağını dövmemi örten yeni sıvanın üzerinde kısaca gezdiriyor. Dokunuşu kolumda bir haz zonklamasına yol açıyor, sersemlik bir intikamla geri dönüyor. "Onun adını dövme falan yazdırma, olur mu Appleby?" diyor, başparmağını bileğimde gezdirip bırakmadan önce gözlerini içime dikeyor. Bölgesel bir his ve öfkeli hissetmek istiyorum ama sersemliği bastırmaya odaklanmış durumdayım. Bu

birisinin adımı söylemesiyle kesildi. Crispin ile teke tek görüşme vaktim geldi.

"Bak Anna, sadede gelelim," diyor Crispin ben daha oturmadan. "Çalışmalarını okudum. İyi bir yazarsın, profesyonelsin, yetkinsin. Röportajların birinci sınıf." Bir yumruğunu diğer avucuna hafifçe vuruyor. "Ama bu dergiyi götürmek istediğim yön, daha kişisel, daha yazarlı, daha az Bath, daha çok Living olacak, ne demek istediğimi anlıyor musun?" Yüzümü inceliyor, anlamaya çalışıyor, ben de yavaşça başımı sallıyorum. "Gençlerin TikTok'u neden sevdiğini biliyor musun Anna?" Cevap vermemi beklemiyor. "Çünkü insanlar orada ruhlarını ortaya koyuyor. İnsanlar depresyonlarından, aşk hayatlarından, kilo sorunlarından, boşanmalarından bahsediyor." Duraklıyor, son kelimenin havada asılı kalmasına izin veriyor. "Bizim yaşımızdaki insanlar bunu anlamıyor. Üst dudağını sert tut ve devam et, değil mi?" Kıkırdıyor, şakayı paylaşmak istiyor ama ona sunabildiğim tek şey şaşkın bir gülümseme.

"Yeni flört köşesini beğendiğini sanıyordum," diyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek. "Tam da istediğin gibi kişisel bir bakış açısı var."

"Öyle ve konsept harika, gerçekten harika. Çok fazla potansiyeli var." Duraklıyor, bir ayağını diğer uyluğunun üzerine koyarken bacaklarını açıyor. "Buradaki işini korumak için tüm yazı stilini değiştirmen gerektiğini düşünmeni istemiyorum. Bizim de sağlam yazarlara ihtiyacımız var." *Somun ve civata yazarları mı? Ben bu muyum?* "Arch Media küresel bir ağ. Biz mikro, yerel ama makro bir zihniyete sahibiz. Ben burada sadece düğmelere basıyorum. Benim işim bu, ben bir düğme iticiyim. Sizi zorlamak istiyorum." Bir yumruğunu göğsüne vuruyor. "Bunu açmalı ve kelimeleri akıtmalısın - vampirleri beslemelisin."

"Vampirleri beslemek mi?" Tekrar ediyorum.

"Okuyucular artık sadece kelime değil, kan, ter, gözyaşı istiyorlar.

-Çiğ insanlık duygusal suşi olarak servis edilir."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum,"
diyorum sıkıntıyla.

"Bence biliyorsun," diyor Crispin, bir süre bakışlarımı tutarak. "Bence bunu biliyorsun." Sonra masasından kalkıyor ve ellerini birbirine vuruyor. "Bütün bu suşi muhabbeti beni acıktırdı. Güzel sohbet. Üzerine düşün." Elimi sertçe sıktı.

Bu toplantıdan önce işimi kaybetme konusunda çok endişeli değildim. Dergide saygı gördüğümü biliyorum, iyi bir gazeteciyim. Ama şimdi kendime güvenim sarsılıyor. Ya bu yeterli değilse? Ya Crispin haklıysa, dünya suşi istiyorsa ve ben sadece balık kroket pişirmeyi biliyorsam?

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

 TikTok

 TikTok'u indirsem beni izlemeye başlar mı?

 Gazeteci işleri, Bath

 Poldark'Aiden Turner kiminle evli?

BÖLÜM 18

O AKŞAM EVDE, tiyatroya giderken giyecek bir şeyler bulmak için koşuşturuyorum. Neden hiç "tiyatro kıyafetim" yok? Lottie'nin planları var, bu yüzden iş arkadaşım Kelly bebek bakıcılığı yapmayı teklif etti, ama geç kalacak. Eğer açılış perdesine yetişmek istiyorsam, o gelir gelmez kapıdan çıkmam gerekiyor. Sonunda giyecek uygun bir şey bulduğumda, taytlı ve altın topuklu bir kot elbise, Ethan'ın yerdeki Pokémon kartlarını karıştırırken başını kaşındığını fark ediyorum.

"Anne, bir aksolotl ona Ninja Çocuk adını vereceğim."

"Neden kaşınıyorsun?" Ona soruyorum.

"Kaşınıyorum."

Yanına gidip çömeliyorum ve boynunun arkasını inceleyebilmek için başını hafifçe eğiyorum. Belirgin kırmızı lekelerden oluşan bir küme var. Telefonumun fenerini saç çizgisine tuttuğumda sürünen bir şey görüyorum. *Sirkeler. Kahretsin.* Bir inilti çıkardım.

"Ne? Sirke mi?" Ethan'ın sesi tiz ve panik içinde dönüp bana bakıyor. Yüzümü buruşturuyorum. Yıllardır bit istilasına uğramamıştık. Jess okula başladığında, sanki onu sürekli yıkıyormuşuz gibi hissediyorduk. Uzun, kalın saçları vardı ve ben Disney Channel'ın karşısında saatlerce o korkunç dar tarakla saç kremi tarardım. Bunu düşünmek bile beni kaşındırıyor.

"Merak etme, saçların kısa, kısa sürede onlardan kurtulacağız. Kasabadaki eczaneden bir tedavi alacağım," diyorum, omzuna güven verici bir şaplak atarken bir yandan da onu kol mesafesinde tutuyorum. Ethan tekrar kaşınmaya başlayınca elimi kendi saçıma götürüyorum. Kaşınıyor muyum, yoksa psikolojik mi? Tanrım, ya sirkelerim varsa ve onları

Ryan Stirling mi? Hayır, hayır. Paranoyaklaşıyorum. Her ihtimale karşı saçımı toplayabilirim.

Kelly nihayet geldiğinde, Ethan'ın ona söylediği ilk şey "bitlerim var" olur ve kapıya doğru geri çekilir. Yeni bir bebek bakıcısı için en iyi açılış değil.

"Sorun değil, odanın öbür ucuna atlayamazlar," diyorum ona. Kelly beni ekerse, gidemem ve Ryan'la yeniden planlamak için kolayca temasa geçemem. Ayrıca, bu gerçekten iptal etmek istemediğim bir randevu. Sonra Jess merdivenlerden tırmalayıp iniyor ve Kelly sanki ondan Medusa'ya ve Medusa'nın küçük kardeşine bakmasını istemişim gibi bana bakıyor. "Panik yapma. Bunu düzeltebiliriz," diyorum, gitmeden önce sahip olduğum iki dakika içinde bunu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yokken.

Dört dakika sonra, çocukların ikisi de televizyonun önünde yüzücü şapkaları takıyor ve Jess beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor.

Jess kardeşine dirsek atarak, "Bana sirke verdiğine inanamıyorum, pire torbası," diye homurdanıyor.

"*Bana* sirke vermediğini nereden biliyorsun?" Ethan koluna yumruk atarak söylüyor.

"Suçlama oyunu oynamayalım, tamam mı? Böyle şeyler olur, kimsenin suçu değil," diyorum kendi boynumu kaşıyarak. "İkinizi de tedavi ettireceğim ve yarın okuldan önce bunu halledeceğiz. Tamam mı?" Kelly sanki o da bitlenmiş gibi kanepenin kenarına tünüyor. "Sana tehlike parası ödeyeceğim," diyorum yarı gülümseyerek, yarı yüzümü buruşturarak, "konuştuklarımıza ek olarak."

Sinemaya yaklaştığımda bende de bit olduğuna kendimi ikna ettim. Kafamda minik böcekler geziniyor ve paranoya olsun ya da olmasın, iki buçuk saat boyunca sinemada diğer insanlara bu kadar yakın otururken kendimi rahat hissetmeyeceğim. Kendimi kendine güvenen, seksi, birlikte bir kadın olarak yansıtmayı umuyordum ve vahşi bir kedi gibi tırmalıyorsam bunun gerçekleşeceğinden emin değilim. Gece geç saatlerde ana caddedeki bir eczaneye girip üç kutu bit ilacı alıyorum. Kasada ipek baş sargılarının sergilendiğini fark ettim. Buklelerinizi korumak için geceleri giymek üzere tasarlanmışlar ama modaya uygun olabilirler. *Modaya uygun olabilirler mi?*

Tiyatroya vardığımda son zil çalmıştı ve fuayede kalan tek kişi bendim. Gişeden biletimi aldıktan sonra yeni yeşil ipek şapkamı takıyorum, sonra da locadaki yerime geçiyorum. Bir yanımda ellili yaşlarında, tuhaf bir şekilde açık mavi renkte benzer bir ipek şapka takmış bir kadın oturuyor. Oturduğumda bana başıyla selam veriyor. Geç kalışımı anlayışla karşıladığını sanıyorum ama ışıklar sönerken eğilip "Tanrı seni korusun" diyor.

Sadece on dakika sonra, zayıf ellerini fark ettiğimde, kanser olabileceğini ya da kanserden kurtulmaya çalıştığını ve benim de kanser olduğumu düşünmüş olabileceğini anladım. Şimdi, sinir hastası çocuklarımı terk ettiğim için duyduğum suçluluk duygusu, hak etmediğim kanser sempatisini kazandığım için duyduğum suçluluk duygusundan daha fazla. Koltuğuma gömülüp oyuna odaklanmaya çalışıyorum. Ryan Stirling inanılmaz derecede ateşli, sahnede öyle doğal bir duruşu var ki kısa sürede içinde kayboluyorum. Tüm seyirciler o kadar büyülenmiş ki, bir nit öksürüğünü bile duyabiliyorsunuz.

Arada yanımdaki kadın kolumu tutuyor. "Sana bir içki getireyim mi canım?"

"Hayır, *sana* bir tane getireyim mi?" Aşırı hevesle söylüyorum.

"İsrar ediyorum. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız," diyor başıyla beni işaret ederek. Kanser olmadığımı açıklayarak onu utandırmak istemiyorum, eğer düşündüğü buysa. Bu çok garip olur ve sirke konusunu açmamı gerektirebilir. Muhtemelen bu kadını bir daha hiç görmeyeceğim, hiçbir şey söylememek daha kibarca.

Ayağa kalktığımızda, kıyafetinin bir renk cümbüşü olduğunu fark ediyorum. Gökkuşağı rengine bir etek, parlak yeşil bir gömlek ve beyaz payetli bir yelek giyiyor. Muhteşem görünüyor, Manhattan sokaklarında caka satarken görebileceğiniz bir modacı gibi. Bara gidiyor ve iki prosecco ile geri geliyor.

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız," diye

mırıldanıyorum. "Loretta," dedi bana.

"Anna," diyorum, uzattığı ince eli sıkarak.

"Üç aydır remisyonda," diyor ve kadehini benimkine kaldırarak kadeh kaldırıyor. "Dört yıllık tedaviden sonra. Saçlar hâlâ uzamayı reddediyor." Kadehine dokunuyor

elini sallayarak şapkasını çıkardı. "Peki ya sen?"

"Oh, öyle bir şey değil," diyorum muğlak bir şekilde. *Ne yapıyorum ben? Neden ona bir hata yaptığını söylemiyorum? Çünkü kimsenin bir moda ifadesi olarak ipek bir yatak başlığı takmayacağını mantıklı.*

"Gençsin, güçlüsün," diyor elimi tekrar sıkarak. "Hiçbir şey hayatınızı büyük C kadar perspektifli hale getiremez." İçkilerimizi yudumlarken Loretta bana hayat hikâyesini anlatmaya devam ediyor. Onu dinlemekten mutluyum, büyüleyici bir hayatı var. Düzgün bir şekilde denendiğinde binlerce hayat kurtaracak öncü bir gen terapisi türünün geliştirilmesine yardımcı olan bir bilim insanı olduğunu öğreniyorum. Dünyayı gezmiş, iki kez evlenmiş ve sesli kitaplar için mükemmel bir sesi var.

"Evli misin?" diye soruyor sonunda.

"Boşandım," diyorum ona. "Gerçi 'dul' terimini sevmiyorum. Bana Zsa Zsa Gabor'u hatırlatıyor."

Loretta gülüyor. "Kendisinden PM, yani 'post-evli' olarak bahseden bir arkadaşım vardı, bu hoşuma . Her şeyi tek başına yapmıyorsun, değil mi?" Sesi endişe dolu. Boşanmayı kastettiğini varsayıyorum ama kanseri kastettiğinden de şüpheleniyorum.

"Kız kardeşimle yakınım, iki harika çocuğum var," diyorum ona.

"Güzel," diyor, "o zaman Başbakan olmayı kabullen. Bu senin rock dönemin." "Pardon?"

"Fleetwood Mac." Sanki ne demek istediğini anlamam için bu yeterli gibi gülümsüyor. "Bir blues grubu olduklarını sanıyorlardı, sonra Peter Green'i kaybettiler ve kendilerini yeniden keşfetmek zorunda kaldılar. Lindsey Buckingham ve Stevie Nicks gruba katıldığında rock dönemlerini buldular ve tarihin en büyük gruplarından biri haline geldiler. Bu siz olabilirsiniz, sadece Stevie Nicks'inizi bulmanız gerekiyor."

"Müziklerini gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Oh, duyduğunuzda anlayacaksınız. Evin içinde biblolarımla dans ederken 'Go Your Own Way' şarkısını söyleyerek kendimi kurtaramayacağım bir funk yok." Buna gülümsemeden edemiyorum ve ışıklar sönerken Loretta ortak istirahatimizde kolumu sıkıyor ve fısıldıyor, "Senin rock çağın."

Oyunun ikinci yarısı ağır ilerliyor ve gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum. Bir kural olarak, Shakespeare en iyi akşam yediden önce ya da bir duble espressodan sonra izlenir. Ryan Stirling'in bir savaş sahnesinden önce tişörtünü çıkarması beni kısa süreliğine canlandırıyor, ancak kalabalık alkışlamaya başladığında, uyuyakaldığımı ve başımın Loretta'nın omzunda kayıtsızca sallanmakta olduğunu fark ediyorum.

"Ah, çok özür dilerim," diyorum, etrafımızdaki herkes ayakta alkışlamak için yerlerinden kalkarken, telaşla doğruluyorum.

"Özür dilemeyin. Vücudunu dinlemelisin; dinlenmeye ihtiyacı olduğunda ." Loretta elimi okşadı. Alkışlar nihayet dindiğinde bana doğru döndü. "Tiyatroda tesadüfen yanına oturduğun tuhaf bir kadın olduğumu biliyorum ama sende kendime yakın bir ruh görüyorum, Anna."

Bunu duymak gururumu okşadı ve garip yanlış anlaşılmayı bir kenara bırakırsak, onunla konuşmayı da çok sevdim.

"Orada bulunmuş birinin sesine kulak vermek istersen sana numaramı verebilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Çok tatlısın," diyorum çantasından çıkardığı kartviziti alırken.

"Bu bir sabit hat numarası. Nadiren arıyorum ama mesaj bırakıyorum. Cep telefonlarına tahammül edemiyorum. Kim dünyayı cebinde ister ki? Ben istemem."

Bu beni güldürüyor. Loretta'nın harika bir enerjisi var ve ben bunun tadını biraz daha çıkarmak istiyorum. "Oyun hoşuna gitti mi?"

"Biraz uzun sürdü, değil mi?" diyor bana sinsi bir sırıtış atarak. "Yine de göze oldukça hoş geliyor."

Loretta'ya veda ederken, aramızdaki yanlış anlaşılmayı gidermediğim için çok pişmanım. Muhtemelen buna gülerdi. Onunla bir kahve içmeye gitmek isterdim ama fırsatım varken ona doğruyu söylemedim.

Sinemanın tuvaletinde ipek başlığımı çıkarıp düz saçlarımı kabartmaya çalışıyorum. Ryan Stirling'in randevumuzun Make-A-Wish vakfı tarafından ayarlanıp ayarlanmadığını sorgulamasına izin veremem. Saç çizgimi incelemek için aynaya doğru eğildiğimde hiçbir hareket görmüyorum. Kafamı ona yaklaştırmadan saçımda bit olmadığını varsayıyorum.

Sahne kapısında bir grup kadın hayran Ryan'ın çıkmasını bekliyor. Onları gördüğümde kalbim sıkışıyor. Saat çoktan on olmuş. Eğer tüm bu insanların programlarını imzalarsa, saat on bire kadar boş olmayacak; gözlerimi açık tutmak için mücadele edeceğim. Tam tiyatro barından bir kahve almayı düşünürken sahne kapısı açılıyor ve bir ses "Anna Appleby?" diye sesleniyor. Elimi kaldırıp "O benim!" diye haykırdığımda kalabalık Kızıldeniz gibi ikiye ayrılıyor.

Siyah polo tişört giymiş, kulaklık takan bir adam beni öne çağırıyor ve kalabalık bana kıskançlıkla bakıyor, belki de neden seçildiğimi merak ediyor. Aceleyle ilerlerken nefesimin altında "Gazeteci" diye mırıldanıyorum.

Siyahlı adam beni bir koridora götürüyor.

"Bay Stirling'den selfie istemeyin," diye talimat veriyor. "Gösteriden sonra fotoğraf çektirmiyor." Beni aydınlık bir soyunma odasına götürüyorlar ve işte karşımda, Ryan Stirling, o Ryan Stirling. Kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymiş, genç bir kadın da yüzündeki makyajı siliyor.

"Anna?" diye soruyor, sesi yüksek, sanki hâlâ sahneden yansıyormuş gibi. Başımı sallıyorum, birdenbire büyüleniyorum. "Merak etme, yan kapıdan çıkacağız, kalabalıktan uzak duracağız. Yoksa bütün gece orada olacağım." Bana abartılı bir göz devirme hareketi yapıyor. "Oyun hoşuna gitti mi?"

"Evet. Harikaydın, vay canına, inanılmazdın," diye ağzımdan kaçırıyorum. Sanki doğru cevap vermişim gibi sırtıyor. Sonra makyözü kovuyor, ceketini almak için elini uzatıyor ve sandalyeden fırlıyor.

"mi?" Bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor, beni soyunma odasından çıkarıyor, sonra başka bir kapıdan karanlık bir yan sokağa yönlendiriyor. Beklediğimden çok daha ufak tefek biri - 1.80'den fazla olamaz - ama yakından bakınca yüzü televizyonda görüldüğünden bile daha mükemmel. Kare bir çenesi, kapüşonlu gözleri ve hafif bir Roma burnu var. Başka bir çağdan bir adam, bir gladyatör ya da bir Viking savaşçısı gibi görünüyor. O kadar güzel ki, ona bakmamak için özel bir çaba sarf etmem gerekiyor.

Tiyatronun arka tarafındaki sokakta, camları karartılmış bir araba bizi bekliyor. Ryan benim için arabanın kapısını açıyor, sonra yanıma tırmanıyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Rahatsız edilmeyeceğimiz bir yer. Bir barda olup da imzalamanız için yüzünüze peçete fırlatılmasından daha kötü bir şey olamaz." Öne doğru eğilir, kollarını sallar, sonra dudaklarından hava çıkarır. "Bağışlayın beni, Richard'ı böyle tanıyorum. Performans için çok şey gerekiyor. Eğer onu dışarı çıkarmazsam uykularım kaçacak."

"Hayal edebiliyorum," diyorum ama hiç oyunculuk yapmamış biri olarak bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

Araba Pleets adında gizli bir özel üye kulübüne doğru yol alır. Ryan yolculuk boyunca dudaklarını titretiyor. Kapıcı arabayı tanıyor olmalı çünkü varır varmaz küçük, gizli bir yan kapıyı açıyor. Kulübün içinde karanlık bir koridordan geçip loş, rahat bir odaya giriyoruz. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, artık tamamen uyanığım. Bu gerçek değilmiş gibi geliyor. Ryan Stirling'le gizli bir gecedeyim, Ryan Stirling'le. *Keşke Will şimdi beni görebilseydi. Yani Dan. Keşke Dan de beni görebilseydi. Dan'i mi yoksa Will'i mi kastediyorum?* Bu düşünce bir an için kafamı karıştırdı. Neden ikisinden birini düşünüyorum ki?

"İşte başlıyoruz," diyor Ryan, odaya girip alçak, kavisli siyah deri bir kanepeyi göstererek. Sol tarafta, altından kırmızı bir ıGık Geridi yayılan bir bar ve arkadan aydınlatmalı bir GiGe vitrini var. Minyatür bir gece kulübü ya da daha endiGelisi, özel bir kucak dansı alabileceğiniz türden bir oda gibi hissettiriyor.

"Burada düşündüklerimizi duyabileceğiz," diyor Ryan, eli yine belimde. Sinemada bir şeyler içeceğimizi sanmıştım. Bu kadar tanınan biri olduğunuzda "bir şeyler içmeye gitmenin" ne kadar farklı olabileceğini takdir ettiğimi sanmıyorum.

"Oyunun ne kadar harika olduğunu düĞündüğünü bir kez daha söylesene," diyor Ryan, koltukta tam yanıma oturup bacaklarını iyice açarak kalçalarımızın birbirine değmesini sağlıyor. Gözleri sanki Çaka yapıyormuş gibi parlıyor, ama cevap vermemi bekliyor, yani cevap verdiğinden emin değilim.

"Oh, harikaydın. Hatırlanacak çok kelime var." *Bir sürü kelime mi? Gerçekten bulabildiğimin en iyisi bu mu?*

"Çok tatlısın," diyor Ryan, gözlerini kısa bir süreliğine göğsüme indirerek. "Çok fazla pratik yapmak gerekiyor. Televizyonda olduğu gibi sana bir satırla

her seferinde bir sahne. Bard'ın dili bunu kolaylaştırıyor. Şiirselliği dilinize tam oturuyor; telefon rehberini ezberlemeye benzemiyor." "Dil" kelimesini söylediğinde, dilini dışarı çıkarıyor ve bana doğru oynatıyor. Bu hareketi itici buluyorum ama neden olduğundan emin değilim. Bu Ryan Stirling'in dili, itici olamaz.

Utangaç görünümlü bir garson siparişimizi almak için yanımıza geliyor ve ben de bu fırsatı bedenimi kaydırıp aramıza birkaç santim mesafe koymak için kullanıyorum. Nit durumu ne olursa olsun, onu biraz daha az samimi bir mesafeden tanımayı tercih ederim. Ryan benim için meyveli bir kokteyl, kendisi için de bir viski sipariş ediyor, sonra da elini sallayarak garsonu gönderiyor.

"Anna Appleby, sana söylemeliyim ki, daha önce hiç bir hayranımla çıkmayı kabul etmemiştim," diyor sırtarak, sonra dilini yavaşça alt dudağında gezdiriyor. "Menajerim bana e-postanı gösterdiğinde, bu beni gıdıkladı. Gıdıklanacak bir ruh hali içindeydim." Beni gıdıklamak için elini kolumda gezdiriyor ve dokunuşu irkilmeme neden oluyor.

"Ha, şey," diyorum ellerimi kucağında kavuşturarak. "Hayranı olduğumu söyleyemem." Ryan'ın yüzü düşüyor. "Şey, hayır, ben bir hayranıyım. *Port, Starboard, Murder*'ın her dizisini izledim, bayılıyorum o diziye."

"Tabii ki biliyorsun," diyor, dilini yine alt dudağında gezdiriyor, sonra bana yaklaşıyor ve bir kolunu arkamdaki kanepenin arkasına doluyor. *Bu dil de neyin nesi? Ağzı için çok mu büyük?*

"Ama aslında benimle iletişime geçme ilhamını veren yazdığım bu köşe yazısı." Onun yakınlığı dikkatimi o kadar dağıtıyor ki normalde konuştuğumdan daha hızlı konuşuyorum, kelimeleri çift hızda sesli kitap gibi ağzımdan geçiriyorum. "*Bath Living* için bir dizi köşe yazısı yazıyorum, çevrimdışı çıkmamanın mümkün olup olmadığı üzerine-"

"Evet, evet, hatırlıyorum," diye sözümü kesti. "Beni 'oğlun' önerdi." Parmaklarını ters virgül şeklinde kaldırıyor, sonra elini omzuma götürüyor ve saçımın bir parçasını döndürmeye başlıyor. Tanrım, Ryan Stirling saçımı döndürüyor, *saçımı*, ya içinde hareket eden bir şey görürse? Vücudumdaki tüm kan yüzüme hücum eder ve geri kalanımda hiç kan kalmaz. Pancar rengindeki kafam dışında bembeyaz bir halde yere yığılırdım. Vücudumdaki her kas gergin hissediyor. Ben

Sanırım burada beni rahatsız eden sadece nit paranoyası; saç döndürmek uygunsuz hissettiriyor. Daha yeni oturduk ve ben henüz bir cümleyi bitiremedim. Bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmak için uzanıyorum, elini nazıkçe itiyorum ama içimden bir ses kalkıp gitmemi söylüyor.

"En sevdiğin dizi hangisi o zaman?" diye soruyor, garson içkilerimizi getirirken elini tekrar kucağına götürüyor.

"Dizi iki, Faye Carraway'i seviyorum," diyorum ona. Faye onun yardımcısını oynayan aktris. Bu, sohbet için güvenli bir konu gibi geliyor; bütün gece *İskele, Sancak, Cinayet* hakkında konuşabilirim.

"O bir sürtük," diyor Ryan, yüzü nahoş bir alaycılığa dönüşüyor. "Daha fazlasını söyleyemeyecek kadar centilmenim, ama inanın bana, herkesin aramızda olduğunu söylediği 'kimya', o performans için lanet olası bir BAFTA'yı hak ediyordu."

"Vay canına, anlaşılmadığımızı asla bilemezsin," diyorum içkimi kavrayıp saf votka gibi tadı olan şeyden büyük bir yudum alarak.

"Anlaşılmadığımızı söylemedim. Onun bir sürtük olduğunu söyledim." Ryan şimdi benden uzaklaşıyor, iki kolunu da kanepenin üstüne yayarak yaslanıyor. "Şimdi de Faye'den bahsederek gösteri sonrası keyfimi kaçırdın." Bana bakıyor ve ağzı şaka yapıyormuş gibi bir gülümsemeye dönüşüyor, ama gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Hedefini bulan lazerler gibi, soğuk ve kırpmadan bana kilitleniyorlar.

"Özür dilerim," diyorum gergin bir şekilde gülerek.

"Bana vızıltımı nasıl geri vereceksin?" diye sorar, sesi kısıktır.

"Bath'da yapılacak tüm harika şeyleri sana anlatabilir miyim?" Hafifçe içkime bakarak, gözlerinin içine bakmak istemediğimi söylüyorum. "Ben harika bir tur rehberiyim. Roma Hamamları'nı gördünüz mü?"

"Roma Hamamları'nın bana aradığım şeyi vereceğini sanmıyorum" diyor. Bakışlarımı kaldırdığımda gözleri hâlâ bana bakıyor. Daha karanlık görünüyorlar, göz bebekleri irislerine doğru kanıyor ve neredeyse siyah görünüyorlar. Elindeki viskiyi geri atıyor, sonra dudağını yalıyor. İşte yine dili.

"Neden bana beni ilk kez düşündüğün zamanı anlatmıyorsun?" diyor. "Mümkün olduğunca ayrıntılı olarak."

"Affedersiniz?" Vücudum geriliyor, ellerim içkimi o kadar sıkı kavıyor ki parmak uçlarımda beyazlığı camdan görebiliyorum.

"Bana fantezini anlat, elimden geleni yapacağım. Seni tutuklamamı mı istiyorsun? Bana Dedektif mi demek istiyorsun?" Şimdi kanepenin üzerinden bana doğru hamle yapıyor, bir elini enseme kavrarken diğer eliyle kalçamı tutuyor. "Utanmana gerek yok. Bana yaptığın tüm kötü, kötü şeyleri anlatabilirsin, yaramaz kız." Viski ve bayat sahne makyajı kokuyor. Hareketi o kadar ani, elleri o kadar kuvvetli ki bedenim donup kalıyor, gözlerim umutsuzca garsonu arıyor ama onun gizlice çıktığını ve bu küçük, karanlık, penceresiz odada tamamen yalnız olduğumuzu görüyorum.

"Hayır, hayır, teşekkür ederim." Kelimeler fısıltı gibi çıksa da zihnimde bağıriyorum. *Neden zıplamıyorum? Neden uzuvlarım felç olmuş gibi hissediyor?*

"Naz mı yapıyorsun? Yasalara göre oynamak istiyorsan benimle oynama," diye fısıldıyor kulağıma Brandon Farley sesiyle. "Buradan çıkalım mı?" diye soruyor, kalçamda gezinen nemli elinin beni ne kadar tiksindirdiğinin farkında değilmiş gibi. "Otelim hemen köşeyi dönünce."

Bedenim hala şok içinde donmuş durumda; hareket edemiyorum. Ağzımı açıyorum ama beynim kelimeleri formüle edemiyor. Eli eteğimden biraz daha ilerliyor ve sonunda konuşmayı başarıyorum. "Sirkelerim var!" Sesim boğuk bir fısıltı gibi çıkıyor.

"Ne?" Birkaç santim geri çekiliyor, boynumdaki elini gevşetiyor. "Ne dedin sen?"

"Bende sirke var. Ben olsam bu kadar yaklaşmazdım," diyorum, şimdi daha yüksek sesle ve bu sefer istediğim etkiyi yaratıyor. Sanki ona tokat atmışım gibi geri sıçradı.

"Ne oluyor lan?" Bana kaşlarını çatarak bakıyor, kendini fırçalıyor. "Neden buraya... bununla geldin?"

"Bu planlanmamıştı. Bu bir hataydı." Ayağa kalkıp geri çekiliyorum. Aramıza ne kadar çok mesafe koymayı başarırsam, paniğim o kadar azalıyor ve sesim geri geliyor. "Ve gelecekteki referans için, sadece birisi

İçeri girdiğinizi göstermek, sizinle tanıştıktan birkaç dakika sonra miniciklanmak istedikleri anlamına gelmez."

Ryan bana dik dik bakıyor, kısa bacakları hala kanepenin üzerinde genişçe yayılmış. Kendimi çok aptal hissediyorum, tek yapmak istediğim kaçmak. O soğuk gözlerin bir an daha üzerimde olmasını istemiyorum. Gitmek için döndüğümde Ryan, "Künye fotoğrafından çok daha yaşlı görünüyorsun. Ben buna yanlış reklam derdim."

Koridorda, kapıcı benim için dış kapıyı açıyor. "Evinize sağ salim gidin hanımefendi," diyor ve sesinde bir sempati notası var. Ryan Stirling her performanstan sonra buraya gelip sahne kapısından farklı bir hayranını mı seçiyor? Sanırım tehlikeli derecede safmışım.

Arnavut kaldırımlı caddede yürürken gözyaşlarına boğuldum. Bu çok korkunçtu. *O* çok korkunçtu. Kahramanlarınızla asla tanışmayın derler; muhtemelen onlarla çıkmamalısınız da. Adam üç saatlik bir oyunu yeni bitirmişti; belli ki beni tanımaya hiç niyeti yoktu. Sadece internette bulduğu bir fotoğrafımı beğenmiş ve istekli olacağımı varsaymıştı. Yüzü çok tanıdık geldiği için onu tanıdığımı düşünmek gibi bir hata yaptım.

Evde, Kelly gecenin nasıl geçtiğini sorduğunda, onu "Hayal kırıklığı" diyerek ve abartılı bir esnemeyle geçiştiriyorum. Nitconvenience için ona fazladan otuz sterlin ödedikten sonra kafama bir tedavi uygulamak üzere yukarı çıkıyorum. Çok sıcak bir banyoya girerek Ryan'ın ellerinin hatırasını kafamdan atmaya çalışıyorum.

Konuşmayı kafamda tekrar ederken, acaba farklı davransaydım, akşam başka bir şekilde geçebilir miydi? Faye Carraway'den bahsetmeseydim, daha az gergin olsaydım. Onun otel odasına geri dönmek *isteyeceğim* bir senaryo olabilir miydi? Hayır, hiç sanmıyorum. Tanıştığımız andan itibaren onda bir gariplik, bir karanlık hissettim.

Saçımı bir sirke tarağıyla titizlikle taradığımda hiçbir şey bulamıyorum. Sirkelerim yok, ancak haşlama banyom derimdeki sürünme hissini yok edemiyor. Sessizlik içinde kurulanırken telefonuma bir mesaj geliyor. Will'den. Bana internetteki bir flört profilinin ekran görüntüsünü göndermiş: "Tiffany." Yirmi beş yaşında, poker düz siyah saçları, ustaca çizilmiş kaşları ve tanıdık gelen bir yüzü var.

Will Havers

Ryan Stirling sayılmaz ama yine de teknik olarak ünlü biri...

Şimdi onu tanıyorum; *Celebrity Love Island*'da rol alan ünlü bir futbolcunun kızı. Bana bahsettiği özel randevu uygulamasına girmiş olmalı.

Will Havers

Rakip köşe yazarımın bir yıldızla randevusu olduğunu ve onunla rekabet etmek için en iyi şansımın o olduğunu söyledim. Sana ayak uydurmak için neler yapıyorum, Appleby.

Cevap vermek istiyorum ama o zaman Ryan'la işlerin nasıl gittiğini sorabilir.

Will Havers

Muhtemelen hala RS ile dışarıdasın. Dikkatini dağıtmayı bırakacağım.

Birkaç dakika bekledim, sonra randevumdan sonra ona mesaj atacağıma söz verdiğimi hatırladım. Bir şeyler söylemem gerekecek.

Anna Appleby

Akşamı Tiffany ile geçirmeyi tercih ederdim. Ryan Stirling= adi herif

Daha gönder tuşuna basmadan Will beni arıyor. *Neden beni arıyor?*
"Ne oldu?" diye soruyor ben cevap verir vermez, sesi endişe dolu.
"değil, o sadece bir alet. Yirmi dakika sonra ayrıldım."
"Öyle olduğunu duymuştum." Will'in sesi o kadar sıcak ve tanıdık ki, şimdi aradığı için memnunum. "Özür dilerim, seni uyarmalıydım. Ne yaptı?"
"Benim sadece şey için orada olan bir hayran olduğumu sandı... bilirsin işte," diye iç geçirdim. "İyi olduğuna emin misin?" Sesi çok içten, çok endişeli geliyor,
"Hayır, sorun değil." derken sesim titriyor. "ister misin?" Will soruyor. "Hayır, gerçekten, ben iyiyim."

"Gidip oyununa laf atabilir miyim? Kötü bir eleştiri mi yazayım?"

Bu beni güldürüyor. "Hayır, sadece zedelenmiş bir egoyu tedavi ediyorum." Duraksadım. "Künye fotoğrafımdan daha yaşlı görüldüğümü söyledi." Dramatik bir iç geçirdim.

"O zaman neden bahsettiğini bilmiyor. Sen tanıdığım en güzel kadınsın." Bu iltifat beni şaşırttı. Ne diyeceğimi bilemiyorum ama yüzümün kocaman bir gülümsemeye dönüştüğünü ve göğsüme sıcak bir duygunun yerleştiğini hissediyorum.

"Bu kesinlikle doğru değil ama nazik olduğunuz için teşekkür ederim." Hatta bir duraklama oldu.

"Nazik davranmıyorum," diyor ve bu, içinden bir zevk okunun geçmesine neden oluyor.

Be

n. "İyi geceler, Will."

"İyi geceler, Anna," diyor. İkimiz de bir hatta oyalanıyoruz, ta ki Sonunda kapattı.

O gittiğinde, oda çok sessiz oluyor. Tüm vücudum kızarmış gibi hissediyorum ve şimdi uyuyamayacağım. Yatağımın başucundaki masadan kulaklığımı alıp Fleetwood Mac için bir müzik uygulaması arıyorum. "Go Your Own Way" in neşeli, iyimser sesi kulaklarımı dolduruyor. Bu şarkıyı biliyorum. Loretta'nın iç çamaşırlarıyla evin içinde dans ettiği düşüncesiyle gülümsüyorum. Sesi açıp yataktan kalkıyorum ve pijamalarımınla aşağıya inip dans ediyorum; bu müziğin, kadın kahramanın ünlü aşkı tarafından taciz edilip aşağılandığı bir sahnenin değil, neşeli bir sahnenin müziği olduğunu hayal ediyorum.

Sanırım hayatta bazı şeyleri seçme şansınız yok; olay örgüsünü seçemiyorsunuz ama müziği seçebiliyorsunuz. "Everywhere" çalmaya başladığında sesi açıyorum ve kimin baktığını umursamadan oturma odasında sallanarak sözlere eşlik ediyorum. Çok geçmeden kanım pompalanıyor, tenim terliyor ve ruhum şarkı söylemeye başlıyor.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Fleetwood Mac, greatest hits* 🕒

Anna Appleby byline fotoğraf Ryan

🕒 *Stirling, sürüngen, Reddit başlığı*

BÖLÜM 19

Will'i bir sonraki görüşümde, bir kafede oturmuş biriyle gülüşüyordu. Yanından geçiyordum ve o vitrindeydi, gözden kaçırmak imkansızdı. Onu şehrin bu kısmında gördüğüme şaşırdım. Buraya yakın bir yerde yaşamıyor. Sonra kahve arkadaşını tanıyorum-Deedee. Birlikte gülüyorlar; Will ona telefonundan bir şey gösterirken elini onun koluna koymuş.

Vücudum geriliyor, öfkeyle ya da kıskançlıkla, emin değilim. Mantıken, mağdur hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum. gerçekten hiçbir şey olmadı, onun üzerinde bir hakkım yok. Başka kadınlarla çıkmakla ilgili bir köşe yazısı yazıyor. Ama bu farklı hissettiriyor. Bana ciddi olabileceğini düşünmediği sürece iki randevudan fazlasına çıkmadığını söyledi, peki bu ciddi bir şey mi? Neden onunla buluşmak için buraya kadar geldi ve neden arabadayken onu aradığında bu kadar ketum davrandı? Kendimi bir sonraki sokağın köşesine sıkıştırıp bir teoriyi test etmekten kendimi alamıyorum. Telefonumu çıkardım ve onu aradım. İki kez çaldıktan sonra açtı.

"Merhaba Anna," diyor, sesi sıcak, neredeyse şefkatli.

"Hey. Ofise gidiyorum, Colonna & Small'un önünden geçiyorum. Sana bir kahve almamı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler, bugün geç geleceğim. Yine de teşekkür ederim."

"Bir hikaye için önemli bir ipucu mu?" Köşeden bakarak soruyorum, benimle telefonda konuşmasını izliyorum. Deedee uzun sarı saçlarını savuruyor, sonra yastık gibi dudaklarını büzüyor.

"Hayır, dişçi randevusu," diyor, sonra boğazını temizliyor. İyi bir yalancı değil. "Beni şimdi çağırıyorlar. Sonra görüşür müyüz?"

"Elbette," diyorum ve kapatıyorum.

Neden bana yalan söylüyor? Neden Deedee ile görüştüğünü bilmemi istemiyor? Çünkü bu Will ve bilmem gerekirdi. Hay'deki flörtöz davranışları, düşünceli hediyesi ve gece geç saatlerde yaptığı samimi telefon görüşmeleri... Bunların hepsi beni manipüle etme stratejisinin bir parçası mı? O gün ofiste ne demişti? "Seni etkilemem gerekseydi, inan bana yapardım." Göğsüm daraldı. Hayır, kimse bu kadar şeytani olamaz. *Olabilirler mi?*

—

BİR SAAT SONRA, ofise geldiğinde, Will doğruca masama geliyor ve sevdiğimi bildiği fırından aldığı tarçınlı çöreği bana hediye ediyor.

"Senin için," diyor, tüm tatlılığı ve hafifliğiyle. Yeniden çaldığım ergonomik sandalyede sallanıyorum.

"O zaman onları görelim,"
diyorum. "Neyi görelim?"
diye soruyor.

"Güzel, temiz dişlerin mi?"

Kızarıyor, sonra boynunu ovuşturuyor, rahatsız olduğunda bunu yaptığını fark ediyorum. "Bu bir temizlik değildi. Sadece bir kontrol."

Ona şüpheli bir bakış
fırlatıyorum. "Ne?" diye
soruyor.

"Bir şey yok. Sadece biraz..." Ve dişlerimin arasını kaşımak için parmağımı uzatıyorum, sonra onu umutsuzca orada olmayan bir kırıntı bulmaya çalışırken bırakıyorum.

—

GÜN ORTASINDA ikimiz de Jonathan'la bir görüşme yapacağız. Son köşe yazımız dün gece internete düştü ve ortalamanın üzerinde bir izlenme oranına ulaşmış olmalı, çünkü Jonathan coşkulu bir ruh hali içinde. Kareli üç parçalı bir takım elbise giymiş ve konuşurken parmağının etrafında döndürdüğü sarı bir kravat takmış.

Jonathan, "Köşenizle ilgili o kadar çok e-posta alıyorum ki, sadece şikâyet değil, övgü de alıyorum," diyor. "Tam da ihtiyacımız olan şey

Bath Living'in eski bir emlak gazetesi olarak algılanmasını değiştirmek. NitGate çok eğlenceliydi, Anna."

Makale için isimsiz aktörün dolaşan ellerinden ziyade benim nit ıkmazıma odaklandım. "Ve seninki, Will," diyor Jonathan, bir elini kalçasına vurarak. "Eklediğin bu rekabetçi tonu, Anna'nın A-liste'ine rakip olacak bir ünlü arayışını seviyorum. İkiniz birbirinize karşı mücadele ediyorsunuz, bu oldukça büyüleyici." Jonathan konuşurken Will gözlüklerini çıkarıp başını sallayarak övgülerini onaylıyor. Bu konuda kendimi o kadar mutlu hissedemiyorum. Ryan'la geçirdiğim akşam, köşe yazısı, çocuklarımı bu işe karıştırmak ve kendimi savunmasız olduğum durumlara sokmak konusunda kendimi iğrenç hissetmemeneden oldu. Jonathan coşkulu olmaya meyillidir ve köşe yazım hakkında fazla cömert davranıyor. Komik olabilirdi, ama tüm gerçek duygularımı dışarıda bıraktım, sterilize ettim. Bu Crispin'in istediği duygusal suşı değil.

"Sana işbirliği yapabileceğimizi söylememiş miydin?" Will başını bana doğru eğerek söylüyor.

"Yaptın, yaptın," diyor Jonathan. İki adam arasında bir bakış geçiyor ve ben yine o rahatsız edici hissi yaşıyorum. *Will sırf beni yanına çekmek için benimle flört m ediyordu?*

"Bazı haberlerim var," diyor Will, koltuğunda öne doğru eğilip bir dirseğini iki dizine dayayarak. "Ulusal bir gazete bizimle temasa geçti. Pazar ekleri için bizim köşemizin bir versiyonunu yazmamızı istiyorlar. *Bath Living* için harika bir tanıtım olabilir."

"Bunu bana söylemedin," diyorum gözlerimi ona dikerek.

"Henüz fırsatım olmadı. E-postayı daha yeni aldım," diye açıklıyor, gözlüklerini masadan alıp tekrar takarken.

"Ulusal bir gazete!" Crispin ağlıyor. "Aman Tanrım. Will, sen ne büyük bir değersin."

"İkimizin de yazmasını istiyorlar, sadece benimle iletişime geçtiler," diyor Will, gözleri kucağında kenetlenmiş ellerine kayıyor. "Anna'nın çevrimdışı buluşma fikri onları cezbetti."

"Evet, ne yazmanızı istiyorlarsa onu yazın. Böyle fırsatlar haftanın her günü karşınıza çıkmaz. Kutlama kurabiyesi?"

Jonathan krem rengi narin bir kutuyu Will'e doğru iterek soruyor.

"Bu e-postayı görmedim bile, neyi kabul etmiş olacağımı bilmiyorum," diyorum bir huysuzluk hissiyle.

"O zaman Will'e *söylesen* iyi olur," diyor Jonathan, pembe makaronunu ısırırken alışılmadık bir alaycılıkla. *Bir şey mi biliyor?* Jonathan'a gözlerimi kısıyorum, ama o sadece somurtmakla yetiniyor.

Jonathan'ın ofisinden çıkarken Will beni fotokopi odasına çekiyor, sonra da kapıyı arkamızdan kapatıyor. "Ne yapıyorsun?" Kalbim hızla sordum.

"Bunu orada söylediğim için üzgünüm," diyor. "*Times*'daki bir editöre özgeçmişimi gönderdim ve köşemizin linkini ekledim. Bu yüzden bu haber için onun radarındayız," diyor Will, sesi alçalarak. "Bunu Jonathan'a tam olarak söyleyemezdim."

"Yalan söylemenin sorunu da bu. Kime ne söylediğini takip etmek zorlaşıyor," diyorum, bir tepki için yüzünü ama bir tepki alamıyorum.

"Senden yalan söylemeni istemiyorum. Sadece seni salıncaktan itmeye çalıştığımı falan düşünmeni istemedim." Gözlerinde bir parıltı var, sanki bir şakayı paylaşıyor muyuz gibi, ama ben havamda değilim.

"Peki, istedikleri özellik nedir?" Bu konuşmayı bitirmek ve bu küçük, kapalı alandan bir an önce kaçmak için sabırsızlanıyorum. Burada hava şarj edilmiş gibi hissediyorum; çok sıcak. Gömleğim sanki üzerime yapışmış gibi hissediyorum ve boynum sıcaktan karıncalanıyor.

"Teknolojiden uzak bir inziva yeri var," diye açıklıyor Will. "Mendip Tepeleri'nde, yerel bir gazetecinin inceleme yazmasını istiyorlar. 'Birbirinizle daha derinden bağlantı kurmak' amacıyla kırk sekiz saat boyunca şebekeden uzak kalıyorsunuz. " Duraklıyor, bakışlarını yere indiriyor, sonra sesini alçaltıyor. "Bu çiftler için bir şey."

"Pardon, ne? Romantik bir inziva mı? Sen ve ben mi?" Soruyorum, sonra başını sallayınca kaşlarımı çatıyorum. "Bu senin fikrin miydi?"

Will gülüyor. "Anna, eğer seni yalnız bırakmak isteseydim, bunu yapmak için *Times*'a uyduruk bir randevu ayarlamam gerekmezdi." *Tamam, bu beni yerime koydu.* Başını sallar. "Açıkçası bu gerçek bir randevu olmazdı.

ne hakkında endişelendiğinizi. Sadece bu şekilde yazmamız gerekecek." Duraksıyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Seni üzecek bir şey mi yaptım? Tarçınlı çörek senin için çok mu tarçınlı?"

"Hayır, zaten gerginim ve bu bir şey daha, bir hafta sonu daha. Önce bana danışmalıydın."

"Başka birini götürebilirim," diye teklif ediyor ve acaba istediği bu mu diye merak ediyorum.

"Ama beğendikleri benim köşe yazısı fikrim mi? İkimizi de mi istiyorlar?" Ben soruyorum, o başını sallıyor. "Ben hallederim. Sadece bana e-postayı gönder."

"Gelen kutunda zaten var."

"Tamam."

"Tamam." Birbirimize ters ters bakıyoruz, aramızdaki heyecan yeniden sürtüşmeye dönüşüyor. Haklı, bu harika bir fırsat. Sadece bunu benim üzerime yıktığı için sinirliyim, çünkü Deedee hakkında yalan söyledi ve bu beni başka ne hakkında yalan söylüyor olabileceğini merak ettiriyor. Ona güvenmiyorum. Ya da belki de bütün bir hafta sonunu onunla geçirecek kadar kendime güvenmiyorumdur.

Dönen yeşil gözlerine, koyu kirpiklerine bakarken, telefonda beni güzel bulduğunu söylediği sözlerini hatırlıyorum. Gözlerim dudaklarına kayıyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Buradan çıkmam gerekiyor. Will gitmek için bir hamle yapmıyor, ben de onun yanından geçip kapının koluna uzanıyorum, acelemden kolum kalçasına değiyor. Yolumdan çekilmek için yana doğru dönüyor, ama sonra kapı kollarının nasıl çalıştığını unutmuş gibiyim, çünkü soldan sağa çeviriyorum ve hiçbir şey olmuyor gibi görünüyor.

"İzin ver," diyor, elini benimkinin üzerine koyuyor, hafifçe çeviriyor, çekiştiriyor ve sonunda kapı açılıyor. Ağlından salıverilmiş bir tazı gibi koridora fırlıyorum ve onun eliyle işaretlenmiş gibi hissettiğim elimi kucaklarken arkama bakmaya cesaret edemiyorum.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Reconnect Retreats, Mendip Hills* 🕒

Epilatörler yatırım yapmaya değer mi? 🕒

*İşyeri romantizmi hakkında baharatlı
kitaplar*

Elena Armas'ın İspanyol Aşk Aldatmacası kitabını sipariş edin

BÖLÜM 20

Ethan'ın okul takımında hokey oynamasını izlerken Lottie, "Bence onunla yatmalısın," diyor.

"Şşşt," diye tıslıyorum, onu kimin duymuş olabileceğini görmek için endişeyle etrafıma bakıyorum. Lottie çoktan dikkatleri üzerine çekmeye başlamıştı. Hamileliğinden kalma yumrularını sıkıca saran bir *Dünyanın En Harika Teyzesi* tişörtü giyiyor ve Ethan'ın takımından herhangi biri topa sahip olduğunda yüksek sesle bağırmaya devam ediyor. Saha kenarı ebeveynlerle dolup taşıyor ve kale çizgisinin yakınında tek başına duran Neil'i gördüğümde kalbim sıkışıyor. Yarım saha öteden bile yanağının hâlâ garip bir mor renkte olduğunu görebiliyorum.

Lottie'ye, "Will'in ofisindeki yatak direğinde bir çentik daha olmak istemiyorum," diyorum. "Belki de öyle değildir. Belki de sana aşiktir," diyor Lottie ve bu

beni gülmekten kırıp geçiriyor. "Bu hiç mantıklı değil."

"Evet!" Lottie bu teoriye ısındığını söylüyor. "Senden çok uzun zamandır hoşlanıyor ama gideceğini bildiği için bunu dizginlemeye çalışıyor."

Lottie'yi Will'le ay ışığında flörtüm, Katniss'e karşı nezaketi ve Deedee'ye karşı gizliliği konusunda bilgilendirdiğime göre, çoğu "tedbiri elden bırakmayı" ve onunla yatmayı içeren teori ve tavsiyelerle dolu.

"Deedee senin bu teorine nasıl uyuyor o zaman?" Ethan rakip takımdan biri tarafından ayak bileklerine bir darbe alırken yüzümü buruşturarak soruyorum.

"Dikkat dağıtıcı," diyor.

"Büyük ihtimalle Hay'da sıkıldı ve *ben de* daha iyi biri gelene kadar dikkatini dağıttım."

"Daha iyi mi?" Lottie başını sallıyor. "Hangi sen?" "Ne demek istiyorsun?"

"Çok ! Nereye gidersen git baş döndürüyorsun, her zaman da un. Bunu görmeyi ne zaman bıraktın bilmiyorum." Ethan'ın topa koşmasını izliyoruz ve ben onun sözlerini sindirmek için bir dakikamı ayırıyorum. *Bu doğru mu, yoksa kız kardeşim olduğu için mi böyle söylüyor?* "Woohoo! Hadi, Ethan!" Lottie sahaya doğru bağırıyor, sonra neredeyse aynı ses tonuyla, "Will tam da ihtiyacın olan şey, ne yaptığını bilen daha genç bir adam. Mührü kır, kendine güvenini geri kazan. Eğer erkek arkadaşın olacak biri değilse, kimin umurunda, sapıkça bir hafta sonu geçir, sonra yoluna devam et."

"Merhaba Anna," diye bir ses geliyor arkamdan. Lottie ve ben dönüp baktığımızda Neil'in tam orada durduğunu görüyoruz. Görünüşü beni irkiltiyor, sadece bize yaklaştığı için değil, aynı zamanda yüzü yakın mesafeden daha da kötü görüldüğü için.

"Tanrım, Neil, bu kötü görünüyor. Bir doktora göründün mü?" diye sordum.

Neil bana "Bu ikincil bir enfeksiyon" dedi. "Olduğundan çok daha kötü görünüyor."

Bana sızıntının iyileşme belirtisi olduğu söylendi."

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturarak sordum. "Neil, bu benim kız kardeşim Lottie."

"Merhaba," diyor Lottie, elini sıkmak için uzanarak. "Kızınız maçta mı oynuyor?"

Neil başını sallar. "Tilly bir gol attı," diyor gururla. Sonra, gözleri sahadayken, "Sheila'ya seninle görüştüğümüzü söyledim. Umarım sorun olmaz."

"Ah, doğru. Neden?" Göğsümde bir batma hissiyle soruyorum.

"Hayatıma devam ettiğimi bilmesini istiyorum. Bir şey yapmana gerek yok. Sadece sorarsa diye söylüyorum."

Lottie ve ben bakiştık.

"Yalan söylememeyi tercih ederim Neil," diyorum nazikçe.

"Birkaç kişiye bahsettim bile. İstersen ayrıldığımızı yayabilirsin," diyor Neil, ellerini ceplerine sokarak. İçim öfkeyle doluyor ve çenemi kapatıyorum. İnsanlar işte bu yüzden internetten çıkıyor - insanları bir daha görmemek daha kolay.

"Şimdi gidip şurada duracağız. Tanıştığımıza sevindim Neil," diyor Lottie, beni ondan uzaklaştırarak. Bunu o kadar sıcak bir gülümsemeyle söylüyor ki, Neil alınmamış bile görünüyor, sadece el sallıyor.

Lottie'ye, "Tekrar görüşmek zorunda olduğun insanlarla ilişkiye girersen böyle olur," diye tıslıyorum. "Will'le öylece sapıkça bir hafta sonu geçiremem, adamlarla çalışmak zorundayım. Ayrıca neden bunu konuşuyoruz ki, çünkü belli ki müsait değil."

"Neden ona neler olduğunu sormuyorsun? Kaybedecek neyin var?"

"Kendime olan saygım. Başkalarının mesleki saygısı. Tüm bunlar dikkatimi çok dağıtıyor ve başımda bir sürü iş var."

"Bu sadece bir bahane."

"Bahane mi?"

"Evet. Kız kardeşin olduğum için bunu söyleyebiliyorum ama bazen işi ya da çocukları bir şeylere hayır demek için bahane olarak kullandığını düşünüyorum. İşe yaramayabileceği için korkutucu gelen şeyler." Yüzümün düştüğünü görmüş olmalı çünkü şimdi kolunu bana dolamak için uzanıyor. Jess yanımda belirdiğinde Lottie pelvisini uygunsuz bir şekilde iterek, "Demek istediğim, bazen kafandan başka bir şeyle düşünmenin sorun olmadığı," diyor.

"Ethan nasıl?" diye soruyor, kulaklıklarını çıkarıp sahaya bakarak.

"Topa dokunmadı ama harika vakit geçiriyor," diyor Lottie ona.

"Bana bakın!" diye bağıyor Ethan yanımızdan geçerken, elindeki sopayı sallayarak

Hava.

"Ethan olmak harika olmaz mıydı?" diyor Jess ve ikimiz de gülüyoruz, tam olarak ne demek istediğini bilerek.

"Yedi yaşındaki bir çocuğun özgüveniyle hayata devam etmek mi?

Cennet," diyorum.

"İyi misin Jessie?" Lottie soruyor ve Jess'in yüz ifadesinin değiştiğini görmek için dönüyorum.

"Ne oldu?" Elini sıkmak için uzanarak soruyorum.

"Teneffüste Penny herkese zamirlerimi değiştirdiğimi söyledi. Şimdi herkes bana onlar/onlar diyor," diyor Jess, bunu aşmış gibi gözlerini devirerek, ama çenesinin duruşundan aşmadığını anlıyorum. "Kendimi bu şekilde tanımlamak isteseydim sorun olmazdı ama istemiyorum."

"Bu kabul edilemez. Öğretmeninize söylediniz mi?" diye sordum.

"Hayır, anne," diyor elini çekerek. "Öğretmen ne yapacak? Zamirlerim hakkında bir toplantı mı düzenleyecek? Penny de tam olarak bunu yapmamı *istiyor*." Elini uzatıyor. "Arabanın anahtarlarını alabilir miyim? Eşyalarımı arabaya koyacağım."

"Bu Penny denen kız hakkında ne yapmam gerekiyor?" Jess kulak kesildikten sonra Lottie'ye soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Lottie. "Sadece destekleyici olun. Bu konuda sizinle konuşması için ona zaman ve alan tanıdığınızdan emin olun. Belki daha fazlası vardır."

"Ne gibi?" Ben soruyorum. "Bir şey mi söyledi?"

"Hayır, sadece hissediyorum. Jess de senin gibi, her şeyi atıyor." "Ben bir şeyleri içime atmam," diyorum kızgınlıkla.

Düdük çaldı; oyun bitti. Ethan sopasını havada sallayarak bize doğru koşuyor. "Beni gördünüz mü? Beni gördünüz mü?"

"Harikaydın," diyor Lottie, kapıp onunla birlikte zıplarken. "Ne kadar mükemmel koşuyorsun!"

"Topu neredeyse yakaladığım anı gördün mü?" Ethan kocaman, heyecanlı gözlerle bana bakıyor.

"Evet, çok hızlıydın!" Ona beşlik çakarak söylüyorum.

Eve gitmek üzere arabaya doluştuğumuzda Ethan arka koltuktan öne doğru eğiliyor.

"Anne, kolundaki ne? Dövme mi o?" diye soruyor dehşet içinde.

"Ne?" Jess çığlık atıyor, görmek için üzerine eğiliyor. Yere bakınca taktığım alçının çıktığını fark ediyorum.

"Oh." Rahatsızca yutkunuyorum.

"Bunu ne zaman aldın?" Jess ağzı açık bir şekilde soruyor.

"Bu bir hataydı. Onu çıkarttıracağım," diyorum, koruyucu bir elimi üzerine koyarak.

"Yanlışlıkla nasıl dövme yaptırırsın?" diye soruyor Lottie. "İşle ilgili bir şeydi," diyorum kaçamak bir şekilde.

"Bayıldım, çok havalı. Ben de bir tane alabilir miyim?" Jess soruyor. "Kesinlikle alamazsın."

"Ne demek bu? 'Ve' mi?" Lottie bir kahkahayı bastırmaya çalışırken soruyor.

"Bunun kelimenin tam anlamıyla 've' kelimesinden ziyade sembolik bir ve işareti olması gerekiyordu. "

"Bence sende kalmalı," diyor Lottie. "Öyle bir havası var ki, sanki dünyaya 'VE' diyorsun. 'Evet, benim adım Anna, VE? Bununla ilgili bir sorunun mu var? " diyor Lottie sert bir sesle, sonra kendi kendine kıkırdamaya başlıyor.

Ethan elini kaldırarak, "Yüze konuş, çünkü yüz dinlemiyor," deyince üçü de isteri krizine giriyor. Kahkahalarının sesi arabayı dolduruyor ve bu o kadar harika bir ses ki, alay etmelerine rağmen kendimi de gülerken buluyorum.

—

Eve geldiğimizde, tamirci Johnny gelmişti ve mutfak dolapları artık güzel bir koyu yeşile bürünmüştü. Mükemmel görünüyorlar. Şimdi tek ihtiyacım olan biraz daha ev bitkisi ve her öğün kendimi bir ormanda yiyecek arıyormuş gibi hissedeceğim.

"Yeşil, harika," diyor Ethan.

"Ev boya kokuyor," diyor Jess.

İkisi de bu değişiklik konusunda benim kadar heyecanlı görünmüyorlar ve kısa süre sonra ödevlerine başlamak için üst katta kayboluyorlar. Akşam yemeği için bir plan yapmalıyım, çamaşır yıkamalıyım, bazı iş e-postalarına cevap vermeliyim, ama bunun yerine garaja doğru gidiyorum.

"Jess, Ethan, bana ihtiyacınız olursa garajdayım," diye sesleniyorum merdivenlerden yukarıya. "Akşam yemeği için paket servis. Seçim senin."

Bu planı onayladıklarını bağırarak söylüyorlar. Garajın kapısını açtığımda soğuk bir hava çarpıyor yüzüme. Koridordan bir hırka alıyorum, sonra da yağ ısıtıcısını fişe takıyorum. Sonra köşede katlanmış bir piknik masası buluyorum, tozunu alıyorum ve üstüne bir parça branda seriyorum. Büyük kil bloğunu açarak masanın üzerine kaldırıyorum ve yere koyduğumda tatmin edici bir "tak" sesi çıkarıyor.

Bir heykele başlamayı erteliyordum, çabalarımın utanç verici derecede çocukça olacağından endişeleniyordum ve bu konuda herhangi bir yeteneğim olduğunu yanlış hatırlamaktan korkuyordum. Ama bugün Ethan'ı sahada görmek bana çocuk olmak zorunda olmadığımı hatırlattı.

Bir Şeyden keyif almak için o işte iyi olmak gerekir. Kalıp aletlerinin bulunduğu kutuyu çıkarıp kilden büyük bir parça kestim. Belki de Lottie haklıdır: Bazı Şeyleri fazla düşünüyorum; hayır diyorum çünkü başarısız olmak ya da hayal kırıklığına uğramaktan daha az korkutucu. Belki de daha çok onun gibi olmaya alıŐmalđ ve iĞdlerimi daha çok takip etmeliyim.

Son birkaç yıl diğer herkesi mutlu etmekle geçti; Jess ve Ethan'đ ayrılığın etkilerinden korumaya çalıştım, Dan ve Dan'in ruh halini yumuŐatmaya çalıştım. Başka ne isteyebileceğimi, neye ihtiyaım olabileceğini soran sesi susturdum. Ellerim soğuk malzemeyi ısıtmaya başladığında, bu kahverengi kil yığında saklı sonsuz olasılıklar parmaklarımı beklentiyle dans ettiriyor.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Kil ile heykel yapma, eğitim*

🕒 *Bir ampersand dövmesi yaptırmak gerçekten naff mı?*

🕒 *Patrick Swayze'nin Hayaleti Netflix'te mi?*

BÖLÜM 21

"ÇOK ÜZGÜNÜM, kostüm giyeceğimizi bilmiyordum," diyorum gergin bir kahkaha atarak, Michael'ı çay salonunda beni beklerken gördüğümde. Yüksek belli bir pantolon, yüksek yakalı bir gömlek ve tek göğüslü yeşil bir frak giymişti. Ayağa kalkıyor, selam veriyor ve sonra bana bir sandalye çekiyor.

"Hayır, hayır, zorunlu değil," diyor Michael, tekrar otururken kuyruklarını sallayarak. "Vardiyamı yeni bitirdim. Genelde Bingley'i oynarım ama bugün Edward Ferrars olarak hizmetinizdeyim."

Jane Austen Merkezi, Jane Austen'ın hayatına ve Bath'da yaşamaya nasıl başladığına adanmış küçük ve şirin bir müzedir. Harika bir hediyeelik eşya dükkânına, Regency çay salonuna ve romanlarındaki karakterler gibi giyinmiş koridorlarda dolaşan aktörlere sahiptir.

"Burada hem rehberlik hem de paket dağıtımı mı yapıyorsunuz?" Şaşkınlıkla sordum.

"İki öğleden sonra ve her cumartesi. Austen benim hayatım." Yüzü aydınlandı. "Sanırım onu okudunuz?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum. "Sanırım *Emma* ve *Mansfield Park*'ı okulda okumuştum. *Pride and Prejudice*'in TV uyarlamasını ve Emma Thompson'ın *Sense and Sensibility*'sini izledim - ona bayıldım."

Michael'ın yüzü solgunlaşır ve ağzı dehşet içinde açık kalır. "Bu aynı şey değil, hiç aynı şey değil. Bir uyarlama, orijinal metnin gölgesinden başka bir şey değildir," diyor, püsküllü kaşları çatılıyor. "Kitaplar insan doğasına dair çok keskin bir içgörü sunuyor. Austen'ın ifade biçimleri enfes." Michael bir kol düğmesiyle oynuyor, belli ki canı sıkılmış. "Bu kadar genç ölmeseydi sevgili Jane'den neler öğrenebileceğimizi bir düşünün."

Sanditon, elbette, ama bize başka ne hediye etmiş olabilir?" Michael derin bir iç çeker.

"En sevdiğin roman hangisi?" Gülümsememi bastırarak soruyorum.

"Oh, *P ve P*, şüphesiz, gerçi bunun beni tahmin edilebilir kıldığını biliyorum. Bazıları *Persuasion*'un daha derin olduğunu, onu kaleme aldığında daha deneyimli bir yazar olduğunu iddia ediyor ama *P ve P*'deki karakterizasyonun üstüne çıkabileceğinizi sanmıyorum."

"Şaka ," diyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Jane söz konusu olduğunda asla şaka yapmam," diyor Michael, biraz daha dik oturup yüksek yakasının kıvrımlarını düzelterek.

Çayımız geldi ve kendimi Michael'ın ilgisini çekerken buldum. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Bana okuldayken *Mansfield Park*'ı okuduğunu ve Fanny Price'ın ilk edebi aşkı olduğunu söyledi. Ben de benimkinin *Küçük Kadınlar*'dan Jo March olduğunu itiraf ediyorum, sonra hangi kurgusal karakterleri yemeğe davet etmek istediğimiz hakkında hareketli bir tartışma yapıyoruz. Michael bana işim, ailem ya da boşanmam hakkında hiçbir şey sormuyor, sadece Austen ve kitaplar hakkında konuşmak istiyor. Bu canlandırıcı bir değişiklik oluyor.

Çayımızı bitirdikten sonra beni müzede bir tura çıkarıyor ve Austen aile ağacıyla ilgili uzun bir açıklamaya girişiyor. Onu konuşurken izlerken zihnim sürüklenmeye başlıyor. Ne tür bir kadın Michael'dan etkilenebilir? İtici biri değil, tutkulu ve iyi okumuş biri ama benim için bir kıvılcım yok. Başka bir insana karşı bu kimyayı, bu çekimi yaratan şey nedir? Dan'le çok genç yaşta tanıştığım için, o olmasaydı başka biriyle tanışacağıma kesin gözüyle bakıyordum. Ama belki de iyi bir ilişkiyi oluşturan faktörlerin mükemmel bir şekilde bir araya gelmesi nadir görülen bir durumdur. *Gerçek* bir kimyaya sahip olmak, hayatın aynı evresinde olmak, aynı şeyleri yeterince istemek ve uyumlu yol arkadaşları olmak - belki de bunlar çok sık rastlanan şeyler değildir.

Aklım Will'de. İş yerinde benimle flört etmeyi bıraktı. Artık sandalye oyunu bile oynamıyoruz, ergonomik canavarın bütün hafta bende kalmasına izin verdi. Ofiste yollarımız kesiştiğinde profesyonel ve nazik davranıyor ama hepsi bu. Ayrıca normalden daha fazla ofis dışındaydı. Çarşamba günü, bir günlük tatil yaptı. Kim bir gün tatil yapar ki?

Hafta ortası mı? Ayrıca bana Appleby yerine Anna demeye başladı ki bu çok anlamlı. Dürüst olmak gerekirse, rahatladım. Hayatımı kolaylaştırıyor. Dikkatim dağılmadan ya da gelecek hafta sonu yapacağım inziva hakkında endişelenmeden işime devam edebiliyorum. Hayatımda kafa karıştırıcı ve zaman alıcı bir işyeri flörtüne yer yok.

"Sana en sevdiğim odayı göstereyim," diyor Michael ve beni şimdiki zamana geri çekiyor. Üzerinde "Sadece personel girebilir" yazan bir kapıyı açtı. "Kostüm dolabı. Giyinme oyunu oynamak ister misin?"

Giyinme oyunu oynamak istemiyorum, ama bunu söylediğimde Michael o kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor ki razı olmak zorunda kalıyorum. Odada Regency kıyafetleriyle dolu raylar var ve Michael'ın uygun gördüğü mavi Empire-line bir elbise ile uyumlu bir başlık seçmesine izin veriyorum.

"Muhteşem görünüyorsun," diyor, parmaklarının ucunu öpüyor, sonra öpücüğü havaya fırlatıyor. "Royal Crescent'in etrafında bir tur atalım mı?" diye soruyor, sonra fısıldıyor, "Bunları ödünç almama izin verdiler, sadece kısa bir gezinti için."

"Herkesin içinde mi?" Dehşete kapılarak sordum. "İnsanlar bakmaz mı?" Bu durum onu yaralamış gibi görünüyor ve ben kendi kendime, "Belki sadece kısa bir yürüyüş. Sonra gerçekten geri dönmeliyim."

Royal Crescent tartışmasız Bath'ın en ünlü caddesidir. Gürcü mimarisinin etkileyici bir başarısı, Royal Victoria Park'a bakan tarihi teraslı evlerden oluşan geniş bir hilal. Will'in yaşadığı Circus'tan çok uzakta değil ve bu kadar tarihle dolu bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğunu kısaca hayal ediyorum. Rolüne uygun giyinmemiş olsanız bile, bu sokakta yürürken kendinizi bir dönem dizisinde oynuyormuş gibi hissetmemek çok zor. Michael koluma giriyor ve hilalin bahçe tarafında yürümeye başlıyoruz. Güneş yüzümüzü ısıtıyor ve Victoria Parkı sarı lalelerle dolup taşıyor. Şaşırtıcı bir şekilde, sanırım eğleniyor olabilirim.

"Janeite olmak bir hobiden daha fazlasıdır," diyor Michael bana. "Bazı kadınlar bu düzeyde bir bağlılığı zorlayıcı buluyor." Bize doğru yürüyen yaşlı bir adamı selamlamak için şapkasını kaldırıyor ve sanki kayıp sirk sanatçılarıymışız gibi şaşkınlıkla gülümsüyor.

"Eski sevgilim Gail destekleyiciydi, literatürü iyi biliyordu. Ama aynı zamanda baloya katılmayı da reddetti," diyor bana. "Organizasyon komitesindeyim, benim için önemli ama aynı hafta sonu Roma'ya bir gezi ayarladı."

Hangi balodan bahsettiğini sormama gerek yok. Her yaz, Regency meraklıları Austen esintili resmi bir balo düzenler. İnsanlar katılmak için dünyanın dört bir yanından gelir ve Bath'ın yaz takviminin odak noktasıdır. "Ayrıca ailesiyle 'normal kıyafetlerle' tanışmam konusunda ısrar etti. Ben öyle biri değilim Anna. Bu benim için normal." Michael yüzünü bana dönerek anlayış bekliyor.

"Gail seni hayal kırıklığına uğrattığı için özür dilerim," diyerek koluna biraz daha sıkı sarılıyorum.

Michael da kolumu sıkıyor. "Austen'in hayal kırıklığına uğramış aşk acısına en iyi merhem olarak ne önerdiğini biliyor musun?"

"Şarap?" Ben öneririm.

"Arkadaşlık," diyor. "Ve umarım aramızda romantik bir hikaye geliştiğini görmesem de, Jane'in romanlarından sadece ikisini okuduğunu düşünürsek, arkadaş olabileceğimizi umduğumu söylememe kızmazsın?"

"Bunu çok isterim," diyorum.

Kol kola yürürken, önümüzde kapılardan biri açılıyor ve bir adamla bir kadın sokağa çıkıyor. Tanıdık geliyorlar ve yaklaştıkça artan bir dehşet duygusuyla adamın Will olduğunu fark ediyorum. Olamaz, Tanrım, beni bir kraliyet palyaçosu gibi giyinmiş olarak görecektir. Sonra yanındaki kadını fark ediyorum, o da tanıdık geliyor: mor bir tulumla parlak kırmızı bir üst giymiş ve başında Liberty desenli ipek bir eşarp var - aman Tanrım, bu Loretta, tiyatrodan.

"Anna?" Will şaşkınlıkla, saçma sapan kıyafetimi tamamen özümsemek için başlığımdan ayaklarıma kadar bana bakıyor.

"Will, merhaba. Bu Michael," diyorum kendimi telaşlanmış hissederek. Will benim soğukkanlılığımı kaybetmemden memnun olmuş görünüyor, sonra yüzü acı çekmiş gibi görünmeye başlıyor, sanki kahkahayı patlatmamak için büyük bir çaba harcıyormuş gibi. Michael ikisini de selamlamak için şapkasını kaldırıyor.

"Çok tatlı görünüyorsun," diyor Will, sanki kanatlanmışım gibi tuhaf bir şekilde bana bakarak. Loretta bana şaşkın şaşkın bakıyor. Beni tanıyamıyor. *Lütfen beni tanımasına izin verme.*

Avuçlarımın terlemeye başladığını hissederek, "Austen esintili bir randevudayız, bu yüzden böyle giyindim," diye açıklıyorum.

"Tabii ki öylesin. Bu benim bir arkadaşım, Loretta Fields," diyor Will. "Bir yardım korusu için birlikte bağış toplama komitesindeyiz." Sonra her şey olur. Beni nereden tanıdığını düşünürken yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Anna, tabii ki! Vay, vay, bu bir peruk mu?" Saçımı okşamak için uzandı. "Muhteşem görünüyor, muhteşem *görünüyorsun.*"

"Sizi tekrar görmek ne güzel," diyorum, umutsuzca bu konuşmadan kaba görünmeden çıkmanın bir yolunu düşünürken. "Kalıp sohbet etmek isterdim ama bu kostümleri altıya kadar geri götürmemiz gerekiyor-"

"Onları iade etmek için acelemiz yok," diyor Michael, umursamaz bir tavırla. "Will'i nereden tanıyorsun?" Loretta bana soruyor.

"Birlikte çalışıyoruz," diye açıklıyorum.

Will gülümseyerek, "Anna hayatımı cehenneme çeviriyor," diyor ve gözlerinde bütün hafta kaybolan parıltı geri geliyor.

"Umarım bu sevgili kızı çok fazla çalıştırmıyorsunuzdur. İşe yavaşça geri dönmek önemlidir. Vücudun iyileşme sürecindeyken aşırıya kaçmamalısın," diyor Loretta ve elimi sıkmak için uzanıyor. Şimdi Will ve Michael şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlar.

"Evet, sanırım son karşılaşmamızda küçük bir yanlış anlaşılma oldu," diye açıklamaya başlıyorum, yüzümün yandığını hissederek. "Ben hasta değilim. İyileşme sürecinde de değilim. Yanlış anlaşıldım." Umarım bu yeterli bir açıklama olur, ama herkes hâlâ bana bakıyor, bu yüzden olmayabileceğinden korkuyorum. "Loretta'yla tiyatroda tanıştım. Önlem olarak başörtüsü takıyordum, şey, bitlere karşı, gerçi bende olmadığı ortaya çıktı. Loretta öyle sandı... Hemen söylemeliydim ama utanmıştım ve siz de çok nazik davranıyordunuz. Çok özür dilerim." Bu şimdiye kadar parçası olduğum en kötü konuşma olabilir. Will ve Loretta birbirlerine bakıyorlar ve kalbim utançla çarpıyor; ödünç aldığım kıyafetlerim şimdi bana deli gömleği gibi geliyor.

"İyileşme sürecinde değil misin?" Lorretta kafası karışmış bir şekilde sorar. "Hayır, bu da peruk değil, gerçek saçım."

Uzun bir aradan sonra Loretta gülmeye başlıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Ah canım, ne kadar aptalca bir varsayımda bulundum." " de değil, tamamen benim hatamdı," diyorum ona.

"Şimdi beni bir ara cin içmeye çağırmalısın. Bu konuya biraz daha gülebiliriz," diyor Loretta. "Mazeret yok."

"Mazeret yok," diyorum, yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırdığım için rahatlamış bir şekilde.

Vedalaşırken Will bana yine tuhaf tuhaf bakıyor, sonra da sanki sokaklarda iç çamaşırıyla ya da aynı derecede açık bir şeyle yürüyormuşum gibi kızarıyor. Michael ve ben hilal boyunca yürümeye devam ederken içim ürperiyor. Michael kolumu rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Biliyor musun, Austen'ın zamanında kur yapmanın daha kolay olduğuna bahse girerim," diyor. "Belki de artık çok fazla seçeneğimiz var, çok fazla şey bekliyoruz."

"Ben aynı fikirde değilim. Bence geçmişi romantikleştirmek kolay," diyorum. "Ama tüm o güzel elbiselerin ve resmiyetin altında, evlilik iki erkek arasında bir mülk alışverişiydi. Buna geri dönmek istemeyiz."

"Bu doğru," diyor Michael.

Bu görkemli evlere bakarken, bu kapıların ardında kaç evlilik yaşandığını merak ediyorum. Kaç tane büyük aşk hikâyesi, kaç tane mutsuz hikâye, kaç tane mutsuz evlilikleri terk etmeye gücü yetmeyen kadın. Ne kadar çok şeyi hafife aldığımı fark ediyorum. Boşanmakta, biriyle çıkmakta, kendi hayatımı kazanmakta, istersem yalnız kalmakta, kendi mutluluğumu seçmekte özgürüm. Tarih boyunca kaç *kadın* -insan- buna sahip değildi, *hala da* sahip değil?

"Belki de zamanda geriye gitmek istemiyorum," diyor Michael. "Tek istediğim Jane'i benim kadar takdir eden, orada burada küçük rol oyunlarına açık bir kadın." Yanakları kızarıyor. "Benimle böyle giyinerek dışarı çıkmaktan utanmayacak biri. Baloya kotilyon için uygun adımları öğrenmiş olarak gelecek. Tüm bunları istemek gerçekten çok mu fazla?"

"Hiç internetten randevu almayı denedin mi, Michael?" Ona sordum.

"Hayır." Michael yüzünü buruşturdu. "Bana göre olduğunu sanmıyorum."

Aşk internette bulma konusunda benim de çekincelerim olsa da, eğer oldukça spesifik bir şey arıyorsa, o zaman internetin bakmak için mükemmel bir yer olabileceğini açıkladım. Çevrimiçi olarak, yirmi mil yarıçapındaki tüm Janeite cosplay meraklıları parmaklarının ucunda olacaktı. "Sana bir profil oluşturmama izin verir misin?" Değişiklik olsun diye başka birinin aşk hayatına odaklanma ihtimalinden heyecan duyarak yalvardım. "Regency balosu için sana bir eş bulmama izin ver!"

"Tüm bunlar bana Emma Woodhouse'vari geliyor," diyor hafif bir gülümsemeyle. "Ama tamam, balo için uygun bir eş bulmama yardım etmeni çok isterim."

"Evet!" Ellerimi çırpıyorum, Michael'ın kişisel Emma'sı olarak yeni rolüm hakkında açıklanamaz bir şekilde heyecanlıyım.

"Bir şartla," diye ekliyor Michael. "*Gurur ve Önyargı* kitabını baştan sona doğru dürüst okuyacaksın. Başka türlü arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum."

"Tamam. Anlaştık," diyorum ve elini sıkmak için uzanıyorum.

Jane Austen Merkezi'ne dönüp normal kıyafetlerimizi giydikten sonra Michael'a sevgiyle veda ediyorum. Sonra eve yürürken Loretta'yı arayıp telesekreterine bir mesaj bırakıyorum ve benimle kahve içmek için ne zaman müsait olabileceğini soruyorum. Ya da belki bir cin.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Janeites için arkadaşlık uygulamaları*

🕒 *West Country Regency meraklıları*🕒

Quiz, ben hangi Jane Austen karakteriyim?

🕒 *En iyi Darcy kimdi, Colin Firth mü yoksa Matthew Macfadyen mi?*

BÖLÜM 22

"NEDEN TEKRAR ARABA KULLANAMIYORUZ?" Will, uzak bir köy yolunda aktarma otobüsümüzü beklerken soruyor.

Üçüncü kez açıklıyorum: "Bu bir eko-dinlenme tesisi olduğu için insanları arabalarını getirmemeye teşvik ediyorlar."

"Teşvik etmek' düpedüz bir yasak değil, değil mi?" Will hamstringlerini esneterek söylüyor. Gerçekten de inanılmaz derecede uzun. Bu kadar çok yer kaplamanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Burası hakkında yazmaya davet edildik, inzivanın ethosunu benimsemeliyiz." Kendimi nasıl oldu da bu planın savunucusu olarak buldum bilmiyorum. Bir saatlik yolculuk iki buçuk saatimizi alıyor.

Will saatini tekrar kontrol ederek, "Zamanımı değerlendirebileceğim daha iyi şeyler var," diyor.

"Ve ben değil miyim?" Huysuzca karşılık veriyorum. Çocuklarla bir hafta sonunu daha değiştirdiği için Dan'e zaten borçluyum ve Will ile aramızdaki kafa karıştırıcı havayı göz önüne alırsak, onunla bütün bir hafta sonunu yalnız geçirmek zorunda kalmadan da yapabilirim, özellikle de romantik bir kaçamakta. Hayatım zaten uzun bir sahte randevu gibi geliyor.

"Keşke geçen hafta sonu giydiğin o hoş kostümü giyseydin. Eminim şimdiye kadar bir at arabası bizi kurtarmış olurdu." "Ha ha," diyorum, onu görmezden gelip telefonuma geri dönüyorum.

"Kırk sekiz saat boyunca telefonun olmadan nasıl başa çıkacaksın?" Will, telefona dokunuşumu izleyerek soruyor. Yanıma geliyor ve omzumun üzerinden bakıyor. "Neden bir randevu sitesindesin? Bu kurallara aykırı değil mi?"

"Başka biri için, çöpçatanlık yapıyorum," diyorum ona.

Will'in gözleri şakacı bir şekilde büyür. "Bahse girerim kırk sekiz saat boyunca dayanamazsın."

"Bahse girmek ister misin? Kaç , on iki mi?"

Will gözlerini gökyüzüne kaldırarak, "Çünkü on iki yaşındakiler kumarbaz olarak nam salmışlardır," diyor. "İlk katlayan..." Duraklıyor.

"Neye mecbur?" Hangi saçma öneriyle geleceğini merak ederek soruyorum.

"Koltuğu sonsuza dek devretmek zorunda." Bakışlarımı tutuyor ve gülümsememe engel olamıyorum. Benimkini sıkmak için elini uzatıyor ama çocukça oyunlarını kaldıramayacağım için elini geri çekiyorum.

"O sandalyeyi seviyorum," diyorum.

"O benim sandalyem."

"Teknik olarak *Bath Living*'in koltuğu," diyorum ona, sonra başımı sallıyorum. "Peki. Telefonunu ilk kontrol eden iyi sandalyeden feragat eder."

Otobüs geldiğinde Will saçma bir zafer dansı yapmaya başladı. Otobüste Michael'ın flört profilini oluşturmaya geri dönüyorum ve Will bana bilmiş bir bakış atıyor.

"Biz oraya varana kadar başlamayacak," diye açıklıyorum.

Nihayet inzivaya vardığımızda güneş gökyüzünde alçalıyor ve ana yoldan çıkan çakıllı yol güzel turuncu güneş ışığıyla yıkanıyor. Konum, web sitesinin vaat ettiği kadar çarpıcı. Çitlerle çevrili yemyeşil tepeler ve yolun uzak uğultusu ve kuş cıvıltıları dışında ses yok.

Will garip bir şekilde yürüyor, pistin etrafında zıplıyor. Aşağı bakıyorum ve şık deri ayakkabılar giydiğini ve çamurdan kaçınmaya çalıştığını görüyorum.

"Ah, zavallı küçük kasaba faresi ayakkabılarını getirmemiş mi?" Diyorum, kendi pasaklı spor ayakkabılarım hakkında kendimi beğenmiş hissederek, ama bunu söylerken ayağım takılıyor ve derin bir çamur parçasına düşüyorum. Bacağıma kadar sıçradı ve istemsiz bir inilti çıkardım.

"Olamaz, çamura mı bulandın, köy faresi?" Will beni geçmek için bir çamur parçasının üzerinden atlayarak şöyle diyor.

Bir kapıya ve "Reconnect Retreats" yazan bir tabelaya ulaşıyoruz. 2024'ten beri şebekeden bağımsız." Kapının diğer tarafında bir Land Rover park halinde duruyor.

Çamur ve bizi görünce bir kadın dışarı fırlıyor. Şımarık ve genç, tüvit düz bir şapkanın altında vahşi kahverengi bukleleri var. Avcı terlikleri ve solmuş Barbour ceketinde, plastik bir av tüfeği takıp plastik orman tavuğu vurmaya hazır Açık Hava Barbie'si.

"Siz *Times*'tan Anna ve Will olmalısınız," diyor ve kulağa ne kadar hoş geldiğini söylemeden edemiyorum. "Otobüsü siz yönetiyordunuz demek?"

"Hemen hemen," diyorum ve mükemmel manikürlü elini sıkmak için uzanıyorum. "Ben Verity, Reconnect PR'dan," , sesi yüksek ve hafifti. çınlayan periler.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Verity," diyor Will, elini sıkmak için eğilirken ona en göz kamaştırıcı gülümsemesini veriyor. Will'i içine çekerken gözleri zevkle açılıyor. *Evet, evet, o çok seksi, bunu hepimiz görüyoruz.*

Verity bize ormanda rehberlik ederken, inzivanın kuruluş ilkeleri hakkında biraz açıklama yapıyor. Kot pantolonu o kadar dar ve poposu o kadar dik ki, önümüzde yürürken başka bir şeye bakmakta zorlanıyorum. Benim *hiç* böyle bir popom oldu mu?

Verity bize, "Kurucumuz Malin, ortağı Brad ile, her ikisi de var olmayan bir dolandırıcılık festivaline bilet aldıklarında tanıştı" diyor. "Kendilerini uzak bir Karayip adasında buldular, telefon şarj etme olanakları ve neredeyse hiçbir kaynakları olmadan kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kaldılar. Belki kaderdi ama Malin aşkın filizlenmesine neden olan şeyin telefonlarının olmaması olduğuna yemin ediyor. Tamamen hazırdılar. Reconnect Retreats'in prensibi, çiftlere birbirlerine tekrar odaklanmaları için alan sağlamaktır. İster ilk buluşma olsun ister ilişkinizi gözden geçirme amaçlı olsun, burada geçireceğiniz iki gün gerçek dünyada geçireceğiniz bir ay gibi gelecektir."

"Bunu bilimsel olarak nasıl test edebilirsin?" diye sordum. "Bu hakemli bir istatistik mi? Ya kendinizi kötü bir randevuda bulursanız? Bir ay boyunca kötü bir randevuya takılıp kalmak işkence değil mi?"

"Anna şüphelidir," diye açıklıyor Will. "Ayrıca açık havaya alerjisi var."

"Dışarıya alerjim yok, sadece içeriden hoşlanıyorum," diye açıklıyorum.

Verity, Will ile sohbet etmeye devam ediyor ve bilimsel verilerle ilgili sorularımı duymazdan geliyor.

Ormanda on beş dakikalık bir yürüyüşten sonra, dökme demir tekerlekler üzerinde ahşap bir çoban kulübesine geliyoruz. Modern ve şık bir tasarıma sahip olan kulübenin büyük bir penceresi vadinin ötesine bakıyor. Verity kapıyı açıyor ve ikimize de içeriği gösteriyor. Çift kişilik bir yatak, küçük bir masa ve bir yağ yakıcı, ardından duş ve kompost tuvalet içeren ayrı bir oda ile şık ve iyi döşenmiş. Soluk ahşap kirişler, soluk bordo yatak çarşafı ve zarif minderlerle zevkli bir şekilde dekore edilmiş. Ancak tam da bu "kampsız kamp" deneyimi fikrine ısınmaya başlamışken, aklıma endişe verici bir düşünce geliyor.

"Başka bir kabin daha var, değil mi? Bunu paylaşmamızı beklemiyorsun değil mi?" Ben soruyorum.

"Onlara sadece bir taneye ihtiyacımız olduğunu söyledim, pookums," diyor Will. "Bu doğru değil miydi?"

Midem bulanıyor ve boğazım daralıyor. Şaka yapıyor *olmalı*. Bunu bir randevuymuş gibi yazmamız gerektiğini biliyorum ama aynı yatağı paylaşmak zorunda kalmak gazetecilik görevinin ötesinde bir şey olurdu. Verity küçük, güzel bir makineli tüfek gibi kahkaha atıyor.

"Merak etmeyin, şu ağaçların hemen ötesinde bir kulübe daha var" diyor. "Burası bizim 'ayrı ama birlikte' kayalığımız, ilk buluşma için mükemmel. Birçok kombinasyonumuz var."

Will başını iki yana eğerek, "Az önce bu kadar paniklemiş görünmen beni rahatsız etti," diyor.

"O zaman birlikte değilsiniz?" Verity soruyor, gözleri aramızda gidip geliyor.

"İlk randevu," diyor Will, beni gaza getirmeye çalışırken kullandığı o ses tonuyla. "Ama çözülmemiş bir sürü cinsel gerilim var."

Verity sanki çok komik bir şaka yapmış gibi gülüyor ve ben yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Onunla mı flört ediyor, benimle mi, yoksa ikimizle birden mi? Neden böyle şeyleri okumakta bu kadar kötüyüm?

Kulübenin dışında, Verity bize yanında büyük bir ahşap kilit kutusu bulunan ateş çukurunu gösteriyor. "Hafta sonu için tüm yiyecekleriniz temin edildi ve kabinlerin her birinde stoklanmış bir soğutucu kutu var. Burada ateşte yemek pişirmeniz ve su ısıtmanız gerekecek. Odun, çıra, ateş çakmaklarının hepsi odun deposunda.

Bu tabuttan su." Büyük bir plastik su bidonuna dokunuyor. "Ayrı yaşam alanlarınız var ama yemek için bir araya geliyorsunuz." Verity bana beklenti dolu bir bakış atıyor. "Kullandığınız odunları dükkândan yenilemenizi istiyoruz; kırılacak kütükler şurada. Ve ormanda ayak izlerinizden başka bir şey bırakmamanızı istiyoruz. Son olarak, telefonlar. Bu vadide telefonlar sınırlı çekiyor, Wi-Fi yok, bu yüzden hile yapmamak kolay. Ancak telefonlarınızı koymanız için kilitli kutular sağlıyoruz, çünkü onlara ulaşma alışkanlığını kırmak zor olabilir. Aile üyelerine acil durum sabit hat numaramızı verdiniz mi?" İkimiz de başımızı sallıyoruz ve ben iki gün boyunca tamamen kesilmiş olmanın ilk alarmını hissediyorum. "Birinin sana ulaşması gerekirse, ofisten aşağı iner ve sana haber veririm. Nadiren oluyor ama insanların içini rahatlatıyor, özellikle de çocuklarınız varsa." Verity bana gülümsüyor. *Ona çocuğum olduğunu söyledim mi, yoksa o kadar yorgun görünüyorum ki öyle olduğumu mu varsayıyor?*

"Her şey harika görünüyor, teşekkürler Verity. Şimdiden kendimi daha rahatlamış hissediyorum," diyor öğretmenin evcil hayvanı Will.

"Her kapı bir kodla kilitleniyor, ihtiyacınız olan tüm bilgiler bu pakette." Her birimize "sıkça sorulan sorularla" dolu bir kitapçık uzattı.

"Kodunuz burada yazıyor, beş yedi sıfır dört," diyor bana, ön sayfayı göstererek. "Mandalı bu şekilde tıklamazsan kilitlenmez, o yüzden kodu hatırlayana kadar ya da gece içeride olana kadar açık bırak." Ormanın sakın sessizliğini içime çekerken omuzlarımın gevşemeye başladığını hissediyorum. Kulübe muhteşem ve ağaçların ötesindeki vadinin manzarası pastoral. Bir hafta sonunu geçirmek zorunda kalabileceğiniz kesinlikle daha kötü yerler de var. *Pride and Prejudice*'i yanımda getirdim ve dikkatimi dağıtacak telefonum ya da dizüstü bilgisayarım olmadan bol bol okumayı umuyorum.

Verity bize, "Bölgede altı yeniden bağlayıcı daha var," diyor. "Ama onların kulübeleri yarım mil ötede, ormanın diğer tarafında. Sizi rahatsız etmemeleri gerekiyor. Ormancımız Malcolm yarın rehberli bir flora ve fauna yürüyüşüne liderlik edecek. Katılmak isterseniz saat on ikide kapıdan ayrılacak, ancak hiçbir şey zorunlu değil. Ayrıca tepenin aşağısında yüzmek için güvenli bir dalma havuzu olan bir nehir var, sadece tahta okları takip edin. Eğer çıplak yüzmeye giderseniz, diğer sakinlerin de havuzu kullanabileceğini unutmayın."

"Bunu aklımda tutacağım," diyor Will, sesi çapkın bir hırıltıya dönüşerek. Verity takdirle gülüyor. İçimden gelen inleme isteğini bastırıyorum.

"Çok iyi vakit geçireceksiniz," diyor bize. "Burada geçireceğiniz iki gece size sonsuzluk gibi gelecek, hem de en iyi şekilde, inanın bana. Sizi elimizden geldiğince kendi halinize bırakmaya çalışıyoruz ama acil bir şey olursa şu tepenin üzerinde telefon çekiyor ve ofisimiz de yolun sadece üç mil aşağısında." Verity vadinin diğer tarafında, çok uzakta görünen bir tepeyi işaret ediyor. Ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırarak oyalanıyor, gözlerini Will'den ayırmıyor. "O halde sizi yalnız bırakayım, olur mu?" diye soruyor.

"Evet, bulduk. Teşekkürler Verity," diyorum. O gittikten sonra Will, "İyi biriydi." dedi.

"Öyleydi," diye kabul ediyorum. "Tamam, ben eşyalarımı yerleştireyim."

Will, "Eşyaları boşaltma, ateşi yakalım," diyor, ellerini çırpıyor, sonra birbirine sürtüyor, gözleri dans ediyor. "Kamp yapmayı sevmiyor musun?"

"Bu tam senin tarzın, değil mi?" Onun bu kadar heyecanlı olması çok tatlı olduğu için gülümsediğimi hissediyorum.

"Öyle," diyor bana sırtarak.

"Bu hafta sonu kardeşinden ayrılmak sana iyi geldi mi?" Onun da benim gibi ailevi sorumlulukları olduğunu hatırlayarak soruyorum.

"Evet, George hafta sonu babama yardım etmek için geldi. Hava kararmadan şu dalma havuzunu arayalım mı?"

"Mayo getirmedi," diyorum, "ve siz çıplak yüzmeyi önermeden önce, böyle bir şey olmayacak."

"Nasıl istersen," diyor Will. "Birbirimizin telefonlarını saklayalım mı? Yoksa gecenin bir yarısı *Daily Mail*'i kontrol etmek için o tepeye gizlice çıkmayacağını nereden bileceğim?"

"Bunu yapmayacağım, değil mi?" Dedim ama telefonumu kapattım ve teslim ettim. O da aynısını yapıyor, sonra da yerleşmek için kendi kamaralarımıza gidiyoruz.

Duvar da bir kilit kutusu var, Will'telefonunu oraya koydum. Belki de benimkinin ulaşılabilir bir yerde olmaması daha iyidir. Gizlice iki film indirdim ve bu muhtemelen tam olarak teknoloji detoksu ruhuna uygun değil. /

Çocuklara bir şey olursa Dan'in acil durum sabit hat numarasını aramayı hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyorum. Endişelendiğim için kendimi azarlıyorum. İyi olacaklar. Artık bebek değiller.

Çantamı ve bilgi kitapçığını kamaranın masasına bırakıp dışarı çıkıyorum ve dik kamara merdivenlerinden dikkatlice iniyorum. Bir rüzgâr kulübenin kapısını arkamdan çarparak kapatınca irkiliyorum. Güneş gökyüzünde alçalıyor ve Will ateş yakmaya başlamış bile. Onu yarı aydınlıkta ıraları yeniden düzenlerken görmek içimde ilkel bir duygu uyandırıyor. Ateş yakan bir adamdan etkilenmek, mağara kadınlığı günlerimizden kalma evrimsel bir özellik olmalı. Bu çok saçma çünkü ateş yakmak zor bile değil, özellikle de ateş çakmaklarınız varsa. İndirdiğiniz tüm programları kaybetmeden Sky kutusunu yeniden başlatabilmek ya da banyo lavabosunu kıllarla kaplı bırakmadan tıraş olabilmek gibi daha nadir becerilerden etkilenmeliyiz.

Will geldiğimi görünce bana geniş bir gülümseme atıyor ve gözlüklerini kamarasında bıraktığını fark ediyorum. Tişörtünü de çıkarmış ve şimdi pazularına yapışan ince pamuklu bir tişört giyiyor. Yanağında bir kül izi var ve onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor. Kamarasındaki soğutucudan iki bira getirdi ve birini bana uzattı.

"O zaman benimle ormanda bir hafta sonuna dayanabileceğini düşünüyor musun, Appleby?" *Appleby'ye geri döndük.*

"Deneyeceğim," diyorum, bir kütüğün üzerine oturup bira kutumu onunkine doğru kaldırarak. Gözleri eğlenceli bir enerjiyle parlıyor. Flört havasında olduğunu söyleyebilirim ve Verity gittiğine göre benden başka flört edecek kimse yok. "Flört etmeyi bırak," diyorum gözlerimi ona dikerek.

"Değilim," diye gülüyor. "Bu sadece benim yüzüm. Bu sefer bana karşı koyamayacağından mı korkuyorsun, Appleby?" diyor, sesi tereyağı gibi yumuşak, ama gülümsemediğimi görünce yüzü düşüyor. "Sorun nedir?"

Kollarımı kavuşturuyorum. Bir şey söylemeyi planlamamıştım ama sanırım şimdi söylemek zorunda kalacağım.

"Bunların hepsi senin için bir oyun, değil mi?" Biradan büyük bir yudum alarak söylüyorum. "Etrafta flört edecek başka kimse yokken senin oyuncağın olmak istemiyorum.

ile."

"Böyle mi düşünüyorsun? Sen öyle değilsin," diyor dirseklerini dizlerine dayayarak, kaşları endişeyle çatılmış bir halde. "Benim için hiç de öyle değilsin."

"Bir şey olmasını *istediğimden* değil," diyorum. "Hay bir hataydı, içkiyi fazla kaçırmıştım. Ama biriyle görüşüyorsan, ne kadar tesadüf olursa olsun, beş mil çapındaki her kadınla bu kadar flörtöz olmanın uygun olduğunu sanmıyorum."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor, gerçekten kafası karışmış görünüyor.

"Deedee?" Yüzüne bakarak söylüyorum ve gözlerinin değiştiğini görmek beni memnun ediyor.

"Peki ya o?" diye soruyor, ancak sesi artık daha az öfkeli.

"Seni Hay'den sonra onunla gizlice kaçarken gördüm." Duraksıyorum, ne kadarını söyleyeceğimi tartıyorum. "Ve sen dışıde olduğunu söylerken onunla kahvaltı ediyordun."

Will başını sallıyor ve şimdi gülümsediğini görüyorum. *Bu hoşuna mı gidiyor?*

"Hiç komik değil! Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Mırıldanıyorum. "Hiç inanamıyorum-"

"Anna Appleby, kıskandın mı?" diye soruyor dudağını ısırarak ve ben biramı ateşin üzerinden ona fırlatıp yüzündeki o kibirli sırıtışı silme isteği duyuyorum.

"Ben öyle bir şey değilim," diye karşılık veriyorum, şimdi ayağa kalkmış, huzursuz bir enerjiyle volta atıyorum. "Kiminle yattığın umurumda değil, sadece benimle bu oyunları oynamamanı tercih ederim."

"Bitirdin mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak dirseklerimi sıkıca sarılıyorum. "Deedee bir kelle avcısı. Avrupa'daki haber kuruluşları için çalışıyor. Panelimi izlemek için Hay'e geldi ama ertesi sabah Paris'e geri dönmek zorunda kaldı. Beni uluslararası bir haber kanalındaki bu iş için öne sürmüştü ama CV'min rekabette yeterli olmayacağını düşünüyordu. Beni bir uçağa kendisiyle birlikte kanalın müdürüyle görüşmeye gitmem gerektiğine ikna etti ve bunun işe girmek için tek şansım olabileceğini söyledi." Will duraksıyor. "O görüştüğüm biri değil. Aslında, Deedee bir arkadaşımın evli."

"Oh."

"Beni tanıştırdığı adam benden deneme çekimi isteyecek kadar hoşlandı. Geçen gün Deedee ile kahvaltıda buluştum çünkü Bath'da benim için bir görüşme ayarlamıştı. Sana söylemedim, çünkü mülakatlardan kimseye bahsetmeyi sevmiyorum. İşi almadığınız halde insanların size işi alıp almadığınızı sorması berbat bir şey. İşten ayrılmak istediğimi söylemedim, bu yüzden dışçı hakkında beyaz bir yalan söyledim. Gidecek bir yerim olmadan kovulmak istemem." Will ayağa kalktı ve ateşin etrafında bana doğru yürüdü.

"Sunuculuk işi, vay canına. Bu inanılmaz olurdu," diyorum ve bu yeni bilgiyi işlerken kendime daha da sıkı sarılıyorum.

"Olurdu," diyor, şimdi benden sadece bir adım ötede duruyor. Kolonyasının, terinin ve kamp ateşinin kokusu, duyularımı alarma geçiren baş döndürücü bir bileşime karışıyor. "Söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, gözlerim ayaklarımda.

"Ne için üzgünsün?" diyor, sesi alaycı.

"Sana hıyar dediğim için özür dilerim," diyorum yüzümü buruşturarak. *Bunu nasıl bu kadar yanlış anlamış olabilirim?* Kafamı kaldırdığımda gülümsediğini görüyorum.

"Ve senden başka biriyle mehtaplı partiler verdiğimi varsaydığın için, Appleby." Gözleri gözlerimi tutuyor ve işte orada, karnıma bir yumruk gibi geri dönüyor, aramızdaki inkar edilemez enerjinin çatırtısı.

"Bunun için üzgünüm," diyorum dudağımı ısırarak.

"Teşekkür ," diyor sessizce, başını eğiyor ve sonra yavaşça boynuma doğru eğiliyor. Şimdi onun kokusunu içime çekmekten kendimi alamıyorum, teni ısı yayıyor. "Hay'ın bir hata olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Gelecekte bu tür davranışlardan uzak durmaya çalışacağım." Benimle alay ediyor ama yakınlığı omurgamdan aşağı bir beklenti dikenini gönderiyor, bacaklarımda rahatsız edici bir zonklama var. "Artık bu konuyu kapattığımıza göre rahatlayabilir, hatta eğlenebilir miyiz?" Duraklıyor, yüz ifademi izliyor. "Ve iş yerinde kimseye Deedee'den ya da benim iş arayışından bahsetmezsen çok memnun olurum."

"Tabii ki hayır," diyorum ve sonra ateşin yanındaki kütüğün üzerine oturuyorum, çünkü başım dönüyor. Eğer hâlâ savaştaysak, Will kazandı demektir.

yuvarlak. Gerçi bu sefer kaybetmek umurumda değil, çünkü Deedee ile görüşmediği ve Hay'da aptal yerine konulmadığım için mutluyum.

Güneş batarken, ateşin üzerinde akşam yemeği hazırlamak için işe koyuluyoruz. Will yemek kutusundan biraz patates çıkarıyor, onları folyoya sarıyor ve ateş çukuruna yerleştiriyor. Bir tencereye su doldurup alevlerin arasında asılı duran bir direğe asıyorum. Soğuk kutuda bir küvet taze yapılmış çorba ve ızgarada kızartılacak biftekler, lamine edilmiş bir menü ve talimat sayfası var. Yemekler inanılmaz kokuyor, açık havada yemek pişirmenin çok tatmin edici bir yanı var ve Will'in rahat tavrı bulaşıcı. Güvenli konulardan konuşmaya devam ediyoruz: Jonathan'ın eksantrik kıyafet seçimleri, hayran olduğumuz yazarlar ve kırsal yaşamın cazibesi.

Yemeğimizi yediğimizde ikimiz de o kadar doymuş oluyoruz ki ateşin iki yanına kilim serip uzanabiliyoruz. Uzanırken alevlerin ötesinde görebildiğim tek şey o, ağaçlar artık karanlıkla gizlenmiş. Ateşin ışığı tenini sıcak bir turuncuya çeviriyor, gözleri yansıyan altın aleviyle titriyor. Fotoğraf çekmek için telefonuma uzanıyorum, sonra yanımda olmadığını ve bu sahneyi hafızama kaydetmem gerektiğini hatırlıyorum.

Will'in ateşe bakışını izlerken, "Bu kamp işlerini seviyorsun o zaman," diyorum. "Çocukken kampa gittin mi?"

"Evet. Babam nefret ederdi ama annem biz çocukken her yaz dördümüzü Exmoor'a götürürdü."

"Bu onun için zor bir iş olmalı. Çocuklarımı hiç kampa götürmedim. Her zaman çok fazla paketleme ve açma işi olduğunu düşünmüştümdür."

"Eminim zor olmuştur," diyor. "Simon karanlıktan korkardı ve geri kalanımız da iyi kardeşler değildik. George, geceleri çocukları çadırlarından dışarı sürükleyen panter büyüklüğündeki Exmoor Canavarı hakkında bir masal uydurdu. Hepimizi dehşete düşürmüştü. Simon gecedен çok korktuğu için sonunda gündüz uyumak zorunda kaldı. Annem bizden hiç memnun değildi."

"Kardeşim olmadığı için beni mutlu ediyorsun," diyorum ve soğutucudan bir soğuk bira daha almak için ona doğru eğiliyorum.

"Sen ve kız kardeşin birbirinizi gaza getirmediniz mi?" diye soruyor.

"Oh, yaptık, ama daha incelikliydi. Ben kötü ablaydım. Bazen o yokmuş gibi davranırdım. O da bana karşılık vermeye çalışırdı ama on dakika dayanır, sonra sıkılır ve onunla oynamamı isterdi." Biramdan bir yudum alıyorum ve ateşin karşısına dönüp baktığımda, Will'in beni izlediğini fark ediyorum ve aniden utanarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Seni örnek alıyor mu?" Will soruyor.

"Sanırım öyle. Dört yaş küçük olduğu için her şeyi önce ben yaptım. Benim her konuda otorite olduğumu düşünüyordu."

"Öyle değil miydin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Doğum sıranızın aile deneyiminizi nasıl şekillendirdiğiyle ilgili bir makale okumuştum" diyor. "En büyük ebeveyn beklentilerin ağırlığını taşıırken, en küçüğün özgür bir ruh olmasına nasıl izin veriliyor. İkinci olarak doğmuş olsaydın farklı bir insan olacağını hiç düşündün mü?"

"Güzel soru. Bilmiyorum." Bir an durup düşünüyorum. "Belki başarısızlıktan daha az korkardım. Yanlış yapamayacağını düşünen küçük bir kız kardeşe sahip olmak çok büyük bir baskı. Peki ya sen?"

"Ben sizin klasik ortanca çocuğunuzum - diplomat, sürekli herkesi mutlu etmeye çalışan. Belki de en büyük olsaydım daha hırslı olurum."

"Hırslısın," diyorum ona, kendini öyle görmemesine şaşırarak.

Will dudaklarının arasından hava üflüyor. "Ne ülkeyi yönetiyorum ne de kendi serbest yatırım fonumu kuruyorum."

"Hırs böyle bir şey değildir. Neyi başarmak istediğine dair net bir vizyona sahip olmak ve bunu gerçekleştirmeye kararlı olmaktır. Güven bana Will, sende bu fazlasıyla var."

Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum; gülümsüyor ve başını elinin üzerine yaslayarak ağırlığını değiştiriyor. "Bu bir iltifat mıydı, Appleby?"

"Hırs her zaman iyi bir şey değildir. *The Wolf of Wall Street*'i izlemedin mi?" Diyorum ve o da sessiz ormanda yankılanan derin bir kahkaha atıyor. "Görünüşe göre annen hırslıymış, dört oğlanı tek başına kampa götürmüş," diyorum, ailesi hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum.

"Öyleydi, o da cesurdu." Bunu o kadar içten söylüyor ki, kalbim onu kaybettiğinde küçük bir çocuk olduğu için sızlıyor. "Kendi çocuklarımı da kesinlikle kampa götüreceğim. Bence karakter geliştirici bir şey." Gökyüzüne bakmak için arkasına yaslanıyor.

"Çocuk istiyor musun?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum ama cevap vermesini beklerken burnumun direği sızlıyor ve göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

"Elbette. Yakın zamanda değil, ama boşa harcamak istemeyeceğim bir sürü iyi baba şakam var. Çocukları severim." Bana bakmak için dönüyor ve şimdi tüm bu göz temasının yoğunluğundan kaçınmak için sırtüstü kayma sırası bende. "Bana aileden bahset. Yakın mısınız?" diye soruyor.

"Özellikle değil. Frome'da eski bir saz kulübede yaşıyorlar. Emekli olduklarında, evlerini Airbnb'ye kiraya verebileceklerini ve parayı gemi seyahatlerine çıkmak için kullanabileceklerini düşündüler. Yıllardır sürekli gemi seyahati yapıyorlar. Sanırım annem etrafta başka insanlar varken babamı tercih ediyor." Annemle babamı ve onların gemi büfesi aşkını hayal ederek başımı sallıyorum. "Dan'le işler en kötüye gittiğinde, Lottie onları aramış ve eve gelmelerini istediğimi söylemiş olmalı. Karayip gezilerini kısa kestiler ve annem birkaç haftalığına benim yanıma taşındı. Dan yeni ayrılmıştı, iyi bir durumda değildim." Durakladım. Arkasına saklanacak hiçbir şeyin olmadığı sessiz bir ormanda konuşmaktan başka yapacak bir şey yok ve gecenin örtüsü beni dürüst kılıyor. "Annem bir hafta dayandı. 'Her şeyin çok iç karartıcı' olduğunu ve çocukken bile üzgün olduğumuzda ne yapacağını bilemediğini söyledi. Çocukları 'başından savmak' için bir gemi seyahatine götürmeyi teklif etti. "

"Vay canına. Gittiler mi?" Will soruyor.

"Hayır. Sömestr zamanıydı, istedikleri son şeydi. 'Ama teklif her zaman canım,' diyorum annemin kırılmış ses tonunu taklit ederek. "Acına tanık olmak istemiyorum ama çocuklarını senin için Norveç fiyortlarında bir tura çıkaracağım. Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum. Üzgünüm."

"Kamp ateşinin kuralı. Ateş ruhunu açığa çıkarır," diyor Will, bir elini alevlere doğru uzatarak. "Bana kız kardeşinden biraz daha bahseder misin?"

"Neden kız kardeşimi öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü senin konuşmanı dinlemek hoşuma gidiyor," diyor ve gözlerinin ne kadar nazık, ne kadar derin ve karmaşık bir renkte olduğunu fark ediyorum. Asla aynı yeşil değil

bir andan diğetine.

"Ben aslında Elinor'um ve Lottie de Marianne," diyorum, Austen zihnimde tazeyken.

"*Sense and Sensibility*?" Will soruyor, ben de başımı sallıyorum.

"O her zaman romantik ve kaprisli biriydi. Yirmili yaşlarında çeşitli Willoughby tipleriyle yoğun ilişkiler yaşadı, bense mantıklı bir adamla evlenen, arkadaşlarından önce bir aile ve ipotek sahibi olan mantıklı Elinor'dum. Lottie her şeyi çözdüğümü düşünürdü; tavsiye almak için hep beni arardı. Şimdi Albay Brandon'la mutlu bir evliliği var, işinde çok başarılı, bir bebeği olmak üzere - artık bana o kadar da ihtiyacı yok. Aramızdaki tüm dinamik değişti." Bunları daha önce dile getirmediğim için duraklıyorum; bunları yüksek sesle söylediğimi duymak beni şaşırtıyor. "Şimdi beni düzeltmek istiyor ve ben ihtiyaç duymaktan ziyade muhtaç hissetmeye alışık değilim."

"Eminim sana hâlâ ihtiyacı vardır," diyor Will. "Eskisi gibi olmasa bile. Belki de geride bıraktığın rollere sıkışıp kalmak sağlıklı değildir." Başka bir kütük almak için eğiliyor ve onu ateşe attığında kıvılcımlar çıkarıp tütüyor. "Bende de aynısı var. Bir ailede size bir rol biçilir; bu rolden çıkmak zordur. Ağabeylerimin beni hiçbir zaman profesyonel bir insan olarak sanmıyorum, ben her zaman pirinç patlağı kasemde çatırdamayı bıraktığında ağlayan çocuk olacağım."

"!" Gülüyorum.

Will orantısız bir gülümsemeyle "Hassas bir çocuktum," diyor ve kalbim kendisiyle dalga geçebilme yeteneğine çarpıyor.

Gece geç saatlere kadar konuşuyoruz, aileden kitaplara, felsefeye ve seyahate atlıyoruz. Bana ziyaret etmek istediği tüm yerleri, yurtdışında yaşamayı planladığı tüm hayatları anlatıyor. Ben de ona çocuklarımdan önce yaptığım seyahatleri ve hala görülecek yerler listemi anlatıyorum. Will cilveli ve kibirli görüntüsünü bıraktığında onunla konuşmak çok kolay. Neden bu kadar çok insanın ona ilgi duyduğu çok açık. Arkadaşlarımla ve ailemin yanında bazen kendimi bir rol oynarken buluyorum, olmamı istediklerini düşündüğüm kişi oluyorum, endişelenmelerine gerek olmayan bir kişi. Will ile sadece kendim olabileceğimi, dürüst olabileceğimi fark ettim çünkü o benim bir şey olmamı istemiyor ya da buna ihtiyaç duymuyor. Bir ya da iki kez onu bana bakarken yakaladım.

Ama yıldızların altında uzanmış hayat hikayeni paylaşıırken birine bağlı hissetmemek çok zor. Ancak titremeye başladığımda ateşin parlayan közlere dönüştüğünü fark ediyorum.

Will, "Yatağa iyi olur," dedi, "yoksa daha fazla kütük mü koyalım?"

"Yatak, sanırım," diyorum, ayağa kalkıyorum, duman ve biralar yüzünden başım dönüyor. "Biliyor musun, bu akşam telefonumu bir kez bile kaçırmadım."

"Ben de görmedim. Pırıl pırıl bir şirket olmalı."

"Öyle olmalı." Durakladım. "İyi geceler o zaman. Sabah görüşürüz."

Will bana sırtıyor ve o bakış geri dönüyor, oyunbaz, alaycı, flörtöz bakış. Tek kaşını kaldırıyor. "Kulübemin kapısını çalmadığın sürece. Ormanda olan ormanda kalır."

Üzerinde yattığım halıyı silkelerken gülüyorum. "Sabah görüşürüz, Havers."

Will meşalesini yakıyor ve çalılıkların arasından, gölgeli ağaçların arasından görünen kulübesine doğru ilerliyor. Ben kendi kulübeme dönüyorum, közler ve ay ışığı kulübenin basamaklarını çıkmama yetecek kadar ışık veriyor. Kapıyı çekince kilitli olduğunu gördüm. *Mandalı yanlışlıkla mı tıklattım? Hayır, tıklamadığımı biliyorum. Kahretsin, kod neydi? İçeride masanın üzerinde duran bilgi paketinin üzerindeydi.* Birkaç kombinasyon giriyorum -beş ve yedi olduğunu biliyorum- ama kolu çevirdiğimde yerinden oynamıyor. Beynimi zorlayarak kombinasyonu bulmaya çalışıyorum ama yok ve hayal kırıklığı içinde kolu tıkırdatıyorum. Bu hiç iyi değil. Kamarama giremezsem nerede uyuyacağım? Ne yapmak zorunda kalacağımı anladığımda midemde bir bulantı çalkalanıyor.

GOOGLE ARAMALAR: YOK

BÖLÜM 23

Will'in kulübesinde bir ışık yanıyor, bu da bana yol göstermeye yetiyor. Dar patikadan saparken dikenli çalılar bacaklarımı tırmalıyor. İki derin nefes alarak elimi kapıya götürüyorum, sonra kapıyı iki kez çalıyorum ve Will - bronzlaşmış, kaslı, mükemmel bir şekilde kendisi - kapıyı boxer'ıyla açıyor. Hemen yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Vay, vay, bu beklenmedik bir şey," diyor gözleri sevinçle parlayarak.

"Kamarama giremiyorum," diyorum bir elimi kalçama dayayarak. "Kilitli ve bilgi paketi içeride. Kodu hatırlıyor musun?"

"Kodu hatırlamıyor musun?"

"Hayır," diyorum sıkıca. "Şifreyi hatırlasaydım gelip kapını çalmak zorunda kalmazdım, değil mi?" Duraksıyorum, bu durum kafama dank ediyor. "Kilidi kırabilir misin?"

"Kilidi kırmayacağım, Anna." Duraklıyor, yüzünü bana dönüyor. "Sadece benimle kalman gerekecek."

"Kimseyle yatıp kalkmıyorum," diyorum, şimdi öfkeyle. Ateşin yanındaki dostane dinamik başka bir şeye dönüştü ve sanki bu güç değişiminden zevk alıyor gibi hissediyorum.

"Tamam o zaman," diyor Will, üzerine bir sweatshirt geçirdikten sonra kulübesine dönüyor.

"Hey, bekle, nereye gidiyorsun?" Ağlıyorum.

"Telefonunu kilitli kutumdan çıkaracağım, böylece şu tepeye kadar yürüyüp Verity'yi arayabilir ve ondan şifreyi isteyebilirsiniz."

Will telefonumu getirirken ben havada asılı kalıyorum. Döndüğünde, Will ile zifiri karanlık ufuk arasında yavaşça ileri geri bakıyorum. "Oraya tek başıma gitmek istemiyorum. Tepenin nerede olduğunu bile göremiyorum, bir çukura düşebilirim."

Will bıkkın görünüyor. "O zaman burada benimle uyumak zorundasın." "Sen gelemez misin?" Yalvarıyorum.

"Kıyafetlerimi giyip karanlıkta bir tepeye çıkmamı mı istiyorsun?"

"Evet. Lütfen."

Bir inilti çıkarır. "Tamam."

Will bu gezintiden memnun değil, bunu bir dizi iç çekiş ve homurdanmayla belli ediyor ama tepenin yönü konusunda benden daha emin. Ay ve Will'in feneri bize çok az ışık veriyor ve vadideki tarlayı geçip bir yokuş bulmamız on beş dakika sürüyor. Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra, bütün gece sormak istediğim bir soruyu sormak için cesaretimi topluyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Öyle olacağını tahmin ediyorum," diye yanıtlıyor.

"Eski sevgilinle aranda ne oldu Maeve? Neden yürümedi?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sorar, sesi alışılmadık bir şekilde kısıktır.

"Hay'da bahsettiğinde, orada bir hikaye olduğu hissine kapıldım." Duraksıyorum ve o cevap vermiyor. Birkaç adım daha sessizce yürüdük ve şimdi bu konuyu açtığım için pişmanım.

"Bilmeniz gerekiyorsa, ona kalabalık bir restoranda evlenme teklif ettim, arkadaşları ve ailesi bizi tebrik etmek için yan taraftaki barda bekliyordu" diyor alaycı bir kahkaha atarak.

"Olamaz. Will, özür dilerim," diyorum, bunu hayal ederken bile kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hayır dedi, olay çıkardığım için utandı." Duraklıyor, karanlıkta sesi gerginleşiyor. "Çok hızlı bir şekilde çok derine düştüğümü, kendimi kaptırdığımı, bunun çok erken olduğunu söyledi."

"Bu muydu o zaman, bu son muydu?" Yüzünü görebilmeyi dileyerek soruyorum. "istemediğini söyledi ama bir daha geri dönmek zor.

Bu." Duraklıyor. "Benim hatamdı, yanlış değerlendirdim. Bir kere içine girdim mi, her şeyimi veririm. Onun da aynı şeyi hissettiğini sanıyordum."

"Böyle şeyler nadiren tek bir kişinin hatası olur," diyorum ona. "Ama evet, eğer bir daha birine evlenme teklif edersen, kalabalık bir restoran asla gidilecek yol değildir."

Şaşırtıcı bir şekilde yüksek sesle gülüyor, sonra kolunu uzatıyor, beni nazikçe başımdan tutup çekiyor ve saçımı karıştırıyor. "Tavsiyen için teşekkürler, Appleby." Gülerek onu itiyorum. Sessizce biraz yürüdükten sonra Will, "Kocan sana nasıl evlenme teklif etti?" diye sordu.

"Bristol'daki dairemizde. Jess'e hamileydim zaten" diye anlattım.

"Muhtemelen basit bir cevap olmadığını biliyorum ama sana ne olduğunu sorabilir miyim?" Sesi temkinli.

"Herkesin olaylarla ilgili kendi versiyonu var, bu yüzden size sadece benimkini anlatabilirim," diyorum ve durup gece gökyüzüne bakıyorum. "Büyük bir kırılma olmadı, işin içinde üçüncü bir taraf yoktu, daha çok yavaş yavaş elimizden kayıp gidiyordu. Yirmi bir yaşındayken tanıştık, o zamanlar farklı insanlardık." İç çekiyorum. "Benim için aşık olmak karanlık bir gökyüzüne bakmak gibidir. Önce karanlıktan başka bir şey yoktur, sonra yavaş yavaş gözlerin alışır, birkaç yıldız görünür, sonra aniden her şeyi görürsün - binlerce yıldız, sonsuz bir ışık spektrumu. Akıllara durgunluk veren bir şey. Aşktan düşmek de aynı hissi verir ama tersten. Yıldızlar birer birer çekilir, gri bulutlar içeri girer. Sonra bir gün karanlıkta yalnız olduğunuzu fark edersiniz, dışarıda hiçbir şey yoktur."

Will, "Bu şiirsel bir cevap," diyor.

"Daha az şiirsel bir cevap çok iç karartıcı," diyorum gülümseyerek. "Boşanmak hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Yokuşun yarısında telefonumun şarjı bitiyor ve ben de rahatlayarak ciyaklıyorum.

Will, "Artık sandalyeyi benim aldığımı biliyorsun," diyor. "Bu sayılmaz. Bu acil bir durum."

"Oh, bu kesinlikle sayılır, Appleby," diye neredeyse homurdanıyor. Telefonumda Jess'ten birkaç, Dan'den bir mesaj ve birkaç e-posta uyarısı var. Sadece acil bir şey olup olmadığını kontrol etmek için onları tarıyorum. "Anna, sen e-postalarını kontrol ederken ben burada dikilip donmak istemiyorum."

"Tabii, pardon. Bir dakika," diyorum ona, ısınmak için bir ayağımdan diğerine zıplayarak.

Reconnect Retreats'in numarasını bir e-postada buluyorum ve uyuşmuş parmaklarımla çeviriyorum. Doğrudan telesekretere yönlendiriyor. "Burası Reconnect Retreats. Ofisimiz sabah sekizden akşam sekize kadar açıktır. Bu saatler dışında arıyorsanız lütfen mesaj bırakın, size geri döneceğiz. Acil bir durum söz konusuysa lütfen acil servisi arayın."

"Bu bir !" Feryat ediyorum. "Şimdi ne var? Hey, nereye gidiyorsun?" Will tepeden aşağı, ormana doğru yürümeye başladı ve ben de ona yetişmek için koşmak zorunda kaldım.

"Ben yatmaya gidiyorum," diyor. "Üşüyorum."

"Ama acil bir durumda arayabileceğimizi söyledi."

"Belki de gerçekten acil bir durum varsa ambulans ya da itfaiye çağırabileceğinizi kastetmiştir."

"Ama bu gerçekten acil bir durum. Uyuyacak yerim yok!" Ağlıyorum. "Ofislerinin ne kadar uzakta olduğunu söyledi, üç mil mi?"

"Artık orada kimse olmayacak. Yatağımı alabilirsin. Ben yerde uyurum. *Lütfen* geri dönelim. Acil servisi arayamayız çünkü sadece bir yatağımız var."

O haklı, tabii ki haklı, ama ben hala hayal kırıklığıyla gerginim. Bu nasıl işe yarayacak ki? Kabinler küçücük, yerde uyuması için bile zor yer var. Bir taksi çağırıp otele gidebilir miyim? Ama şu anda telefon çekmiyor ve başka bir arama yapmak için tepeye kadar bana eşlik etmesini istersem Will'in beni öldürebileceğinden şüpheleniyorum.

Will'in kamarasına vardığımızda kapı kapalıydı ve şifresini hatırlayamıyormuş gibi yapıyordu. "Hiç komik değil," diyorum kaburgalarına dirsek atarak.

Nihayet içeri girdiğimizde titriyordum. Will her iki koluma da birer elini koyup şiddetle aşağı yukarı ovuyor. Bu beni hemen ısıtıyor ve garip bir teşekkür mırıldanıyorum. Aynı şeyi ona da yapmayı teklif edip etmeyeceğimi düşünürken, bir kolunu yatağa doğru uzatıyor.

Bir yastık ve battaniye alıp yere uzanırken, "Hepsi senin olsun," diyor.

"Bu şekilde uyuyamazsın," diyorum, 1.80'lik boyunun ancak ayakta durabilecek kadar büyük bir zemin boşluğuna kıvrılmış halinin acınası görüntüsüne bakarak. "Halı bile yok. Hadi ama, bu çift kişilik bir yatak. Biz sadece..." Bunu söylemeye dilim varmıyor.

"Birbirinizin kıyafetlerini yırtmaya karşı koymaya mı çalışıyorsunuz?" diye sorarak cümlemi tamamlıyor ama ses tonu flörtöz olmaktan ziyade gerçekçi.

Tekrar ayağa kalktığında, geniş, sıkı, ateşli vücudu dar alanda benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Sonra dönüp sırt çantasından çıkardığı bir tişörtü bana uzatıyor. "Uyumak için bir şey."

Sözümü sakınmadan alıyorum, sonra üzerimi değiştirmek için küçük tuvalet kabinine giriyorum çünkü çamurlu kot pantolonumla yatağına girmek istemiyorum. Tişörtünü giyerken kokusunu içime çekiyorum; temiz ama hâlâ tıraş losyonu kokuyor. Bu kadar güzel koktuğu için ona lanet ediyorum. Tişörtü kalçalarımı sıyrıyor ve beyaz bacaklarımı gizlemeye çalışarak tişörtü aşağıya doğru çekiştirerek dışarı çıkıyorum. Tanrıya şükür gelmeden önce ağda yapmışım ve yeni güzel iç çamaşırlarımı giymiştim.

Will yatağın üzerinde oturuyor. "Bu tarafı mı yoksa duvarı mı istersin?" diye .

"Kenar. Böylece gece üzerime yuvarlanırsan altında ezilmek yerine yataktan düşerim."

"Seni ezmemeye çalışacağım," diyor. Gözlerini kapatıp yüzünü duvara dönmeden önce kısa bir süre tişörtünün içinde bana bakıyor. Yatağın başucundaki ışığı söndürüyorum ve onun yanındaki yatağı giriyorum. Şimdi içinde yatarken, bu çift kişilik yatağın ne kadar küçük olduğunu keşfediyorum. Will kabin duvarına yaslanmış olsa da birbirimize dokunmamak neredeyse imkânsız.

"Bunun için üzgünüm," diyorum karanlıkta sessizce.

"Sorun değil," diyor nazikçe ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. "Kendimi dışarıda bırakan ben olsaydım bana yatağını teklif eder miydin?"

"Tabii ki isterim," diyorum, gülümsememi geri çekerek.

"Yalancı," diyor bacağıma hafifçe vurarak. "İyi geceler, Anna." "İyi geceler, Will."

Orada sessizce uzanıyoruz, tamamen hareketsiz. *Gerçekten öylece uyuyacak mı?* Tabii ki istediğim bu, ama şaşırdım. Neden durumla ilgili benimle dalga geçmiyor? "Karşılıksız" teklifi sadece şaka mıydı? Beni kızdırmak için mi benimle oynuyordu, oysa gerçekte bunu asla yapmayacaktı?

Uykuya dalmak üzereymiş gibi nefesi yavaşlıyor ve şimdi kendimi biraz rahatsız hissetmekten alamıyorum. Yatağında yarı çıplak bir kadın var ve birkaç dakika içinde uyuyakaldı. Benim yakınlığım yüzünden işkence çekerek yatmıyor. Şansını bile denemeyecek -Will, *herkesle* şansını dener. Sınır bozucu, acıtıcı bir netlikle hayal kırıklığına uğradığımı fark ediyorum. Vücudumdaki her kas gergin, derimin her santimi tüylerim diken diken olmuş durumda. Onun kocaman, sert gövdesinin sıcaklığını yanı başımda hissederken, zihnim çılgına dönmüşken uyuyamayacağım.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kendime bunu engellememi, o burada değilmiş gibi davranmamı söylüyorum ama bedenim ona doğru itilmek, kollarını bana dolmasını, karanlıkta sabah konuşmak zorunda kalmayacağımız şeyler yapmak istiyor. Bacaklarımın arasında zonklayan bir nabız var, gittikçe ağırlaşıyor ve ısrarcı oluyor. *Hayır, hayır.* Bacaklarımı yukarı çekip dizlerime sarılıyorum; sadece kafam karıştı, bu benim için yabancı bir bölge. Will inkar edilemeyecek kadar çekici, vücudu inanılmaz, iki yılı aşkın süredir seks yapmadım, hissettiklerime şaşmamalı... *Bunu düşünmeyi bırak.*

"Anna?" Will'in sesi karanlıkta sessiz. "Evet,"

diyorum, sesim gıcırtilı çıkıyor.

"İyi misin? Sesin aşırı nefes alıyormuşsun gibi geliyor."

"Öyle mi? Özür dilerim," diyorum ama sesim bir inilti gibi çıkıyor ve elimi ağzıma götürüyorum. *Kendine gel, Anna. Herkes senin hiç gülünç derecede seksi bir erkek meslektaşınla küçük bir yatakta yatmadığını düşünür.* Tabii ki olmadım. Kim oldu ki?

Muhtemelen Will seks yapmamız konusunda şaka yaptığı için çıldırıyorum; bu fikri o soktu. Ciddi değildi, sadece benimle dalga geçiyordu ama... *Ya öyle değilse?* Vücudu kıpırıyor ve nefes alış veriş azalıyor. O da mı uyuyamayacak kadar dalgın? Şimdi zihnim yeni bir vitese geçiyor. *Acaba*

Bir şey olursa gerçekten o kadar kötü mü olur? Bath'dan ayrılmayı, dergiden ayrılmayı planlıyor; bana belli bir şekilde baktığında sinir uçlarım harekete geçiyor; benim gibi biriyle bir ilişki istemiyor, çok hoş bir şekilde karmaşık olmayabilir... *Hayır. Bunu düşünmeyi bırak.* Ama düşünmeden edemiyorum ve on dakika boyunca dönüp durduktan sonra kendimi elimi yorganın altından uzatıp sırtına dayarken buluyorum.

Ona dokunur dokunmaz ters dönüyor, elimi tutuyor ve elimi yastığıma bastırarak beni geri itiyor. Dudaklarımdan küçük bir beklenti iniltisi kaçıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve ciddi.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum, dudağımı ısırarak. Konuşmak istemiyorum, düşünmek istemiyorum, sadece onu öpmek, aramızdaki bu dayanılmaz gerilimi kırmak istiyorum.

"Anna," diyor, hâlâ kolumu yastığın üzerinde tutarak, "sen istemedikçe sana dokunmayacağım ya da seni öpmeyeceğim." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor, sanki soğukkanlılığını korumak için mücadele ediyor. "Bu durumdan faydalanmadığımdan emin olmam gerek."

"Yapabilirsin, yapmıyorsun," diyorum sessizce, kalçalarım hafifçe öne doğru itiliyor. "Bunu istiyorum."

"Tam olarak ne istiyorsun?" Sesi sakın ve durgun. Utançtan ya da istekten ya da her ikisinden de ölecekmişim gibi hissediyorum. Boştaki elimle ona uzanıyorum ama o sadece diğer eliyle elimi kavlıyor ve o elimi de yastığın üzerine geri itiyor. Yuvarlanıyor ve şimdi iki elim de yastığa yapışmış bir şekilde üzerimde duruyor. Bilinçsiz bir inilti çıkarıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmuş hissetmemiştim.

"Önce kelimeler, Appleby," diyor. "Çünkü burada bana çok fazla kafa karıştırıcı sinyal gönderiyorsun."

"Ne söylememi istiyorsun? Seni istiyorum," diyorum bıkkınlıkla. Vücudumdaki her hücre tetikte, tüm şüpheler yok oldu. "Bana dokunmanı, beni öpmeni, beni becermeni istiyorum," diye devam ediyorum, nefes nefese ama kendimden emin. *Az önce böyle mi söyledim? Kendimi tanıyamıyorum.*

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri karanlığın içinde benimkilere kilitleniyor, bedeni üzerimde asılı, kaya gibi hareketsiz. Bir an için nefes alış verişlerimiz dışında ses yok, ondan başka hiçbir şey yok.

"Evet."

Ve sonra sanki üzerindeki katı kontrol büyüğü bozuluyor ve kendini bırakıyor, bizi döndürüyor, beni üstüne çekiyor, dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturuyor, alt dudağımı ağzına çekiyor, beni açlıkla, sıcak ve sert bir şekilde öpüyor, bir elini saçlarımda gezdiriyor. Vücudumdaki her hücre patlıyor.

"Tanrım, çok seksisin," diye fısıldıyor ağzımın içine ve ben daha fazlasını, her şeyi isteyerek ona doğru atıyorum. İçimdeki sekse aç vahşi canavar az önce serbest kaldı ve aklım tüm kontrolü bıraktı. Eli kalçamdan aşağı iniyor, giydiğim tişörtün üzerinden yukarı çıkıyor, iç çamaşırımın kenarını bulup kenara çekiyor ve ben yüzümü omzuna gömerek bir inilti çıkarıyorum.

"Beni istiyorsun," diyor, bir parmağı yavaşça iç uyluğumda dolaşiyor. "Söyle."

"Seni istiyorum Will," diyorum, tüm bedenim beklentiyle zonklarken sesim nefes nefese çıkıyor. Ve sonunda başka sözcük yok, sadece dayanılmaz bir mutluluk var.

GOOGLE ARAMALAR: YOK

BÖLÜM 24

Gülümseyerek, uzun bir uykudan sonra bir kedi gibi yavaşça gerinerek uyandım. Yeniden doğmuş gibi hissediyorum. Tüm bedenim canlı, canlanmış ama aynı zamanda muhteşem bir şekilde hassas. Hareket etmek istemiyorum, bu yatağın içinde erimek ve her şeyi tekrar, tekrar ve tekrar hissetmek istiyorum. Yuvarlanarak Will'e elimi uzatıyorum ama boş bir yatak buluyorum. Arkamı döndüğümde, onun kulübede olmadığını görüyorum. Nereye gitmişti?

Yataktan kalkıp kulübenin kapısını açtığımda, onu ateş çukurunun üzerine eğilmiş, çaydanlığı ısıtmak için yeni bir ateş yakarken görüyorum.

"Günaydın," diye sesleniyorum, kapıdan ona el sallıyorum. Onun tişörtünü ve iç çamaşırımı giymiştim; büyük boy olmasına ve kalçalarım kadar inmesine rağmen, bu sabah üzerimde kendimi seksi hissediyorum.

"Hey," diyor, ateşe biraz daha çıra eklemekten önce bana dönüp bakıyor.

"Gelip bana yardım etmek ister misin?" Soruyorum, omzunun üzerinden bana bakıp gülümsüyor ama harekete geçmiyor.

"Tam da ateş yakma sürecinin önemli bir aşamasında," diyor. "Sana çay yapıyorum."

Ateş yakmaya devam ediyor, ben de kot pantolonumu ve ayakkabılarımı giyip ona katılmak için dışarı çıkıyorum. Dallar ayaklarımın altında çatırdıyor ve alçak sabah güneşi doğanın disko topu gibi koruluğu aydınlatıyor. "Bu harika değil mi? Vahşi doğada uyanmak, ormanın tam içinde olmak, taze çiy kokusu ve hala tarlanın üzerinde asılı duran sabah sisi."

Will, "Birileri baharın neşesiyle dolu," diyor. Çaydanlığı ateşin üzerine asıyor, sonra ayağa kalkıp koruluk boyunca bana doğru yürüyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için uzanıyor.

"Öyleyim," diyorum, ona bakmak için başımı yukarı doğru eğiyorum.

"Su ısınırken yüzmeye gidelim mi?" diye öneriyor. Sonra elimi tutuyor ve beni nehrin sesini takip ederek ormanlık yol boyunca çekerken gülüyorum. Küçük tahta oklar kıyı boyunca dalma havuzuna doğru işaret ediyor. Yaklaştığımızda Will elimi bırakıyor, tek bir hareketle tişörtünü ve kot pantolonunu çıkarıyor, sonra çırılçıplak, kıyıda doğruca girdap gibi akan karanlık suya atlıyor.

"Bu çok tehlikeliydi," diyorum onu görünce kızarak. "Ne kadar derin olduğunu bilmiyorsun."

"Yeterince derin," diyor, başını suyun altına daldırıyor, sonra soğuktan nefesi kesilmiş bir halde yüzeye fırlıyor. Başını sallayarak saçlarından bir daire şeklinde su püskürtüyor.

Tişörtümü ve kot pantolonumu çıkarıp, bir nebze olsun mütevazılığımı korumaya çalışarak külotumu üzerimde tutuyorum, sonra da sığığa doğru küçük bir atlayış yapıyorum. Will elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, vücudunun sıcaklığı ısırın soğukta duyularımı karıştırıyor.

"Ferahlatıcı," diyorum nefesimi tutmaya çalışarak, o da gülüyor. Şimdi gün ışığında yüz yüzeyiz. Gözleri sorularla dolu ama ne sorduğunu bilmiyorum, bu yüzden onu öpmek için eğiliyorum. Dün gece bir fantezi gibiydi, gerçek olmayabilirdi, ama şimdi onun sert dudaklarını hissediyorum, yumuşak ve sondalı, her şey lezzetli erimiş anıların acelesiyle geri geliyor.

Dudakları omuzlarımı öpmek için aşağı iniyor.

"Bunu nasıl yazacağız?" Sesim boğazımda düğümlenerek soruyorum.

"Ağır bir şekilde redakte edildi," diyor ve aniden beni kaldırıp havuzun karşısına fırlatıyor, böylece tamamen dibe batıyorum. Soluk soluğa yukarı çıktığımda Will çoktan kıyıya varmış, giysilerini çekiştiriyordu. Onu takip ederken ellerimi göğsümde birleştiriyorum, affetmeyen gün ışığında kendimden utanıyorum. Bana doğru dönüyor, ben de bakışlarını uzaklaştırıyorum. "Bakma!"

"Seni bundan daha çıplak görmüştüm Appleby, belki hatırlamıyorsundur."

"Böyle değil, yapmadın," diyorum, bankta tişörtümü bulmaya çalışıyorum ve nemli başımın üzerine çekiyorum.

Kampımıza döndüğümüzde çaydanlık buhar çıkarıyor ve Will onu ateşten almak için bir kanca kullanırken, ben de başka bir tişört bulmak için onun kulübesine koşuyorum. Kuru boyunca geri yürürken Will bana sesleniyor: "Kuru giysiler almak istersen şifreni hatırladım."

"Ne?" Şaşkınlıkla başımı eğerek soruyorum.

"Kapı kodunuz, gecenin bir yarısı hatırladım. Beş yedi sıfır dört."

"Birden aklına mı geldi?" Ona şüpheyle bakarak sordum.

"Ne? Öyle oldu," diyor başını sallayarak. Sonra kaşları çatılır ve güler. "Kamaramda uyumak zorunda kalasın diye hatırlamıyormuş gibi yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Will Havers, seni alçak herif," diyorum ona ters ters bakarak.

"Yemin ederim, Verity'nin o şarkılı sesiyle söylediği şey uyandığında beynime çakıldı. Bunu hiç anlamadın mı?" Will ciddi görünüyor ama şüphelerimi eğlenceli buluyor. "Seni yatağa atmak için bütün bunları - karanlıkta o tepeye kadar yürümeyi, yerde yatmayı teklif etmeyi- gerçekten yapacağımı mı düşünüyorsun?"

"Uygun bir hafıza kaybı, değil mi?" Ona inanıp inanmadığıma karar veremeden soruyorum.

"Hatırladığım kadarıyla, olayları başlatan sendin, ben değil." Ateşin etrafında yavaşça bana doğru yürüyor ve ben onun bakışları altında çözüldüğümü hissediyorum. "Bunu karşılıksız bıraktığım için mutluydum," diyor. "Yani tam olarak mutlu değil, istifa etmişim."

Bana doğru uzanıyor, bir parmağını tişörtümün üst kısmına sokuyor, büküyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Kendimi parmak uçlarımda yukarı itiyorum, çenemi yukarı doğru eğiyorum. "Dikkatli olmazsam boynum çatlayacak," diyor usulca.

"Ben buna değerim," diyorum onu öperek.

"Seni tişörtümden başka bir şey giymeden görmeyi seviyorum" diyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor, gözbebekleri geniş ve ateş dolu, ama sonra beni tekrar öpmek yerine parmağını çözüyor ve gitmeme izin veriyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ayaklarım yere basıyor. "Hadi, bakalım kodu doğru hatırlamış mıyım?" Kuru boyunca kulübeme doğru ilerliyor, sonra bir şifre giriyor. Kapı açıldı.

tıklar. Kapıyı açtığında bana döndü. Hâlâ beni bıraktığı yerde, ateşin yanında duruyorum.

"Öğlen rehberli yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyor.

"Belki, neden?" diye soruyorum. Tek parmağıyla beni işaret ediyor, ben de görünmez bir ipin ucundaki yo-yo gibi peşinden gidiyorum.

Kabin basamağına ulaştığımda, "Çünkü ne kadar zamanım olduğunu bilmek istiyorum," diyor ve içimde bir beklenti dalgası yayılıyor.

"Rehberli yürüyüşe çıkmama gerek yok," diyorum alışılmadık bir kız kıkırdamasıyla.

"Güzel," diyor ve beni tek bir hareketle kaldırıp merdivenlerden yukarı taşıdıktan sonra kabin kapısını arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor.

Günün geri kalanı bir rüya gibi geçiyor. Ben kendim değilim. Ne anne Anna'yım, ne gazeteci Anna, hatta ne de kız kardeş Anna. Boşanmış, otuz sekiz yaşında ya da kağıda yazabileceğiniz herhangi bir şey değilim. Ben sadece ormanda, kendi özel Cennetimde, ham, hayvani bir duruma geri dönmüş bir kadıyım. Bu güzel, kibirli, havalı adamın neden bu kadar bir yürüyüşle hayatın içinde yürüdüğünü keşfettiğim için hem sinirlendim hem de çok sevindim. Onun ellerinde bedenim, uzun zamandır tozlu bir garaja park edilmiş ve şimdi nasıl kullanılacağını *çok* iyi bilen bir Formula 1 pilotu tarafından sürülen bir Ferrari gibi hissediyorum.

Telefonlarımız olmadan ne zaman kavramım var ne de dış dünya. Gün, sonu ya da başı olmayan, sadece yer değiştiren uzun bir konuşma gibi akıp gidiyor. Yatakta olmadığımız zamanlarda, dışarıdaki ormanlık alanda uzanıyoruz, Will bana kitabımdan bir bölüm okuyor, başımı göğsüne yaslıyorum. Fiziğinin spor salonundan değil, günlük açık hava jimnastiği alışkanlığından kaynaklandığını öğreniyorum. Vücudunu inanılmaz pozisyonlara sokabiliyor ve bana amuda kalkmayı öğretmeye çalışıyor ama bu sadece gülüşmelerle ve başımın dönmesiyle sonuçlanıyor.

Güneş gökyüzünde yükseldiğinde tarlanın çevresinde uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz, sonra öğle yemeği için soğuk kutuda ekmek, peynir ve salata buluyoruz. O akşam tarlada bir battaniyenin üzerine uzanıp yıldızları seyrederiz ve bir yıldır mı yoksa bir gündür mü burada olduğumuzu merak ediyorum. Hissediyorum

enerjik, mutlu, memnun, eğlenceli ve çekici. Eğer kış uykusu döneminde olsaydım, şimdi iyi ve gerçekten uyanığım.

"Artık sana bakabilmeyi seviyorum," diyor Will, battaniyenin üzerinde yan yatıp bir elini başının altına koyuyor, gözleri tembelce dudaklarımdan göğsüme, sonra tekrar gözlerime kayıyor. "Ofiste sana baktığımda kendimi hep suçlu hissedirdim."

"Ofiste neden bana bakıyordun?" diye soruyorum, ama o sadece elimi öpüyor.

"Çünkü yapmamak mümkün değil."

"İş yerindeki insanlar bizi şimdi görseler ne derler?" Diğer elimle yüzümü kapatarak söylüyorum.

"İş yerinde kimsenin bilmesine gerek olduğunu sanmıyorum," diyor parmak uçlarını kolumda gezdirirken.

"Ormanda olan kalır," diyorum başımı sallayarak.

Will uzanıp yanağımı okşuyor, bana şefkat dolu bir bakış fırlatıyor, sonra inleyip battaniyenin üzerine yığılıyor. "Bu çok kötü bir zamanlama, Appleby," diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Senden hep hoşlandım. Dergiye başladığımdan beri, ama bana zaman ayırmadın. Şimdi bu oluyor ve..." Yüksek sesle nefes veriyor. "Tanrım."

Bunun üzerine gülümsüyorum, sözleri içimde bir haz dalgası yaratıyor. "Bu doğru değil, yalan söyleme," diyorum, gülümsemekten yanaklarım ağrımaya başlıyor.

"Anna, seninle konuşmak için sürekli nedenler uydurduğumu fark etmedin mi? Sana iki kez yemeğe çıkma teklif ettim; ikisinde de beni reddettin. Benden nefret ettiğine ikna olmuştum."

"Hay'e kadar öyle sayılırdı. Bana iki kez çıkma teklif ettiğini hatırlamıyorum." "Evet, ettim."

"Dilbilgimi düzeltmek ve köşe yazımı çalmaya çalışmak senin flört etme yöntemin miydi?" Yan dönerek soruyorum, böylece artık yüz yüze yatıyoruz.

"İşe yaradı, değil mi?" Bana sinsî bir sırıtış fırlatıyor ve ben de ona yumruk atacakmış gibi yapıyorum. Gülüyor, elini yumruğuma doluyor. "Hayır, sütun

seninle ilgili değildi. Jonathan arka sayfadaki içeriği gözden geçirdiğinden bahsetti ve ben de bir fırsat gördüm. Size düzenleme notları vermeye gelince, gerçekten sadece derginin olabildiğince iyi olmasını istiyorum. Ayrıca..."

"Ayrıca mı?"

"Öfkeli yüzüne bayılıyorum. Çenende küçük, şirin bir yarık var ve gözlerin ateş saçıyor. Bana bir şeyler hissettiriyor, üzgünüm." Suçlu bir kahkahayla halının üzerine düşüyor ve ben de onun üzerine çıkıyorum.

"Yani beni kızdırmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Seni zevk değil," diyor sırtarak.

"Tam bir dangelaksın," diyorum eğilip onu öperken. "Madem Deedee ile görüşmüyordun, neden Hay'den sonra geri çekildin?"

"*Benden* soğudun. Senin evinde başka bir dolunay partisinden bahsettiğimde beni geri çevirdin. Hay'de olanın Hay'de kaldığını söyledin. Pişman olduğumu sanmıştım."

"Yapmadım, yapmadım," diyorum ona, bakışlarını tutarak, dürüst olmaya cesaret ederek. "Beni Hay'da bıraktığında bir şeylerin değiştiğini hissettim."

"Özür dilerim. Dikkatim dağılmıştı. Sanırım çok sert çıkmak istemedim. Pencerede çok ileri gittiğimden endişelendim. Bu konuda ne hissettiğini ölçmek için seni şahsen görmek istedim." Beni üzerinden yuvarladı ve oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, avuç içlerini göz çukurlarına bastırdı. "Neden altı ay önce benden nefret etmemeye karar veremedin? Gelecek hafta sonu Paris'e gidiyorum. Orada kanal yöneticisiyle bir toplantım var. Bu son tur."

"Vay canına. O zaman gerçekten olabilir," diyorum, onun adına mutlu görünmeye çalışarak. "Bu inanılmaz olurdu."

"Öyle olurdu. Tam da istediğim türden bir iş. İki yüz başvuru arasından son üçe kaldım..." Gözlerini kapatarak konuşmasına devam ediyor. "Aceleci davranmamalıyım. Hâlâ yüzde altmış altı ihtimalle alamayacağım."

",," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Anlamamak istememe neden oluyorsun," diyor usulca, şimdi bana bakıyor, gözleri hüznle dolu. "Paris'e taşınamazsın sanırım?" diye soruyor alaycı bir gülümsemeyle.

"Korkarım önümüzdeki on yıl boyunca Bath'a bağlı kalacağız," diyorum ve yanına oturup elini elime alıyorum.

"Bunu küçümsemek istemiyorum," diyor gözlerimin içine bakarak. "Bu inanılmaz, *sen* inanılmazsın." Duraksıyor. "Ama ayrıldığım için kendimi kötü hissetmek de istemiyorum. Kardeşlerim geri dönüyor; benim de gitme zamanım geldi, ister Paris'teki bu iş olsun ister başka bir yer."

"Biliyorum. Will, bu sadece... bu sadece ormanda bir hafta sonu. Benim için tüm hayat planını yeniden düşünmeni beklemiyorum."

Yüzüme bakmak için geri çekiliyor, ifademi okumaya çalışıyor. "Ne demek 'ormanda sadece bir hafta sonu'?"

"Ormanda olan ormanda kalır," diyorum şarkılı bir sesle.

"Gerçekten mi? Sadece bu hafta sonu mu olsun istiyorsun?" diye sorup arkasını dönüyor ve hayal kırıklığına mı uğradığını yoksa rahatladığını mı anlayamıyorum. Tam açıklığa kavuşturmak üzereydim, bunu sadece bizim cümlemizi papağan gibi tekrarladığım için söylediğimi söyleyecektim. Ama bu başka ne *olabilir ki*? Bir erkek arkadaş aramıyorum, hele birkaç ay içinde veda etmek zorunda kalacağım bir erkek arkadaş hiç aramıyorum. Ben daha cevap vermeden Will, "Belki de en iyisi bu olur. Aksi takdirde işler karışabilir." Göğsüm daraldı. "Dağınık" derken neyi kastediyor? Ortam şımarık ve ciddi hissettiriyor, bu yüzden hafifliği geri kazanmak için çaresizce onu öpmek için hızla eğiliyorum.

"Bunu başlattığın için seni suçluyorum," diyorum ağzına doğru. "Kodumu unutmuş gibi davrandın."

"Gerçekten, anlatmak istediğin hikâye bu mu?" diyor, beni yuvarlıyor, iki elimi kavıyor ve ben altında gülüp kendimi kurtarmaya çalışırken başımın üzerine çekiyor, ama o çok güçlü. "Şifreyi kim unuttu?" diye tekrar soruyor.

"Yaptım, yaptım," diyorum, benimkini bulan dudaklarına gülerek ve battaniyenin dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı ve kelimelerin gerekli olmadığı dünyaya geri dönüyoruz.

Bu sefer farklı bir şey var. Birbirimizi yavaşça, kasıtlı olarak soyuyoruz. Ne dün geceki vahşi acelecilik ne de bu sabahki birbirimizin bedenlerini keşfetme hevesi var. Bu daha yavaş, daha konuşkan. Bana neyi sevdiğimi, ne istediğimi soruyor. Şefkatli, nazik. Bu

Sanki bunu eve götüremeyeceğimizi biliyoruz, bu yüzden her detayın tadını çıkarmak, anılarımıza mühürlemek istiyoruz; en azından ben böyle hissediyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve aramızda geri alınamayacak bir şeylerin oluştuğunu hissediyorum.

Zaman yine ölçülemez bir şeye dönüşüyor. Ne kadar sonra birinin bizi izlediğinin farkına vardığımızı bilmiyorum. Hâlâ battaniyenin üzerinde yatıyoruz, ısınmak için ikinci bir battaniye kullanıyoruz. Dalların çatırdadığını duyuyorum ve sonra onu görüyorum, altmışlı yaşlarında, gri topuzlu bir kadın, elinde bir kamera var.

"Kıpırdama," diyor, sesi sanki ürkütmemeye çalıştığı bir geyikmişiz gibi sakin. "Mükemmel görünüyorsun, tam orada." Fotoğraf makinesini çekiyor ve ben de halıyı üzerime çekiyorum.

"Ne oluyor be! Sen de kimsin?" Will giysilerimizi almak için uğraşırken ve beni fotoğrafçıdan korumak için öne geçerken bağıriyorum.

"Fotoğraf çekmeyi bırakın lütfen," diyor, sesi derin ve sert.

"Greta Van Prague," diyor kadın hiç çekinmeden. "Ben *Times*'tan fotoğrafçıyım." Duraksıyor, bir ileri bir geri bakıyor. "Makaleniz için fotoğraf çekeceğim. Umarım doğru yerdeyimdir."

"Ah, doğru ya," diyor Will, kot pantolonunu çekerken ona sırtını dönüyor, yüzü mosmor. "Geleceğini unutmuşum."

"Geleceğini *biliyor* muydun?" Ağlıyorum, bir tişört bulmak için sürünüyorum, battaniyeyi etrafıma daha sıkı sarıyorum. Greta'ya bakmaya cesaret ettiğimde, bir eli kalçasında, ağzı sırtacak şekilde kıvrılmış, eğlenmiş görünüyor.

"Özür dilerim." Will iki eliyle yüzünü ovuşturuyor, sonra ileri geri adım atıyor ve sonunda ona doğru bir el uzatıyor.

"O fotoğrafları kullanamazsın," dedim ona.

"Bunlar sizin fotoğraflarınız, ne kullanacağınıza siz karar verin. Birlikte çok mükemmel görünüyordunuz, o kilimlere sarınmış, hafif ışık altında. Bunun gibi anlar her zaman poz vermekten daha iyi yakalanır." Aramızda bir ileri bir geri bakıyor. "Bu romantik bir kaçamak özelliği, değil mi?"

Will başını iki yana sallayarak, "Evet ama yarı çıplak fotoğraflarımızla bunu göstermeyeceğiz," diyor. "Lütfen sil onları."

"Yakın çekim değildi. Görecek bir şey yok." Will'e kamera ekranındaki fotoğrafları göstermek için eğiliyor. "Onları bu iş için kullanmasan bile

makale, ben ve ortağım olsaydık bunları saklamak isterdim."

"Hayır, değiliz..." Söylemeye başladım.

"Hayır, hayır, değiliz," diyor Will, utanarak.

Greta aramızda bir ileri bir geri bakıyor, ben de yüzümü tişörtümün içine saklıyorum.

"Biz meslektaşız."

"Ah, anlıyorum," diyor Greta yavaşça, sonra gülüyor. "Ben bir sürü fotoğraf çekeceğim, hangilerini makalede kullanacağınıza siz karar verin." Duraksıyor, Will'e bakıyor, sonra da bana göz kırpmıyor. "Eğer başarabilirsen iyi iş, değil mi?"

Greta giysilerimizi giymemiz için bize yer verdi. Will ve ben mahcup bir gülümsemeyi paylaşıyoruz. Yüzlerimiz normal tonlarına döndükten sonra, Greta ateşin başında otururken, sonra da kulübenin dışında elimizde çay bardaklarıyla dururken birkaç fotoğrafımızı çekip çekemeyeceğini soruyor.

"Bırakayım da sen devam et," Will'in yüzü yeniden pembeleşiyor. "O zaman bu Yeniden Bağlanma inzivasında bir şeyler olmalı."

"Lütfen *Times*'tan kimseye bundan bahsetmeyin," diye yalvarıyorum.

"Tatlım, rahatla," diyor Greta. "Benim yaşıma geldiğinde, böyle hafta sonlarının daha çok olmasını dileyeceksin." Ve sonra gitmiş, geldiği yöne doğru yürümüş.

"Çok üzgünüm," diyor Will, o uzaklaşır uzaklaşmaz bana. "Bir fotoğrafçı göndereceklerini söylediler ama herhangi bir detay vermediler. Mekânı fotoğraflamak için ayrıca geleceklerini düşünmüştüm." Yüzü suçluluk duygusuyla kaplandı. "Bu hiç profesyonelce değildi."

"Ulusal bir gazetede yarı çıplak fotoğraflarımızın yayınlanmasını isteyebileceğimizi düşündüğüne inanamıyorum," diyorum. Sonra Will'le göz göze gelince ikimiz de kahkahayı patlatıyoruz.

"Güzel bir fotoğraftı. Çıktısını alıp işyerindeki masama koyabilirim," diyor Will.

"Bu biraz profesyonelce olmayabilir," diyorum, gülümsemekten yanaklarım ağrıyor.

Sonra Will beni tek bir hareketle kucağına alıyor ve koruluktan geçirerek kulübesine götürüyor. "Ne yapıyorsun?" diyorum ona sırtarak.

"Sana ne kadar amatör olabileceğimi göstereceğim."

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALAR: YOK

BÖLÜM 25

Gerçeğe döndüğümüzde ne olacağı hakkında DAHA FAZLA KONUŞMAYACAĞIZ. İkimizin de bunu düşünmek istediğini sanmıyorum. Yüzüyoruz, ormanda yürüyoruz, ateşin yanında ya da yatağında uzanıyoruz. Bu kadar çok dokunulmak bir yenilik, Will yürürken elimi arıyor, kolunu omzuma atıyor, yanağımdaki kiri okşamak için uzanıyor. Dokunsal, tanıdık ve kendinden emin. Beni ateşin yanında kucağına çekiyor ya da saçlarımı okşamak için uzanıyor. Soğuk bir denizde yüzdükten sonra ılık bir duşa girmek gibi, bedenim bundan zevk alıyor.

Pazar sabahı Will'den önce kalkıyorum ve kahvaltı ekmekleri yapmak için ateşi yakıyorum. Pastırma ve yumurta kokusu Will'i kulübemden dışarı çekiyor ve beni ateşin başında görünce başını sallıyor. "Sana yatakta kahvaltı hazırlamak istedim," diyor ve arkamdan yürüyüp enseme öpüyor.

"Kusura bakmayın, erken kalktım," diyorum.

Will bana doğru eğiliyor ve kokuyu içine çekiyor. "Mükemmel çıtır pastırma."

"Bir restoran eleştirmeni için yemek yaptığımı unutmuşum," diyorum ve bir parça almak için uzanan eline spatulayla hafifçe vuruyorum.

"En azından bana bir iş verin,"

diyor. "Tamam, hizmet edebilirsin."

Keyifle sırtıyor, sonra çöreklerden birini sahanda yumurta ve iki dilim pastırmayla dolduruyor. Soğutucuda çok çeşitli çeşniler buluyoruz: kahverengi sos, mayonez, ev yapımı Hint turşusu ve çeşniler.

"Şuna bak, ormanda haute cuisine. Sen ne istersin?" diye soruyor bana.

"Nasıl gelirse gelsin," diyorum omuz silkerek, ama o bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

"Ama ne istersiniz?" diye sorar.

"Mayonez ve Hint turşusu o zaman."

Kahvaltılık çöreğimi hazırlarken bana "Her zaman 'nasıl gelirse' diyorsun" dedi.

"Öyle mi?"

"Evet. Belki de annemle ilgili bir şeydir, benim annem de böyle söylerdi. Bir Anneler Günü'nde - yedi yaşında olmalıyım - öğle yemeği için mükemmel sandviçini yapıp yapamayacağımı sorduğumu hatırlıyorum, o da 'Tabii, jambon ve peynir alacağım' demişti. Ama ben onun mükemmel jambonlu ve peynirli sandviçinin *tam olarak* neye benzediğini bilmek istiyordum. 'Nasıl olursa olsun' dedi, ama ben tam olarak doğru yapmak istediğimde ısrar ettim. Sonunda ortaya koydu: bir parça çavdar ekmeği üzerine mayonez, ardından jambon, sonra peynir, marul, bir dilim daha, sonra da küçük bir parça Fransız hardalı istiyordu. Mutfağın altını üstüne getirdim ama sanırım şimdiye kadar yaptığım en iyi sandviçti." Sırıttırıyor ve kalbim eriyor. "Benimle dalga geçiyor olabilir, kim bilir." Duraklıyor, sonra diyor ki, "Eskiden tüm küçük yemek tercihlerimizi hatırlardı. Mesela Simon Red Leicester'ı çok severdi, oysa ben Cheddar'ı tercih ederdim ya da ben salamı etrafındaki biberle yerdim, ama Harry ona dokunmazdı. Hazırladığı her öğle yemeği küçük bir sevgi ve hatırlama eylemiydi." Bana ekmeğimi uzattı. "O öldükten sonra babam herkes için aynı öğle yemeğini hazırladı. Bize ne verilirse onu yedik."

"Oh, bu çok üzücü," diyorum.

"Çok önemli bir şey değildi, çok titiz değildik. Sadece bunun özlediğim şeylerden biri olduğunu hatırlıyorum. Birinin benimle ilgili bu küçük ayrıntıları bildiğini hissetmek."

"Bu şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltılık sandviç," diyorum, hikâyesi karşısında biraz tıkanmış hissederek. "Seninkinde ne var? Şu anda üzerimde baskı hissediyorum."

"Kahverengi sos, her zaman kahverengi sos" diyor, ızgaradan diğer ekmeği alıyor ve bana hazırlığını anlatıyor. "Mayonez, ama sadece Hellmann's ise ve asla kahverengi sosla karıştırılmamalı; çöreğin her iki tarafını da ayrı tutmalısınız."

"Biliyor musun Will, bence bütün o beş yıldızlı restoranlarda yemek yemek seni bir sandviç divasına dönüştürdü," diyorum ona dirsek atarak.

"Gerçekten mi? Bekle, sende biraz-" Burnumdaki bir şeyi silmek için uzanıyor, ama elimi uzattığımda üzerine kahverengi sos sürdüğünü fark ediyorum.

"Hey!" diyorum kızgınlıkla, ama sonra öpmek için eğildiğinde onu affediyorum.

-

KAHVALTIDAN SONRA, gençler gibi el ele tutuşarak nehrin diğer tarafındaki ormanda yürüyüşe çıkıyoruz. Bu hafta sonu o kadar mükemmel geçti ki - daha önce hiç birine bu kadar çabuk bağlandığımı hissetmemiştim - ama sonra bitmesi gerektiğini hatırlıyorum.

Will sanki aklımı okuyormuş gibi, "Sonsuza kadar burada kalabilsek harika olmaz mıydı?" diyor.

"Keşke," diyorum.

"Neden ? Yiyecek aramayı, balık tutmayı öğrenebilirim?" "Çocuklarım beni özleyebilir," diyorum.

"Doğru," diyor ve şimdi çocuklarımdan bahsederek fanteziyi mahvetmişim gibi hissediyorum. Onları düşünmek rahatsız edici bir suçluluk duygusu uyandırıyor. Daha önce hiç bu kadar uzun süre ulaşamaz olmamıştım. Ya bir şey olduysa? Jess iki yaşındayken kız arkadaşlarımla bir hafta sonu tatili yapmıştım. Onu ilk kez terk etmiştim. Çok güzel vakit geçirmiştim ama geri döndüğümde Dan'ın parmağını kapıya sıkıştırdığını ve acil servise gittiklerini gördüm. Bir parçam, evrenin beni uzakta geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya cesaret ettiğim için cezalandırdığını hissetti.

Kampa döndüğümüzde "Mesajlarımı kontrol edebilirim," diyorum.

"Bakma. Hafta sonu henüz bitmedi. Dış dünyaya izin verdiğimizde büyü bozulacak."

Ama şimdi düşündüm de, düşünmeden edemiyorum. Çocuklardan bahsettiğim anda içime bir uyumsuzluk çöktü. "İhtiyacım var," diyorum, niyetimden daha kararlı bir şekilde. Will ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor.

asla gerçekten kontrol edemeyeceğinizi anlayın. Ormanda soğuk bir rüzgâr esiyor ve içimden bir ses telefonumu kontrol etmem gerektiğini söylüyor.

"Elbette, ne yapman gerekiyorsa yap," diyor ve odun yığınının doğru yürüyüp odunları ayırmaya başlıyor. Sinirli mi yoksa gerçekçi mi olduğunu anlayamıyorum.

Kilitli kutusundan telefonumu alarak vadiye yürüyorum ve tepeye çıkıyorum. Mesajlar, e-postalar ve uyarılar gelmeye başladığında bir endişe dalgası hissediyorum. Jess'ten gelenlere odaklanıyorum.

Jess

Anne ne zaman dönüyorsun? Sana ihtiyacım var.

Anne, ara beni. Şimdi.

Sonra üçüncü bir mesaj, sadece üzgün suratlı bir emoji.

Dan'den hiçbir şey yok, ne olmuş olabileceğine dair bana bir ipucu verecek hiçbir şey yok. Onu aramayı denedim ama telefonu kapalıydı, ben de Dan'i aradım.

"Hani doğayla bütünleşiyordun?" diyor ve sesi beni Cennet'ten çıkarıp gerçek hayata geri döndürüyor.

"Evet, sadece kontrol ediyordum. Jess iyi mi? Bana mesaj attı."

"Ağlamaklı ve tuhaf davranıyor. Kız meselesi. Sylvie onu milkshake içmeye götürdü. Endişelenmene gerek yok."

"Arkadaşlarına bir şey mi oldu? Penny mi?" diye soruyorum. Hattan şingırtılar geliyor, bisiklet zinciriyle uğraşan aletlerin sesi.

Dan, "Bilmiyorum Anna, muhtemelen çay fincanındaki fırtınadır, onun nasıl biri olduğunu bilirsin," dedi. Ama şimdi endişeliyim. Bir şey oldu, benimle konuşmak istedi ve ben orada değildim. Şimdi Sylvie onu milkshake içmeye götürdü. Tepeden aşağı koşarken Will'in kütükleri istiflediğini görüyorum.

"Gitmem gerekiyor. Geri dönmem gerek," diyorum ona.

"Neden? Ne oldu?" diye soruyor, yüzü endişeye dönüşüyor.

"Bilmiyorum, annemin sezgileri. Eve giden otobüsü daha erken yakalamak istiyorum." "Tamam, seninle geleceğim" diyor ama sonra etrafa bakıyoruz

yapılması gereken her şey - çimlere serpilmiş battaniyeler, fincanlar ve

Kahvaltıdan kalma kaseler yıkanmadan duruyor.

Telefonumdaki saate bakarak, "Saat ikide otobüs var," diyorum, sonra hızla halıları toplayıp silkelemeye ve katlamaya başlıyorum. Will korulukta ilerliyor ve halıyı elimden alıyor.

"Bunu yapacağım. Yoksa saat ikiye yetişemezsin," diyor.

"Sakıncası olmadığına emin misin?"

"Gitmen gerekiyorsa, gitmelisin. Ben burada her şeyi halledeceğim."

Ben toparlanmak için kulübeye koşuyorum, Will de eşyalarımı toplamama yardım ediyor. Gitmeye hazır olduğumda beni yola kadar geçiriyor ve otobüs gelene kadar benimle bekliyor.

"Partiyi böldüğüm için özür dilerim," diyorum sessizce, aniden onun önünde kendimi garip hissediyorum. Aramızda bir karış mesafe var ve elini tutmak istiyorum ama kuralların ne olduğunu bilmiyorum. Şimdi mi bitti, yoksa otobüse bindiğimde mi?

"Sanırım bir ara bitmesi gerekiyordu," diyor, uzun bir nefes alıp elime uzanıyor. Elimi tutuşundaki güçlü sıcaklığın tadını çıkarıyorum. Eğer bu kadarsa, elime geçen tek şey buysa, onu tekrar öpmek istiyorum. Onu kendime bağlamak için bir şans daha.

"Will..."

"Bu hafta sonu, Anna, her şey-"

Ama sonra otobüsüm geldi ve o cümlesini bitirmedi. Büyü çoktan bozulmuştu. "Görüşürüz, Appleby," diyor omzumu sıkarak.

"Görüşürüz," diyorum. Otobüse bindiğimde, yüzümün buruşmasına izin vermek için arkamı dönmeden önce ona bir el sallıyorum. Cam kenarında bir koltuğa oturuyorum ve motorun ve diğer insanların gürültüsü bana fazla geliyor. Kulaklarımın yeniden ayarlanması için zamana ihtiyacı var, sanki iki gündür değil de aylardır sessiz bir ormanda yaşıyormuşum gibi.

Telefonum çekmeye başlar başlamaz Jess'e mesaj atıp neyin yanlış olduğunu soruyorum ve geri dönmek üzere olduğumu bildiriyorum.

Gelip beni al, diye yazıyor.

-

Sonunda Dan'in evine vardığımda kapıyı Sylvie açtı. Daracık bisiklet kıyafetleri giyiyordu. Daha önce bisiklet kıyafeti içinde güzel görünen birini hiç görmemiştim. Beni gördüğünde yüzü endişeyle buruştu.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Annemle annem arasında sessiz bir konuşma yapalım mı?" Sylvie fısıldayarak sokağa çıkıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. *Anneden anneye mi?* Dan'in bir aydır birlikte yaşadığı kız arkadaşı olması onu çocuklarımın üvey annesi yapmaz.

"Sorun nedir?" Daha çabuk tükürür umuduyla öfkemi yutarak soruyorum. Sylvie parmaklarını birbirine geçiriyor, sonra vaaz vermek üzere olan bir rahip gibi başını eğiyor.

"Küçük Jess'imiz bu hafta sonu kadın oldu," diyor bana. "Oh."

"Beyaz kanepemizle ilgili bir durum vardı." "Aman Tanrım."

"Sorun değil. Dan fark etmeden önce hallettim. Zavallı şey çok utandı. Krampları vardı ve ona aldığınız ürünlerden hiçbirisi yoktu. Biraz zor bir sabah oldu. Ama endişelenmene gerek yok, kız kıza yemeğe çıktık, her şeyi konuştuk. Ona bir ay taşı aldım. Kadınlık yolculuğuma başladığımda annem bana bir tane almıştı."

Göğsümdeki gerginlik azalıyor; daha kötü bir şey olmadığı için rahatlıyorum. Ama şimdi midem hoş olmayan duygulardan oluşan bir çorba: burada olmadığım için üzüntü, Sylvie olduğu için öfke, kızımın utanması ve evden uzakta olması nedeniyle kalp ağrısı. konuda konuşmalar yaptık, her ihtimale karşı evde özel bir ped kutum var ama Dan'lerde böyle bir şey yok. Bunu planlamalıydım, bunun olabileceğini bilmeliydim.

Sylvie'ye "Bunu yaptığın için teşekkür ederim," diyorum ve nazik davrandığı için ona gerçekten minnettarım.

"Tatilin nasıl geçti?" diye soruyor.

"Bir iş gezisiydi ve iyiydi, teşekkürler." Ona isteksiz bir gülümseme veriyorum. "Çocuklar gitmeye hazır mı?"

"İçeri gel, içeri gel," diyor, ön kapıyı açıyor ve bej renkli salona doğru yürüyor. İçeri girmek istemiyorum ama sokakta beklemeyi tercih edeceğimi söyleyerek kaba görünme riskini de almak istemiyorum. Dan oturma odasında, bisiklet taytı giyiyor.

"Tatlım, bu eyer için aliyen anahtarı yerinden oynattın mı?"

"Hayır," diyorum refleks olarak, sonra benimle konuşmadığını hatırlıyorum. "Selam Anna," diyor.

"Yerinden oynatmadım," diyor Sylvie ve sesinde keskin bir ton var. Dan fark etmese bile o benim hatamı fark etti.

Yakın zamanda Will'i çok daha azıyla gördükten sonra Dan'i taytıyla görünce, yardım edemiyorum ama ikisini karşılaştırıyorum. Sylvie ve Daniel benim Will'le yaptığım türden bir seks mi yapıyorlar, yoksa onlar Dan'le benim yaptığım türden bir seks mi yapıyorlar? Zihnim Cuma gecesine, Will'in emredici sesine geri dönüyor: "*Beni istiyorsun. Söyle.*"

"İyi misin? Kızarmış görünüyorsun," soruyor Dan, sonra kaşlarını çatıyor. "Hastaysan gelme, önümüzdeki hafta sonu Tri Club etkinliğim var. Hasta olamam."

"Hasta değilim, sadece burası çok sıcak." *Neden içeri girdim ki? İçeri girmek her zaman bir hatadır.*

Ethan bahçede plastik bir kriket sopası ve kütüklerle oynuyor. Fransız pencerelerinden beni görünce sopayı yere atıyor, koşup kapıyı açıyor, sonra da gelip bana sarılıyor.

"Hey, ufaklık," diyorum, onu kollarıma çekip saçlarını öpüyorum, muhteşem, terli kokusunu içime çekiyorum.

"Krikette ne kadar iyi olduğumu gördün mü?" diye soruyor.

"Ethan, hadi yaptığımız işi bitirelim. Kütükleri uzaklaştıralım," diyor Sylvie, parmağını yavaşça bahçeye doğru çevirerek. Ethan itaatkâr bir şekilde kapıya doğru ilerliyor. "Burada her şeyin tertemiz olmasını isteriz, değil mi?"

Merdivenlerden ağır bir ses geliyor ve Jess elinde çantasıyla aşağı inip koridorda duruyor.

"Selam Jess," diyorum, ona sempatik bir bakış atıyor ve sarılmak için kollarımı uzatıyorum.

"Garip davranma. Hadi gidelim." dedi. Ben de mümkün olduğunca tuhaf olmamaya çalışarak onu evden çıkana kadar takip ettim.

—

EVDE, ETHAN bahçedeki kulübemizde tuttuğumuz kriket sopası ve topa oynamak için doğruca bahçeye koşuyor. O dışarıdayken ben de Jess'le konuşma fırsatı buluyorum.

"Sylvie adet görmeye başladığını söyledi. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olamadığım için üzgünüm."

Jess yanıt olarak homurdanıyor ve ben de sarılmak için uzanıyorum. Beni rahatlatmak için kollarıma giriyor ve onu kucaklamama izin veriyor.

"Çok utanç vericiydi anne. Sadece evde seninle olmak istedim," diye omzuma fısıldıyor.

"Anlıyorum, orada olamadığım için çok üzgünüm. Sylvie bu konuda iyi davranmış gibi görünüyor?"

"Bunu bana o aldı," diyor Jess, aytaşı bileziği göstererek. "Bunun dişil enerjiyi sembolize ettiğini söylüyor."

"Uh-huh." Toparlayabildiğim tek şey bu.

Jess mutfak tezgâhına yaslanırken onunla oynuyor. "Bunu büyük bir anmış gibi gösterdi ama iğrenç ve sinir bozucu geliyor."

"Biraz iğrenç ve sinir bozucu ama aynı zamanda tamamen doğal." Duraksıyorum, onu, kızımı izliyorum - hala bir çocuk ama artık başka bir şey.

Göğsümde bir suçluluk yumağı oluşuyor. *Ne düşünüyordum ki?* Buradaki sorumluluklarımı unutarak ormanda cinsel bir fantezi yaşamayı. Bütün hafta sonu çocukları neredeyse hiç düşünmedim; bunu öngörmeliydim ama Will'le çok meşguldüm. *Ben berbat bir anneyim.*

Ethan bahçeden geldiğinde hep birlikte kanepeye kıvrılıp ailemizin favorisi olan *Miss Congeniality*'yi izliyoruz. Ama ben Sandra Bullock'un makyajına odaklanamıyorum; aklım hâlâ ormanda. Will'in şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Henüz dönmedi mi? Telefonumu kurcalıyorum, ona mesaj atmak istiyorum. Her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamalıyım. Sırf birlikte yattık diye ona mesaj atacak *değilim*.

"Peki iki gün boyunca telefonun olmadan nasıl başa çıktın?" Jess telefonumu kavradığımı ve kararsızlık içinde olduğumu görünce soruyor.

"Düşündüğümünden daha kolay ." "Will nasıldı?" Jess soruyor.

"Affedersiniz?" Soru beni şaşırtmıştı.

"İş yerinden Will denen adamla değil mi?"

"Oh, doğru, evet, iyiydi. İyiydi." Neden bana Will hakkında sorular soruyorlar? Bana asla işle ya da hayatımda onlarla doğrudan ilgili olmayan herhangi bir şeyle ilgili soru sormuyorlar. Kalkıp tualete gidiyorum, kapıyı kilitliyorum ve bir mesaj yazmaya başlıyorum.

Burada her şey , iyi gelmişim. Bu güzel hafta sonu için teşekkürler. Sonra silip yeniden yazıyorum. Her şey yolunda. Seni düşünmeden duramıyorum. Hayır. Bunu söyleyemem. Bu çok fazla, bitmiş olması gerekiyordu. Ona bir GIF göndereyim mi? Çok muhtaç olmadan onu düşündüğümü ifade eden bir şey. "*Seni şimdiden özledim*" nasıl olur? Hayal kırıklığıyla telefonumu alnıma vuruyorum. Neyim var benim böyle? Kendimi yine on beş yaşında hissediyorum ve Lance Reynolds'ın saçım açıkken mi yoksa kapalıyken mi beni daha çok fark edeceğini merak ediyorum.

"Anne, iyi misin? Uzun zamandır oradasın," diye sesleniyor Jess oturma odasından.

"Peki. Bir dakika," diye geri arıyorum. Çabucak Her şey " yazıyorum. Umarım eve sağ salım varmışsındır, sonra da ben fazla düşünmeden Will'e gönderiyorum.

"Bir aksolotl alabilir miyim, anne?" Ethan soruyor.

"Bana ne olduklarını göster," diyorum ona. Telefonumdan bakıyoruz ve tüylü solungaçlardan oluşan bir tacı olan garip, gülümseyen pembe bir amfibinin fotoğraflarını buluyorum. "Çok bakımlı görünüyorlar."

"Öyle değiller. Kendi uzuvlarını yenileyebiliyorlar." Ethan umutla bana bakıyor.

"Biraz daha araştırma yapayım, söz veriyorum bunu düşüneceğim," diyorum ve eğilip başını öpüyorum. "Ayrıca, ikinizden birinin fikri varsa, başka bir randevu önerisine ihtiyacım var."

"Neden Will'le çıkamıyorsun?" Jess soruyor ve bu soru beni geriyor.

Bir şey mi biliyor?

"Hayır, Will'le çıkamam," diyorum olabildiğince rahat bir şekilde. "O bir meslektaşım."

"Okuldaki Kenny, büyükbabasının evcil hayvan olarak bir keçi beslediğini ve keçinin onun evinde yaşadığını söylüyor. Bütün ayakkabılarını çiğniyormuş," diyor Ethan.

"Bu onu uygun yapar, değil mi? Kaç yaşında?"

"Keçi mi?" Ethan soruyor.

"Hayır! Kenny'nin büyükbabası. Biliyor musun, hayır, veto. Okuldan ya da okulla bağlantılı hiç kimse ve hiç kimsenin büyükbabası." Ethan'ın yüzü düştü, sanki o keçiyle tanışma hayalini suya düşürmüştüm gibi. "Neden Kenny'ye okuldan sonra bir gün büyükbabasının keçisiyle tanışmaya gidip gidemeyeceğini sormuyorsun?" Ethan bu öneri karşısında heyecanlanmış görünüyor.

"Michael'ı tekrar göreceğiz misin?" Jess soruyor.

"Michael çok tatlıydı, iletişimde kalacağız, harika bir öneriydi. Ama yeni bir ipucuna ihtiyacım var."

"Neden sürekli telefonunu kontrol ediyorsun?" Jess bana soruyor. "Bakmıyorum," diyorum ve telefonu kanepenin kenarına itiyorum.

"Aynı anda bir sürü insanla oyun buluşması yapabilseniz ve sonra kiminle arkadaş olmak istediğinize karar verseniz harika olmaz mıydı?" Ethan diyor ki.

"Sanırım buna hızlı randevu deniyor," diyorum ona.

"Hızlı buluşma nedir?" Jess soruyor ve ben konsepti açıkladıktan sonra Ethan ve Jess bunun harika bir plan olduğu konusunda hemfikir oluyorlar ve ben de biraz araştırma yapmak için dizüstü bilgisayarımı açıyorum.

"Bak, otuz beş yaş üstü bir etkinlik var. Anne, bu sensin," diyor Jess, ekranı göstererek.

"Bunun köşenin kriterlerine tam olarak uyup uymadığını bilmiyorum," diyorum kaşlarımı çatarak. "Gerçekten başka birini düşünemiyor musun?"

Kapı çaldı ve ben kapıyı açmaya gittim. Kapının eşiğinde Noah, elinde parçalanmış bir süt kutusu tutuyordu.

"Tilkiler yine çöp kutunuza girmiş," diyor hışımla, çöp kutumuzu göstererek. "Daha yeni temizledim. Çöpleri toplama sabahından önce dışarı atacaksanız üstüne sağlam bir tuğla koymanız gerekiyor."

"Teşekkür ederim, ama üzerine bir tuğla koydum," diyorum, bu uyarıdan rahatsız olarak.

"Yeterince büyük olamazdı," diyor Noah.

"Belki de tilkiler güçleniyordur. Belki de evrim , tuğlaları kutulardan çıkarmak için birlikte çalışıyorlar." Gözlerim Noah'nın ayaklarına takılıyor, garip çoraplar giydiğini görüyorum. Biri şık kırmızı bir ekose, diğeri gri ve yünlü.

"Sadece daha dikkatli olmaya çalış," diye homurdanarak merdivenlerden aşağı inmek için döndü ve sonra geri seslendi, "Ve çit tahkimi için formu doldur."

Kapıyı kapatıyorum ve kendi kendime, "Sana daha uyanık olacağımı göstereceğim," diye mırıldanıyorum. Arkamı döndüğümde Ethan ve Jess yüzlerinde aynı ifadeyle bana bakıyorlar.

"Hayır, hayır, hayır, . O olmaz. Veto, kocaman veto," diyorum iki avucumu havaya kaldırarak.

"Veto hakkın kaldığını sanmıyorum anne," diyor Jess sinisi bir sırıtışla.

GOOGLE ARAMALARI:

- 🕒 *Tilkiler çöp kutularından tuğlaları taşıyabilir mi?*
- 🕒 *Çöp kutularından tuğla taşıyan tilkilerin videoları*
- 🕒 *Bir WhatsApp mesajında mavi tik yoksa, bu mesajı okumadıkları anlamına mı gelir?*
- 🕒 *Okundu bilgisini devre dışı bırakıp bırakmadıklarını nereden biliyorsunuz?*
- 🕒 *Will Havers, LinkedIn*

BÖLÜM 26

O GECE, yeni düzenlediğim yatağında uzanırken, telefonumu o akşam ellinci kez kontrol ediyorum. Will şimdiye kadar telefonunu açmış olmalı ama hâlâ WhatsApp'ıma cevap vermedi. Bana mesaj atmasına *ihtiyacım* olduğundan değil, ama kibarlık olurdu. Tikler maviye dönmedi, ama önceki mesajlara geri döndüğümde hiçbir tiğin maviye dönmediğini görüyorum, yani belki de okundu bilgisini devre dışı bırakmıştır. Bu insanların yaptığı bir şey mi? Gizemli bir havayı korumak için bunu yapmalı mıyım? Gözlerimi kapatıyorum ve hayal kırıklığı içinde inliyorum.

Herhangi biriyle çıkmak risklerle doludur - Neil gibi bir psikopat, Parma ham Richard gibi bir sahtekâr ya da Ryan Stirling gibi bir sürünge olma riski. Ama Will gibi, ayrılacağını *bildiğim*, ciddi bir şey istemediğini bildiğim biriyle birlikte olmak, bu farklı türden bir tehlike. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yaşadığımız gibi bir hafta sonunu nasıl geçireceğimi ve sonra bana mesaj atmadığı için nasıl iyi olacağımı bilmiyorum. Michael'a arkadaşlık uygulamalarında bulduğum iki Jane'i göndererek dikkatimi dağıtıyorum: Cotswolds'dan Olivia ve Bradford-on-Avon'dan Jane (biliyorum). İkisi de Michael'la tanışmaya hevesli görünüyor ve biyografisinde *Persuasion*'dan bir alıntı bulunan Jane'den çok umutluyum.

Bip. O da ne? Tiz bir bip sesi, sadece keskin bir ses, sonra yaklaşık beş dakika sonra bir *bip* sesi daha. Şimdi bunun nereden geldiğini bulana kadar uyuyamam. *Bip.* Jess ve Ethan bu sesle nasıl uyuyor? Çok gürültülü ve çok sinir bozucu. Koridor boyunca sürünerek sesin kaynağını buluyorum; duman alarmından geliyor. Kırmızı bir "pil" ışığı yanıp sönüyor. Elektrik şebekesine bağlı, ama belki de yedek pil azalıyordur. Her neyse, kapatmak için uzanamıyorum.

Belki sabaha kadar görmezden gelebilirim. Çocukları uyandırmadı. Ama yatağa döndüğümde, dünyadaki tüm kulak tıkaçları bu tiz "yıp" sesini engelleyemeyecek. Ona ulaşmaya çalışmam gerekecek.

Odamdan bir sandalye alıp sahanlığa çıkıyorum, ama sandalyenin üzerinde dururken parmak uçlarımda yükseliyorum, hâlâ bir adım uzaktayım. Tam aşağı inmek üzereyken Jess yatak odasının kapısını açıyor ve beni görünce çığlık atıyor. Onu görmenin şoku beni de harekete geçiriyor ve ikimizin de çığlıkları, odasından dev bir Squishmallow'la çıkan Ethan'ı uyandırıyor.

"Neden odamın önünde öyle dikiliyorsun?" Jess nefesini tutmaya çalışarak soruyor.

"Duman alarmı ötüyor. Beni çıldırtıyor," diye açıklıyorum, kutuyu işaret ederek, ne demek istediğimi anlatmak istercesine tekrar ötüyor. "Kapatmak için uzanamıyorum."

Jess omuz silkerek, "Boş ver o zaman," diyor ve yanımdan geçip tuvalete gidiyor.

"Bunu *görmezden* gelemem. Görmezden gelmeye çalıştım. Bu şeyler görmezden gelinemeyecek şekilde tasarlanmıştır."

"Merdiven kullanabilir miyiz?" Ethan mantıklı bir şekilde sorar.

Evet, bir merdiven. Dan olukları temizlemek için bir merdiven almıştı. Bulabilir miyim diye garaja koştum. Ama garaj kapısını açtığımda hatırlıyorum; Dan merdiveni boşanma ganimeti olarak almıştı.

Yukarı çıkarken çocuklara "Merdiven yok," diyorum. *Bip*.

"Neden babamı aramıyoruz?" Jess öneriyor.

"Saat gecenin biri, babanı aramayacağım," diyorum ona. Dan'i aramaktansa hepimizi bir otele yerleştirmeyi tercih ederim. Kısa bir süre Will'i aramayı düşündüm ama bu daha da acınası olurdu. Ethan odasına giriyor, sonra bir parmağını havaya kaldırarak tekrar çıkıyor, aklına bir fikir geldiğini anlatmak için kullandığı bir yöntem.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Nuh'un ışığı yanıyor," diyor.

"Hayır, hayır, hayır. Noah'ya sormayacağız."

"Noah'ya sor yoksa babamı ararım," diye tehdit ediyor Jess. "Yarın matematik sınavım var." *Bip*. "Anne, lütfen!"

Neden? Mallarımızı paylaşırken neden merdiveni bıraktım?

Paltomu giyip Nuh'un ön kapısına doğru yürüyorum, aynı anda hem açmasını hem de açmamasını umuyorum. Kapıyı sessizce, çekingen bir şekilde çalışıyorum, sonra koridordaki ayak seslerini duyuyorum. Noah kapıyı açıyor, bana ters ters bakıyor. Üzerinde ekose pijamaları ve güve yeniği kar botları var. Uyumuş gibi görünmüyor. "Evet?"

"Merhaba, gecenin bir yarısı kapınızı çaldığım için çok üzgünüm ama acil bir durum var." Yüzünün yumuşamasını, ne tür bir acil durum yaşadığını sormasını bekliyorum ama sormuyor. "Ödünç alabileceğim bir merdivenin var mı? Duman alarmım ötüyor ve kapatmak için uzanamıyorum. Hepimizi deli ediyor."

Tepki vermeden önce uzun bir duraklama oluyor. Yüz ifadesinden bunun hızlı bir tepki gerektiren türden bir acil durum olduğunu düşünmediğini anlayabiliyorum.

"Yedek batarya muhtemelen ," diyor.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diyorum, merdiven bulma şansımı tehlikeye atabileceği için alaycı bir şeyler söyleme isteğimi dizginleyerek. "Çocuklarım uyuyamıyor," diye ekliyorum, benimkinden ziyade çocukların iyiliği için yardım etme ihtimalinin daha yüksek olduğunu hissediyorum.

"Bodrumda bir var," diyor ve almak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Harika," diyorum. "Ödünç alabilir miyim?"

Kapıyı daha geniş açtı. Noah'ın evine hiç girmedim. Benimkine benzer bir düzeni var, sadece daha küflü, daha faydacı. Bitki yok, duvarda sanat eseri yok ve koridorda karton kutular sıralanıyor. İstemsiz bir ürperti duyuyorum. Bu adamla gerçekten hiçbir şey yapmak istemiyorum. Çitin üzerindeki davranışları bana onun akli dengesinin yerinde olmadığını söylüyor.

"Bu taraftan," diyor ve beni evin içine doğru yönlendiriyor. Noah'nın bir kadınla çekilmiş çerçeveli bir fotoğrafını fark ediyorum. Karısı olduğunu tahmin ediyorum. Fotoğrafta ikisi de bir tarladalar, ayağında botları ve dürbünleri var. Uzun siyah saçları, çilli bir yüzü ve geniş bir gülümsemesi var. Çok hoş görünüyor ve Noah

daha genç ve daha az huysuz görünüyor. Noah koridorda duraksıyor, sonra sanki aşağıya inmeme istiyormuş gibi gıcırdayan kiler kapısını açıyor. "Feneri tutmanı istiyorum. Kilerin ışığı bozuk."

Hayatta olmaz. Nuh'la birlikte karanlık bir mahzene girmeyeceğim. Sonra aklımda tatsız bir düşünce kök salıyor: Ya Nuh'un karısı ölmediyse? Ya onu öldürdüyse ve mahzene gömüldüyse? Nuh'un neden bir mahzeni var ki? Benim evimde yok.

"Oraya inmemeyi tercih ederim," diyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş, beni merdivenlerden aşağı itmeye kalkarsa onu yumruklamaya hazırım.

"Hem merdiveni taşıyıp hem de meşaleyi tutamam," diyor Noah, meşaleyi bana doğru tutarak.

"Belki de merdivene ihtiyacım yoktur. Belki de bip sesiyle yaşayabilirim," diyorum zayıf bir sesle ve o da bana ters ters bakıyor. "Ya da sadece eve taşınabilirim, o zaman ikimiz de mutlu oluruz." Buna gülüyorum, ama gülüşüm hiperventilasyon geçiriyormuşum gibi çıkıyor.

"Buradaki sorun nedir?" diye soruyor.

"Mahzenlerle ilgili bir şeyim var," diye açıklıyorum.

Başını sallayan Noah bir "mırıldanma" sesi çıkarıyor ve sonra merdivenlerden tek başına inmeye başlıyor. Birkaç çarpma ve vurma sesi duyuyorum, sonra Noah'dan birkaç küfür, en sonunda da kollarında bir merdiven ve ağzında meşaleyle merdivenlerden geri dönüyor.

"Teşekkür ederim, üzgünüm," diyorum, kendimi kötü hissediyorum çünkü belli ki onun için meşaleyi tutacak birine ihtiyacı vardı ve ikimiz de aşağıya inseydik çok daha kolay olurdu. Merdivene uzandığımda beni omuz silkti. "Şimdi ben hallederim." Kızgındı, haklı olarak. Gecenin bir yarısı onu rahatsız etmiş, merdiven istemiş, sonra da merdiveni getirmesine yardım etmeyi reddetmiştim. Ben hayal edilebilecek en kötü komşuyum.

Sonunda evime döndüğümüzde Ethan elinde bir paket cipsle ön kapıyı açtı.

"Ethan! Neden yemek yiyorsun? Gecenin bir yarısı oldu," diye bağırarak poşeti elinden alıyorum. Yatmadan önce tuz yemek mesane düzeni için iyi değil. Ama bu konuya girecek vaktim yok çünkü Noah merdivenlerden yukarı doğru yürüyor ve merdiveni benim güzel ahşap tırabzanlarıma çarpıyor.

"Ooh, tırabzanlara dikkat et, sen sadece-" demeye başlıyorum ve Noah bana dönerek alametifarıkası olan bakışlarından birini daha atıyor. "Boş ver. Sorun değil. Sadece bir çizik."

Merdiven yukarı çıktığında ve Noah duman alarmına ulaştığında, alarmı açmak için birkaç deneme ve iki tornavida gerekir. Sonunda, kutsanmış sessizlik hüküm sürer.

"Noah, çok teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın, minnettarlığımın bir göstergesi olarak tüm çit kesme ayrıcalıklarından feragat edeceğim." Bunu gülümseyerek söylüyorum ama sert bakışları çit şakaları yapmak için çok erken olduğunu söylüyor.

Artık tamamen uyanmış olan Jess, "Annem sana bir şey sormak istiyor," diyor.

"Şimdi olmaz Jess," diyorum, ona uyarı hançerleri fırlatarak. Noah'ya çıkma teklif etmeyeceğim, bu gecedен sonra olmaz. Kenny'nin büyükbabası olmalı.

Ethan bir testere inceliğiyle, "Annem sana çıkma teklif etmek istiyor," diyor.

"Ha," diye gülüyorum, sanki ona sormak istediğim şey yüzde yüz bu değilmiş gibi.

Noah'nın öfkesi yumuşar. "Ne?"

"Şey, hayır, evet. Öyle değil. İş için, köşem için." Yüzüm alev alev yanarken, bu konuşmaya gerek kalmaması için bip sesinin tatlı nakaratına sahip olmayı dileyerek kelimeler üzerinde tökezliyorum.

Jess beni kurtarmak için atladı. "Annem onun için seçtiğimiz erkeklerle çıkıyor.

Gerçek hayattan insanlar, internetten değil. Bu onun dergisi için" diye açıklıyor Jess.

Noah bunun doğru olduğunu teyit etmek için bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

Ethan, "Şu ana kadar seçtiğimiz hiç kimseden hoşlanmadı, bu yüzden birbirinizden hoşlanmamanız önemli değil," diye ekliyor.

"Teşekkürler Ethan," diyorum boğazımı temizleyerek.

"Ve bara gidemezsin. İlginç bir şeyler yapmak zorundasınız" diye açıklıyor Ethan.

"Ve bir erkek arkadaş istemiyor. Tek başına mutlu," diye ekliyor Jess.

Çocuklarımın beni pazarladığı bu duruma nasıl ? Ve *Sleepless in Seattle*'daki çocuk bunu yaptığında nasıl kimse bunun garip olduğunu

düşünmedi?

Noah yorgun bir şekilde başını sallayarak, "İyi, tabii, nasıl istersen," diyor ve merdivenini kaldırıyor. "Herkes iyi geceler."

Ethan ve Jess, onun arkası dönük olduğu anda birbirlerine beşlik çakarlar. Noah merdivenden inerken tırabzanı sıyrır.

"Lütfen dikkat et-" diye söze başlıyorum ama sırtındaki kızgın kambur bana bırakmamı söylüyor. "Sorun değil. Böylesi daha iyi, daha yaşanmış görünüyor."

Ve sonra arkasını dönüp el sallamadan ya da tek kelime veda etmeden gitti. "Tekrar teşekkürler!" Kapalı ön kapıya sesleniyorum.

En üst merdivene oturup bir an telefonumu kontrol ediyorum. Will'den hâlâ cevap yok. Gecenin bir yarısı, bu yüzden pek de şaşırtıcı değil. Bundan nefret ediyorum. Bir yanıtı takıntı haline getiren kişi olmak istemiyorum. Gecenin bir yarısı komşusundan yardım istemek zorunda kalan kişi olmak da istemiyorum. Yarın kendime bir merdiven ve ihtiyaç duyabileceğim tüm kendin yap aletlerini alacağıma dair kendime söz veriyorum, çünkü insanlara kendi başıma iyi olduğumu söylemeye devam edeceksem, bunun gerçekten doğru olmasını istiyorum.

GOOGLE ARAMALARI:

 Merdivenler

 Ucuz merdivenler

 Neden bu kadar çok farklı merdiven türü var?

BÖLÜM 27

JONATHAN kapı aralığından dışarıya doğru eğilir ve ofisin diğer ucundan seslenir. "Anna, buraya gel, lütfen!"

Ofisinin kapısından içeri girdiğimde Will'in çoktan orada olduğunu görüyorum. Mesajıma *hâlâ* cevap vermedi ve bütün hafta sonunu benim uydurmuş olabileceğimden şüphelenmeye başlıyorum. Üzerinde mavi bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve kalın, koyu çerçeveli gözlükleri var. Yüzü artık bana o kadar tanıdık geliyor ki: çenesindeki, ancak bir santim uzaktayken fark edebileceğiniz eksik saç köklerinden oluşan küçük yama; yeşil gözlerindeki gri benek. Onu görünce karnım gurulduyor. Hep böyle yakışıklı mıydı?

"Will hafta sonunun çok başarılı geçtiğini söyledi," diyor Jonathan neşeyle ve ben şimdi yanaklarıma sıcak kömür bastırılmış gibi hissediyorum.

"Öyleydi," diyorum, sesim her zamankinden daha tiz çıkıyor. "*Times* için ay ışığı, kimin gelirdi ki? Sabırsızlanıyorum

Yazıyı okuyun," diyor Jonathan ve her birimize birer brendi bisküvi ikram ediyor. Will reddediyor ama ben bir tane alıyorum. Jonathan tatlılarını pahalı bir pastaneden sipariş ediyor ve her zaman ağız sulandıracak kadar güzel oluyorlar. Will'in bana baktığını hissediyorum ama yine de ona bakmaya cesaret edemiyorum. "Crispin bu sabah üçümüzün de bir telefon görüşmesi yapmamızı istedi," diyor Jonathan, faresini kaldırıp masasının üzerinde aşağı yukarı vurarak. "Will, yapabilir misin?" Bilgisayarına doğru başını sallıyor. "Görüntülü aramaları asla çalıştıramıyorum."

Will yardım etmeye gider. Ekranı değiştirirken Jonathan gazetesini eline alır ve "'Delight,' sekiz harf, beşinci harf S?" der.

"Memnun oldum," diyorum Will'le aynı anda. Gözlerimiz masanın üzerinde karşılaşınca gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Mükemmel," diyor Jonathan, ipucunu doldurarak. Will boğazını temizliyor, sonra hepimizin görebilmesi için ekranı çeviriyor. Gömleğinin kollarını yukarı kaldırmış; gözlerim kollarına, kollarındaki hafif kıllara, benimkileri zahmetsizce bir arada tutan güçlü ve geniş ellerine takılıyor-

Crispin, "Son köşe yazını beğenmedim, Anna," diyor ve ben telefon görüşmesinin başladığını ve aklımın başka yerde olduğunu fark ediyorum. Boğazımı temizliyorum ve söylenenlere odaklanmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Yirmi iki yaşında biriyle flört etmek ve bir ev partisinde kafayı bulmak ya da ünlü aşkına neredeyse sirke vermekle ilgili yazdıklarını sevdim; komiktiler. Naip kıyafetleriyle yürüyüşe çıkmak oldukça sıradan geliyor. Romantizm nerede? Tehlike nerede?"

Bacak bacak üstüne atıyorum, sonra ellerimi dizlerimin etrafında sıkıca kavuşturuyorum. "Sanırım okuyucular çoğu insanla kimyanızın uyuşmayacağı gerçeğini anlayacaktır." Şimdi gözlerimin tekrar Will'e kaymasına engel olamıyorum. Tam bana bakıyor ve gözleri beni toplantıdan koparıyor. Ormana geri döndüm, halının üzerinde uzanıyordum, eli vücudumda geziniyordu-

"Anna, Anna." Crispin'in "tsk" sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Bilgisayar ekranından kaşlarını çatıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Anna. *Daha fazlasına*. Bu adama ilgi duymadığın için hayal kırıklığına mı uğradın yoksa rahatladın mı? Sence o da seni çekici buluyor muydu? Biriyle tanışmak *istiyor* musun yoksa boşanman seni temkinli mi yaptı? Güven sorunuz var mı? Eski sevgilinizle ilişkiniz nasıl? Gerçek sorular, gerçek duygular. Bu köşe yazısı üçüncü şahıs ağzından da yazılmış olabilir. Ne hissettiğinizi anlamıyorum."

"Düzenleyebilirim," diyorum, yaralanmış hissederek.

"Beğendim," diyor Will, söze girerek. "Anna online/offline tartışması hakkında ilginç bir noktaya değindi. Eğer niş bir şey arıyorsanız, internetin gerçekten parladığı yer burası."

Yardım etmeye çalıştığını biliyorum ama Will'in beni kurtarmaya çalışmasına sinirlendim.

"Köşe yazısında anlatmaya çalıştığım şey, romantik olmasa bile flört etmenin bağlantılar kurabileceğiydi," diye açıklıyorum. "Gelecek ay Austen temalı bir balo var ve Michael'a uygun bir eş bulması için yardım edeceğime söz verdim-"

Crispin beni susturmak için parmağını kaldırıyor, sonra kapalı yumruğunu dudaklarına vuruyor. "Bana bu balodan biraz daha bahset."

"Her yaz gerçekleşiyor, insanlar Regency kıyafetleri giyiyor ve Austen esintili bir suare düzenliyorlar. Bath'da büyük bir etkinliktir."

"Köşende eksik olan şey bu, bir son nokta, bir hedef, büyük bir final," diyor Crispin, bir yumruğunu diğer eline vurarak. "Baloya gitmeli, hakkında yazdığın adamlardan biriyle çıkmalısın. Bu, köşeye bir anlatım çizgisi kazandıracak, okuyucuları kimi seçeceğini görmek için her hafta geri getirecektir."

"Ben mi, kraliyet balosuna gideceğim?" Gülüyorum ama hemen Crispin ve Jonathan arasında gidip geliyorum ve başka kimsenin gülmediğini fark ediyorum. "Nasıl dans edileceğini bile bilmiyorum."

"O zaman öğrensen iyi olur," diyor Jonathan. "Oh, ne harika bir eğlence. Okulda öğrendiğim en faydalı iki şey, bir eskrim folyosunun nasıl yeniden bağlanacağı ve bir sekizlinin nasıl dans edileceği." Jonathan ve benim çok farklı okullara gittiğimiz izlenimine kapıldım.

Crispin, "Will'in köşesinin de bir bitiş noktasına ihtiyacı var, daha modern ama aynı zamanda klasik romantik bir şeye" diyor.

Will, "Eyfel Kulesi'ni hiç görmedim," .

"Mükemmel!" diye haykırıyor Crispin, kamerasının lensini Will'e doğrultarak. "Paris'te bir hafta sonu -her kızın rüyası."

Will'in ne yaptığını biliyorum. Köşesini bitirmek için ülkede olmaması ihtimaline karşı geleceğe hazırlıyor. Sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. Crispin sevinçle masasını tekrar tokatlıyor. "Anna baloya gidiyor, Will Eyfel Kulesi'ne çıkıyor - okuyucularımız iki mutlu sona kavuşuyor."

"Biraz yapmacık değil mi?" Ben soruyorum. "Ya ikimiz de uygun birini bulamazsak? Flört etmek bir eş bulmak kadar kendini keşfetmekle de ilgili, değil mi?"

"O adamlarla evlenmek zorunda değilsin Anna. İnsanlar kararlı olmayı sever," diyor Crispin, sandalyesinde arkasına yaslanıp gözlerini tavana dikerek. "Bak, eğer böyle bir köşe yazısı yazmaktan rahatsız oluyorsan-"

"Ben giderim. değil," diyorum aceleyle, kendimi bir işten vazgeçirmeden önce.

"Peki bu hafta kiminle buluşacaksın?" Crispin soruyor ve ben sandalyemde öne doğru oturuyorum, kendimi daha da rahatsız hissediyorum, Will'e bakmamaya çalışıyorum, Eyfel Kulesi'ne çıkaracağı kişinin ben olmayacağımı kıskanmamaya çalışıyorum.

"Komşumuz. Dul bir adam. Pek ."

Jonathan zevkle iç geçirir. "Ah, düşmanlar aşıklara, en sevdiğim kinaye."

—

Nihayet toplantıdan çıktığımızda, tüm vücudumun yüklü bir mıknaş gibi Will'in olduğu yere doğru çekildiği gerçeğini görmezden gelmeye çalışarak aceleyle masama dönüyorum. Kulaklığımı takıp ekranıma odaklanmaya çalışıyorum ama sonra, ping. Ondan bir e-posta.

Crispin'in orada çok sert olduğunu düşünmüştüm.

Anna: Ben büyük bir kızım, bununla başa çıkabilirim.

Şimdi böyle mi olacak? Meslektaş olmaya geri dönüyoruz ve Hiçbir şey olmamış gibi mi davranacak? Belki de bu onun için önemli bir şey değildir. Belki de o her zaman böyle hafta sonları geçiriyordur, oysa ben kendimi mahrum hissediyorum, çünkü sanki beni uyandırmış ama şimdi tekrar uyumamı bekliyor. Başka bir e-posta.

Will: Bu arada eğer iletişime geçmeye çalışıyorsan telefonumu kırdım.

Yani beni görmezden gelmiyordu. İçim rahatladı. Belirsiz bir başparmak yukarı emojiyle cevap verdim. Cevap vermiyor ve arkamı döndüğümde masasından ayrıldığını görüyorum. İşyeri ilişkilerinin neden kötü bir fikir olabileceğini anlamaya başlıyorum - kendimi hiç bu kadar dikkati dağılmış ya da daha az üretken hissetmemiştim. Yirmi dakika sonra nihayet masasına geri dönüyor ve bir mesaj daha alıyorum.

Will: Bu işe yaramayacak.

Daha cümleyi okumayı bitirmeden kalbim çarpmaya başlıyor.

Ne işe yaramayacak?

Will: Ormanda olanlar. Ormanda kalabileceğini sanmıyorum.

Gülümsediğimi görmesin gözlerimi ekrandan ayırmıyorum.

Anna: ??

Sanırım yine olacak. Dört dakika içinde üst kattaki arşiv odasında.

Arkamı döndüğümde masasını terk ettiğini ve arkasına bile bakmadan merdivenlere doğru yürüdüğünü görüyorum. *Aman Tanrım. Ne yapacağım ben?*

Will'i merdivenlerden yukarı kadar takip etmenin artılarını ve eksilerini hızlıca gözden geçirdim. Eksiler: Bugün güzel iç çamaşırlarımı giymedim; burası bizim iş yerimiz, profesyonelce değil; yakalanabilir, kovulabiliriz; inzivada anlaştığımız şey bu değildi. Artıları: Artıları listelemeye zaman yok çünkü zaten onu merdivenlerden yukarı takip ediyorum.

Dar merdiven boşluğunu tırmanırken bacaklarım titriyor. Binanın ikinci katında kimse çalışmıyor; burası derginin 1954'teki ilk baskısına kadar uzanan arşiv kopyalarını saklamak için kullanılıyor. Adımlarım hızlanıyor. Bluzumun üst düğmesini açıyorum ve saçlarımı omuzlarıma düşecek şekilde at kuyruğundan çıkarıyorum.

"Will?" diye fısıldayamadan arşivin kapısı açıldı. Bir elin benimkine uzandığını ve beni içeri çektiğini hissediyorum. Kapıyı arkamdan kapatıyor. Ana şerit ışıklar kapalı ama bir köşede loş bir masa lambası yanıyor.

"Ne yapıyoruz biz?" Gergin bir enerjiyle soruyorum, tüm vücudum beklentiyle tetikte.

"Şşşt," diyor parmağını dudaklarına götürerek. "Arşivde olan arşivde kalır." Sonra eğilip boynumu öpüyor ve tüm sinir uçları zevkten yanıyor.

"İşlerin karışmasına izin vermemeye ne oldu?" Sert görünmeye çalışarak söylüyorum ama sesim fısıltılı bir inilti gibi çıkıyor.

"Ben de bunu düşünüyordum," diyor, sesi yavaş, her kelimeyi köprücük kemiğine bir öpücük kondurarak noktıyor, bir yandan da ceketimin düğmelerini nazikçe açıyor.

bir elimle de bluzumun geri kalanını. "Sanırım sadece bu olursa ortalık dağılmaz."

"Sadece seks mi?" Kemerine uzanarak, iş gömleğini pantolonundan çekerek, bir elimi göğsünde gezdirerek soruyorum. Onun kokusu, avuçlarımın içindeki hissi başımı döndürüyor. Kulağıma eğiliyor ve nefesinin boynumdaki hissi sarhoş edici.

"Doğru," diyor. "Kimse bağlanmayacak, kimse incinmeyecek." Bluzumun son düğmesini açıyor, sonra önümde yere diz çöküyor, iki elini çıplak karnıma koyuyor, eteğimin fermuarını bulmak için uzanırken kalçalarımı kucaklıyor. "Bunun işe yarayacağını düşünüyorsan?" diyor ve sesi şimdi tutuklaşıyor, konuşmaya devam etmek için harcadığı çabaya ihanet ediyor.

"Bu işe yarayabilir," diyorum, saçlarından bir avuç tutarak, bir sızlanmayı bastırıyorum.

"Emin misin? Seni incitmek istemiyorum," diyor, durup bana bakıyor ve gözlerimiz loş ışıktaki kilitleniyor. Gözlerinde okuyamadığım bir şey var.

"Kendini övme Havers," diyorum, başparmağımı çenesinin altına bastırıp yukarı kaldırmaya zorlayarak. "Benim tipim değilsin, unuttun mu? Senin de erkek arkadaşına uygun olduğunu sanmıyorum."

"Hatırlıyorum," der ve gözlerinde bir parıltı, dudaklarında bir gülümseme belirir. İhtiyacı olan tek izin bu. İki ustaca çekiştirmeyle önce eteğimi, sonra da külotumu çıkarıyor. Dudaklarımdan en küçük bir inilti kaçıyor ve sıcak ağzı temas ettiğinde sessiz kalmak için yumruğumu ısırmam gerekiyor.

GOOGLE ARAMALARI:

⌚ *İş yerinde seks yapmak yasa dışı mı yoksa sadece hoş mu?*

BÖLÜM 28

Öğle yemeği molamda, Loretta ile Holburne Müzesi'nde buluşmak için acele ettim. Bir kahve ya da içki içmek için buluşmayı önerdim ama o bunun yerine sanatı önerdi. "Çok daha onarıcı." Cep telefonu yok, bu yüzden geç kaldığımı söylemek için ona mesaj atamıyorum. Great Pulteney Caddesi'nde aceleyle ilerlerken, Instagram'da bana gönderilen birkaç makara gibi bazı iş e-postalarını yanıtlıyorum ve en son *Bath Living* hikayelerini yeniden paylaşıyorum.

"Hayatım, aradığın için çok mutluyum," diyor Loretta beni ana girişten aceleyle geçerken gördüğünde. Parlak sarı ipek bir elbise, neon turuncu tayt ve ona uygun bir başörtüsü giymişti. Cesur bir görünüm ama Loretta bunun altından kalkıyor.

"Ben de, geç kaldığım için çok özür dilerim," diyorum.

Elini sallayarak, "Bu konuda tek kelime daha etme," diyor. "Şu haline bak, resmen parlıyorsun. Şimdi, ne için havandasın? Fazla vaktin yok. Tablolar mı? Porselen? Antika kaşıklar? Hepsini yapamayız. Sanat Marmite gibidir, azı karar çoğu zarar."

"Peki ya sahtecilikler?" Ben öneririm.

"Mükemmel bir fikir." Loretta müzenin hamilerinden biri olduğu için beni misafiri olarak kabul etti ve büyük merdivenleri tırmanmaya başladık. William Holburne 1800'lerde Avrupa'yı dolaşarak sanat eserleri, hazineler ve meraklar toplayan zengin bir koleksiyoncuymuş. Satın aldığı eserlerin bazılarının sahte ya da kopya olduğu ortaya çıkmış, ancak müze bazılarını gerçek eserlerin yanında sergilemeye devam etmiş.

"Sanatla iç içe olmayı seviyorum, ya sen?" Loretta ikinci kata ulaştığımızda şöyle diyor. "İnsanlar ağaçların yanında durup oksijen almanın faydalarından bahsediyor ama açıkçası ben bir Gainsborough'nun yanında durmayı çok daha canlandırıcı buluyorum." Duraklıyor, bir an için

yüzümü inceledi. "Seni son gördüğümünden beri çok dinç göründüğünü söylemeliyim. Bunun sorumlusu kim? Şu Regency denen adam mı?"

"Hayır, o değil," diyorum, yanaklarımın yandığını hissederek. "Ama sanırım rock dönemimi başlatmış olabilirim Loretta."

"Oh, harika." Ellerini çırpıyor. "Bana her şeyi anlat."

"Bilmiyorum..." Gülümseyip başımı sallıyorum, bunu düşünmekten bile utanıyorum. Loretta'ya Will hakkında bir şey söylemeyi planlamamıştım ama onun yanındayken kendimi o kadar rahat hissediyorum ve arşivdeki yasak buluşmamızın etkisiyle kendimi tutamıyorum.

"Hiç hayal edemeyeceğim biriyle sıradan bir ilişkiye başladım. Ama o kadar uzun süredir oyunun dışındayım ki, bir şey olup olmadığını anlayamıyorum."

"Her zaman *bir şey* istemezsiniz. Son evliliğimde *bir şey* çok fazlaydı." Sırıttıyor. İkinci kata, hazineler galerisine ulaşıyoruz. Loretta beni minyatür ilginçliklerden oluşan bir dolaba götürüyor, başparmak izi büyüklüğünde minik kameolar, mücevherlerden ve taşlardan oyulmuş portreler. Detaylar inanılmaz. Onun yanında değerli antikalar, kemikten oyulmuş kaşıklar, süslü yaldızlı tereyağı bıçakları sergileniyor. Bazıları gerçek koleksiyon parçaları, diğerleri ise sahte ya da taklit. Sahteleri ortaya çıkarmak için ahşap paneller kayıyor.

"Bir şeyin gerçek olduğunu nasıl anlarsın?" Loretta'ya sordum.

"Gerçek gibi hissediyor musun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Yüzünde bir gülümseme yaratıyor mu?" Sırıttıyorum. "İşte böyle."

"Bunlardan hangisinin gerçek olduğunu düşünüyorsun?" Önümüzdeki dolapta duran iki kaşığı göstererek soruyorum.

"Şu," diyor, başıyla yüksek kaşığı işaret ederek. Cevabı sürgülü bir panelin arkasından kontrol ediyoruz. Gerçek olan alttaki kaşık. Loretta omuz silkiyor.

"Dünyanın her yerinde insanların duvarlarında sahte resimler var. Eğer sanatı seviyorlarsa, bu kimseyi incitmez. Eğer başkaları için taşıdığı değerden dolayı satın almışlarsa, belki de yanlış şeylere değer veriyorlardır."

Sergide dolaşırken, en küçük cameoları incelemek için büyüteçler kullanırken, Loretta bana moda ve kimyaya olan tutkusundan bahsediyor. Bana cevaplamakta zorlandığım sorular soruyor, en çok neyi sevdiğim gibi.

Değerli eşyam, en çok imrendiğim şey, bir şeyi saklamama izin verilseydi sergiden alacağım şeydir. Bir fikirler ve sorular kasırgası. Ayak uydurmakta zorlanıyorum ama tamamen büyülenmiş durumdayım.

Merdivenlerde, bir kız portresi olan yağlı boya tablonun önünde yan yana duran çifti izliyoruz. Merdivenlerden inerken ikisi de telefonlarına bakıyor. Loretta bana alaycı bir gülümsemeyle, "En büyük icadımız, yaratıcılıktan yoksun bir alet," diyor.

"Gerçekten telefonun yok mu Loretta?" Ona sordum.

"Tanrım, hayır. İnsanlar bana ihtiyaç duyarsa, işte buradayım." Duraksıyor. "Luddite Öğle Yemeklerimden birine gelmelisin hayatım. Teknolojisiz, glütensiz değil, ha."

"Luddite Lunch nedir?" Merakla sordum.

"İştahınızı getirin, telefonunuzu değil. Hemen uyum ."

"Gelmeyi çok isterim, teşekkür . Şimdi gitmeliyim," diyorum saate bakarak. "Bunun için teşekkür ederim, harikaydı."

Göz kırparak "Neşeli hiçbir şeyinizin tadını çıkarın"

diyor. "Neşeli hiçbir şeyim mi?"

"Emin olmadığın sıradan bir şey. Bence eğlenmek için izin istiyorsun."

"Bana izin mi veriyorsun, Loretta?" Ona takılıyorum.

"Hayır, değilim," diyor bana sert bir bakış atarak. "Bunu kendine vermelisin."

Ofise dönerken telefonumu çantamda bırakıyorum. Aşağıdan ziyade yukarıya baktığımda, bulutların ne kadar mükemmel olduğunu fark ediyorum; mavi gökyüzü tuvaline serpiştirilmiş beyaz pamuk şeker gibi. Derin bir nefes alarak elimi kalbimin üzerine koyuyorum ve kaldırımdaki adımlarımla ritim tutarak attığını hissediyorum.

—

Haftanın geri Loretta'nın tavsiyesine uydum. Kendime eğlenmek için izin veriyorum. Ayrıca Lottie'nin beynimden başka bir şeyle düşünme tavsiyesine de uyuyorum. Arşive yaptığım yolculuklar günlük bir olay haline geldi. Cinsel bir uyanış yaşadığımı iddia etmek istemiyorum çünkü

Kulağa iddialı geliyor ama ben bunu yaşıyorum. Belki de yasadışı olması, işe geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranmamız, onu bu kadar sarhoş edici yapan şeydir. Her gün bu oyunu oynuyoruz, kim kırılacak, ilk e-posta atan kim olacak, sadece tek bir kelime: "Arşiv?"

E-posta üzerinden flört etmeyiz. İş dışında mesajlaşmayız. Köşe yazısı hakkında e-posta gönderirken bundan bahsetmiyoruz. Sanki yazılı olmayan bir kural koymuşuz gibi, bu ancak tamamen ayrı bir yerde olursa gerçekleşebilir, tomurcuklanan arkadaşlığımızdan kordon altına alınabilir. Ormanda yaşadığımız o kalıcı, duygulu göz temasından, sohbetten, şakacı takılmalardan hiçbiri yok. Arşivin karanlığında, ne istediğimizi fısıldamak dışında neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Will'le yattığımı kimseye söylemedim, Lottie'ye bile. Ormanda geçirdiğimiz hafta sonunu ona anlatacaktım ama fırsatım varken anlatmadım. Sadece bana ait olan, ailemle ilgisi olmayan bir şeye sahip olmayı sevdiğimi fark ettim.

Will iş dışında buluşmak istese, hiç düşünmeden buluşurdum ama bunu teklif eden ben olmak istemiyorum. Bağlandığımı, bunun olduğundan daha fazla olmasını istediğimi düşünmesini istemiyorum. İstemiyorum. O benim için kafayı bulduğum bir uyuşturucu gibi ve bağımlısı olmadığım sürece, onu eğlence amaçlı kullandığım sürece iyi olacağım.

-

ÇARŞAMBA günü muhasebeden Malik'le konuşuyorum. Maaşım bu ay henüz yatmadı ve bir sorun olup olmadığını kontrol etmesini istiyorum.

"Çevrimiçi bankacılık sistemine giriş yapmama izin verin," diyor Malik. O tıklarken arkasında durup Will'in bir toplantıdan sonra masasına döndüğünü fark ediyorum. Gözlerim bilgisayarına doğru kayıyor. Buradan ekranımı görebiliyorum; yeni bir e-posta var. Herhangi birinden olabilir. Ondan bile olmayabilir. Muhtemelen abone olduğum bir mail listesidir. Boden'da yüzde 10 indirim olabilir. Boden'da her zaman yüzde 10 indirim olur. Parmaklarım geri dönüp kontrol etme isteğiyle dans ediyor. Bilgisayarımın ekranı ekran koruyucuya yanıp sönüyor, bu yüzden e-posta sayfasını artık göremiyorum.

"İşte burada," diyor Malik. "Tamam, bir bakayım-"

"Üzgünüm, bunu daha sonra yapmamız gerekecek," diyorum, çoktan uzaklaşmaya başlamıştım. "Acil bir işim çıktı."

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Birini takıntı haline getirmeyi nasıl bırakırsınız?*

🕒 *En iyi popo sıkılaştırıcı krem*

🕒 *Brazilian Bum Bum Cream için indirim kodu*

🕒 *Siz silmiş bile insanlar arama geçmişinizi bulabilir mi?*

BÖLÜM 29

PERŞEMBE SABAHİ, işe giderken Will'i sokakta volta atarken görüyorum. Telefonla konuşuyor, çılgınca el kol hareketleri yapıyordu. Sinirli görünüyordu. Tek duyduğum, "Hayır, bunu yapmalıyım, bana güveniyorlar" dediği. Kulak misafiri olduğumu düşünmesini istemediğim için oyalanmıyorum. Bu işle ilgili miydi? Belki de anlamamıştır. Bir yanım anlamamış olmasını umuyor ama sonra kendi arzumu onun hırsının önüne koyduğum için kendimi suçlu hissediyorum.

Sonunda gelip masasına oturduğunda, bütün sabah arşivle ilgili e-posta göndermedi. Bir hikaye üzerinde çalışmakla meşgul olduğum için onu beklemekten mutluyum. Sonra, öğle vakti, ortak mutfakta kahve yaparken, onu kapıda dikilirken buluyorum. Kendi termosunda gurme kahvesi olduğu için buraya nadiren gelir.

"Hey," diyor, ağırlığını beceriksizce kaydırarak ve boğazını temizleyerek. Bugün, yukarıda sergilediği özgüven ya da hakimiyetin hiçbirini göremiyorum.

"Selam," diye cevap veriyorum, kendimden utanarak. Ellerime yapacak bir şey vermek için kahveme süt karıştırıyorum. Will kapının yanında duruyor. Ayağını büfeye vurduğunu duyuyorum.

"*Times* haberimizi yaz sonuna erteliyor, dolayısıyla önümüzdeki aya kadar bir taslak sunmamız gerekmiyor," diyor.

"Güzel, ne yazacağıma karar vermem o kadar uzun sürebilir," diyorum ve ona orantısız bir gülümseme atıyorum. O da bana aynı şekilde karşılık veriyor.

"Benim de bir ricam olacak," diyor. "Öyle mi?"

"Kapsayıcı bir koroya katıldım. Bir hayır kurumu, Loretta'yla birlikte yönetim kurulundayım." Onlarla karşılaştığımızda bundan bahsettiğini hatırlayarak başımı salladım. "Simon'ın hayatının büyük bir parçası. Finansman sorunları var, prova yaptıkları alana erişimlerini kaybedebilirler. Koroyu kaybederse..."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Kahvemden bir yudum alarak soruyorum ve bunun otobüs durağından beri yaptığımız ilk işle ilgili olmayan, tamamen giyinik sohbet olduğunu fark ediyorum.

"Koro bu akşam manastırda şarkı söyleyecek. Bunu filme alacağımı, bazı röportajlar çekeceğimi ve bir bağış toplama videosu yapmak için bir araya getireceğimi söyledim. Basit bir iş ama kameramanım Birmingham'da mahsur kaldı." Duraklıyor, suçlulukla bana . "İyi bir kamera kiraladım, sadece onu nasıl kullanacağını bilen birine ihtiyacım var. Hatırlıyordum da... sen haber gazeteciliği eğitimi almıştın, belki biliyorsundur?"

"Evet, ama paslandım, yıllardır bir şey vurmadım," diyorum ama yüzü düşerken dönüyorum. "Ama eminim bisiklete binmek gibi bir şeydir. Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım."

"Ben istemezdim, üzgünüm. Meşgul olduğunu biliyorum, Simon'ı hayal kırıklığına uğratamam, şu anda olmaz."

"Sorun değil. Sadece nerede ve ne zaman olacağımı söyle." Sütü buzdolabına geri koymak için ona arkamı dönüyorum ve arkamı döndüğümde bana doğru birkaç adım atmış oluyor.

"Anna." Gözleri benimkileri tutuyor. Kıpırdamadan duruyorum, yüzünü izliyorum, o benimkini okumaya çalışırken ben de onun zihnini okumaya çalışıyorum. Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve geçici olarak yüzüme uzanıyor. Parmağının ucu çenemi sıyrıyor ve arkasından gelen bir ses o anı bozuyor. Karl ve Steph mutfağa girmiş, gürültülü şekilde sohbet ediyorlardı ve Will elini bana sertçe başını salladı ve odadan çıktı. Dönüp buzdolabına bakıyorum, karıncalanan avuçlarımı kapıya bastırıyorum.

Masama döndüğümde Dan'den iki cevapsız arama olduğunu fark ettim. Bir sorun olabileceğinden endişelenerek onu geri aradım.

"Hey," diyor, "ofisinizin yakınındayım. Kahve içmek için müsait misin? Seninle bir şey konuşmam lazım."

"Tabii, çıkabilirim. Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Evet. Beş dakika içinde orada olacağım."

Sokakta beklemesini söyleyemeden telefonu kapattı. Meslektaşlarım arasında spekülasyon kaynağı olmasını istemiyorum. Ama onu durdurmak için eşyalarımı toplarken, Dan'in çoktan koridorda dolaşmaya başladığını görüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Onu karşılamak için acele ederek soruyorum.

"Tamam. Zaten söyledim. Stres yapma," diyor ve şimdi işlerim birikmişken öğle tatilimi onunla geçirmeyi kabul ettiğim için sinirleniyorum.

"Sana yüz yüze söylemek istedim," diyor Circus'a doğru yürümek için köşeyi döndüğümüzde. "Seni artık hiç yalnız görmüyorum, bu yüzden işinin önünden geçiyordum ve-"

"Bana neyi
anlatacaksın?" Ben
soruyorum. "Sylvie
hamile."

Sylvie hamile mi? "Vay canına," diyorum. "Bu çok hızlı oldu." Şaşırdım ama ardından bir duygu dalgası gelmedi. Bu haber karşısında garip bir şekilde nötr hissediyorum.

"Okuldaki babalar yarışında yaşlı bir bunak olmamı istemedi. Eğer bunu yapacaksak, bir an önce yapmak istediğini söyledi."

"Sadece birkaç aydır birliktesiniz."

"Bundan biraz daha uzun zaman oldu. Biz mutluyuz, Anna." Ses tonunda bir uyarı notu var. "Senden izin istemiyorum. Nezaketen önce sana söylüyorum."

"Harika. Güzel. Senin adına sevindim," dedim, adaletsizliğin sarsıntısını hissederek. Ben sadece gerçeklere işaret ediyordum, bir yargıda bulunmuyordum.

"Henüz erken ama Sylvie çocuklara şimdi söylemek istiyor, onların hissetmesini istemiyorum..." Dan sözünü kesiyor.

"Değiştirildi mi?" Ben teklif ediyorum.

"Doğru." Kaşlarını çatıyor, sonra başını sallıyor. "Hayır, değiştirilmedim, dışarıda bırakıldım." Bir bar tabelasının önünden geçiyoruz ve Dan başıyla oraya doğru işaret ediyor. "Kahveden daha sert bir şeye ihtiyacım olabilir."

"Artık içmiyorsun sanıyordum," diyorum ama Dan çoktan merdivenleri yarılamıştı. Bar boş, daha yeni açılmış. Dan için bir bira, benim için de bir portakal suyu sipariş ettikten sonra karanlık bir köşede bir masa buluyoruz. Odaya doğru bakan sandalyeye oturuyor, sonra oturuyor ve birasına bakıyor. Yüzünde gergin bir ifade var ve bunun bebekten daha fazlası ile ilgili olup olmadığını merak ediyorum.

"Bir çocuğumun daha olması büyük bir olay. Bu konuda tuhaf hissetmeni istemedim," diyor, parmaklarıyla bira bardağındaki buğuyu temizlerken.

"Bu konuda kendimi tuhaf hissetmiyorum," diye onu rahatlatıyorum ve bunu söylerken doğru olduğunu fark ediyorum. Bir ay önce Dan'ın Sylvie'nin yanına taşınması bana çok büyük bir olaymış gibi gelmişti ama şimdi bu çok daha büyük haber karşısında şaşırtıcı bir şekilde etkilenmediğimi hissediyorum. Elbette çocuklar için önemli olacak. Jess çok sevinecek; her zaman başka bir kardeş istemiştir. Ethan zorlanabilir, özellikle de erkek olursa. Ama bu beni o kadar da etkilemiyormuş gibi geliyor. Dan'ın üçüncü çocuğunun benden olmamasına üzülmiyorum. Aksine, rahatlamış hissediyorum. Şimdiye kadar fark ettiğimi sanmıyorum ama artık çocuk istemiyorum; hayatımın o kısmı gerçekten bitti.

"Tebrikler," diyorum ve geniş bir gülümsemeyle kadehimi Dan'inkine kaldırıyorum. "Sylvie çok heyecanlanmış olmalı."

"Öyle. Bana spirulina ya da başka bir saçmalıkla dolu bir bereket suyu içiriyor, en azından bu durabilir." Bana bakıp gülümsüyor ve bu uzun zamandır yaptığımız ilk şaka, kesinlikle Sylvie'ye karşı yaptığımız ilk şaka. Dan başını sallıyor. Kambur vücut dilini, masaya vuran parmaklarını fark ediyorum.

"Biraz korkmana izin var, biliyorsun," diyorum nazikçe.

"Bu konuda mutluyum, mutluyum" diyor, koltuğunda kayarak. "İkimiz de bunu istiyoruz, sadece..." Konuşmasını bekleyerek sessizliği terk ediyorum. "Bebeklik dönemi zordur."

"Öyle."

"Çocuklar artık çok daha rahatlar. Belki bunu söylemek benim için kötü ama boşandığımızdan beri onlarla çok daha iyi anlaşıyorum. Evliyken hep seni tercih ederlerdi. Şimdi benim yanımdayken benimle bir şeyler yapmak istiyorlar, benimle konuşuyorlar. Aramızdaki ilişkiyi seviyorum, bunu tehlikeye atmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın," diyorum ve kolunu sıkmak için masanın diğer tarafına uzanıyorum.

"Uykusuz geceleri, bebek bezlerini, eksiklikleri özlemiyorum... sadece ben ve Sylvie olmayı seviyorum."

O konuşurken, birilerine içini dökmek istediği için burada olduğunu anlıyorum. Dan'ın pek çok arkadaşı var ama bu kırılganlıklarını itiraf edebileceği pek kimse yok.

"Bu anlaşılabilir bir şey. Uzun süredir birlikte değilsiniz. Balayı döneminin tadını biraz daha çıkarmak istiyorsunuz," diyorum.

Dan utangaç görünüyor. "Seninle bu konu hakkında konuşmam garip mi?" "Belki, ama konuşabileceğini hissetmene sevindim."

Dan bar tezgahına yaslanıyor ve bir elini kafa derisinde gezdiriyor. Kazıttığı saçları yeniden uzuyor ve saç çizgisinin ne kadar gerilediği daha belirgin hale geliyor. Çenesinin ve alnının etrafında yeni çizgiler var. Tüm o yeni kaslara ve diş çalışmalarına rağmen hâlâ geriye doğru yaşlanmıyor. Kimse yapamaz.

"Neyin var senin?" Dan soruyor. "Bu randevu köşesinden kayda değer bir şey çıktı mı? Ryan Stirling ile ne oldu?"

"Ekrandaki karakteri kadar iyi biri olmadığı ortaya çıktı. Köşe yazısı biraz hile, gerçekten biriyle tanışmak istemiyorum."

Dan başını sallıyor ve ilk kez anladığını düşünüyorum: Kalbim hâlâ kırık olduğu için bekâr değilim, yalnızım çünkü bekâr olmanın da bir keyfi var.

"Güzel bir köşe yazısı, kendin hakkında yazarken her zaman komik oluyorsun. Yirmi iki yaşındakiyle ilgili olanı beğendim," diyor Dan ve bana uzun zamandır görmediğim samimi bir gülümseme atıyor. Okuduğu için utanarak kızarıyorum. "Kim derdi ki sen yirmili yaşlarda biriyle çıkacaksın, sabahlara kadar parti yapacaksın, ben de on sekiz yıl daha ebeveynlik yapacağım," diye gülüyor ama içinde bir pişmanlık titreşimi var.

"Çimenler her zaman daha yeşildir," diyorum klişeye başvurarak. Dan birasından bir yudum daha alıyor, boş bardağını yere vururken alnı çatılıyor.

"Sylvie'yi seviyorum, gerçekten. O harika, her şey harika..." Tekrar sözünü kesiyor ve doğru kelimeleri bulmakta zorlanışını izliyorum. "Ama, şey. Çok eğleniyor gibi görünüyorsun. Ya biraz daha oyalanma şansımı kaçırdıysam?"

İçime bir memnuniyet parıltısı sızıyor ve onu masanın altından hafifçe tekmeliyorum. "Üzgünüm ama hayır, bunu söyleyemezsin. Sevecen kız arkadaşın

Hamile. ama Dan, götlük yapma."

"Özür dilerim, biliyorum." Omuzları çökmüş, öğüt alan bir çocuk gibi küçülüyor. "Öyle demek istemedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Sylvie'yle o departmandaki şeyler-"

"Dur bakalım! *Biraz* sınır koyalım." Ellerimi kulaklarıma götürdüm, bu da onu güldürdü.

"Özür dilerim." Elleriyle yüzünü kapatıyor, utanıyor. "Jess'le hastaneden döndüğümüz o ilk geceyi hatırlıyor musun?" Dan daha rahatlamış görünüyor. "O kadar yorgunduk ki merdivenleri bile çıkamamıştık, oturma odasında karyolasının yanında yorganların içinde uyuyakalmıştık. Reflüsü olduğunda bütün gece bir aşağı bir yukarı yürüdüğümü hatırlıyorum. Sesli kitaptan *Muhteşem Gatsby*'yi dinlemiştik, hatırlıyor musun? Cehennem gibiydi ama değildi de. Sen ve ben birlikte siperlerdeydik."

"Hem en iyi hem de en kötü zamanlardı," diyorum ve uzanıp elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Onlar en iyisiydi," diyor kararlı bir şekilde, duraklıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu konuda soğukkanlı olduğun için teşekkür ederim. Sylvie bu konuda tuhaf davranabileceğini düşünmüştü."

Tabii ki biliyordu. "Neden bu konuda tuhaf olayım ki?" Gülümsememin altında çenemi sıkarak soruyorum.

"O düşünüyor..." Boğazını temizliyor. "Ve bunu ben söylemiyorum, o söylüyor. Bilinçaltında, bir gün tekrar bir araya gelebileceğimizi düşündüğünü düşünüyor."

"Ha," diyorum dudaklarımdan hava üfleyerek, ama şimdi Dan'e doğru düzgün baktığımda beni merakla izlediğini görüyorum. *O da mı böyle düşünüüyordu?* "Ben öyle düşünmüyorum. Bunu istemiyorum," diyorum ona. "Ama hayatımızın yarısını paylaştık Dan, iki insandan sorumluyuz, bu asla ortadan kalkacak bir şey değil."

"Biliyorum. Akli başına gelecektir." Gülümsüyor. "Sylvie tüm bu 'ebeveynlik ruh hali panolarını' yaptı. Bunun çoğunlukla bebek bezi değiştirmek, bitkin düşmek, üzerinde süt lekeleri olan eşofmanlar giymek olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Tüm bunlarda iyi olduğunu göremiyorum - yedi adımlık bir temizlik rutini var."

"Duydum. Ama bir yolunu ," diye onu rahatlatıyorum. Dan'ın yüzünü izlerken farklı göründüğünü fark ediyorum. İfadesi açık, gerginliği gitmiş. "Hazır bu kadar dürüstken, bir şey söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

"Sıkıcı şeylerde, çocukların çamaşırlarında, ev ödevlerinde, Ethan'ın hokey için tekmeliklerini ve sakız koruyucularını paketlemeyi hatırlamada daha fazla yardımına ihtiyacım var. Evime çamaşır dolu çöp kutularıyla dönmelerine izin veremem."

Ben konuşurken Dan'ın vücut dili savunmacı bir hal alıyor. "Sadece iki gün benimle olduklarında kıyafetlerini yıkamama değmez. Ayrıca bütün gün isteyken, nasıl-"

"Dan," diye sözünü kestim. "Bunun her zaman mümkün olmayacağını biliyorum ama denemeni istiyorum. Artık ben de tam zamanlı çalışıyorum, unutmama."

Dudaklarını kısıtıp kapatıyor, sonra bir kez başını sallıyor. "Ben de bir şey söyleyebilir miyim? Avukatların bu konuda hemfikir olduğunu biliyorum, o yüzden size kalmış..."

"Ne?" Sinirle sordum.

"Hafta ortasında bir geceliğine gelmelerini ve diğer hafta sonlarında sadece iki gece kalmalarını sevmiyorum. Yerleşmek için pek zamanları olmuyor ve her zaman bir gecelik çantayla yaşıyorlarmış gibi hissediyorum. Onları Çarşamba günü okuldan sonra görmeyi, sonra da iki haftada bir üç ya da dört gece birlikte kalmalarını tercih ederim." Duraksıyor. "Bence onlar da bunu tercih edebilirler."

"Bunu söylediler mi?" Ben sordum. "Çok fazla kelimeyle değil."

"Bilmiyorum, bu büyük bir değişiklik."

"Fazladan bir gece olmayacak, sadece daha fazla gece birlikte olacağız. Bunu düşündün mü? Eğer yapmak istemiyorsan, sorun değil. Ben sadece bunu söylüyorum."

Başımı sallıyorum; bunu düşüneceğim. "Madem bu kadar açık konuşuyoruz, beni rahatsız eden başka bir şey söyleyebilir miyim-" Duraksıyorum. "Sylvie çocukların artık iki anneleri olduğu hakkında şeyler söyledi."

"Biliyorum, bu çok fazla. Onunla konuşacağım-"

Dan diyor ki. "Değerli olmak istemiyorum, sadece-"

Dan uzanıp omzumu sıkarak, "Sen onların annesisin Anna," diyor. "Sen harika bir annesin, her zaman da ." Kadehini kaldırıp

Zaten boş olduğunu fark etmeden önce bir içki daha alır. "Sonunda olanlar için özür dilerim. Birlikte yaşamamanın zor olduğunu biliyorum. Depresyonda olduğum konusunda haklıydın. Beni düzeltmek senin işin değildi, bunu şimdi anlıyorum."

Dan asla özür dilemedi, akıl sağlığının ilişkimizi etkilediğini asla kabul etmedi. O kadar şaşırmıştım ki nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum. Sonunda, "Teşekkür ederim. İkimizin de iletişim kurmakta iyi olduğumuzu sanmıyorum." Masanın karşısında ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ama gözleri hüzünlü bakıyor.

"İlişkimizi bitirdiğim için beni suçladığımı biliyorum ama depresyona girmeye başladığımda bu sadece işle ya da başka bir şeyle ilgili değildi. Ethan daha küçük bir çocukken bile senin için bir şeylerin değiştiğini görebiliyordum."

"Bu doğru değil," diyorum başımı sallayarak.

"Evet, öyle. Ben seni sevmeyi bırakmadan önce sen beni sevmeyi bıraktın, ama bunu kendine bile itiraf etmiyorsun." Sözleri yakıyor ve bir elini benimkinin üzerinde sıkarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bazen merak ediyorum, eğer bu kadar genç tanışmasaydık... bilirsin."

"Yine de sahip değerdin, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Değerdin."

Sonra elime uzanıyor ve dostça bir öpücük vermek için ağzına götürüyor. Diğer eliyle hızlıca gözlerini silerken gözleri cam gibi görünüyor. Anlamalı bir bakış alışverişinde bulunuyoruz, kırılan bir şeyin üzerine kurulan bir köprü gibi.

Bardan çıkıp gün ışığına adım attığımda, yüzümdeki güneş hissinin tadını çıkarmak için bir dakikamı ayırıyorum. Dan beni ofisime kadar geçiriyor ve koridorda vedalaşıyoruz. Bana sarılmak için eğiliyor, gerçek bir sarılma. Gitmek için dönmeden önce kulağıma "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. Bebekle ilgili bu haberi tam olarak sindirebildim mi bilmiyorum ama boşandığımızdan beri yaptığımız en dürüst ve yapıcı konuşmaydı bu. Eğer ilişkimiz bundan sonra da böyle , bu kutlanacak bir şey.

Masama dönerken Dan'le uzun uzun kucaklaşmamızın tüm ofis tarafından fark ediyorum. Will'e baktığımda beni izlediğini görüyorum. Kıskançlık gibi bir şey mi var? Saklamak istediği bir şey, çünkü

bakışlarını hızla geri çekiyor. O öğleden sonra ikimiz de arşivle ilgili e-posta göndermedik.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 Öğretici, temel DSLR kamera kurulumu

🕒 RİA taktırırsam ve prezervatif kullanırsam hamile kalma olasılığım nedir?

🕒 Çoklu orgazm hamile kalma olasılığınızı artırır mı?

BÖLÜM 30

Biz ofisten çıkarken WILL KİRALIK KAMERA çantasını omzuna atıyor.

Milsom Caddesi'nde yürürken "Yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim," diyor. "Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil," diyorum, birbirimize karşı bu kadar resmi olmamız tuhafıma gidiyor. Gömleğimi çekiştiriyorum; aniden çok dar geliyor. Göğüslerim mi büyüdü? Dan'le konuşmamdan beri öğleden sonramı hamile olabileceğim paranoyasıyla geçiriyorum. Hiçbir önleyici tedbir yüzde 100 etkili değildir. Hamile olsaydım ne yapardım? *Gerçekten* bir bebek istemiyorum, hele de şehri terk eden bir adamın bebeğini. Sıradan seksin dezavantajları olabilir.

"Yolda bir sandviç almamın sakıncası var mı? Öğle yemeği yemeye fırsatım olmadı," diye soruyor Will, yeni açılan popüler bir simitçinin önünden geçerken.

"," diyorum ve birlikte içeri giriyoruz. Sıra var ve tam sıranın önüne geldiğimizde Will'in telefonu çalıyor. Ekranı bakıyor ve telefona bakacak zamanı olup olmadığını düşündüğünü görebiliyorum.

"Eğer ihtiyacınız varsa sizin için sipariş verebilirim?" Teklif ediyorum ve o da rahatlamış görünüyor. "Ne istiyorsun?"

"Ne isterseniz," der ve cevap vermek için hattan çıkar.

"Sıradaki," diye sesleniyor telaşlı şarküteri sahibi. "Size ne getireyim?"

"Çavdar ekmeği üzerine pastırma, marul ve domates alabilir miyim lütfen, pastırma ekstra çıtır olsun ve kahverengi sosunuz var mı? Harika, teşekkürler."

"Mayo?" diye soruyor.

"Hellmann's ise evet, değilse hayır." Başını sallıyor. "Biraz da ondan." simidi yapmaya başlamasını izliyorum. "Simidin içine

Simidin o tarafına mayonez, diğerk tarafına da kahverengi sos? Harika, pardon, teşekkürler."

Siparişimi bitirdiğimde arkamı dönüyorum ve Will'in beni izlediğini görüyorum. Telefon görüşmesini bitirmişti ve bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"İyi misin? Neyin var?" diye sordum. "Sana BLT söyledim, umarım sorun olmaz?"

"Bir şey değil. Teşekkürler," diyor ama bana hâlâ sanki ona sandviç ısmarlamışım da rögardan bir köpek yavrusu kurtarmışım gibi bakıyor.

"Ne?" diye soruyorum. Şimdi gülererek soruyorum, ama o sadece başını sallıyor, yanağı çukurlu bir gülümsemeye dönüşüyor.

Manastırın dışında bir banka oturuyoruz, böylece Will simidini yiyebilirken ben de kiraladığı kameraya bakıyorum.

Çantayı açtığımda "Bu doğru türde bir kamera mı?" diye soruyor. Geçmişte kullandığım modellerden tamamen farklı görünüyor ama kısa bir duraksamadan sonra kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum.

"Elbette," diyorum.

"Biliyor musun, bu gerçekten harika bir simit," diyor rahatsız edici derecede samimi bir ifadeyle.

Kamerayı nasıl açacağımı çözdükten ve tripod taban plakasının vidasını bulduktan sonra manastıra doğru yola çıkıyoruz. Bath Manastırı'na yıllar boyunca pek çok kez girdim ama bina beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. Devasa, yüksek, yelpaze tonozlu tavanlar ve nefin sonundaki muazzam vitray pencere, karmaşık bir renk gobleni, bir gökkuşağı gökdeleni gibi yükseliyor. Böylesine güzel ve iddialı bir mimarinin ihtişamı karşısında dehşete düşmemek mümkün değil.

Koro sıraları hareketlilikle dolup taşıyor. Herkes birbiriyle uyumlu sarı Raise Your Voice tişörtleri giyiyor. Isınmakta olan küçük bir müzisyen orkestrası var ve şarkı söyleyen insanları görür görmez Will'in omuzları gevşiyor.

"Gelip ailemle tanışır mısınız?" Will, beni insan kalabalığının arasından geçirirken gözleri parlayarak soruyor. Babası olması gereken bir adama ulaşıyoruz, çünkü Will'in uzun boyuna ve aynı etkileyici yüze sahip. Duruşu daha kambur ve saçları tamamen beyaz, ama açıkça bir

Havers. Öte yandan Simon, kardeşine hiç benzemiyor. Kızıl saçları ve az miktarda çili var. Hafif bir tekerlekli sandalyede oturuyor ve yüzünü bana çeviriyor.

Will, "Baba, Simon, bu arkadaşım ve meslektaşım Anna, bugün bana yardım ediyor," diyor. Ellerini sıkmak için uzanıyorum, arkadaşısı olarak tanıtılmaktan orantısız bir memnuniyet duyuyorum. "Anna, babam Rory ve sinir bozucu küçük kardeşim Simon."

"Çok üzgünüm," diyor Simon ağırbaşlı bir sesle ve sesinde hafif bir bulanıklık olduğunu fark ediyorum. Elimi iki elinin arasına alıyor ve sıkıyor.

"Ne için?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Simon, "Kardeşimle çalışmak zorundasın," diyor ve bu beni güldürüyor.

"Teşekkür . Bazen zor oluyor ama dayanmak için elimden geleni yapıyorum." "Herkes istemedikleri tavsiyeler verir mi?" Simon soruyor.

"Öyle," diyorum. "Gramer hatalarımı bulmak onun en sevdiği eğlencedir."

Will ikimize de başını sallıyor ama gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri kırışıyor. "Şimdiden bana karşı birlik mi oldunuz?"

"Bu Will'in suçu değil," diyor Rory, Will'in sırtını sıvazlayarak. "Dört erkek çocuğunuz olduğunda, hepsi bir rol üstlenir, sürü içinde kendi kimliklerini ortaya koymanın bir yolunu bulurlar. George kitap kurdu, Harry sportifti, Simon her zaman şakacıydı ve Will-" Duraklıyor.

"Will nasıldı?" Onu ailesinden dinlemekten beklenmedik bir zevk alarak soruyorum.

Rory, "Will hassas biri, her şeyi alıyor," diyor. "Bu yüzden her şeyin yerli yerinde olmasını ister. Düzensizlik onu rahatsız eder. Boxer şortunu ütülediğini biliyor musun?"

"Bu kadarı yeter de artar bile," diyor Will, omuzları rahatsızlıkla kamburlaşmış bir halde. "Anna bunu duymak istemiyor."

Simon'a dönerken sırtarak, "Evet, öyle," diyorum. "Hadi, pisliği bulaştır."

"On üç yaşına kadar yatağına götürdüğü yumuşak bir oyuncak vardı," diyor Simon komplocu bir tavrıyla. "Dodge the dog."

"Bu doğru değil. On yaşındaydım." Will şimdi gerçekten sinirlenmiş görünüyor. "On üç," diyor Rory bana.

"Ve neden eve hiç arkadaş getirmediğimi merak ediyorsun?" Will öyle diyor. Simon'ın sarı tişörtüne işlemeli bir *SH* olduğunu fark ediyorum, sonra Rory'nin tişörtünde de bir *RH* olduğunu görüyorum.

"Tişörtünü beğendim," diyorum Simon'a. Gururla parlıyor ve ellerini çırpıyor.

"Simon dikiş dikmeyi seviyor," diye açıklıyor Will. "Noel için ona bir monogram seti aldım. Artık evde bir şey bırakırsanız, ertesi sabah onu monogramlanmış olarak buluyorsunuz." *Demek bu yüzden Will'in bu kadar çok monogramlı eşyası var!* Bu değerli ayrıntı kalbimi hoplattı.

"Monogramlı bir şey ister misin, Anna?" Simon umutlu bir sesle soruyor.

"Sana haber vereceğim," diye söz veriyorum ona.

"Siz başlamadan önce birkaç koro üyesiyle görüşeceğiz. Si, kiminle başlayayım?" Will soruyor.

Simon, Janet adında bir kadın olan koro şefini öneriyor; sonra yirmili yaşlarında, başından beri koroda olan Down sendromlu bir kadın olan Carly; sonra da on üç yaşında en genç üye olan Todd. Will bana Todd'un serebral olduğunu, koruyucu aile yanında yaşadığını ve koroyla herhangi bir aileyle olduğundan daha uzun süredir birlikte olduğunu söyledi.

Kamerayı manastırın sessiz bir köşesine kuran Will, röportajları yönetiyor. Janet bize koroyu fiziksel ve nörolojik zorlukları olanlar için, bir topluluk duygusu geliştirmeye ve farkındalık yaratmaya yardımcı olmak, aynı zamanda sadece müziğin gücünü ve neşesini kutlamak için kurduğunu söylüyor. Bu proje için zamanının ve uzmanlığının büyük bir kısmını gönüllü olarak harcadığı çok açık. Onun konuşmasını dinlemek, kendim için endişelenerek bu kadar çok zaman harcadığım için kendimi kötü hissetmeme neden oluyor.

Will yetenekli bir görüşmeci. Hangi soruları soracağını çok iyi biliyor. Todd bize koronun en yakın ailesi olduğunu söylediğinde, kendimi gözyaşlarının eşiğinde hissediyorum. Koro üyelerinden beşiyle röportaj yaptıktan sonra Will bana, "Seyirciler içeri alınmadan önce hâlâ yirmi dakikamız var. Almamız gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

"Koronun onlar üzerindeki etkisi hakkında bazı bakıcılarla röportaj yapsak nasıl olur?" diye öneriyorum. "Peki ya baban?"

Will duraksıyor; babasıyla röportaj yapmak istemediğinden mi yoksa bunu hiç düşünmediğinden mi emin değilim ama sonra, "Tabii, iyi fikir," diyor.

Rory seve seve kabul etti, ben de ona mikrofon tuttum.

Will, "Simon'ın babası olarak bize koronun sizin için ne anlama geldiğini anlatın," diyor.

"Bu bizim için her şey demek. Simon kaza geçirdiğinde herkes için çok zor oldu. Olayın şokunu atlattıktan sonra, Simon'ın fiziksel sağlığından ziyade zihinsel sağlığıyla başa çıkmayı daha zor buldum. Olumlu olacak pek bir şey göremiyordu. Onu seven insanlara öfke duyuyordu." Will ile bakışıyorlar ve birlikte neler yaşadıklarını ancak hayal edebiliyorum. "Ama zamanla uyum sağlamayı öğrendi. Doktorların hiç düşünmediği şekilde kollarındaki hareket geri geldi. Olumlu şeyler buldu, yeni arkadaşlar edindi. Bu koro bunun büyük bir parçasıydı. Haftamızı bunun etrafında planlıyoruz. Prova alanını kaybetseydik ne yapardık, gerçekten bilmiyorum."

Will bana bakıyor, benim katkımı istiyor.

"Belki de son kısmı daha kısa ve öz bir şekilde yeniden ifade etmelisiniz. Mesela 'Oğlumun iyileşmesinde çok büyük bir rol oynadı. Gerçekten onsuz ne yapardık bilmiyorum' gibi. Bunun gibi bir şey." Will'e bakıyorum, kelimeleri babasının ağzına tıkarak haddimi aştığımdan endişeleniyorum ama o başıyla onaylıyor. "Bir kez daha çekelim."

Seyirciler gelip sıraları doldurmaya başladığında, kamerayı manastırın arka tarafına taşıyorum ve koronun ilk şarkısı olan Bill Withers'ın "Lean on Me" şarkısının geniş çekimlerini yapıyorum. Ses, devasa alanı doldururken akıldan çıkmıyor. Korodakilerin hepsi çok etkileyici, biraz yakın çekim yapmanın yardımcı olacağını biliyorum, bu yüzden kamerayı tripoddan çıkarıp mümkün olduğunca göze batmamaya çalışarak öne doğru sürünüyorum. Will'in yanında durmak için geri çekildiğimde, birkaç sıra ötede Loretta'yı görüyorum ve birbirimize el sallıyoruz.

"İhtiyacın olanı aldın mı?" Will soruyor, ben de başımı sallıyorum. Müzik eşliğinde sallanıyor, kendini tamamen performansa kaptırmış durumda. "Gitmek istersen kamerayı alabilirim?"

"Kalmak istiyorum."

"zorunda hissetme kendini," diyor, gözleri kocaman ve umut dolu. "Will. Kalmak istiyorum."

Sonra koro "Build Me Up Buttercup" şarkısını söylemeye başlıyor ve Will de sessizce eşlik ediyor. "Şimdi neden hep bu şarkıyı söylediğini anlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Simon'la kahvaltıda prova yapıyorduk," diyor bana ve mısır gevreği eşliğinde birlikte şarkı söylerkenki görüntüleri içimde bir şeyleri çatlatıyor. Konserin geri kalanını dinlerken Will elime uzanıyor ve sıkıyor. Kalbim dolu, bırakmak istemeyerek sıkıyorum. Ama aldığım zevk, huzursuz bir hisle bastırılıyor. Sınırlarımız bulanıklaşıyor. Meslektaş Will ve Arşiv Will'i kafamda ayrı varlıklar olarak netleştirmiştım. Ama işte Will ormandan geliyor. Bu, ailesinin yanında olduğu kişi; burada, bu odada onun için önemli olan şey.

"Eski sevgilinle yemek nasıldı?" diye soruyor ve rahat görünmeye çalıştığını hissediyorum. "Görünüşe göre artık aranız daha iyi."

"Evet, güzel," diyorum ona. "Bir bebeği daha olacak."

Koro "This Is Me" şarkısını söylerken Will bana dönüyor.

"Özür dilerim," diyor, yüz ifademden bu konuda ne hissettiğimi okumaya çalışarak.

"Hayır, sorun değil," diyorum elini bırakarak. "Onun adına mutluyum. Bunu istemediğimi fark etmemi sağladı. Başka çocuk istemiyorum."

"Gerçekten mi?" diye soruyor ve bu "gerçekten "in içinde o kadar çok şey var ki. Kalbim umutla kabarıyor, çünkü belki onun için de sadece arşiv olmadığını düşündürüyor, ama aynı zamanda ağlamak istememe neden oluyor çünkü tamamen farklı yollardayız.

"Hayır, hayatımın o kısmı bitti," diyorum ve şarkıcılara dönüp bakıyorum.

Tekrara kadar kalıyorum ama Will bir daha elime uzanmıyor. Sonunda, Will bağışlarla ilgili bir duyuru yapmaya gittiğinde, sessizce uzaklaşıyorum.

Eve geldiğimde, hamilelik testi yapmak için doğruca banyoya koşuyorum. Paranoyaklaşıyorum, hamile olamayacağımı biliyorum ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Sonucu beklerken ve sadece bir satır görüldüğünde, tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

⌚ *Sesini Yükselt, kapsayıcı koro, nasıl bağış yapılır* ⌚

Nefret ettiğiniz biriyle randevuya nereye gidilir

⌚ *İspanyol Aşk Aldatmacası'nın bir film versiyonu olacak mı?*

BÖLÜM 31

Noah ile çıktığım randevular arasında bu en az beklediğim randevu oldu. "Bir çöp kutusu sahibi olarak sorumluluklarım" hakkında ders alacağım bir akşamdan hiç hoşlanmıyorum.

Lottie bakıcılık yapmaya geliyor ve bana "çaba göstermiş" gibi görünmem gerektiğini söyleyerek iki kez üstümü değiştiriyor. Noah kapıyı çaldığında üstümü değiştirdiğime seviniyorum çünkü o da çaba göstermiş. Yeni tıraş olmuş, üzerinde temiz bir kareli gömlek ve tam oturan bir kot pantolon var. Görünürde bir çorap ve sandalet kombinasyonu yoktu.

"Vay canına, merhaba," diyorum, Noah'nın tuhaf kıyafetler giymediği ve huysuz olmadığı zamanlarda ne kadar çekici olduğunu hatırlayarak.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor, düğmeli bir ceketin içinde bile hâlâ sert.

"Ben de şehre giden otobüse bineriz diye düşündüm, sekiz dakika sonra bir tane var." "Otobüs farkındayım," diyor Noah. *Oh oğlum, bu iş zorlayıcı olabilir.*

Kaldırım boyunca yürüyüp otobüs durağına doğru dönerken, yolun diğer tarafında bir araba yanaşıyor. Duraklıyorum çünkü sürücüyü tanıyorum. *Will. Onun burada ne işi var?* Duruyorum ve elinde kocaman bir demet pembe şakayıkla arabadan inişini izliyorum.

"Merhaba?" Şaşkınlık içinde ona sesleniyorum.

"Oh. Selam." Yolun karşısına geçip bize doğru geliyor, ben ve Noah arasında bir ileri bir geri bakıyor.

"Bu benim komşum Noah," diye açıklıyorum. Ona bir sonraki randevumdan zaten bahsetmiştim, bu yüzden sürpriz olmamalı. "Noah, bu da iş arkadaşım Will."

"Merhaba." Will, Noah'ya doğru başını sallıyor ama onu tartarken bakışlarında soğukluk var. "Böldüğüm için özür dilerim. Kötü zamanlama. Dün ortadan kayboldun. I,

Will çiçekleri uzatıyor ve bu kadar garip görünmesi çok sevimli. "Dün için bir teşekkür, bana yardım ettiğin için."

Noah aramıza bakıyor, belki de böyle bir demet çiçeği hak etmek için ne yaptığımı merak ediyor.

"Teşekkür . Bunu yapmana gerek yoktu, yardım ettiğim için mutluydum," diyorum ona. "Simon ısrar etti," diyor Will, gözleri şimdi bana odaklanmış. "Onu izledim.

çektığınız görüntüler mükemmel."

"Pardon, mükemmel mi?" Parmağımı kulağıma götürerek gülümseyerek soruyorum. "Geri bildirim yok mu, not yok mu?"

"Not yok," diyor sırtarak, gözlerimiz birbirinin içine bakıyor.

Noah boğazını temizliyor. "Otobüsümüz dört dakika içinde kalkacak," diyor.

Bir demet çiçeği yanımda şehre götürmek istemiyorum ama onları içeri koymak için acele ederken Noah ve Will'i yalnız bırakmak da istemiyorum. Will sanki kararsızlığımı sezmiş gibi başıyla evime doğru işaret ediyor. "Evde kimse var mı? Senin için onları bırakabilirim."

"Kız kardeşim orada, bu harika olur. Teşekkür ederim."

Bakışlarımı bir süre daha tutuyor, sanki daha fazlasını söylemek istiyor ama Noah buradayken söyleyemiyor. Noah sabırsız bir "mırıldanma" sesi daha çıkarıyor, ben de hemen Will'e çiçekleri uzatıyorum.

Will, "İyi eğlenceler," dedikten sonra yavaşça evime doğru dönüyor ve çiçekleri yanına bırakıyor.

Otobüs durağına doğru yürürken Noah'ya "Bunun için üzgünüm," diyorum.

"Kimdi o?" Noah soruyor. "Sana kili gönderen adam mı?"

"Evet."

Noah yağmur yağdığına işaret edercesine, "O sana aşık," diyor.

"Hayır, değil. Birlikte çalışıyoruz." Bunun tam olarak doğru olmadığını biliyorum ama Noah'ya Will ile olan ilişkimden bahsetmeyeceğim. "Bu biraz karışık."

"Bunlar teşekkür çiçeği değil," diyor Noah ve sesinde artık bilmiş bir sıcaklık var. "Teşekkür çiçekleri zambaklar ya da karanfiller, orta büyüklükte güllerdir. Çiçekleri bilirim ve bu çiçekler teşekkürden çok daha fazlasını ifade eder."

"Will hakkında konuşmayalım," diyorum, hızımı artırarak.

"Konseyden gelen formu doldurdunuz mu?"

"Çitlerden ya da çöp kutularından da bahsetmeyelim lütfen Noah," diyorum, ellerimi dua eder gibi birbirine vurup gözlerimi göğe kaldırarak.

Noah adımlarını hızlandırarak, "Peki, çöp kutusu konuşmasını yaparız," diyor.

Otobüs gecikti, bu yüzden acele etmemize gerek yoktu. Sadece yirmi dakikadır birbirimize eşlik ediyoruz ve şimdiden Noah'yı son derece sinir bozucu bulmaya başladım. Yaptığı her şeyde yavaş ve kasıtlı davranıyor. Otobüse bindiğimizde cüzdanını çıkarıyor, ödeme yapmak için kartını çıkarıyor, sonra oturmak için yürümeden önce yavaşça ve metodik olarak kartı yerine koyuyor. Neden normal bir insan gibi yürürken kartı yerine koymuyor? Bu otobüste Will'le birlikte olmayı, onun karşılaştığı her yabancıнын yüzüne bir gülümseme yerleştirmesini izlemeyi ne kadar çok isterdim diye düşünmeden edemiyorum.

Jonathan randevularımı Bath'daki bazı turistik yerlere götürmemi önerdi, "bu şehrin sunduğu her şeyi tanıtmak için harika bir yol." Roma Hamamları'nın geç açılışına gidiyoruz. Hamamlara daha önce birkaç kez gitmiştim ve Noah'ın ne kadar gergin olduğunu göz önüne alırsak, şimdi keşke alkol servisi yapan bir yer seçseydim diyorum.

"Tüm bunları iki bin yıl önce Romalıların inşa ettiğini düşünmek büyüleyici, değil mi?" Biletlerimizi turnikelerden geçirirken Noah şöyle diyor.

"Romalıları gelmeden çok önce Keltler bu doğal kaynağı kullanıyorlardı," diyorum ona.

"Elbette. Ama Roma hamamları, mühendislik," diyor Noah. "Yeraltı kaynağından gelen ısıyı kullanan kanallar ve savaklar ağı. Bugünün standartlarına göre bile son derece sofistike."

Müzenin ilk odasına doğru yürüyoruz; burada hamamların ilk inşa edildiklerinde nasıl göründüklerine dair bir modelin yanı sıra bazı orijinal duvarlar, sütunlar ve kaplıcaların tanrıçası Sulis'e saygı duruşunda bulunan gravürler var. Noah her bilgi panosunu sessizce okumak için duruyor, ardından "ekstra bilgi" indirmek için telefonuyla her QR kodunu tarıyor.

"Tek bir ziyarette her şeyi okumak neredeyse imkânsız," diyorum nazikçe. "Daha önce gittiniz mi?"

"Evet ama her zaman yeni bir şeyler , değil mi?"

Müze sessiz ve zihnim dolaşmaya başlıyor. *Lottie, Will'in o kocaman çiçek demetini teslim etmesi hakkında ne düşündü? Bunu okuyacak, o her şeyi okur. Will şakayıkların en sevdiğim çiçekler olduğunu hatırladı mı, yoksa bu bir tesadüf müydü?*

"Gelin ve şuna bakın," diyor Noah, cam bir vitrini göstererek. "İnsanlar kalay parçalarının üzerine lanetler ve dilekler kazır, sonra da bunları pınarlara atarak tanrıçadan kendilerine haksızlık edenleri cezalandırması için yardım isterlerdi."

" 'Docimedis iki eldivenini kaybetti ve sorumlu hırsızın tanrıçanın tapınağında aklını ve gözlerini istiyor,' " tercüme edilmiş yazıtlardan birini okudum. "Bu çok acımasızca. Çalınan bir çift eldiven için aklını ve gözlerini kaybetmek." Hâlâ okumakla meşgul olan Noah'ya bakıyorum.

"Şuna bir bakın. 'Lütfen çitimi budamalardan koruyun'" diyor, gülümsemeden ya da başını çevirmeden. "Sen ne yazardın?"

"Tanrıçadan komşumun kışındaki dev sopayı çıkarmasını isterdim," diyorum ve Noah sert, keskin bir kahkaha atıyor. "Ve müzedeki her tabelayı okumasını engellemesini, yoksa sabahın üçüne kadar burada kalacağız."

"Peki," diyor başını sallayarak, ama gülümsüyor ve gözlerinin ne kadar sıcak baktığını fark ediyorum. Açık havada bir yürüyüş yoluna çıkıyoruz, burada bir dizi taş sütun yeşil bir su havuzunu çevreliyor.

"Hayatlarının ne kadar farklı olduğunu ama bazı gündelik kaygılarının ne kadar benzer olduğunu düşünmek komik," diye düşünüyorum. "Kendilerine haksızlık edenleri lanetlemek için hamamlarda buluşmak. İnternette trollemenin Antik Roma'daki versiyonu gibi." Noah gülüyor. "Üzücü, değil mi? Bu Docimedis denen adamın dünyasında geriye kalan tek şey kayıp bir eldivenle ilgili şikayeti."

"İki kayıp eldiven," diye düzeltti Noah beni. "Doğru."

"Gemma hastayken bunu düşünürdü," diyor Noah, yüz ifadesi dalgın. "Çocuğumuz olmadığı için, onu kimin hatırlayacağını merak ediyordu. Doktorası üzerinde çalışıyordu."

bitki biyolojisi, ama asla bitiremedi. Mirasının olmaması onu rahatsız ediyordu."

"Onu tanımadığım için üzgünüm," diyorum usulca. "Nasıl biriydi?"

Noah'nın yüzü . "Doğayı çok severdi. Sürekli yiyecek arardı, Bitkiler ve dallar, terk edilmiş kuş yuvaları, eşsiz deniz kabukları ve taşlar gibi ufak tefek şeyleri eve getirirdi. Her zaman bahçemizdeki hayvanlarla arkadaşlık ederdi, bitmek bilmeyen kuş yemlikleri ve sincap yemlikleri vardı. Arılar için lavanta ekerdi."

"Kulağa büyülü geliyor," diyorum, onun bu kadar hareketli olması karşısında büyülenmiş bir halde.

"Buraya taşındığımızda çitler cılız ve hastalıklıydı," diyor Noah. "Onu canlandırmayı kendi projesi haline getirdi. Ölen kısımları söktü, yeniden dikti, yaprakları tedavi etti, hayata döndürdü."

"Oh, Noah, çok üzgünüm," diyorum koluna dokunmak için uzanarak. "Söylemeliydin."

Noah başını öne eğiyor. "Çitin o olmadığını biliyorum," diyor sessizce, "ama ne kadar büyüdüğünü gördüğümde, içinde bir parça varmış gibi hissediyorum. Mutfak penceresinden dışarı bakıyorum sanki bana 'Ben hala buradayım' diyor. " Sesi çatlıyor ve avucuyla gözüne vuruyor.

"Onu kaybettiğiniz için çok üzgünüm. İnanılmaz bir kadına benziyor."

Noah bana bir vahşi yaşam koruma alanında nasıl tanıştıklarını, İskoçya'ya taşınmayı ve bir kuş barınağı kurmayı nasıl planladıklarını, ancak bunu tek başına yapmak istemediğini, paylaştıkları evi terk etmek istemediğini anlatıyor.

"Ne kadar oldu, sekiz yıl mı?" Taş masalarda masaj yaptıran Romalılar gibi giyinmiş insanların yansıtıldığı bir hologramın önünden geçerken soruyorum. Noah başını sallıyor. "Peki o zamandan beri kimseyle tanıştın mı?" Başını sallıyor. "İstemediğin için mi, yoksa...?" Sözümü kesiyorum.

"Hiç kimseyi Gemma'yı sevdiğim kadar sevemezdim," diyor kararlı bir şekilde. "Yaşadıklarını benim durumumla karşılaştırmak istemem ama Otuz sekiz yaşında olmayı ve her şeye yeniden başlamayı hiç hayal etmemiştim. Anlıyorum."

"İyi bir komşu olamadıysam özür dilerim," diyor yavaşça. "İnsanlarla aram iyi değildir. Gemma bir bahçenin sosyal becerilerine sahip olduğumu söylerdi.

Gnome."

"Ne demek istiyorsun? Sen harika bir komşusun. Paketlerimi alıyorsun, bana merdiven ödünç veriyorsun, geri dönüşüm kutularını yanlış zamanda dışarı koyduğumda bana haber veriyorsun. Daha ne isteyebilirim ki?" Noah çenesini ovuşturuyor ve gözleri kırışarak gülümsüyor. "Hadi, gidip şu 'şifalı' kaynak suyundan içelim."

Serginin sonunda, jeotermal kaynaktan çıkan suyu içebileceğiniz bir su çeşmesi var. Bazı insanlar bunun iyileştirici özellikleri olduğuna, sizi rahatsız eden her şeyi tedavi ettiğine inanıyor. Noah bana küçük bir kâğıt bardak uzatıyor ve "Neye içiyoruz?" diye soruyor.

"Ateşkes mi?" Ben öneriyorum.

"Ateşkes," diyor, fincanını kaldırıp bir yudum su alıyor. "Bu iğrenç," diyorum ve yüzümü buruşturarak yutuyorum.

—

Eve vardığımızda, Noah ve ben otobüsten inerken gülüyorduk. Hâlâ garip ve sessiz, bazen de ters, ama artık onu biraz daha iyi anladığımı hissediyorum.

"Bu akşam için teşekkür ederim," diyor. "Çok eğlendim."

"Ben de," diyorum ona sokakta, merdivenlerimin dibinde dururken. "Neden bir ara akşam yemeğine gelmiyorsun? Çok iyi bir aşçı olduğumu iddia edemem ama seni ağırlamak isteriz."

"Çok isterim. Teşekkür ederim." Başıyla çöp kutularını işaret ediyor. "Unutmayın, mavi geri dönüşüm kutusu bu gece çıkıyor."

"Anladım," diyorum ve elimi kaldırarak selam veriyorum.

Noah ön kapıya yöneliyor ve ben de gülümseyerek kendi kapıma doğru yürüyorum. Anahtarı kilide sokarken içeriden sesler duyuyorum. *Çocuklar hâlâ uyanık olamaz mı?* Sonra saatime bakıyorum ve sadece dokuz olduğunu görüyorum, o kadar geç kalmamıştık. Oturma odasına doğru yürürken kapıda durup etrafı inceliyorum. Ethan ve Jess pijamalarıyla yerde oturuyor, Lottie elinde bir fincan çayla kanepede oturuyor ve Will oturma odamın ortasında durmuş maskaralık yapıyor.

"*Aslan, Cadı ve Dolap!*" diye bağıyor Ethan ve Will başını sallayarak bir kapıyı açıp kapama taklidi yapıyor.

"Açık ve kapalı dava!" diye bağıır Lottie.

Will kaşlarını çatıyor ve hayal kırıklığı içinde kollarını havaya kaldırıyor.

"İkinci kısmı tekrar yap," diye öneriyor Jess. Hiçbiri içeri girdiğini fark etmedi bile, hepsi çok dalgındı. Will kulak memesini çekerek "sanki" diyor, sonra da merdiven çıkıyormuş gibi yapmaya başlıyor.

"Açık tırmanıcı mı?" Ethan önerir ve Will onu işaret ederek heyecanla başını sallar, sonra tekrar kulağını çeker.

"Açık slimer?" Ethan dener.

"Oppenheimer," diyorum kapı aralığından ve şimdi hepsi dönüp bana bakıyor.

"Evet!" Will ellerini bir kez birbirine vurarak "Evet!" diyor. Sonra kendini toparlıyor ve bir avucunu ensesinde gezdiriyor. "Merhaba."

"Dönmüşsün," diyor Lottie, yüzünde kocaman bir sırıtışla.

"Burada neler oluyor o zaman?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum.

"Will sana çiçek getirmiş," diyor Jess, dönüp kocaman gözlerle bana bakarak.

"Benim ve Jess'in kafalarının toplamından daha büyükler," diyor Ethan. "Ölçtük."

"Noah nasıldı? Birbirinizi öldürdünüz mü?" Lottie soruyor.

"Hayır, iyiydi," diyorum, Will'in neden burada olduğuna dair hâlâ kafam karışık.

"Beni kalıp onlarla yemek yemeye, sonra da sessiz sinema oynamaya zorladılar," diye açıklıyor, ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırarak, gözleriyle yüzümü tarıyor. "Özür dilerim, gitmeliyim."

"Gitme," diyor Lottie. "Anna sessiz sinema konusunda harikadır." "Evet, sen git anne," diyor Ethan.

"İkinizin de yatakta olmanız gerekmiyor muydu?" Ethan'ı gıdıklamak için kanepeye uzanarak ona soruyorum.

"Bu muhtemelen benim hatam," diyor Will.

"Hayır, kesinlikle benim," diyor Lottie bana sırtarak. "Anna, sadece bir tane yap."

Çocuklar yalvaran yüzlerle bana bakıyorlar, ben de son bir maskaralık yapmayı kabul ediyorum. *Senin Hakkında Nefret Ettiğim 10 Şey*'i seçiyorum, çünkü Jess'in en sevdiği film, bu yüzden çabucak anlayacağını biliyorum. İlk ipucunda anlıyor, ben de ellerimi çırpıyorum ve gerçekten yatma vakti olduğu konusunda ısrar ediyorum.

"Will'e doğum günüm için bir aksolotl istediğimi söyledim," diyor Ethan. "Tankı yapmamıza yardım edeceğini söyledi." Will ve Ethan arasında bir ileri bir geri bakıyorum.

Will, gözleri yere kayarak, "Sadece yardımcı olacaksa," diyor.

"Will'in kardeşinin altmış yaşında bir kaplumbağası var. Altmış! Onunla tanışabilir miyiz? Tanışabilir miyiz? Hayvanlarla aram iyidir," diyor Ethan heyecanla, ben onu merdivenlere doğru çekiştirirken.

"Ben hallederim," diyor Lottie ve ellerini Ethan'ın omuzlarına koyarak onu yukarıya doğru yönlendiriyor. Bana dönüyor ve Will'e doğru başını sallayarak sessizce, "O harika," diyor.

"Seni geçireyim," diyorum Will'e. Paltosunu kancadan alıp onu ön kapının eşiğine kadar takip ediyorum.

"Özür dilerim, bu kadar uzun kalmak istemezdim," diyor kapının eşiğinde yalnız kaldığımızda. "Kız kardeşin oldukça ikna edici."

"Öyle," diyorum, sonra birbirimize kibarca gülümsüyoruz.

"Yakışıklı komşunla randevun nasıldı?" Will, gözleri benden kapı çerçevesine kayarak soruyor.

"Göz açıcıydı. Sorun nedir?"

"Benim dışımda bir adamla birlikte olman fikrinden nefret ediyorum."

"Bu yüzden mi buradasın?" Kollarımı kavuşturup çenemi kaldırarak ona bakıyorum.

Bir adım öne çıkıyor ve ellerini belime doluyor. "Bunu yapabilir miyim?" diyor, beni kendisine doğru çekerek. O manyetik çekimi hissediyorum, sanki vücudumdaki her hücre aşırı yüklenmiş, ona doğru çekiliyor.

"Bilmiyorum, kuralları sen koydun," diyorum ona ve kendimi onun kucağına bırakıyorum. Elleri sırtımda geziniyor, beni yakın tutuyor.

"Kuralları *siz* koydunuz," diyor.

"Bunun ormanda kalması gerektiğini söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona. "Arşivde kalması gerektiğini söylemiştin."

"Erkek arkadaşın olamayacağımı, senin tipin olmadığımı söylemiştin," diye karşı çıkıyor, yüzüme bakıyor, çenesi gergin, gözleri umutlu.

"Çünkü gidiyorsun," diyorum, ondan ayrılarak bakışlarımı göğsüne indiriyorum. "Şimdi burada aileme kendini sevdireyorsun."

"Onları seviyorum," diyor.

"Onlara akvaryum sözü verip ortadan kaybolduğunuzda onları hayal kırıklığına uğratmayın."

"Hayal kırıklığına uğratacağımdan endişe ettiğin çocukların mı, yoksa sen misin?" diye soruyor, sesi alçak, gözleri lazer ışınları gibi üzerimde. "Ne istiyorsun, Anna? Sadece bana bunun ne olmasını istediğini söyle."

"Bilmiyorum, gitmeni istemiyorum-" Gözlerimin hissederek söylüyorum ve sonra, ben daha tahmin edemedim, ellerini yüzüme doğru kaldırıyor ve beni öpmek için öne doğru eğiliyor. Sıcak, sert dudakları, sahiplenici, beni doğrudan ormana, arşive, olmak istediğim tek yere götürüyor. Bana açıldığında, hissediyorum, karnımda binlerce kanadın çırpınısını, tüm duyularımın boğulduğunu. Bana bakmak için geri çekildiğinde, doğru düşünebilmek için aramıza mesafe koymaya çalışarak uzaklaşıyorum.

"Bitirmeme izin vermedin." Kendimi sabitlemek için kapıya doğru uzandım. "Gitmeni istemiyorum ama kalmanı da istemem, benim için değil. Bunun nasıl yürüdüğünü anlayamıyorum, o kadar farklı şeyler istiyoruz ki."

Yüzü düştü. "Sen ciddi misin?"

İçeriden biri "Anne!" diye sesleniyor. "Bu konuşmayı şimdi yapmayalım," diye yalvarıyorum. Ne istediğimi bile bilmezken pişman olabileceğim bir şey söylemek istemiyorum. "Güzel çiçekler için tekrar teşekkür ederim."

Ben arkamı dönerken elime uzanıyor ve sessizce şöyle diyor: "Bu gerçek. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başımı sallıyorum ama sonra geri çekilip içeri giriyorum. Sırtımı kapıya yaslayarak dışarı çıkma, onu arama dürtüsüyle savaşıyorum ama hayatlarımızı aynı hizaya getirecek ne söyleyebileceğimi bilmiyorum.

GOOGLE ARAMALARI:

🕒 *Şehvet ve aşk arasındaki fark nedir?*

🕒 *Bir aksolotl ne kadar çalışır? Bristol ve*

🕒 *Paris arasında direkt uçuşlar?*

BÖLÜM 32

Eğer aşkı yeniden bulabileceğim bir yer, umut, romantizm ve sihir uyandıran bir ortam hayal etmem gerekseydi, bu Westgate Caddesi'ndeki Sarhoş Kahin olmazdı. Bir arkadaşla hızlı randevu gibi bir şey yapmak komik bir hikâye olabilirdi; tek başına ise biraz trajik olurdu. Tüm arkadaşlarımın evli olduğu ya da çok uzakta yaşadığı sonucuna vardıldıktan sonra Loretta'nın bana kanat gemesi için yaptığı teklifi hatırladım. Telesekreterine bir mesaj bıraktım ve birkaç saat sonra beni geri arayarak, "Beni de kaydet, civciv!" dedi.

Loretta benimle Drunk Prophet'ın önünde buluştu. Onu görür görmez davet ettiğime çok memnun oldum. Kırmızı bir elbise, payetli bir deri ceket ve parlak mavi bir başörtüsü giyiyor.

"Peki tam olarak ne yapıyoruz?" diye soruyor bodrum katındaki mekânın pis merdivenlerinden inerken. "Biliyorsun, bana söyleme. Sürprizleri severim."

Mor bereli, kadife tulum giyen, ruju bulaşmış ve rozetinde "Betty" yazan bir kadın tarafından bize yaka kartları ve panolar veriliyor. Kadınların erkeklerden daha çok hayranlık duyduğu o tuhaf tarzda çekici biri.

"Merhaba, Betty," diyor Loretta.

"İlk kez mi geliyorsunuz?" diye soruyor bize.

"Evet," diyorum, ona toplayabildiğim en hevesli gülümsemeyi sunarak.

"İçki kuponunuz da var," dedi bana. "Hollanda cesareti." "Şunu söyleyebilir miyim, bere takabilen pek fazla insan tanımıyorum."

Loretta Betty'ye şöyle der. "Özellikle de Fransa dışında. Ama sen, sevgilim, bunu büyük bir ustalıkla başarıyorsun."

"Teşekkür ederim!" Betty zevkle parlıyor, sonra ikimize de iki ekstra içki jetonu uzatıyor. "Buyurun, iyi geceler."

"Alabilir miyim? Leken var," diye sorar Loretta çantasından bir mendil çıkararak. Betty şaşkınlıkla başını sallıyor ve Loretta dudaklarını düzeltiyor. İçeride birkaç kişi dolaşıyor ama biz ilk gelenlerdeniz.

Loretta kot pantolonuma, sweatshirt'üme ve arkaya taranmış saçlarıma bakarak, "Alınma Anna, ama bence kıyafet açısından az pişmişsin," diyor. Buradaki diğer tüm kadınlar elbiseler ya da büyük küpeli ışıltılı üstler giyiyor. "Hadi, bir zhuzh yapayım."

"Bir zhuzh?"

"A zhuzh!"

Bana kadınlar tuvaletine kadar eşlik ediyor ve kocaman el çantasını açarak bir dizi saç bağı, toka ve eşarp çıkarıyor. "Alabilir miyim?" diye soruyor, makyaj yapma ihtimali karşısında gözleri heyecanla parlıyor.

"Tabii, neden olmasın." Omuz silktim. Sweatshirt'ümü çıkarttırıyor ve şal desenli mavi ipek bir başörtüsü ile askılı bir üst hazırlıyor. Güzel görünüyor ama alıştığımdan çok daha fazla göğüs dekoltesi ortaya çıkarıyor.

"Bu şekilde dışarı çıkamam!" Bir elimi göğsüme koyup kazağımı geri almak için uzanarak itiraz ediyorum.

"Malın varsa, onları sergileyebilirsin de" diyor, sonra iç çekerek ekliyor, "Eskiden harika göğüslerim vardı." Tişörtü bıraktım, boyun eğdim. Buna itiraz etmek imkânsız.

Saçımı indiriyor, yandan ayırıyor ve birkaç toka ekliyor, sonra kırmızı bir ruj çıkarıyor. Kırmızı dudakları beceremeyeceğimi biliyorum ama izin veriyorum. O eğleniyor ve ben bu insanların hiçbirini bir daha görmeyeceğim.

Bayanlar tuvaletinden çıktığımızda oda dolmuştu ve Betty anons yapmak için bardağına vuruyordu. "Hepiniz hoş geldiniz! On üçüncü mikro randevu etkinliğimize hoş geldiniz. Birçok müdavimimizi ve yeni yüzleri burada görmek çok güzel."

Toplantıyı izlerken, yelpazenin daha genç ucunda olduğumu fark ediyorum. Yaş aralığı otuz beş ile elli beş arasındaydı ama buradaki çoğu insan ellili yaşlarda görünüyor. "Her mikro randevu üç dakika sürecek," diye devam ediyor Betty. "Lütfen randevunuza puan verip vermediğinizi söylemeyin, sadece puanlarınızı daha sonra doldurun. Sonunda kartınızı teslim ettiğinizde, eğer

Birbirimizi işaretlediğimizde, birbirimizin iletişim bilgilerini size e-posta ile göndereceğiz. Eğer sizi işaretlemeyen birini işaretlerseniz, bunu asla öğrenemeyecekler. Eğer kimseyi işaretlemezsensiz, gelecek ayki oturuma bedava bilet kazanacaksınız. Bar açık. Sorusu olan var mı?" Kimsenin sorusu yok. "Harika. O zaman hazır, sabit, randevu!"

Arka oda, her birinde iki sandalye bulunan on iki küçük masa şeklinde düzenlenmiş. Birine oturdum ve puan tablomu çıkardım. Ellili yaşlarında kel bir adam karşıma oturuyor ve kendini tanıtmak için elini uzatıyor.

"Merhaba, ben Roger," diyor. Elini sıkıldığında avucundaki nasırları hissediyorum.

"Merhaba Roger, ben Anna," diye cevap veriyorum.

"Bu seansta olmak için çok genç görünüyorsun," diyor ve dişlek sırtışı bana rahmetli büyükbabamı hatırlatıyor. Gülünç göğüs dekolteme bakıyor ve sonra kızarıyor, gözlerini bilerek başımın birkaç santim üstüne kaldırıyor.

"Aslında elli sekiz yaşındayım," diyorum ona. "Sadece yaşıma göre iyi görünüyorum." Gülüyor. "O zaman seni mikro randevuya getiren nedir?" diye soruyorum. Roger'ın ilgimi çekecek biri olmadığını hemen anlıyorum ama bu iki buçuk dakika boyunca keyifli bir sohbet yapamayacağımız anlamına gelmiyor.

"Kızım beni buna zorladı," diyor, gözleri ihtiyatlı bir şekilde yüzüme dönüyor.

"Bunu bana oğlum önerdi," diyorum ve Roger'a cesaret verici bir gülümseme veriyorum çünkü gergin görünüyor. "Kızınız kaç yaşında?"

"Yirmi iki. Yeterince hobim olmadığını düşünüyor. Bu etkinliğe daha önce iki kez katıldım ve her zaman dost canlısı bir grup oluyor. Ayrıca, saat dokuz haberleri ve bir bardak Horlicks için zamanında evde oluyorsunuz. Geçen sefer bir akordeon sanatçısıyla tanıştım; beni derslere kaydolmaya ikna etti. Akordeonun yüz farklı parçadan oluştuğunu biliyor muydunuz? Büyüleyici."

"Bunu bilmiyordum," diyorum, şimdi içten bir gülümsemeyle.

Roger'ın sıcak, açık yüzünü izlerken, hevesli olmadığım için kendimi suçlu hissediyorum. Bunların hepsi aşkı arayan umutsuz yalnızlar değil, aynı zamanda bağlantı kurmaya çalışan, yeni bir şeyler denemeye cesaret eden insanlar. Yan masaya bakıyorum ve Loretta'nın kahkahalarla kükrediğini görüyorum. Kendime daha açık fikirli olmaya, Loretta gibi olmaya çalışacağıma söz veriyorum.

Zil çalıyor ve Roger'a veda ediyorum. Onu işaretlemiyorum, çünkü bana rahmetli büyükbabamı hatırlatan biriyle çıkmak istemiyorum, ama keşke sohbetimizden keyif aldığımı ve akordeon alma konusunda ona şans dilediğimi ifade etmenin başka bir yolu olsaydı. Ben düşünürken, Roger'ın boşalttığı koltuğa kırk yaşlarında, zayıf, zeytin tenli bir adam oturuyor.

"Fabian," diyor ağır bir aksanla. Bana hemen İtalyan olduğunu, Bath'a yeni taşındığını ve fazla insan tanımadığını söylüyor. Göğsüme bakarken "*bellissime sfere*" diye mırıldanıyor, bu da bana kazağımı gerçekten geri almam gerektiğini hatırlatıyor. Fabian'dan sonra fare fobisi olan bir elektrikçi olan Greg ile tanışıyorum. Dikkat dağıtacak derecede kıllı burun delikleri var ve bana vct şekline uygun pantolon bulmanın ne kadar zor olduğunu anlatıyor. "oğu erkeğin kalçası yok, görüyorsunuz." Sıradaki Levi, bir müzisyen. Kırk iki yaşında, hala ailesiyle yaşıyor ama kendi kapısı olduğunu ve istediği gibi girip çıkabildiğini açıklamaktan çekinmiyor. Bana "iyi durumda" olduğumu söylüyor ve ben de onu işaretliyorum çünkü belli belirsiz çekici, burun kılları görünmüyor ve kendimi birini işaretlemek zorunda hissediyorum.

Sıradaki Ben, yetmişli yaşlarında olmalı ve kesinlikle yanlış etkinlikte çünkü bizim dama oynamamızı bekliyor. Mitch, karnabahar kulaklı bir boksör, dinlenme kalp atış hızımın ne olduğunu bilmek istiyor. Ona bilmediğimi söylediğimde, nabzımı bulmak için bileğime uzanıyor, sonra beni rahatsız edecek şekilde ağır ağır nefes almaya başlıyor. Zil çaldığında, sıradaki kişinin genç ve sapık değil de yaşlı ve zararsız olmasını umarak kendimi hazırlıyorum. Ama kafamı kaldırdığımda Will'i görüyorum.

"Burada ne işin var?" O otururken başımı sallayarak soruyorum, onu görmekten duyduğum memnuniyeti gizlemeye çalışıyorum.

"Araştırma. Bunun nasıl çalıştığını görmem gerekiyordu," diyor. "Tanrım, o stle buradaki erkeklerin yarısına kalp krizi geirteceksin." Cesaretle bana bakıyor, sandalyede arkasına yaslanıyor.

"Bu senin için yanlış yaş kategorisi. Yirmi beş ile otuz dört arası başka bir gece," diyorum, iki dirseğimi de göğsümü örtmek için masanın üzerine koyarak.

"Yaşım hakkında yalan söyledim," diyor fısıltıyla, parmağını dudaklarına götürerek. "Bakalım şimdiye kadar kimi işaretlemişsin." Panoya fısıldayarak

Ben onu durduramadan elimi tuttu ve listeyi okudu. "Levi mi? Levi'yi işaretlemişsin, hangisi o?" Odanın etrafına bakınıyor ve ben de panoyu geri alıyorum.

"Şşşt," diyorum, biri onu duyabilir diye utanarak. "O adam mı? Gerçekten mi?" Yüzünü buruşturuyor. "Beni işaretleyecek misin?"

"Seni kızdırmıyorum." Loş ışıklı barda onu izlerken, onda farklı bir şeyler varmış gibi görünüyor.

"Neden olmasın? Seni işaretliyorum," diyor ve numaramın yanına büyük bir tik işareti koyuyor. Sonra neyin farklı olduğunu anladım, sarhoştü.

"Will, kes şunu, bu bir şaka değil. İş için buradayım," diye tıslıyorum masanın üzerinden.

"İnsanlara gizli gazeteci olduğunu söyledin mi?" Bunu şakacı bir şekilde söylüyor ama sözleri bir huzursuzluk tohumu ekliyor. *Samimiyetsiz mi davranıyorum?*

"Hayır," diyorum, kimsenin konuşmamızı dinlemediğini kontrol etmek için sağa sola bakarak, "ve sesini alçalt." Şimdi yüzü değişiyor, şakacı maskesi düşüyor. Bakışlarımı tutarken gözleri azap dolu.

Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Sana ihtiyacım var." Şimdi ellerime bakıyor, parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyor. "Bundan sonra bana gel, ormanda olduğu gibi olmasını istiyorum."

Başımı sallamaya başlıyorum; bunu ben de istiyorum, her şeyden çok. Ama sebepler beni engelliyor. Gözlerindeki o bakış; bana söylemediği bir şey var.

"İşi değil mi?" Önseziyle sordum.

Başını sallıyor, sonra suçlulukla başka tarafa bakıyor. "Aldım," diyor ve bir süre durakladıktan sonra ekliyor: "Yine de almak zorunda değilim."

"Evet, var," diyorum kararlılıkla. "Onu almak zorundasın. Kaçınmaya çalıştığımız şey tam olarak buydu." Sonra zil çalıyor ve zamanımız doluyor; diğer insanlar ayağa kalkmaya başlıyor.

"Dün gece gitmemi istemediğini söylemiştin," diyor.

"Ben de benim hesabıma kalmanı istemediğimi söyledim."

Çevresel görüş alanımda bir adam oturmak için bekliyor. Ona doğru başımı salladım ve Will isteksizce ayağa kalktı. "Seni barda bekleyeceğim."

Bir sonraki randevum sarışın ve sakallı; adını bile hatırlamıyorum. Söylediklerine çalışıyorum ama Will'e bakmaktan , zihnim

onun sözlerinin üzerinden geçiyorum. Benim için kalmasına izin veremem. O bu işi istiyor. Bunu hak ediyor. O giderse bir şeyleri devam ettirebilir miyiz? Zihnim tüm olasılıkları gözden geçiriyor, dün gece yaptığım hesaplamaların aynısını yapıyor, farklı bir sonuç üretmeye çalışıyorum. Onu Bath'a bağlı tutmak haksızlık olur. Bencillik olur; bana kızmaya başlar. Onu geride tuttuğum için başka bir adamın bana kızmasına izin veremem.

Son randevu da sona erdiğinde, ev sahibi bizi kaynaşmaya ve barda içki içmeye davet ediyor. Loretta Roger'la kol kola girmiş ve onu bana doğru çekerek bonus içki kuponlarını sallıyor. "Burası devlerin koltuk altı gibi kokuyor," diye bağıyor. "Roger'la tanıştın mı? Çok tatlı değil mi? Bunları içeceğiz, sonra da Circo Cellar'da bir şeyler içmeye gideceğiz. Geliyor musun?"

"Korkarım benimle ilgili planları var," diyor Will, gözleri hafifçe kan çanağına dönmüş bir halde yanıma sokularak. *Ne kadar içti acaba?*

Loretta eğilip onu yanağından öperek, "Merhaba Will sevgilim, bunun sana göre bir şey olduğunu düşünmemiştim," dedi. Birbirlerini tanıdıklarını unutmuşum.

"Öyle değil," diyor. "Ben sadece Anna için buradayım."

"Barda sıraya gireceğim," diyor Roger, Loretta ise Will ile benim aramda gizlenemez bir zevkle bir ileri bir geri bakıyor.

"Bize bir dakika müsaade eder misiniz?" Loretta'ya Will'in elini tutup onu yangın çıkışına doğru çekmesini söylüyorum. "Hemen döneceğiz."

"Bunun hiç bitmeyeceğini sanmıştım," diyor iç çekerek, eğilip boynuma sokuluyor, sonra elini belime doluyor. Koridorun sessizliğine girdiğimizde arkamı dönüp geri çekiliyorum ve aramızda boşluk yaratıyorum. "Seni çok özledim."

"İşi ne zaman öğrendin?" Ona sordum.

"Bugün. Bana teklif edene kadar artık gitmek istemediğimi fark etmemiştim," diyor ve elinin tersiyle yanağımı okşamak için uzanıyor.

"Benim yüzümden mi?" Bir mide bulantısı dalgası hissederek soruyorum. "Başka ne sebep olabilir ki?" diyor küstahça.

"Bu çok fazla baskı," diyorum, elinden uzaklaşıp aramıza mesafe koymaya çalışarak, çünkü dokunuşu doğru düşünmeyi çok daha zorlaştırıyor.

"Biliyorum, bu çılgınca ve en kötü zamanlama, belki de hayatımı mahvedeceğim ve bu kasabadan asla kaamayacağım," diyor dudakları alkolden gevşemiş bir halde. "Ama birine aşık olduğunuzda, başka seçeneğiniz yoktur. Onları seçersiniz."

Bana aşık mı? İçkinin etkisi bu. Kr edici bir netlikle, mantıklı davranarak onu bundan vazgeiremeyeceğimi anlıyorum.

"Mesele bu değil Will," diyorum, sesim sert ve ll. "Etrafta gizlice dolaşmanın heyecanına kapıldık. Gururum okşandı ama dürüst olmak gerekirse, bu sadece iyi bir seks, uğruna hayat planlarını değiştireceğin bir şey değil."

İrkilerek geri çekiliyor ama kısa bir duraksamadan sonra, "Bu 'sadece' bir şey değil ve bana nasıl hissettiğimi söyleme," diyor. Gözleri öfkeyle parlıyor. "Senin de hissettiğini biliyorum. Ormanda hissettin."

Gerçeği saklamaya çalışarak ona bakıyorum. Daha fazla kelime söylemeye zorlarken boğazım yanıyor. "zr dilerim ama bu benim için sadece eğlenceli bir oyalanmaydı. Bir ilişki arayışında değilim, bunu en başından beri açıkça belirttim."

İşte bu kadar. Yüzü düşüyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Bu doğru değil, sadece işi bıraktığım için kendini kötü hissediyorsun ama bu benim vereceğim bir karar" diyor, sesi fısıltı gibi. Avucunu başımın yanındaki duvara bastırıyor, bana doğru eğiliyor, yüzümde gerçeği arıyor ve ben onu son kez böyle göreceğimi bilerek yüzünün her santimini içime çekmeye çalışıyorum.

"ok derin, çok hızlı, Will." Bunu söylerken ölmek istiyorum, onun en büyük gvensizliğiyle, paylaştığı bir güvenle oynuyorum. Gereksiz yere zalimce hissettiriyor. Ama işe yarıyor.

Sanki onu yakmışım gibi kolumu bırakıyor. Gözlerindeki tüm ışık kayboldu. Benden uzaklaşıyor, sonra gitmek için dönüyor, yarı boş bardan dışarı doğru adım atıyor.

Akşam soğuğunda uyuşmuş bir halde eve yürürken, kendimden şüphe etmekten kendimi alamıyorum. Bu kadar korkunç hissettiren bir şey doğru olabilir miydi? Onu şimdi arayabilir, her şeyi geri alabilirdim. Ama eve yürüdüğümde, bunun tek seçeneğim olduğuna kendimi ikna etmiştim. Sadece Will'in iyiliği için değil, kendim için de.

İsteksizce sevildiğim, isteksizce birlikte olduğum bir ilişki içindeydim ve bu iyi hissettirmiyordu; iyi bitmiyordu. Dan beni terk ettiğinde kırık bir kabuk gibiydim. Parça parça kendimi toparladım, hayatımın ve kalbimin kontrolünü yeniden ele geçirdim. Will'le geçen ay, bu kontrolün elimden kayıp gittiğini hissettim. Kendimi tekrar böyle bir acıya karşı savunmasız bırakmayı reddediyorum.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

⌚ *Hangisi daha acı verici, kalp ağrısı mı kangren mi?*

⌚ *Kangren resimleri*

⌚ *Yalnızlık ve iyi olmak hakkında canlandırıcı kitaplar*

Brené Brown'ın Vahşi Doğaya Cesaret adlı kitabını sipariş edin

BÖLÜM 33

CRISPIN herkesi toplantıya çağırdı. Gitmek zorundayım. Evden çalışmak için daha fazla neden icat edemem. Yeniden yapılanma planlarını açıklayacak ve kimlerin işten çıkarılacağını öğreneceğiz. Dikkatim o kadar dağınıktı ki, işimi kaybetme ihtimalini düşünecek vaktim bile olmadı. Jonathan hepimizle birlikte otururken Crispin oturma odasının ortasındaki büyük koltuğa oturdu. Bu sinir bozucu bir güç değişimine işaret ediyor - Jonathan artık yetkili değil.

İçeri girdiğimde Crispin beni yanına çağırdı. "Anna, dul adamla ilgili köşe yazına bayıldım," diyor. "Boşanmayı bir geleceğin ölümüyle kıyasladığın bölümler çok güzeldi, çok dokunaklıydı."

Gururla kabardığımı hissediyorum. Köşeme kendimden daha fazla şey katmaya çalışıyordum ve bunu fark etmesine sevindim. Sonra bana diğerleriyle birlikte oturmam için el sallıyor ve tüm odaya hitap ediyor.

"Sadece birkaç ay önce göreve geldiğimde *Bath Living* farklı bir çağdan kalma bir yayın gibiydi. Bayatlamıştı, temassızdı, satışlar düşüyordu," diyor Crispin parmaklarını bir bastırarak. "İnternete geçişimiz ve odak noktamızdaki değişikliklerle birlikte, şimdiden belirgin bir yükseliş gördük." *Phew! İş kurtuldu.* "Ne yazık ki, dergiyi mevcut formatında kârlı hale getirmek için yeterli olmayacak. Yayını devam ettirmenin tek yolu basılı dergiyi tamamen ortadan kaldırmak, Bath ofisini kapatmak ve online baskıyı Londra'daki dijital merkezimizden yürütmek."

Toplu bir nefes alış verişini oldu. Odaya bir göz attım. Jonathan yıkılmış görünüyor, ama diğer herkes bunun olacağını biliyormuş gibi görünüyor. Hazırlıksız yakalanan bir tek ben miydim?

"Yerel içerik oluşturmak için serbest gazetecilerden oluşan küçük bir ekip istihdam etmeye devam edeceğiz. Biraz farklı bir kapasitede de olsa birçoğunuz için iş olacak." Crispin ellerini ovuşturan Jonathan'a bakıyor, sonra bize dönüyor.

"Hepinizden sadece özür dileyebilirim. Umarım Crispin'i suçlamazsınız. O gemiye geldiğinde zaten küreksiz bir sakız ağacının tepesindeydik. O olmasaydı tamamen kapatmak zorunda kalacaktık. Bu şekilde yayın devam edecek, isim yaşayacak."

Crispin, "Kimsenin paniğe kapılmasını istemiyorum," diyor. "Bir geçiş dönemi, cömert işten çıkarma paketleri, yeni fırsatlar olacak. Bu bir evrim, bir son değil."

Ama herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu bir son gibi görünüyor.

Toplantı dağılırken insanların sohbetlerini dinliyorum. Görünüşe göre Kelly çoktan başka bir iş ; diğerleri de mülakat yapıyor, duyumlar alıyor.

Yedek planı olmayan bir tek ben miyim? Flört köşesiyle, Will'le rekabet etmekle, 'le yatmakla o kadar meşguldüm ki duvardaki yazıyı göremedim. Açık planlı ofiste insanlar seçeneklerini tartışırken, koridor boyunca Jonathan oturma odasında oturmuş viski içiyor ve pencereden dışarı bakıyor. Roma'nın çöküşünü izleyen bir imparatora benziyor, hayatının eseri etrafında parçalanıyor.

Crispin departmanlarla ve bireylerle rollerinin nasıl "değiştirileceğini" tartışmak üzere toplantılar planladı. Will ve ben birlikte çağrıldık. Crispin'in talep ettiği Jonathan'ın ofisine giderken onun gözlerinden kaçıyorum.

Crispin elini masaya vurarak, "İkiniz için de iyi haber," diyor. "Flört köşesi çok tuttu. Yüksek miktarda tıklama alıyor ve son üç haftadır en çok paylaşılan bağlantı oldu. Artık marka için tanınan yüzlersiniz. İkinizi de serbest çalışan olarak tutmak istiyoruz." Duraklıyor, memnun görünmemizi bekliyor, ki ikimiz de memnun değiliz. "Daha az iş güvencesi olsa da yine de bolca iş olacak."

"Kalmayacağım," diyor Will. "Başka bir işe girdim."

"Ah, çok yazık," diyor Crispin, yüzü düşüyor. "Nereye gidiyorsun?"

Will gözlükleriyle oynuyor. Karşıdan ona bakıyorum ama bana bakmıyor.

"Paris'te uluslararası bir haber kanalı," diyor Will. "Onların sanat ve kültür bölümünü sunacağım."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederken, onun için de heyecanlanıyorum. Bu işte çok iyi olacak ve biliyorum ki istediği de buydu. *Gerçekten* istediği şey.

"Tebrikler," dedim ona.

"Kabul etmeyi erteliyordum," diyor sonunda bana bakarak. "Ama buradaki durum artık netleştiğine göre, gitmemek için bir nedenim yok."

"Çok yazık. Paris'ten köşe yazmaya devam etmen için seni ayartabilir miyiz?" Crispin teklif ediyor. "Yurtdışında çıkan bir İngiliz mi?"

Will, "Korkarım yeni görevimde bunu yapamayacağım," diyor. Tavrı o kadar sert ve profesyonel ki, beni tutkuyla öpen adamın aynı adam olduğuna inanamıyorum. "Gitmeden önce son birkaç köşe yazısını teslim edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Umarım Eyfel Kulesi'ne çıkmak için son bir randevu ayarlayacak vaktiniz olur?" Crispin soruyor. "Anna'nın Regency balosunun yanında final olarak onu da ayarladık bile."

Will, gözlerini Crispin'den ayırmadan, "Evet, elbette," diyor.

"Seni kaybettiğim için hayal kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Başından beri benim vizyonuma uyum sağlıyordun." Crispin bakışlarını bana çevirdi. "Umarım bir yere gitmiyoursundur, Anna?"

"Hayır," diyorum içimde bir pişmanlık duygusuyla. Paris'e taşınma ve heyecan verici maceralara atılma fırsatım çoktan geçmişti. Will ile olan şansım da gitti. Benim hayatım burada.

"Ve aynı günlük ücretle kalmaktan mutlu olacak mısınız? Aynı tatil ya da emeklilik hakkına sahip olmayacaksınız ama bu günlerde gazetecilerle sözleşme yapmanın standart bir yolu bu." Crispin bana sıkı bir gülümseme attı. "Jonathan'ın personel bordrosundaki insan sayısı korkarım ki tamamen savunulamaz durumdaydı." Bilgisayarına dokunmaya başlamak için döndü, sanki benim

anlaşma sadece bir formalite. Gözlerini ekrandan alıp doğrudan Will'e çeviriyor. "Gitmeden önce günlüğüme bir öğle yemeği yaz, Will. Paris'teki bağlantılarımı paylaşacağım."

"Hayır," dediğimi duyuyorum.

"Hayır mı?" Crispin bana dönerek soruyor, sonra da gülüyor. "Will'le öğle yemeği yememizi istemiyor musun?"

"Bu şartları kabul etmekle ilgili önceki soruya hayır." Crispin'in gözlerinin içine bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Crispin şaşkınlıktan yüzünü buruşturarak soruyor.

"Eğer serbest çalışmamı istiyorsanız, daha yüksek bir günlük ücret istiyorum." Midem bulanıyor

Tüm bunlar derginin yeterli parası ilgiliyken, bana ihtiyaçları olduğunu ve yıllardır düşük ücret aldığımı söyledi.

"Zam mı?" diyor Crispin, sanki taş mücevherleri istemişim gibi. "Anna, burada neler olduğunu anlıyor musun?"

"Evet," diyorum sakinliğimi koruyarak. "Uzun zamandır buradayım. Derginin içini dışını biliyorum. Benden bu köşeyle öne çıkmamı, farklı bir şey sunmamı istediniz; ben de bunu yaptım. Online yayında en çok okunan sayfayı yazıyorum. Jonathan'ın görevi bırakması ve Will'in ayrılmasıyla birlikte sürekliliğe, bağlantılarıma ve yerel toplumdaki konumuma ihtiyacınız olacak. Daha az güvence sunuyorsunuz ve genel giderlerinizi azaltıyorsunuz; günlük ücretimin artması mantıklı." *Bunu söylediğime inanamıyorum.*

Crispin kaşlarını çatarak, "Peki, küçük bir zammı tartışabiliriz," dedi.

"Sadece

."

"Sanırım on," diyerek sözünü kestim, yüzde 10 zam önermek üzereydim, Ama şimdi Will başını sallıyor ve kurnazca iki parmağını kaldırıyor. "Yüzde iki-" Başını tekrar sallıyor ve ağzından "yirmi" çıkıyor. "Yüzde yirmi beş zam," diye ağzımdan kaçırıyorum. *Neden yirmi beş dedim ki? Bu gülünç bir miktar. Bana asla bunu ödemeyecek.*

"Yüzde yirmi beş mi?" Crispin tereddüt ederek soruyor. "Dört ya da beş yakın bir yer ulaşılabilir olabilir."

Will, "Yüzde yirmi onu benim seviyeme çıkarır," diyor. "Anna'nın benden daha fazla deneyimi var. Yumuşak bir geçiş için çok değerli olacak."

"On beş," diyor Crispin, çenesi gerilerek. Yakasını çekiştiriyor, sonra gömleğinin kollarını ceketinin altından aşağı indiriyor.

"Yirmi. Eğer Jonathan Will'e bu kadar ödüyorsa, benim değerim de bu kadar." Ellerimi kucağımda kavuşturmuş, bakışlarımı sabit tutuyorum.

"Bu biraz iddialı oldu, Anna," diyor Crispin, sinirlenmiş görünerek.

"Hırs ne zaman kötü bir şey oldu ki?" Diyorum ve şimdi Will'in göz ucuyla gülümsediğini görüyorum.

"İyi," diyor Crispin. Başını sallıyor ama gözlerinde hayranlık var. "Arch Media'ya hoş geldiniz, Bayan Appleby."

Ofisinden heyecanlanmış bir şekilde çıktım. Bu gerçekten oldu mu? Bugün bir duygu yumağı oldu.

Will'e dönerek, "Teşekkür ederim," diyorum ve ona sarılmama izin verip vermeyeceğini görmek için kollarımı uzatıyorum. İzin veriyor ama vücudu gergin hissediyor.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Hepsi senin suçundu," diyor, sesi yumuşak.

"Gerçekten Paris'e mi taşınyorsun?" Gözlerim dudaklarına kayarak soruyorum. "Taşınıyorum." Saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor.

"Gözlüklerini takmamışsın."

"Birisi bana onların arkasına saklanmama gerek olmadığını söyledi." Bana alaycı bir gülümseme veriyor. "Zeki görünmek için onlara ihtiyacım yokmuş."

"Will, çok üzgünüm-" diye söze başladım.

"Özür dilerim," diyerek sözümü kesti. "Olayları bu kadar yanlış okuduğum için, Cuma günü o halde geldiğim için. Haddimi aştım."

Olmadığını, yapmadığını haykırmak istiyorum. "İrtibatta kalacak mısınız? Nasıl gittiğini bana haber verir misin?" Umutla soruyorum.

"Üzgünüm, yapabileceğimi sanmıyorum" diyor ve bunu hak ettiğimi biliyorum. "İznimi kullanmam için beni zorlayamazlar. Köşe yazısıyla ya da *Times*'a makale göndermeyle ilgili bir sorun olursa bana e-posta atabilirsin." Duraksıyor. "Ve sanırım diğer her şeyi aştık." Sesindeki soğuk kesinlik ağlamak istememe neden oluyor. O inciniyor. En iyi niyetime rağmen onu incittim. "Cumartesi günü iş yerinden herkesi davet ederek birkaç içki içeceğim. Eğer..."

"Eğer gelmeseydim." Cümlesini bitirdim ve o da başını salladı.

"Anlıyorum.

Peki, hoşça kal o zaman. Harika , biliyorum."

"Güle güle." Bana son bir kez başıyla selam veriyor ve gitmek için dönüyor. Ayakkabılarım kurşun ağırlık gibi geliyor ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Kendimi duygusal hissederken onu ofise kadar takip etmek istemiyorum, bu yüzden dönüp diğer tarafa, Jonathan'ı hala yalnız otururken bulduğum oturma odasına doğru yürüyorum.

İçeri girdiğimi görünce kederli bir şekilde "Günlerin sonu nasıl?" diye soruyor. "Çok kötü değil," diye onu rahatlatıyorum.

"Büyükbabam mezarında ters dönerdi. Herkesi hayal kırıklığına uğrattım," diyor ve gözlerini kapatıp deri koltuğunda arkasına yaslanıyor.

"Hayır, yapmadın," diyorum, kolumu ona dolamak için odayı geçerken. "Zaman değişiyor, zevkler değişiyor. Pek çok basılı derginin başına geliyor; kendini suçlayamazsın."

"Sen kalacak mısın? Crispin'e senin ve Will'in kalmasına ihtiyacı olduğunu söyledim." "Will gidiyor, ben kalıyorum."

"Oh, ikinizin..." Bana uzun uzun bakıyor ama ben başımı sallıyorum. Sandalyesinin koluna vuruyor. "İçki?"

Başımı salladım. "Ne yapacaksın?" Ona soruyorum.

"Emekli ol. İtalya'daki evimin yenilenmeye ihtiyacı var. Orada daha fazla zaman geçirmek istiyordum."

"Kulağa çok hoş geliyor," diyorum, sonra duraksıyorum, yüzündeki kederli ifadeyi fark ediyorum. "Bu konuda mutlu görünmüyorsun."

"Kalbim kırıldı, sevgilim. Burayı bir insanın eşini sevdiği gibi seviyorum ve hepiniz benim ailemsiniz. Ama kimse denemediğimi söyleyemez. Eğer ailem beni suçlarsa, onların gözlerinin içine bakabilirim. Onları iki elimle yakalarından tutacağım ve 'Denedim, Tanrım, denedim!' diye haykıracağım. "

Jonathan'ı bu kadar neşeli gördüğüme şaşırarak, "Evet," diyorum. Bana bir bardak viski uzattı.

"Özellikle buradan ayrıldığım için üzgün olacağım," diyor ve sinsi bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Babam bana hep üst katın perili olduğunu söylerdi. Yarım kalmış bir işi olan zavallı bir ruh koridorlarda dolaşmış. Böyle şeylere inandığımı sanmazdım ama son zamanlarda arşive dadanan ve oldukça hoş vakit geçiren bir öcünün sesini duyduğuma yemin edebilirim." Yüzüm kızarmış olmalı, çünkü elimi okşadı. "Yerinde olsam bunun elimden kaçmasına izin vermezdim."

"Bazı şeyler çok zor," diyorum, sessizce utanarak.

"Bana dürüstçe her şeyini ortaya koyarak denediğini söyleyebilir misin?" Viskisinin dudağının üzerinden bana bakıyor, sonra da . "Hayatın seni sertleştirmesine izin verme, Anna. Her şeyi bu kadar keyifli yapan yumuşak, yapışkan ortasıdır."

"Buna içirim," diyorum ve kadehimi tekrar kaldırıyorum.

"Yine de arşiv dergilerime yapışkan bir şey bulaştırmamış olsanız iyi olur."

"Jonathan, lütfen, neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum gülümsememi bastırarak. "Belki de yapışkan ortanı İtalya'da bulursun?"

"Eminim yaparım. İtalyan erkekleri bana karşı koyamaz."

—

EVDE TEK yapmak istediğim pijamalarımı giymek, çocuklarla birlikte eve kapanmak ve Will Havers'ı tamamen unutmak. Artık bitti, o gidiyor. Ona deli gibi aşkıttım, hepsi bu. O kelimeyi kullanması çok saçmaydı. Ondan çok hoşlanmış olabilirim ama ben aşka inanmam. Sadece birkaç hafta sürdü; onu unutmak bir evliliği unutmaya kıyasla daha kolay olacaktır. Sadece çocuklarıma ve işime odaklanmalıyım. Sosyalleşmek için daha fazla enerji harcamalı, romantik aşk aramak yerine anlamlı arkadaşlıklar kurmaya çalışmalıyım.

Jess okuldan eve döndüğünde homurdanarak selam veriyor ve doğruca odasına çıkıyor. Yatak odasının kapısının kapandığını ve Imagine Dragons'ın "Believer" şarkısının çalmaya başladığını duyuyorum. Penny'den daha fazla bir sorunu olduğunu biliyorum ama bana söylememeyi tercih ediyor. Sonra Lottie'nin zaman ayırmakla ilgili söylediklerini hatırlıyorum, ona içini boşaltması için yeterince alan tanıyordum. Yukarı çıkıp kapısını nazikçe çalıyorum, sonra da etrafına bakıyorum.

"Benimle bahçeye gelir misin?" diye soruyorum.

"Neden?" diye soruyor, yatağında yuvarlanarak.

"Sıcak bir akşam, gökyüzü inanılmaz pembe bir renkte, bunu görmeni istiyorum."

"Anne," diye inliyor ama ben bekliyorum, o iç geçiriyor ve yatağından yuvarlanıyor.

Dışarıda, güneş gökyüzünde alçalıyor, günün son ışıkları, kırmızı ve pembe alacakaranlığa karışıyor - güzel, sakinleştirici bir manzara. Şu lanet olası kocaman çit yolumuza çıkmasaydı daha da güzel olurdu.

"Güzel değil mi?" Jess'e bir fincan süt uzattıktan sonra kendi çay bardağımı kucaklıyorum.

"Evet, çok gökyüzü gibi," diyerek beni şımartıyor ve birbirimize sırtıyoruz. "Hayat çok yoğun olduğu için çok vakit geçiremediğimiz için üzgünüm,

Sadece ikimiz," diyorum çekingen bir şekilde. Jess omuz silkiyor. "Benimle her konuda konuşabilmeni istiyorum."

"Burnuma piercing taktırabilir miyim?" diye umutla soruyor.

"Hmm, hayır. On altı yaşına geldiğinde tekrar sor," diyorum ve hasır bahçe sandalyesine daha da gömülüyor. "Sylvanian Ailelerine veda etmeye gerçekten hazır mısın?" Nazikçe soruyorum.

"Artık küçük bir çocuk değilim anne."

"Biliyorum, ama o küçük stop-motion animasyonları yapmayı sevdiğini sanıyordum." Jess yine omuz silkiyor ve kendimi sessizlikte oturmaya zorluyorum. *Hadi Jess, konuş benimle.*

Başını geriye doğru sallayarak, "Çok ezikler," diyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yine sessizce oturuyoruz, sonra nihayet diyor ki, "Penny internette videolarımdan birini bulmuş. Altına kötü yorumlar yazmış." Jess saçını çekiştiriyor.

Normalde tepki gösterir, Penny'nin sorununun ne olduğunu sorardım, ama yapmadım, sadece bir ritim tuttum. "Kulağa çok zor geliyor Jess, özür dilerim," diyorum. Yumuşadığını görüyorum, sonra cebinden telefonunu çıkarıp elinde çeviriyor.

"Sorun sadece video değil," diyor sessizce. Sonra ekran kilidini açıyor ve bana sınıf WhatsApp grubunu gösteriyor. Ben mesajlar arasında gezinirken yüzünü kapatıyor. Anlaşılmaz mesajların arasında Jess'e göndermeler buluyorum; bazıları Penny ve Cleo adında bir kız tarafından yazılmış, bazıları da Jess'in telefonunda kayıtlı olmayan bilinmeyen numaralardan.

Jess Humphries çok çirkin.

Jess H bebek oyuncaklarıyla oynuyor.

Sonra YouTube videolarından birine bir bağlantı var.

Kim okuldan sonra Burger King'e gitmek ister? JH, SK, TT DAVETLİ DEĞİL.

Jess H'nin çirkin burnunu mu yoksa Tiffany'nin kocaman mu tercih edersiniz?

O zaman birisi bir anket oluşturmuş.

Bir yığın ve bir yığın taciz; mesajlar devam edip gidiyor. Dehşet içinde ağzımı kapatıyorum. On iki yaşındaki çocuklar nasıl bu kadar acımasız olabilir?

"Jess, bu, vay canına, bu hiç iyi değil," diyorum elimden geldiğince sakın bir şekilde. "Bu ne zamandır devam ediyor?" Cevap vermiyor, ama geriye doğru kaydırıyorum ve bir ay önce başladığını görüyorum.

"Okul o kadar da kötü değil," diyor sessizce. "Genelde Penny ve ben ondan uzak duruyorum. Bazen beni sohbetten çıkarıyorlar, sonra geri ekliyorlar. Bundan kaçamıyorum anne."

Kalbim onun için kırılıyor. Ona gidebileceğini, yeni bir okul bulacağımızı, işimi bırakacağımı ve ona evde eğitim vereceğimi söylemek istiyorum ama tüm çözümlerimi geri çekiyorum, onu kucaklıyorum ve omzumda ağlamasına izin veriyorum.

"Çok üzgünüm, bunun olduğunu fark etmemiştim. Neden bana söylemedin tatlım?" Saçlarına fısıldadım, o da omuz silkti.

"Endişelenmeni istemedim. Tekrar üzülmeni istemedim."

Bu bana bir kamyon gibi çarptı. "Üzgünüm Jess, ama okula söylemeliyiz." Bana tutunuyor, boynuma doğru başını sallıyor. "Bu mesajlardan bazılarının ekran görüntüsünü almam lazım, tamam mı? O zaman bence bu gruptan çıkmalısın. Bu senin akıl sağlığın ve güvenliğinin için çok önemli."

Benden uzaklaşıyor ve ben onun gözyaşı lekeli yanağına bakıyorum. Sanki daha dün yürümeyi, konuşmayı öğreniyordu ve şimdi tüm bunlarla uğraşmak zorunda.

"Penny'nin sorunu her neyse, senin sorunun olmadığını biliyorsun, değil mi? Hayal gücüne sahip olmak bebekçe bir şey değil, harika bir şey."

"Onları verdiniz mi, benim Sylvanian Ailelerim?" diye soruyor. "Hayır, hala mutfak dolabındalar."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor ve ben de başparmağımla yüzündeki gözyaşlarını siliyorum. Mutfaka geri döndüğümüzde Jess'e plastik torbayı uzatıyorum. Beni sıkıca kucaklıyor. "Teşekkürler anne." Hiçbir şeyi çözmediğimi biliyorum ama *bir şeylerin* onarıldığını hissediyorum.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

⌚ *Çocuğum zorbalığa maruz kalıyorsa ne yapmalıyım?* ⌚ *Serbest çalışmak, bilmeniz gerekenler* ⌚ *Axolotl yetiştiricileri, İngiltere*
⌚ *Will Havers*

BÖLÜM 34

JESS'in neler yaşadığını keşfetmek içimde bir ateş yakıyor. Bu işte uyuyordum ve artık uyanmam gerekiyordu. Dan'i arayıp durumu anlatıyorum ve ertesi gün için okul müdüründen bir randevu alıyorum. Okul, iddiaları ciddiye alıyor. Tam bir soruşturma yürüteceklerine ve zorbalıkla mücadele protokollerini gözden geçireceklerine söz veriyorlar. Bir hafta sonra, Penny de dahil olmak üzere üç öğrenci uzaklaştırıldı ve müfredata "Zorbalık Farkındalığı ve Önleme" adlı yeni bir modül eklendi. Bu sihirli bir değnek değil, ama Jess'in daha az gergin olduğunu görebiliyorum, sanki üzerinden fiziksel olarak bir ağırlık kalkmış gibi. Ayrıca yeni bir ev kuralı koydum: üst katta telefon yok ve akşam sekizden sonra telefonlar kapatılacak. Biraz acımasızca ama Jess bunu kabullenmiş görünüyor ve bana da yardımcı oluyor. Daha fazla kitap okuyorum. Okuma köşemi dekore etmeyi bitirdim ve hatta yeni bir kedi için listeye alınmak üzere kurtarma merkezini aradım.

Will'e gelince, gidele iki hafta . Sonsuzluk gibi geliyor. Ofis birkaç hafta daha açık kalacak, ancak Jonathan'ın tüm kitaplarını ve antikalarını toparlamak gibi büyük bir görev aylar sürecektir. Evden çalışıyorum, kendimi meşgul tutuyorum, Will'in uzaklığının getirdiği nahoş duygudan kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onu aramak, yeni hayatında mutlu olup olmadığını öğrenmek istiyorum ama onunla arkadaş olma şansından vazgeçtiğimi de biliyorum. Neyse ki sosyal medyada yok, yoksa yeni telefon politikam bu kadar iyi gitmezdi. İlk haber yayını buldum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde harikaydı.

Crispin, ben balo için bir tarih seçmeden önce "şanslı yedi yapmak" için köşe yazısı için en az bir tarih daha istedi. Şu anda tek gerçekçi seçeneğim olarak Noah'ı işaretledim. Çocuklar bir süredir

ama Şu ana kadar yedinci randevu için birini bulmakta zorlandık. İkiŝi de Will'i onerip durdular ve ben de Bath'da yaşayan ve tercihen önümüzdeki Pazar gününden önce müsait olan biri olması gerektiğini açıklamak zorunda kaldım.

Pazartesi günü Ethan beni süpermarkette birine çıkma teklif etmeye ikna etti. Tam soracak cesareti bulmuştum ki adamın karısı elinde tuvalet kağıdı ve Pepto-Bismol ile yan reyonda belirdi. Garip bir durumdu, özellikle de ödeme kuyruğunda arkalarında durmak zorunda kaldığımızda.

Perşembe günü, okuldan eve dönerken çocuklara dondurma alıyorum ve bahçede güneşin altında oturuyoruz. Ethan yine Kenny'nin bykbabasını oneriyor ve onun "o kadar da yaşlı olmadığını" söylüyor. Sonra acil servisi aramamızı ve "telefona bir adam çıkana kadar" telefonu kapatmamızı oneriyor. Ölüm kalım meselesi olmadığı sürece asla 999'u aramamamız gerektiğini ve annenizin bir randevuya ihtiyaı olmasının bu kapsama girmediğini onunla ciddi bir şekilde konuşmak zorunda kalıyorum.

Tam yenilgiyi kabul edip Kenny'nin annesine mesaj atacakken Jess parmağını havaya kaldırıp "Dur! Buldum!" diye bağılıyor. Ethan'ın yüzme ğretmeni!"

"Kim? Bay Bellingham mı? Yüzünde siğiller var," diyor Ethan, burnunu tiksintiyle yukarı kaldırarak.

"Hayır, yeni olan. Warty Bellingham gitti, hatırladın mı?" Jess yle diyor.

"Evet, Andre!" Ethan başını sallar. "Hollywood'da dublrlk yapıyordu. Marvel evreni hakkında her şeyi biliyor, ayrıca kocaman parmak arası terlikleri var ve benim muhteşem kurbağamsı bacaklarım olduğunu söylüyor."

Telefonumdan eğlence merkezini aratıyoruz ve karŝımıza Andre Johnson'ın fotoğrafi çıkıyor; otuzlu yaşlarının ortasında, esmer tenli, belirgin göğüslü ve mükemmel bir Hollywood gülümsemesine sahip son derece çekici bir adam.

"Aman Tanrım," diye bağııyorum, çünkü turnayı gözünden vurmuŝ olabiliriz. "Yarın okuldan sonra yüzmeye gideceksin, değıl mi?" Ethan'a soruyorum ve o da başını sallıyor. Andre hakkında başka ne bildiğini soramadan, Noah'nın kafası çitin tepesinde beliriyor.

"Pardon, çok mu gürültü yapıyoruz?" Bir ŝikyeti önleyerek soruyorum.

"Hayır, ama biraz gürültü yapmamın sakıncası var mı?" Noah elinde bir testere tutarak soruyor. Sonra çitin büyük bir dal parçasını kesmeye başlıyor.

"Bekle! Dur! Noah, ne yapıyorsun?" Sesleniyorum. "Çitin ışığımızı engellemesi umurunda değil, bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum!"

"Haklısın, iş çığırından çıktı," diye bağıyor Noah testerenin sesini bastırarak. "Ve o çitin içinde değil, burada!" Bir elini göğsüne vuruyor, sonra neredeyse testereye hakimiyetini kaybediyor ve ben de biri bir uzvunu kaybetmeden önce çocuklarımı içeri koşturuyorum.

Cuma günü Ethan'ın yüzme dersine gidiyorum ve sonunda Andre Johnson'a benimle çıkıp çıkmayacağını sormak için bekliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Andre sadece çekici ve normal görünmekle kalmıyor, aynı zamanda çok güzel ve bekar ve benimle çıkmayı hemen kabul ediyor. Tek uyarısı, Cumartesi gününün tamamının yüzme dersleriyle dolu olması, ancak bu hafta sonu olması gerekiyorsa, Pazar sabahı tırmanma seansında ona katılabilirim. Bu benim ilk tercihim olmazdı, üst vücut kuvveti benim güçlü noktam değil, ama son teslim tarihinden hemen önce kendime bir randevu ayarladım.

"Anne, gerçekten ne istediğimi biliyor musun?" Ethan yüzmeden eve yürürken bana soruyor.

"Bir aksolotl mu?" Tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor, gözleri umutlu. "Şanslısın ki sonunda araştırmamı yaptım ve saygın bir yetiştirici buldum."

"Şaka yapıyorsun!" diye ciyaklıyor, sokakta bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Ama onu beslemekten senin sorumlu olman gerekecek."

"Tabii ki! En iyi kısmı da bu. Will tankı inşa etmemize yardım edeceğini söyledi, bütün bir filtreleme sistemine ihtiyacımız var." Ethan duraksıyor. "Belki babama ya da Noah'ya sorabiliriz?"

"Tankı *ben* yapacağım," diyorum kendimden emin bir şekilde ve o da sevinçle zıplamaya başlıyor. "Birkaç YouTube videosu izlemem gerekebilir ama ben zeki bir kadını, eminim bir yolunu bulurum."

—

CUMARTESİ GECESİ garajımda bir çömlek partisi veriyorum. Uzun ilk kez birilerini misafir ediyorum. Noah şarap getirdi, Lottie

Loretta hızlı randevulardan Roger'ı davet etti ve Michael da ona uygulamalar aracılığıyla ayarladığım Jane'i getirdi. (Kendisi doktora tezini "Jane Austen çağında moda" üzerine yazıyor.) Kili ben temin ediyorum ve herkese basit bir çömleğin nasıl yapılacağına dair bir eğitim veriyorum.

"*Gurur ve Önyargı*'yı ilk kez okuduğumu duydum," diyor Jane ağırbaşlı bir gülümsemeyle, ben ona tenceresinin ağzını nasıl açacağını gösterirken.

"Evet. Bayıldım. Beni gerçekten okuma durgunluğundan kurtardı," diyorum ona. "Çok sevindim ve Michael'a bir kitap ayarladığın için sana teşekkür etmem gerektiğini duydum.

Online. On sekizinci yüzyıl modası hakkında bu kadar ansiklopedik bilgiye sahip bir adamla daha önce hiç tanışmamıştım." Odanın öbür ucundan Michael'a baktığında, gözle görülür bir şekilde bayıldığını görüyorum ve içimdeki Emma gururla parlıyor. Belki de gerçekten herkes için biri vardır.

Başka kimin yardımına ihtiyacı olabileceğini görmek için çemberin etrafında dolanırken Loretta'nın saksısını bıraktığını ve fallik bir nesneyi şekillendirdiğini fark ediyorum.

"Temiz tut," diyorum, kilden fallusunu yumruğumla eziyorum ve odanın öbür ucunda stop-motion videolarından biri için küçük bir ev yapmakla meşgul olan Jess'e doğru başımı sallıyorum.

"Hey," diyor Loretta, beni dirsekleyerek uzaklaştırırken kıkırdayarak. "Bu bir şaheserdi!"

Roger ona kilden bir çiçek vermek için eğiliyor ve o da bunu zevkle alıyor. Odanın diğer tarafında, Noah aşırı hırslı bir böcek evi tasarımıyla hüsrana uğruyor. Ona bazı önerilerde bulunmaya çalışıyorum ama yardım etmeme izin vermiyor.

"Anna, bu geceye bayılıyorum," diyor Lottie, daha fazla içecek getirmek için beni mutfığa kadar takip ederek. "Bu ev yeniden çok canlı, eski günlerdeki gibi. Loretta çok komik."

"değil mi?"

Lottie bulaşık makinesine kase koymak için eğiliyor ve ayağa kalktığı anda yüzünü buruşturup şişliğini ovuşturuyor.

"Ne oldu? Sen iyi misin?" Koluna destek olmak için uzanarak sordum. "İyiyim, sadece beni tekmeledi."

"Küçük kız kardeşimin bebek sahibi hâlâ inanamıyorum."

"Aslında sana bir şey sormak istiyordum," diyor dudağını ısırarak. "Benim doğum partnerim olmaya ne dersin?"

"Ben mi? Peki ya Seb?" Ben soruyorum.

"Kandan midesi bulanır. İnsanları acı içinde görmeye dayanamıyor, en azından beni. Bence yardımdan çok köstek olabilir. Eğer çok garip olmayacaksa, senin olmanı istiyorum."

"Çok garip değil, ama-"

Durakladım. "Ne?"

"Beni bilirsin, 'rahim ağzının lotus gibi açıldığını hayal et' tarzında bir insan değilim."

"Hayır, değilsin," diye gülüyor Lottie. "Sen benim için yüksek sesle savunuculuk yapacak, en deneyimli anestezişte ısrar edecek türden birisin." Bana sırtıyor. "Bunu yapmanı istiyorum *çünkü* sen sensin. Sana güveniyorum."

Onu kucakladığımda gözlerim dolmaya başladı. Yüzümü gördüğünde bana şüpheci bir bakış attı.

"Ne var? Neden ağlıyorsun?"

"Hiçbir şey." Gözyaşımı sildim. "Sadece, bana hâlâ ihtiyacın olduğunu bilmek güzel."

"Ne demek istiyorsun? Elbette sana ihtiyacım var. Sen benim kardeşimsin."

"Biliyorum. Sadece... bu kulağa aptalca gelecek." Gözlerimi yere indiriyorum. "Geçen yıl, hayatı tamamen çözemediğimi fark ettiğinde bana olan saygını biraz kaybettiğinden endişelendim."

"Saygını mı kaybettin? Anna, sana *daha çok* saygı duyuyorum. Her şeyi ele alış şeklin, çocukları her zaman ön planda tutman, inanılmazsın. Sana her zamankinden daha yakın hissediyorum."

"Gerçekten mi?" Bunu söylediğini duyduğuma şaşırarak söylüyorum. "Ama biz hep yakındık."

"Elbette, ama bazen yanılmazmışsın gibi hissediyordum. Dürüst olmak gerekirse, biraz aşılmaz. Dan taşınana kadar bana evlilik sorunları yaşadığını bile söylemedin."

"Yani, şimdi bir olduğum için daha mı ?" Gülümseyerek söylüyorum.

"İçeri girmeme izin verdiğin için artık daha ilişkilendirilebilirsin."

Beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor ve sonra gülmem için popomu çimdikliyor. Sonunda beni bıraktığında, "Yardımlını istediğim bir şey var. Oturma odası. Evin geri kalanını kendim gibi hissediyorum ama oradan nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Evet! Hiç sormayacaksın sanmıştım," diye bağıyor Lottie. "Ne düşünüyordun ki?"

Ben de ona aklımdaki bazı fikirlerden bahsettim: halıyı sökmek, döşeme tahtalarını zımparalamak, belki bir duvar kağıdıyla kaplamak gibi. Onun da pek çok harika fikri var ve başlamak için önümüzdeki hafta sonu Seb ve bir zemin zımparası getireceğini söyledi.

Garaja döndüğümde odadaki eklektik arkadaş grubuma bakıyorum. Köşe yazısı olmasaydı bu insanların hiçbirini tanıyamazdım. Aşk olmasa bile, bundan iyi bir şey çıktı. İşte özlediğim şey bu, arkadaşları ağırlamak, insanları bir araya getirmek, bir odayı dolduran kahkaha sesi. Ev artık perili değil.

Artık serbest çalıştığım için bir ofise bu kadar bağlı olmayacağım. Daha fazla dışarı çıkmak, evet demek ve yeni şeyler denemek için zamanım olacak. Hayatın açılır kutusunda hangi hobileri seçeceğimi bilmiyorum ama her neyse, öğrenmek için heyecanlıyım. Şimdiden haftalık bir heykel kursuna yazıldım. Daha fazla seyahat etmek, galerilere gitmek, Londra'ya gününbirlik geziler yapmak istediğimi biliyorum. Kim bilir, belki tekrar bisiklete binmeyi bile denerim.

—

PAZAR günü, tırmanma duvarına giden bir otobüse ve kolumdaki yeni bir dönemin sembolü olan ampersand'e baktım. Onu aldirmek için bir randevu alacaktım ama şimdi kalmasına karar verdim. Tıpkı boşanmam gibi, bu da benim seçtiğim bir şey değildi ama şimdi burada olduğu için onu takdir etmeye başladım.

Andre beni resepsiyonda elinde tırmanış ayakkabıları ve bir koşum takımıyla karşıyor. "Daha önce hiç tırmanış yaptın mı?" diye soruyor geniş Hollywood gülümsemesini göstererek.

"Denemedim ama her şeyi bir kez denerim," diyorum ona.

"İşte ruh bu," diyor Andre, ellerini çırparak ve tebeşir tozu bulutu yayarak.

Yeni yapabilirim tavrım uzun sürmedi. Kendinizi otuz metrelik bir duvardan yukarı çekmek için olağanüstü miktarda üst vücut gücüne ihtiyacınız olduğu ortaya çıktı, ancak dibinde bir yığın halinde çöktüğümde, Andre pes etmeme izin vermeyi reddediyor.

"Bunu 'kendinizi yukarı çekmek' olarak düşünmeyin; ağırlığınızı yaymanız gerekir, bu iyi bir pozisyon bulmakla, ellerinizle olduğu kadar ayaklarınızla da iyi bir tutuş sağlamakla ilgilidir." Bana göstermek için zaman ayırıyor. İyi bir öğretmen, sabırlı ve övgülerinde cömert. Duvarın on metre yukarısına çıktığımda, aynı anda hem utanç verici hem de sevimli bir şekilde bağırıyor ve alkışlıyor. Sonunda ellerim daha fazla denemeyi reddediyor ve seansın geri kalanında "izleyip öğrenebilmek" için oturmayı tercih ediyorum. Andre dikey bir ceylan gibi duvara tırmanıyor ve ben de yerdeki rahatlığımla onun dublör fiziğinin keyfini çıkarıyorum.

Tırmanış seansından sonra Andre ile kahve içmeye gittik ve onunla konuşmak da duvara tırmanışını izlemek kadar güzeldi. Bana sekiz yıl boyunca ABD'de dublör olarak çalıştığını ama omzundaki bir sakatlık yüzünden erken emekli olmak zorunda kalınca eve döndüğünü söyledi.

"Dublör olmanın en çok nesini sevdin?" Ona sordum.

"Adrenalin bağımlısı olduğum için bu işe girdim," diyor bana. "Kendini bir köprüden atmak ya da bir patlamadan kaçmak hiç eskimiyor ama sonra yönetmenlerle ve dublör koordinatörleriyle çalışarak sorun çözme unsurunu da sevmeye başladım. Sanırım her iş bir sorun çözme işi. Sadece hangi sorunu çözmek istediğinize karar vermeniz gerekiyor."

"Çocukların yüzme bilmemesi sizin şu anki sorunuz," diyorum gülümseyerek.

"Doğru, aynen öyle," diye gülüyor. "İşle ilgili sorunun ne?"

"İnsanlarda yankı uyandıracak ilginç bir şeyi nasıl söyleyeceğimi bulmak. Dürüstlüğümlü korurken aynı zamanda zamana ayak uydurmak." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Dizüstü bilgisayarımı yedeklediğimden emin olmak."

"Kulağa zor geliyor," diye gülüyor Andre ve sonra menü panosuna bakıyor. "Buradaki waffle'ların inanılmaz olması gerekiyor. Sizi baştan çıkarabilir miyim?"

"Neden olmasın? Yerde oturup tırmanışını izlerken o kadar çok kalori yaktım ki."

Andre yine gülüyor, bu da beni komik bulunmanın hoş duyguyla parlatıyor. "Üst malzeme ister misin?"

"Nasıl olursa olsun," diyorum, sonra kendimi tutuyorum ve bir an için gerçekten ne istediğimi düşünüyorum. "Hayır, bekle. Yaban mersini, çilek, mascarpone ve akçaağaç şurubu alabilir miyim, ama yanında? Teşekkür ederim."

"Harika bir seçim," diyor.

Andre'yle geçirdiğim sabah için hata yapamam. Mükemmel bir randevuydu. Waffle'larımızdan sonra beni otobüs durağına kadar geçiriyor, harika vakit geçirdiğini söylüyor ve haftaya beni yemeğe çıkarıp çıkaramayacağını soruyor. Evet dedim, çünkü çok hoş biriydi ve arkadaşlığından keyif almıştım. Ama sonra eve dönerken otobüste kalbim çarpmaya başlıyor, parmak uçlarım sinirden karıncalanıyor ve otobüsten zorunda kalıyorum çünkü göğsüm ağrıyor ve nefes nefese kalıyorum. Kaldırımda durmuş, iki büküm nefes almaya çalışırken sorunun ne olduğunu anlayamıyorum. Çok hoş bir adamla, çok hoş bir sabah geçirdim, peki neden bu kadar yanlış hissediyorum? Neden sokağın ortasında gözyaşlarına boğuluyorum, sonra Andre'ye mesaj atıp akşam yemeği davetini kibarca reddediyorum? Neden kalbim acıyor?

—

Elimde bir fincan kafeinsiz kahve - göğsümün daha önce garip hissetmesinin nedeni fazla kafein endişesi - masama oturuyorum ve boş bir belgeye bakıyorum. Reconnect Retreats hakkındaki makalemin yarısını hala yazmamıştım. Yazmak için her oturduğumda yanıp sönen bir imlece bakarak erteliyorum. Son teslim tarihi yarın ve hala elimde bir şey yok. Will bana geçen hafta yazdıklarını gönderdi, gelen kutumda onun adını görmek bende mantıksız bir umut uyandırdı, ancak kısa, üstünkörü e-postayı okuduğumda bu umut hızla buharlaştı.

Kopya ve fotoğraflar ektedir, hangilerini kullanmamız gerektiğini düşünüyorsanız onları seçmenizden mutluluk duyarız. Metninizi yazdıktan sonra, benimkiyle birlikte doğrudan editöre gönderin, ayrıntılar ektedir. Teşekkürler, W.

Yazdıklarımı dışarı çıkmadan önce okumak bile istemiyor. Sanki daha fazla iletişim ihtiyacını kasıtlı olarak kapatıyor gibi.

Aramızda.

Word belgesini açarak, şimdi onun kopyasını tekrar okudum. İnzivanın arkasındaki konsepti, pastoral konumu, ateş yakma ve vahşi yüzme aşkını nasıl yeniden keşfettiğini anlatıyor. Benimle ilgili çok fazla ayrıntıya girmiyor ama bunun birini tanımak için mükemmel bir yol olduğunu ve orada geçirdiği iki günün iki ay gibi geldiğini söylüyor. Gözüme çarpan bir cümle var: "Eğer birine aşık olup olamayacağınızı öğrenmek istiyorsanız, burası bunu öğrenmek için ideal bir yer."

Greta'dan gelen fotoğraf dosyalarını açtığımda, önce kulübenin, Will'in ve benim ateşin başında poz verdiğimiz karelerini, koruluktaki güneş ışığının sanatsal bir çekimini ve ardından Will'in odun istiflemeye çalıştığını görüyorum. Greta yetenekli bir fotoğrafçı; ağaçlardaki kuş seslerini neredeyse duyabiliyorsunuz. Fotoğrafın sonuna geldiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor. Will ve ben battaniyelere sarınmış, çimenlerin üzerinde oturuyoruz; benim omuzlarım çıplak, onun göğsü de öyle ama geri kalan her yerimiz kilim ya da gölgeyle örtülü. Işık Will'in elmacık kemiğine vuruyor; çok güzel görünüyor. Ama gözüm bana takılıyor. Saçlarım dağınık, dalgalı ve vahşi, ruhani bir orman perisinininki gibi. Fotoğrafta ona bakıyorum ve yüzümde bir hafiflik var; gözlerim ışıpta neredeyse altın gibi parlıyor, birbirimize gülümsüyoruz ve çok neşe dolu, kendimden emin görüyorum. Fotoğrafa bakıyorum. Bu gerçekten ben miyim? Fotoğraf onun objektifi tarafından mükemmel bir şekilde yakalanmış kısacık bir an. Greta haklıydı, çok zevkli ve poz verilebilecek her şeyden daha güzel.

Ve şimdi otobüste neden böyle bir tepki verdiğimi biliyorum. Kara bulutların arkasından çıkan güneş gibi bir anda yüzüme vuruyor, öylesine acil bir netlikle iniyor ki yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissediyorum: "Will Havers'a aşığım."

Birdenbire ne yazmam gerektiğini anladım.

TEKNOLOJİYİ KAPATMAK BİR AÇILIŞ OLABİLİR Mİ?

Yeni boşanmış bekâr bir kadın olarak, flört sahnesine geri dönme ihtimalini dehşet verici buluyordum. Özellikle internet üzerinden flört etmek, mikrodalgada terk edilmiş halde bulduğunuz üç günlük çay bardağı kadar çekici görünüyordu. Eşimle tanıştıktan sonra

Üniversitede kocamla tanışmış ve arkadaşlığın yavaş yavaş gelişerek daha fazlasına dönüştüğünü deneyimlemiş olsam da, tanımadığım biriyle çıkmak gibi bir kavramım yoktu. Birinin bir anlık görüntüsüne veya ilgi alanlarının bir listesine göre nasıl yargılanabileceğini anlayamıyordum. "Swiping" kavramını aşabilsem bile, biriyle bir barda geçireceğim birkaç saat bana çok baskı altında, bir iş görüşmesi gibi geliyordu. Bu yüzden Reconnect Retreats'in arkasındaki konsepti merak ettim. Günlük taleplerden ve dikkat dağıtıcı şeylerden uzakta birini tanımak nasıl bir his olabilirdi? Ve bütün bir hafta sonu boyunca telefonuma ya da Wi-Fi erişimim olmadan hayatta kalabilir miydim?

Kağıt üzerinde yeniden "bekar" olsam da, gerçek durumum karmaşık. Boşanma sonrası yaşananlar nükleer bir patlamanın ardından yaşananlara benziyor. İlk şok dalgası, yıkım ve kargaşa vardır. İlk patlama alanının ötesinde bir çorak arazi vardır: ortak hayalleriniz, mali durumunuzu ve yaşam koşullarınızı çözme işi. Bunu atlattıktan sonra, daha incelikli zorluklarla dolu başka bir serpinti bölgesi var: güven kaybı, kafa karışıklığı, kıskançlık, öfke, artık kırılmamış olsa da kendini korumak için kış uykusuna yatmış bir kalple baş başa kalmak. Basitçe söylemek gerekirse, yeni bir ilişkiye açık değildim.

Kendini telefon bağımlısı olarak itiraf eden biri olarak, bu inzivaya girerken açıkçası romantik bir bağlantı bulmaktan çok akıllı telefonum olmadan nasıl idare edeceğimi görmekle . Ancak ormana varır varmaz, onsuz ne kadar iyi olduğumu fark ettim. Fotoğraf çekmek için telefonuma uzanma refleksi hala , sonra böyle şeyleri hafızama kaydetmem gerektiğini hatırladım.

Rahat bir yatak ve tamamen yemekli bir menü ile bu inziva tam bana göre bir kamptı. Kısa sürede sessizliğe, ormanın sesine, ağaçlardaki yaşamın nazik çığırıtlarını dinlemeye aşık oldum. Zaman, bir saat yerine güneşin hareketiyle işaretlendiğinde farklı hissettiriyor. Bu kadar keyif alacağımı tahmin etmemiştim. Birlikte olduğum kişi hakkında hissettiklerim beni daha da şaşırttı.

Will altı aydır birlikte çalıştığım biri. İş arkadaşları olarak birbirimizi yanlış yönlere çekmeye meyAncak ormanda, bir kamp ateşinin yanında , hayatın tüm dikkat dağıtıcı unsurları susturulmuşken, nihayet iletişimsizlik ve birbirimiz hakkındaki yanlış anlamalarımız konusunda dürüst olduk. Ateş yakmaktan zevk alan çocuğu keşfettim, hayatındaki insanları öğrendim, hırsının nereden geldiğini anlamaya başladım. Küçük şeylerden zevk alan ve kalp kırıklıklarından fevkalade etkilenmeyen bir adamı ortaya çıkardım. Gece geç saatlere kadar ateşin etrafında konuşurken, uyuşmuş kalbim erimeye başladı. Will'in ilgisi, uzun ve karanlık bir kıştan sonra yüzünüze vuran güneşin sıcaklığı gibiydi. Beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren bir şekilde birbirimize bağlandık çünkü bu beni yeniden savunmasız hissettirdi. Will'e ormanda yalnız olduğumuz için mi aşık oldum yoksa zaten olacak mıydı bilmiyorum ama inziva tüm engelleri ortadan kaldırmış gibi hissettirdi.

Pazar günü telefonumu açtığımda yüzlerce e-posta elime çarptı, görmezden gelemeyeceğim mesajlar ve inziva balonu patladı. Gerçeğe döndüğümde gördüğüm tek şey Will'le bir ilişkinin yürümemesinin nedenleriydi. Sekiz yıllık bir yaş farkı, farklı yaşam evrelerinde olmak, onu uzaklara götürecek bir iş ve beni Bath'da tutacak bir hayat. Çok fazla engel vardı ve orman gerçek hayat değildi. Bu yüzden onu kendimden uzaklaştırdım, nasıl hissettiğim konusunda dürüst olmadım.

Ama şimdi bu fotoğrafa bakıyorum ve ormanın da en dışarıdaki dünya kadar gerçek olduğunu fark ediyorum. Taşıdığımız yük kötü bir şey değil; o bizim özümüz, geçmişimiz, bizi biz yapan deneyimlerimiz. Birlikte olmamak için tüm nedenler aşılabılır, çünkü aşk nadirdir ve onu hissedecek kadar şanslıysanız, yanınızdan geçip gitmesine izin vermemelisiniz.

Birkaç ay önce bu fotoğrafı paylaşmayı hayal bile edemezdim; çok kişisel, filtrelenmemiş. Ama şimdi biliyorum ki, eğer en savunmasız halimin bir fotoğrafını paylaşabiliyorsam, o zaman kırılmamışım demektir. Sevdim ve kaybettim ama kalbim hala çalışıyor. Başka bölümler de olacak. Tekrar seveceğim. Çünkü -sonucu ne olursa olsun- biri hakkında böyle hissetmek, onu bu kadar bütünüyle görmek ve görülmek her türlü riske değer. İnzivada gerçekten yeniden bağlantı kurduğum şey kendimdi - neye ihtiyacım olduğu, ne istediğim ve ne hissedebileceğim.

Not: Will, sana aşığım. Ara beni.

Yazmayı bitirdiğimde gözlerim yaşlarla dolmuştu. Kendimi bundan vazgeçiremeden, Will'in kopyası ve seçtiğim fotoğraflarla birlikte *Times* editörüne gönderiyorum.

Gönder tuşuna basar basmaz bir adrenalin sarsıntısı hissediyorum. Bunu basına göndermem hakkında ne hissedecek? Ama sonra üzerime bir sakinlik dalgası çöküyor. Çok geç kalmış olsam da, aramasa da bunu söylemem gerekiyordu. Çünkü gerçek aşk gölgelerde sinmez; her şeyini verene kadar yüksek ve gururla kükrer.

OceanofPDF.com

GOOGLE ARAMALARI:

- 🕒 *Kendin yap Regency saç modelleri*
- 🕒 *Jane Austen ne tür iç çamaşırı giyerdi?*
- 🕒 *Video eğitimi, Regency dansları*

BÖLÜM 35

Balo günü geldi çattı ve ben bu konuda kadar olumsuz hissetmiyorum. Noah eşim olarak gelmeyi kabul etti, Crispin de buna çok sevindi. *Bath Living* bir fotoğrafçı gönderiyor ve "seksi dulun" fotoğraflarda harika görüneceğini düşünüyor. Zavallı Noah, çok nesneleştirilmiş.

Makaleyi göndermemin üzerinden bir hafta geçti. Editör Fiona, yazıyı ne kadar beğendiğini ve sadece birkaç küçük düzeltme önerdiğini belirten coşkulu bir yanıt gönderdi. Bu sabah *Times*'ın ekinde yayınlandı ve ben de çalmasını dileyerek telefonumu izliyorum. Şimdiye kadar okumuş olmalı. Ancak diğer insanlardan yüzlerce mesaj almama rağmen Will'den hiçbir şey yok.

Lottie

Vay canına! İnanılmaz görünüyorsun. Bu makale çok . Aradı mı?

Loretta

Times'da rock döneminizi duyuruyorsunuz. Harika.

Jonathan

Seninle gurur duyuyorum,
hayatım.

Crispin

Evet, Anna. İŞTE BU. Senden istediğim buydu. Bunu yapabileceğini biliyordum.

Dan

Yazınızla ilgili çok sayıda mesaj alıyorum. Senin adına sevindim, A. (Nükleer serpentinin boşanma için en iyi benzetme olduğundan emin değilim. Radyoaktif topraklar yüzlerce yıl boyunca yeniden iskan edilemez).

Bilinmeyen Numara

"Aşık" kulübüne hoş geldiniz. Üyelik avantajları - dolu bir kalp ve mutlu bir ruh. Sylvie.

Sylvie benim numaramı nasıl biliyor? Öğleden sonra, bildirimlerimi sessize almaya karar veriyorum çünkü bu çok fazla. Yıllardır haber almadığım okul arkadaşlarımdan boşanmama üzüldüklerini ya da yeniden "aşkı bulduğum" için mutlu olduklarını söylemek için mesaj atmalarına ihtiyacım yok. Sanırım ulusal bir gazetede aşırı paylaşım yapmanın karşılığı bu. Tüm bunları kafamdan atmam gerekiyor yoksa bugünü atlatamayacağım.

Michael, Noah ve beni baloya hazırlanmamız için evine davet etti. Kostümlerimizi sipariş etti ve benim elbisemi seçmem konusunda ısrar etti, "Aksi takdirde ilk gördüğünü seçersin," dedi ki bu doğrudu. Dairesinde Jane çoktan kostümünü giymiş, saçları mükemmel lüleler halinde ve kurdeleli. Tavırları o kadar tatlı, sesi o kadar ağırbaşlı ki, sanki *Mansfield Park*'ın sayfalarından fırlamış gibi hissettiriyor. Bath'dan iki saat uzakta yaşıyor olsa da, vücut dillerinden ikisinin de seyahat etmeyi umursamayacağını görebiliyorum.

"Gerçekten bunu giymemi mi bekliyorsun?" Michael bir çift pantolon ve binici çizmesi tutarken Noah inliyor.

"Harika görüneceksin," diyor Michael ona. "Sadece bunları giyerken bir şey yeme, lekelenme riskini göze alamayız. Anna, senin için ne hazırladığımı görmeye hazır mısın?"

"Devam et o zaman," diyorum ve Michael gardırobunu açıp en zarif imparatorluk çizgisinde, düzgün puf kollu, kırmızı ipek elbiseyi çıkarıyor. Etek ucunun her tarafı karmaşık bir çiçek deseniyle işlenmiş. "Michael, hayır, bu çok fazla!"

"O dönemden kalma bir elbisenin birebir kopyası," diyor Michael, sanki büyük bir iş başarmış gibi sevinçle ellerini çırparak. Üçünün de hiçbir şeyi yırtmadan elbiseyi giymeme yardım etmesi gerekiyor. Sonra Jane saçımı yeniden yapmakta ısrar ediyor, karmaşık bir örgü ve bukle düzeniyle yeniden tutturuyor. Sonunda aynaya bakmaya cesaret edebildiğimde, itiraf etmeliyim ki sansasyonel görünüyorum. Belki de Regency dönemi ve kadınların ezilmesi hakkındaki tüm feminist kuşku larım bu kadar muhteşem görünerek yatışabilirdi.

"Vay canına," diyor kıyafetiyle aynı derecede şık görünen Noah.

"Söz konusu kostümler olduğunda, her zaman fazladan yol kat etmeye değer," diyor Michael. "Şimdi acele etmeliyiz, arabamız bekliyor!"

"Bize gerçekten bir araba kiralamadın, değil mi?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Uber bir araba. Gözlerimizi kapatacağız ve atlı bir şehir arabasıymış davranacağız."

Vardığımızda lonca binası çoktan dolup taşmaya başlamıştı. Yüksek tavanları ve süslü avizeleriyle heybetli binanın içine girmek, bir kostüm dramasına adım atmak gibi hissettiriyor. Fotoğraf çekmek istiyorum ama kimsenin telefonu yok; Michael onları geride bırakmamız konusunda ısrar etti.

"On sekiz onlarda telefon yok. Sakız da yok, teşekkürler Noah."

Michael eldivenli elini uzatır. Noah kaşlarını çatıyor ve sonra tükürüyor. Jess ve Ethan'a bir selfie gönderme isteğim dışında, bu gece telefonsuz olduğum için mutluyum; dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan gecenin tadını çıkarmaya çalışmak istiyorum.

İçeride, balo salonu insanlarla dolup taşıyor. İçeri girerken davetiyelerimizi, ana salona girerken isimlerimizi anons eden, koyu renk frak giymiş, fıçı şeklinde bir adam olan müjdecieye uzatıyoruz.

"Efendi Noah Philips ve Bayan Anna Appleby," diye gür bir sesle sesleniyor. Bu resmiyet büyüleyici. Dans ustası kotilyonu çağırırken bir yandan da bir yaylı çalgılar dördlüsü çalışıyor. Michael ve Jane yerlerini almak için acele ederken, Noah ve ben geride duruyoruz.

"Dans etmek ister misin?" Noah yakasını çekiştirerek soruyor.

Odanın kenarındaki masamızı bulduğumuzda ona "Belki henüz değil," diyorum. "Önce bir içki alalım mı?"

Yaylı çalgılar dörtlüsü çalarken diğerlerinin sıraya girip setlerinde dans etmelerini ve dönmelerini izlerken, aklımın Will'e gitmesine engel olamıyorum. Dün gece Eyfel Kulesi'nde randevusu vardı. Jonathan bana Céline adında bir kadınla gittiğini söyledi, internetten tanıştığı ve geçen haftaki köşesinde hakkında yazdığı biri. Bu yüzden mi aramadı? Belki de hala onunla birlikte ve yazımızı okumaya fırsat bile bulamamıştır.

"Sen iyi misin?" Noah soruyor ve ben başka bir yerde olduğumu fark ederek birkaç kez göz kırpyorum.

"Özür dilerim, evet, sadece her şeyi kavıyorum," diyorum gülümseyerek.

"Bence çok cesursun," diyor sessizce, gözleri yere kayıyor. "Yaptığın şeyi yazmak."

"Teşekkürler Noah," diyorum gülümseyerek. "Cesur ya da aptal."

"Hayır, sadece cesur ol," diyor kararlı bir şekilde. Sonra elime uzanıyor. "Haydi, işin ruhuna girmeliyiz."

Bir sonraki dansı anons ettiklerinde, Noah beni dans pistine götürdü.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim, bunun sana göre olmadığını biliyorum" diyorum ve odağımı tekrar burada birlikte olduğum kişiye çeviriyorum.

Noah alaycı bir gülümsemeyle, "Evden çıkmamı sağladığın için teşekkür ederim," diyor.

Biz dans ederken Michael ve Jane'e bakıyorum. Jane odadaki en başarılı dansçı, herkese adımları gösteriyor ve Michael da gizlemediği bir merakla ona bakıyor. Sonra dans partnerime dönüp baktığımda, olması gereken yerde olmadığını görüyorum. Sıradan geri çekilmişti ve biri omzuna dokunuyordu. Uzun kollu, siyah takım elbiseli, siyah saçlı biri kulağına bir şeyler söylemek için eğiliyor. Siyah kravatlı bir adam, araya girmek istiyor.

Will. *Will burada.*

Ne? Nasıl? O neden burada? Gözlerimi kırıştıyorum, gördüklerime inanamıyorum. Noah eğilip geri çekiliyor ve Will danstaki yerini alıyor. Bana bakıyor, yeşil gözleri zevkle parlıyor, ağzında geniş bir gülümseme var. Ben

ve ancak komşum beni dürttüğünde onunla dans etmek için bir adım öne çıktım.

"Burada ne yapıyorsun?" Mırıldanıyorum, konuşabildiğime bile şaşıyorum çünkü kalbim boğazımda. "Ve ne giyiyorsun?"

"Burası ile Eurostar arasında hiç Regency kostümü yoktu," diyor, ikimiz de diğer dansçılara katılmak için öne çıkarken bana bakıp gülümsüyor. "Appleby, olağanüstü görüldüğünü söyleyebilir miyim?" Beni döndürüyor ama dansı bilmiyor ve şimdi setin geri kalanı hareket ediyor ve biz insanlara çelme takıyoruz. Gri bıyıklı bir adam mırıldanıyor, " et, devam et." Will'in koluna , bizi döndürüyor ve onu doğru yere yönlendiriyorum.

"Bugün buraya kadar mı geldin?" Hâlâ onun varlığını anlayamadığım için soruyorum.

"Bulabildiğim ilk trene bindim-" Ama şimdi eş değiştirmeye zorlanıyoruz ve sırada birbirimizi kaybediyoruz. Will, uzun mor bir elbise giymiş yaşlı bir kadın tarafından sürükleniyor. Koluna girerken, Will'in kıyafetine onaylamaz bir ifadeyle bakıyor. Will'in gözleri bende kalıyor ve odanın öbür ucunda kaybolup giderken paniğe kapılıyorum.

Morlar içindeki kadından kibarca ayrılıyor ve bana doğru dans etmeye çalışıyor ama şimdi tüm seti mahvediyor, bu yüzden diğer dansçılara özürlerini sunarak çizgiden çıkıyorum, kolundan tutup onu çekmeden önce odanın öbür ucuna ve balkona doğru kayıyorum.

"Yazdıklarında ciddi miydin?" diye soruyor, elime uzanıp parmaklarını avucumda gezdiriyor. Ona baktığımda, bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama Will siyah kravatla daha da yakışıklı görünüyor. Göz kamaştırıcı.

"Evet, her kelimesini," diyorum ona. "Burada olduğuna inanmıyorum." "Neden beni aramadın?" diye soruyor.

"Seni son gördüğümde sana çok kötü davrandım, bir telefon görüşmesinden daha fazlasına ihtiyacım olduğunu düşündüm. Bu sabah makaleyi okuduğunda neden aramadın?"

"Bunun bir telefon görüşmesinden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu düşündüm," diyor sırtarak. "Yani, Anna Appleby, benden nefret etmiyorsun, beni seviyorsun."

"Seni seviyorum," diyorum sırtarak, ama sonra başımı sallıyorum. "Ama bu imkansız-"

"Değil, çünkü ben de seni seviyorum." Bana bakıyor, yanakları gülümseme çizgileriyle kırışmış, yeşil gözleri hayranlıkla dönüyor.

"Siyah kravatla gerçekten iyi görünüyorsun," diyorum ona, kıyafetini tamamen özümsemek için göz temasını keserek. "Gerçekten, gerçekten çok iyi."

"Biliyorum," diyor kendinden emin bir sırtışla. "Ve bu her neyse içinde inanılmaz görünüyorsun." Buklelerimden birini hafifçe çekiştiriyor.

Beni öpmek için eğildiğinde başımı sallıyorum, aniden bir adımı atladığımı hissediyorum. "Bekle, bu nasıl olacak? Sen Paris'te yaşıyorsun. Ben burada yaşıyorum."

"Halledeceğiz," diyor.

"Halledeceğiz mi?"

"Bir yolunu buluruz," diyor omuz silkerek. "Bristol'den Paris'e direkt uçuş var, üç saat içinde dairemde olabilirsin. Telefonda mükemmelimdir, bunu biliyor musun bilmiyorum." Ona ters ters bakıyormuş gibi yapıyorum. "Şimdi seni öpebilir miyim?"

"Lütfen yap," diyorum, ellerimi geniş sırtına koyarak, ama o eğildiğinde, bunun işe yaramayacağını diğer nedenini hatırlıyorum. "Bekle, peki ya çocuklar? Sen onları istiyorsun, ben daha fazlasını istemiyorum."

"Anna. Yedi saattir yolculuk yapıyorum. King's Cross istasyonundan smokin aldım. Buraya gelmenin ve sana aşık olduğumu bilmeni sağlamanın ötesini düşünmedim. Gelecekte ne olursa olsun, seni yanımda istediğimi biliyorum. Geri kalanına gelince, ne demişler, *que será, será*."

Dudağımı ısırıp ona bakıyorum. "Tamam. Beni öpecek misin Havers, öpmeyecek misin?"

"Önce beni öpersen olmaz," diyor, dik duruyor, benimle alay ediyor çünkü eğilmediği sürece dudaklarına ulaşamayacağımı biliyor.

Balkonda bir bank var, ben de elbisemi toplayıp üzerine çıkıyorum ve sonra kendimi banktan onun kollarına atıyorum. Beni yakalıyor, gülüyor ve şimdi yüzlerimiz aynı hizada ve onu tüm gücümle öpüyorum. Arkamızda bir alkış tufanı kopuyor ve Michael, Jane'i görmek için dönüyoruz,

ve Nuh bizi alkışlıyordu, ama sonra yetmişli yaşlarında, gür göğüslü bir adam olan tören yöneticisi kendini öne attı.

"Efendim, üzgünüm ama uygun kıyafeti giymediğiniz sürece baloya katılamazsınız" diyor.

"Büyük bir aşk ilanı yapmak için burada," diyor Michael, adamın karşısına geçerek. "Sizi temin ederim ki Austen bunu onaylardı."

"Korkarım istisna yapamam, bu diğer konuklar için adil olmaz." Hepimiz birbirimize bakıyoruz, partiyi bu kadar erken bölmek istemiyoruz.

"Ben giderim, sorun değil. Seninle daha sonra buluşuruz," diyor Will, elimi sıkarak.

"Hayır," diyor Noah yüksek sesle ve herkes dönüp ona bakıyor. "Will, benimle tuvalette buluş." Will'in kafası karışmış görünüyor. "Böylece kıyafetlerimizi değiştirebiliriz."

Noah'nın teklifinden etkilenerik, "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Paris'ten buraya kadar geldi, bu kadar çabuk gidemez."

"Oh, Noah, çok tatlısın," diyorum ve ona sarılmak için öne doğru koşuyorum. "Komşular ne içindir?" diyor omuz silkerek, yanakları parlıyor Pembe.

Noah ve Will kıyafetlerini değiştirmek için ortadan kayboluyor. Döndüklerinde hepimiz gülüyoruz çünkü Noah'nın pantolonu 'in üzerinde lederhosen gibi duruyor ve Will'in smokini Noah'ya çok uzun geliyor.

"Sekizli bir makara için yeterince iyi mi?" Will seremoni şefine sorar ve adam isteksizce başını sallayarak onaylar.

Noah çantasından nadir kuş türleriyle ilgili kitabını çıkararak, "Hepinizi aşağıdaki barda bekleyeceğim," diyor.

Will ve ben dans etmeye başladık, eski moda bir makara. Bunu henüz öğrenmedim, bu yüzden ikimiz de ne yaptığımızı bilmiyoruz. Ama müzik başladığında ve dans pistinde birbirimize baktığımızda, ne yapmamız gerektiğini bulacağımızdan eminim.

DOKUZ AY SONRA

DÜĞÜN SESSİZ BİR OLAYDI. Gerçi "sessiz" derken, akla gelebilecek en gürültülü renklerde giyinmiş altmış kişiden bahsediyorum. Davetiyedeki kıyafet kodu "Gürültülü ve gururlu" idi. Loretta mor bir elbise içinde büyüleyici görünüyor ve saçları kısa bir topuz için yeterince uzamış. Roger sarı bir smokin giymiştir ve açıkçası gülünç görünmektedir, ancak Loretta ondan memnun görünmektedir.

Tören sırasında Will kolunu bana doladı. O, Şubat ayında yapılacak bir düğün için gülünç görünen kırmızı fötr şapkalı bir Hawaii gömleği giyerken, ben de özellikle bu durum için aldığım parlak pembe bir kokteyl elbisesi giymiştim. "Üçüncü kez şanslıyım, hey," diyor Loretta'ya doğru başını sallayarak.

"Bence hayatta kendi şansını kendisi yaratıyor," diyorum başımı omzuna yaslayarak.

Resepsiyon Pump Room'da. Tavan, flamalar ve gökkuşağı süsleriyle süslenmiş ve bir akordeon grubu tutmuşlar. Herkes birbiriyle kaynaşp kanepelerini yerken Will beni boş dans pistine çekiyor.

"Gelin ve damattan önce dans edemeyiz," diyorum omzuna sırtarak, ama gelin ve damat hâlâ dışarıda fotoğraf çektiriyor. Will uzun bir hafta sonu için Paris'ten geldi. Sırayla gidip geliyoruz. Genellikle en az iki haftada bir birlikte olmayı başarıyoruz. Gerçi o trende çalışabilmek için Eurostar'a binmeyi tercih ediyor, ben ise uçağın hızını seviyorum. Uzun mesafeli bir ilişki yürütmenin imkansız olacağını düşünmüştüm ve bazen zor oluyor ama diğer zamanlarda bize mükemmel uyduğunu düşünüyorum. Her gün konuşuyoruz, birlikte olduğumuzda çok çalışıyoruz.

çocuklarıma ayıracak zamanım var. Dokuz ay geçmesine rağmen, ne zaman birlikte olsak hâlâ ilk randevumuz gibi hissediyorum.

Dan ve ben çocuk bakımı düzenimizi uyarladık, böylece çocuklar artık uzun hafta sonlarını onunla geçiriyor. Benim ihtiyaçlarım ne olursa olsun, sanırım hepimiz bu şekilde olmasını tercih ediyoruz. Biraz zaman alsa da Dan ve ben medeni, hatta belki de arkadaş olarak kaldığımız için minnettarım. Bu lojistiği çok daha kolay hale getiriyor. Diğer taraftan, Sylvie beni bebek partisine davet etti ve bu bir daha asla yaşamak istemediğim özel bir cehennemdi.

Sevdiğim adamla vakit geçirmenin yanı sıra, bu eşsiz anlaşmamız uzun zamandır bastırdığım bir arzumu da gidermemi sağladı: daha fazla seyahat etmek. Champs-Élysées'deki kafelerde dizüstü bilgisayarımla çalışıyor, bir uygulama ve gelişigüzel alıştırma ile Fransızca öğreniyorum. İlkbaharda iki hafta izin alıp birlikte İtalya'yı sırt çantasıyla dolaşacağız.

Jess dans pistinin kenarından, "Anne, çok utanç vericisin," diye tıslıyor. Ethan garip ateş etme sesleri ve blazer ceketini pelerin gibi kullanarak sağa sola koşturuyor, sonra Will'in kolunu çekiştiriyor ve Will onu "uçan gülle" dedikleri bir hareketle havaya fırlatıyor.

Jess'e "Bizimle dans et," diye sesleniyorum ama o kararlı bir şekilde başını sallıyor. Jess siyah beyaz üniformasına sadık kalmış ve bundan rahatsız olduğunu söyleyebilirim çünkü bugün uyum sağlamak yerine tek renkli görünümü onu öne çıkarıyor. Düğüne gelmekte isteksizdi; arkadaş grubu paintball oynamaya gidiyor ve onsuz aynı olmayacağı konusunda ısrar ediyordu. Hala bazen sosyal ortamlarda zorlansa da Jess okulda çok daha mutlu. Öğleden sonra bir animasyon kulübü kurdu ve burada kendisi gibi düşünen harika bir grup insan buldu.

"Şapkamı takmak ister misin?" Will, sanki rahatsızlığını hissetmiş gibi ona sorar. Kız başını sallıyor ve Will kırmızı fötr şapkasını kızın başına geçiriyor, sonra da onu bir dönüşe sürüklüyor. Kızgın gibi görüldüğü ama aslında çok mutlu olduğu surat ifadesini takınıyor. Sanırım o suratı benden almış.

Yeni düzenimizdeki tek gerçek gerilim bu. Çocuklar Will'i seviyor, Will de çocukları seviyor. Onu görebilmek için benimle Fransa'ya gelmek istiyorlar ve o buradayken onlarla vakit geçirmek istiyor. Bizim evde Jenga maratonu oynayacaklar ya da Will'in babasının evine davet edileceğiz.

Tüm kardeşleriyle pazar öğle yemeği. Her ne kadar bu büyük aile etkinliklerini sevsem de, bencilce, Will'in kendime ait olmasını arzuluyorum. Paris'teki dairesinde yalnız uyandığımız sabahları, pencereden süzülen güneşi, yatakta uzun tembel kahvaltıları seviyorum. Ama Bath'da Ethan hokey maçı yapıyorsa ya da Jess bir arkadaşının evine bırakılmak istiyorsa, Will her zaman ilk gönüllü olan kişi oluyor. Doğrusu, çocuklarıma ayırdığı zaman ve enerji onu daha çok sevmeme neden oluyor.

Benim açımdan diğer küçük bir sorun da, artık bir TV haber muhabiri olduğu için Will'in küçük ama kendini adanmış ve saplantılı bir hayran kitlesine sahip olması. IWantWillHaversBabies adında bir Instagram hesabı ve ön kollarının ekran görüntülerine adanmış bir web sitesi var, bu da beni biraz rahatsız ediyor. Artık Instagram'da değilim, bu da hem ekran süreme hem de mantıksız kıskançlık duygularıma yardımcı oldu.

Loretta ve Roger giriş yaparken, dans pistini onlar için boşaltıyoruz ve bu sabah bir araya getirmişler gibi görünen bir dans rutinine başladıklarında tezahürat yapıyoruz. Loretta'yı tanırıyorsa, yapmışlardır. Kapıda, Lottie ve Seb geç geliyorlar. Törene davet edilmişlerdi ama Lottie bebek Josie'nin bir aksaklığa neden olabileceğinden endişeleniyordu. Josie'yi kucağında taşıyarak bir aşağı bir yukarı zıplarken onlara el sallıyorum. Jess onları görünce küçük kuzenini kucağına alıp alamayacağını sormak için odanın diğer ucuna koşuyor. Jess takıntılı. Lottie'nin Jess'e bebeğini vermesini izlerken Will'in kolu belime dolanıyor. "Bir şeyleri kaçırmış gibi hissediyor musun?" Ona sessizce soruyorum, çünkü ilişkimiz henüz çok yeni olsa da bu konuda endişeleniyorum.

"Hayır," diyor. "Hiç de değil. İhtiyacım olan tüm ailem burada." Sonra bana şüpheyle baktı. "Neden? Öyle mi?"

"Kesinlikle hayır," diyorum ona.

"Çocuk sahibi olmaya bu kadar kararlı olduğumu nereden çıkardınız bilmiyorum," diyor.

"Senden! Ormanda bana çocuklarını kampa götürmek istediğini söylemiştin. Çok açık konuştun."

"Muhtemelen seni etkilemeye çalışıyordum, çocuklarla iyi dair sana güvence vermeye çalışıyordum." Duraklıyor. "...Çocuklarınız." Beni ve sıcaklığını öpmek için eğildi,

Sert dudakları başımı döndürüyor. Hâlâ başımı döndürme gücüne sahip olmasına bayılıyorum.

"Yani mutlu musun?" diye sordum. "Çok mutluyum. Sen?"

"Evet. Tek başıma mutluyum ama seninle daha da mutluyum."

Başımı Will'in omzuna yaslıyorum ve Jess'e bakmak için geri döndüğümüzde, köşede dans ettiğini ve Josie'ye şarkı söylediğini görüyoruz. Toplum içinde asla şarkı söylemez. Jess'in bebekleri bu kadar çok sevmesi büyük şans, çünkü artık hayatında iki bebek var. Sylvie geçen ay Will adında küçük bir oğlan doğurdu. Evet, bebeklerine Will adını verdiler. Sylvie bunun yıllardır bebek isimleri listesinin başında olduğuna yemin ediyor ve eşinin eski karısının yeni erkek arkadaşı yüzünden bu ismi değiştirmeye hiç niyeti yokmuş. Hayatı herkes için karmaşık hale getiriyor, sanırım kendisi hariç.

Odanın diğer ucundan kız kardeşime el sallarken, Loretta uzanıp beni de dans pistine çekiyor.

"Sonu iyi biten her şey iyidir," diyorum ona, ellerim omuzlarında. "Hayır, bu sadece sen öldüğünde son bulur sevgilim," diyor ve sonra Benimkiyle eşleştirmek için yaptırdığı ampersand dövmesini göstermek için kolunu yukarı çekiyor.

SON

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İLK OLARAK, bu roman için hayatından bazı anekdotları yağmalamama izin veren sevgili bir arkadaşıma TEŞEKKÜR ETMELİYİM. Bir yazarla arkadaş olmak her zaman tehlikelidir, çünkü kitaplarında hayatınızdan küçük parçalar bulabilirsiniz, bu yüzden bana bir şeyler anlatmaya devam ettiğin için teşekkür ederim.

Doğduğum şehir Bath'a küçük bir selam. Arnavut kaldırımlı sokaklarınızı yeniden ziyaret ederek, Jane Austen Merkezi'nde giyinerek, Roma Hamamları'nda dolaşarak ve genel olarak burada bir kitap yazmak için ilham alarak güzel bir hafta sonu geçirdim. Catherine Morland'ın dediği gibi, "Bath'dan kim bıkebilir ki?"

Her zamanki gibi parlak menajerim Clare Wallace'a; editörlerim Kate Dresser ve Phoebe Morgan'a; Putnam ve Hodder'daki harika ekiplere teşekkür ederim. Kitap yazan birini tanımanın yeniliği muhtemelen şimdiye kadar yıpranmış olsa da, kitap tanıtımlarıma gelmeye ve beni desteklemeye devam eden arkadaşlarıma ve aileme. Destek ağıma: Tim, JANSS, Rids, Haz, Jersey'li kızlarım ve romantik komedi yazarı arkadaşlarıma.

Kitaplarımı raflarına koyan kütüphanecilere teşekkür ederim. Nazik olan yazarlara. Sevdikleri kitapları desteklemek için zaman ayıran blogculara ve bookstagramcılara. En önemlisi, sana teşekkür ederim, sevgili okur. Aralarından seçim yapabileceğiniz o kadar çok kitap varken *bu* kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederim. Zamanınızı almak için yarışan pek çok başka şey varken okuyucu olduğunuz için teşekkür ederim. Umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir ve eğer beğendiyseniz, umarım başkalarıyla paylaşır ya da internette bir yorum yazarsınız (yazarlar yorumlara bayılır!). Bir dahaki sefere kadar.

TARTIŞMA KILAVUZU

1. Bu romanın başlığı Joe Jackson'ın "Is She Really Going Out with Him?" şarkısından esinlenilmiştir. Bu şarkı sembolik olarak Anna'nın flört deneyimini nasıl anlatıyor? Şarkı hakkında bilgi sahibi olmadan, başlık Anna ve onun aşka bakışı hakkındaki beklentilerinizi nasıl belirledi?
2. Hikâye, Anna'nın oğlu Ethan'ın sınıfına bir peri masalı okumasıyla açılıyor. Bu sahne Anna'nın aşk ve toplumsal beklentilerle boğuşmasını nasıl gösteriyor?
3. Lottie, Anna'yı ister randevular ister hobiler için olsun, tekrar dışarı çıkması için zorlarken Anna Instagram'da gördüğü "küllerinden doğan" ve bir sonraki bölümlerini kucaklayan birçok boşanmış kadını hatırlıyor. Ayrılık sonrası ışıltıyla ilgili bu anlatının daha yararlı mı yoksa zararlı mı olduğunu tartışın.
4. Gerçek aşktan çok finansal güvenlik arayışında olan Anna, çocuklarının eşlerini seçmesine izin veriyor. Sizce çocuklarının potansiyel eş seçme kriterleri bir yetişkininkinden ne kadar farklı olabilir?
5. *Gerçekten Onunla Çıkıyor mu?* anneliğin, mesleki ve kişisel yükümlülüklerin romantizmle nasıl rekabet ettiğini gözler önüne seriyor. Anna'nın annelik rolü -ve çocuklarını koruma isteği- aşk yolculuğunu nasıl zorlaştırıyor?
6. Yazar Sophie Cousens, Anna ve Dan'ın ilişkisi üzerinden boşanma ve bekârlığı ilham verici bir ışık altında resmediyor. Sizce Dan'ın karakterinden ve Anna'nın onunla olan ilişkisinden ne öğrenmemiz gerekiyor?
7. Anna çok sayıda randevuya çıkıyor. Randevuların bir sayı oyunu olduğuna ne ölçüde inanıyorsunuz? Modern dünyada, sizce tamamen çevrimdışı çıkmak mümkün mü?

8. Anna ve Will'in karmaşık bir dinamiği var. Hangi noktada Will'in Anna'ya karşı dostane olmayan sevgisini fark edebildiniz, o fark edemese bile? Hangi hareketleri onu ele verdi?
9. Cousens, arkadaşstan aşığa ve kader aşkına kadar iyi çizilmiş romantizm mecazlarıyla tanınır. Bu romandaki mecazları tartışın. Hayatınız bir romantik komedi olsaydı hangi mecazı yaşamak isterdiniz?

OceanofPDF.com

YAZARIN FOTOĞRAFI © MAX BURNETT 2020

Sophie Cousens, on iki yıldan uzun bir süre Londra'da TV yapımcısı olarak çalıştı ve şimdi ailesiyle birlikte Fransa'nın kuzey kıyısında yer alan Manş Adaları'ndan biri olan Jersey adasında yaşıyor. Yazarlık kariyerini iki küçük çocuğuna bakarak dengeliyor ve bir dachshund köpeği ve kendine ait bir yazı kulübesi olacağı günün özlemini çekiyor. *This Time Next Year*, *Just Haven't Met You Yet*, *Before I Do* ve *The Good Part* kitaplarının yazarıdır.

SOPHIE COUSENS'I ONLINE ZİYARET EDİN

sophiecousens.com

[SophieCous](#)

[@Sophie_Cousens](#)

[SophieCousensYazar](#)

OceanofPDF.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

